A NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

KRIMI

ERICA SPINDLER

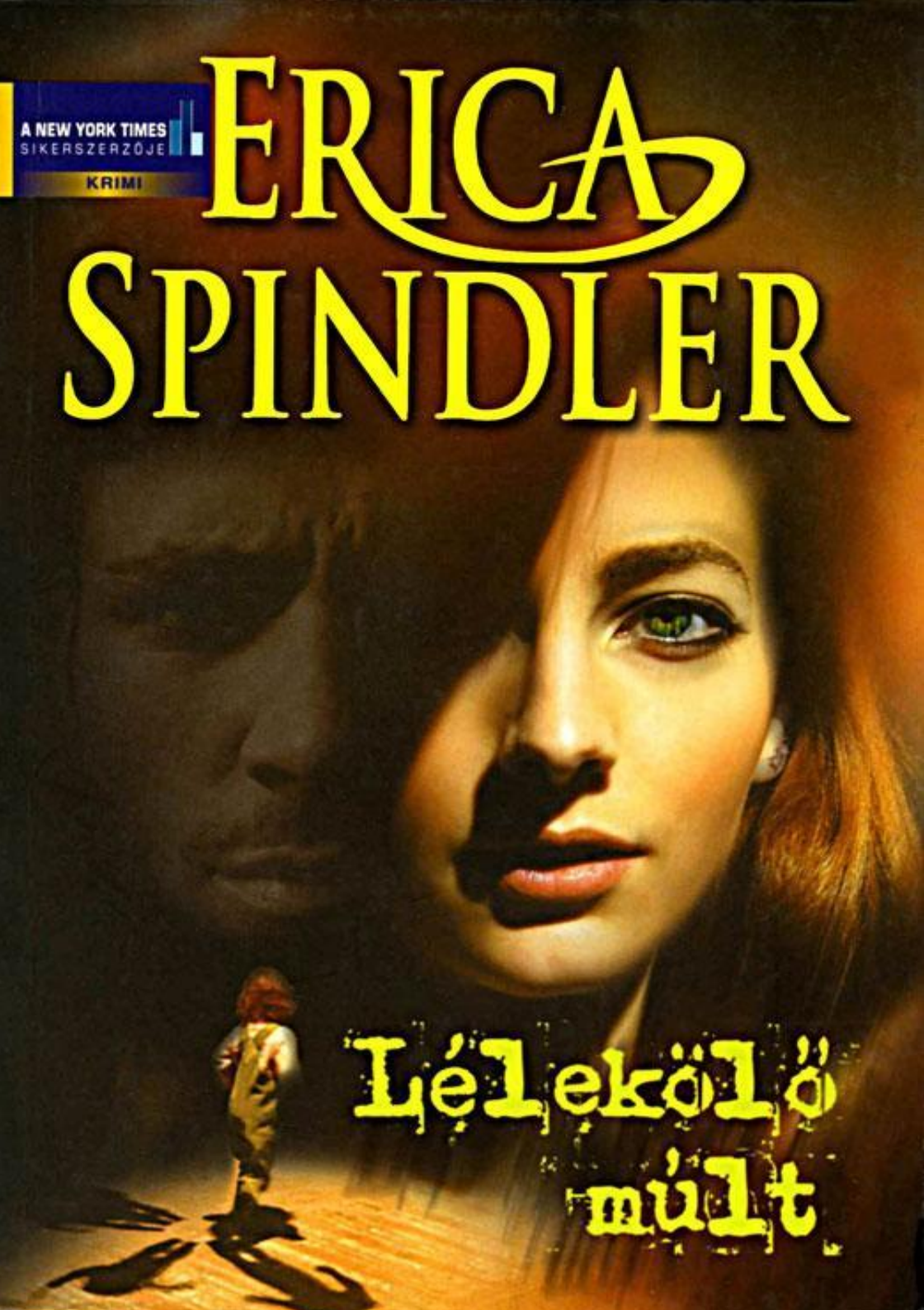

Lélekölő múlt

ERICA SPINDLER

Lélekölő múlt

HARLEQUIN

© *Erica Spindler, 2001 – Harlequin Magyarország Kft., 2013*
A mű eredeti címe: *Bone Cold* (Mira Books, Toronto)
Magyarra fordította: Várnai Péter
Nyomtatásban megjelent: MIRA-könyvek, Harlequin, 2007
Átdolgozott kiadás
ISBN 978-963-538-515-7

Kép: Majoros Árpád

A kiadó címe: 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
Felelős kiadó: dr. Bayer József
Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
Szerkesztőség: 1122 Budapest, XII. Városmajor u. 12-14.
Levélcím: 1535 Budapest, Pf. 762.
Telefon: +36-1-488-5569; Fax: +36-1-488-5584; E-mail cím:
harlequin@eharlequin.hu
Ügyfélszolgálat: előfizetés@axels.hu: +36-40-510-510
Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

ELŐHANG

1978 júniusa
Dél-Kalifornia

A tizenhárom éves Harlow Anastasia Grail halálosan félt, miközben a sírva beléje kapaszkodó Timmyvel az ablaktalan, sötét helyiség sarkába húzódott. Az elrongyolódott szőnyeg vizeletszagot árasztott, akárcsak a matrac, amelyen ők ketten néhány órája felébredtek. Vagy az már napokkal korábban volt? Harlow minden időérzékét elveszítette, amióta Monica, az apja által felfogadott gyereklány rábeszélésére beszálltak egy ismeretlen autójába.

A férfi, akit Monica Kurtnek szólított, a volán mögött ülve várt rájuk. Mosolya olyan hideg volt, hogy Harlow már az emlékétől is megborzongott. Azonnal megérezte, hogy az az ember rosszat akar neki és Timmynek. Sikoltozni kezdett, és ki akarta nyitni a kocsi ajtaját, a férfi azonban lefogta, Monica pedig egy tűvel a karjába fecskendezett valamit, amitől előtte elsötétült a világ.

– Haza akarok menni – nyafogta Timmy. – A mamimat akarom.

Harlow védelmezőn közelebb húzta magához a kisfiút. Az ő hibája, hogy itt van vele. Felelősséggel tartozik érte. Neki kell vigyáznia rá.

– Nem lesz semmi baj, Timmy. Nem engedem, hogy bántsanak.

A szomszédos helyiségből áthallatszott hozzájuk a tévéhíradó műsorvezetőjének a hangja.

– …a kis Harlow Grail és barátja, Timmy Price elrablásával kapcsolatban. Savannah Grail színésznő és a hollywoodi plasztikai sebész, Cornelius Grail lányát a családi birtok lóistállójából rabolták el. A házvezetőnő hatéves fia valószínűleg éppen bement Harlow után az istállóba. Őt a hatóságok feltételezése szerint a tettesek eredetileg nem akarhatták magukkal vinni. Az FBI illetékesei…

Odaátról előbb hatalmas csattanás hallatszott, aztán szilánkokra törő fa recsegése.

– A rohadékok!

– Kurt, higgadj le…

– Megmondtam nekik, mi lesz, ha a zsarukhoz fordulnak! Idióta hollywoodi seggfejek! Megmondtam nekik…

– Kurt, az ég szerelmére, ne csináld!

A kivágódó ajtó nekicsapódott a falnak, és a küszöbön Kurt jelent meg. Zihálva szedte a levegőt, arca belefehéredett a dühbe. Monica és a másik nő, akit Sisnek szólítottak, ijedten toporgott mögötte.

– A szüleid nem hallgattak rám – mondta a férfi halkan, gyűlölettől remegő hangon. – Kár értetek.

– Engedjen el bennünket! – követelte Harlow, és magához ölelte a rémülten zokogó Timmyt.

Kurt rondán felröhögött.

– Elkényeztetett kis ribanc! Ha elengednélek titeket, mégis hogy kapnám meg, amit akarok?

A férfi néhány nagy lépéssel keresztülvágott a szobán, és magához rántotta Timmyt.

– Harlow! – visította a kisfiú halálra váltan.

– Eressze el!

Harlow felpattant, hogy Timmy segítségére siessen, de Monica és Sis azonnal elébe ugrott, és lefogta. Ő megpróbálta kiszabadítani magát, a két nő azonban sokkal erősebb volt nála. Ujjaikat olyan szorosan a karjára fonták, hogy körmeik a húsába fúródtak.

Kurt közben lelökte a koszos fekhelyre a kapálódzó Timmyt, és két kézzel rátenyerelt, hogy ne tudjon felkelni.

– Figyelj jól, hercegnő! – szólította fel Harlow-t. – Mindjárt meglátod, mit értek el a szüleid. Nem hallgattak rám, pedig én figyelmeztettem őket, hogy ne dumáljanak a zsaruknak. Megmondtam, mi lesz abból, ha mégis megteszik. Ez itt most miattuk van. Azok miatt a hollywoodi seggfejek miatt!

Kurt megint felröhögött, aztán felkapott egy párnát, és Timmy arcára szorította.

– Ne! – Harlow sikoltását visszaverték az üres falak. – Ne!

Timmy elszántan küzdött. Belekarmolt Kurt kezébe, dobálta magát, rúgkapált, előbb vadul, ám aztán már csak egyre ernyedtebben. Harlow döbbenten nézte a szörnyű jelenetet. Halkan Timmy életéért imádkozott, és könnycseppek gördültek ki a szeméből.

A kisfiú végül már csak mozdulatlanul feküdt. Élettelenül.

– Ne! – kiáltott fel újra Harlow. – Timmy!

Kurt felegyenesedett, és ördögi vigyorral a képén feléje fordult.

– Most te következel, hercegnő!

A férfi és Monica kicibálta a konyhába. Harlow tudta, hogy védekeznie kellene, a félelem azonban megbénította, és erejéből csak könyörgésre futotta. Monica megragadta a jobb kezét, és a vízköves, repedezett porcelán mosogatókagyló pereme fölé szorította.

– Ha tetszik, ha nem, most már meg kell tennem – mondta Kurt.

Valamilyen fém villant meg, olló vagy inkább csípőfogó, és Harlow torkából sikítás tört fel. A férfi megfogta a jobb kezét, és a fogóba zárta a kisujját. Harlow előbb forró, éles fájdalmat érzett, aztán reccsenést hallott, amikor kettétört a csontja. A fehér mosogató még vörösre színeződött előtte, majd elhomályosult a látása, és végül sötétség borult rá.

Harlow karján újabb és újabb hullámokban futott végig a bekötözött kezéből kiinduló, égető fájdalom. Néha olyan erős volt, hogy szája íze fémesen keserű lett, és hányinger tört rá. Erősen az

ajkába harapott, hogy ne sírjon fel hangosan. Csendben és mozdulatlanul akart feküdni, hogy Kurt és a társai azt higgyék, alszik, mert elkábította a fájdalomcsillapító, amelyet Monica adott be neki. Ő azonban csak úgy tett, mintha lenyelte volna a pirulákat.

Fájdalma éppen enyhült kicsit, és pár másodpercre nem kínozta elviselhetetlenül. Szemét most csak a rémület és a reménytelenség könnyei égették, de nem sokáig, mert máris jött a következő égető hullám. Harlow szédült, ájulás környékezte, és alig kapott levegőt. Tudta azonban, hogy nem szabad elveszítenie az eszméletét. Nem engedhet a fájdalomnak és a félelemnek sem. Nem, ha életben akar maradni. Szülei ma éjszaka kifizetik érte a váltságdíjat. Hallotta, hogy Kurt azt mondta a társainak, azonnal elengedi őt, amint megkapta érte a pénzt.

Csakhogy Kurt utolsó hazug disznó. Megölte Timmyt, pedig szegényke semmi rosszat nem tett, csak haza szeretett volna menni. Az az aljas szemét őt is meg fogja ölni, bármit is ígért a cinkosainak. Igaz, ő még csak tizenhárom éves, de nem hülye. Tudja, mit jelent az, hogy mind a három fogvatartójának látta az arcát.

Óvatosan felkelt, hogy ne nyikorduljanak meg az ágy rugói, a rongyos szőnyegen odaosont az ajtóhoz, és rátapasztotta a fülét. Odaát Kurt éppen mondott valamit, de szavaiból ő csak annyit tudott kivenni, hogy róla és a váltságdíj átvételéről beszél. Ma éjszakára tervezik.

Harlow visszaszaladt az ágyhoz, lefeküdt, és lehunyta a szemét. Hallotta, hogy valaki halkan lenyomja a kilincset, aztán bejön hozzá a szobába, és fölötte áll meg. Az ajtót most sem zárták be. Nyilván azért nem óvatosabbak, mert azt hiszik róla, hogy a gyógyszerektől még mindig kábán alszik.

Az a valaki, aki ott állt mellette, lehajolt hozzá, ő pedig a rózsavíz és a babahintőpor keverékéből összeálló édeskés illatból, amelyet csak félig-meddig nyomott el a cigarettaszag, kitalálta, hogy Sis, az idősebbik nő az. Leheletét Harlow már az arcán érezte, de erősen

uralkodott magán, hogy ne húzódjon el, és csak mozdulatlanul feküdt tovább.

– Édes barikám – suttogta a nő –, nemsokára túl leszel ezen az egészen. Minden jóra fordul, amint Kurt megkapja a pénzt.

Az a gazember már elindult a pénzért, gondolta Harlow. Szorít az idő.

– Nem tudtam megállítani az előbb. Szörnyen feldühödött. Tudod, Kurt… A szüleidnek hallgatniuk kellett volna rá. Ők tehetnek róla. Csakis ők. – Sis hangja sírós lett. – Mindent elkövettem, amit csak tudtam. Meg kell értened…

Nem követtél el mindent! – gondolta Harlow. Megmenthetted volna Timmyt, te banya! Csak jár a szád, de amikor kellett volna, a kisujjadat sem mozdítottad érte. Gyűlöllek!

– Majd még visszajövök hozzád. – Harlow kis híján felüvöltött, amikor a nő csókot lehelt a homlokára. – Aludj szépen, hercegnő! Ígérem, már nem tart sokáig.

A nő kiment a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót. A kulcs most sem fordult el a zárban. Harlow kis ideig még éberen fülelt, de később sem hallotta az árulkodó hangot. Végül résnyire nyitotta a szemét, és körbelesett. Egyedül volt. Vigyázva, hogy ne hívja fel magára Sis figyelmét, felült. Túl gyorsan tehette, mert szédülés tört rá, és meg kellett kapaszkodnia az ágy szélében. Orrán át többször is nagy levegőt vett, hogy kitisztuljon a feje.

Szédülése már elmúlt, de még mindig nem mozdult meg, és megpróbált rendet rakni a gondolatai között. Abból, amit az utóbbi napokban ki tudott venni a környezetéből, úgy gondolta, hogy ez a kis ház, amelyben fogva tartják, eldugott helyen állhat. Közlekedés zaja nem hallatszott be, emberek sem jártak odakint, és egyszer sem csengetett be senki. Reggelente Harlow madarak énekét hallotta, éjszaka pedig kétszer is egy magányos prérifarkas üvöltését.

Mi lesz, ha senkivel sem találkozik, akitől segítséget kérhetne? Ha eltéved, vagy rábukkan az a farkas, és szétmarcangolja?

Cselekedj vagy meghalsz! – figyelmeztette magát gondolatban. Kurt meg fog ölni. Csak akkor lehet esélyed, ha sikerül elszöknöd innen. Az az egyetlen esélyed. Az utolsó.

Harlow felkelt az ágyról, és megint megszédült kicsit, de most nem állt meg, hanem odaosont az ajtóhoz, és ujjnyira nyitotta. A másik szobában senkit sem látott. A tévé be volt kapcsolva, a hangot azonban levették róla. A fotel karfájára tett hamutartóban cigaretta égett, és füstöt eregetett a mennyezet felé.

Most kell megpróbálnod. Rohanj, ahogy csak bírsz!

Gondolatát Harlow azonnal meg is valósította. A bejárati ajtóhoz szaladt, elhúzta rajta a reteszt, és lenyomta a kilincset. Önkéntelenül halkan felsikoltott, amikor kilépett a sötét, csillagtalan éjszakába, aztán vaktában rohanni kezdett a kiszáradt földön a sűrű bokrok között. Egyszer megbotlott, és fejjel előre egy gödörbe zuhant, de azonnal kimászott belőle, talpra ugrott, és futott tovább. Végül eljutott egy kihalt útra, és azonnal remény ébredt benne. Itt lennie kell valakinek, bárkinek, aki…

Fején éppen csak átfutott a gondolat, amikor a dombra egy autó kapaszkodott fel. Fényszórói megtörték a sötétséget, és őt is megvilágították. Harlow remegve, dermedten állt, mert ahhoz is gyenge és kimerült volt, hogy integessen. A fények közelebb értek hozzá, és a vezető rátenyerelt a dudára.

– Segítség! – suttogta Harlow, és térdre esett. – Kérem, segítsenek…

Az autó csikorgó gumikkal megállt, kinyílt az ajtaja, és léptek koppantak a betonon.

– Frank, ne! – kérte egy nő. – Mi van, ha…

– Az ég szerelmére, Donna, nem mehetek csak úgy… Jézusom, ez egy gyerek!

– Gyerek? – Most már a nő is kiszállt a kocsiból. – Szent isten! – suttogta, amikor Harlow felnézett rá. – Nézd a vörös haját! Biztos, hogy ő az! Az a lány, akit mindenhol keresnek. A kis Harlow Grail!

A férfi előbb kétkedő, aztán kelletlen hangot hallatott, és óvatosan körbenézett. Alighanem rádöbbent, hogy ők is veszélybe kerülhettek.

– El kell mennünk innen. Gyorsan! – mondta a nő ijedten.

A férfi egyetértően bólintott, aztán lehajolt Harlow-ért, és ölbe vette.

– Most már nincs semmi baj – vigasztalta halkan a kocsi felé menet. – Hazaviszünk. Biztonságban vagy.

Harlow reszketve odabújt hozzá, de máris tudta, hogy soha többé nem fogja biztonságban érezni magát.

1. FEJEZET

2001. január 10., szerda
New Orleans, Louisiana állam

Anna izzadságban úszva felült az ágyon.

– Timmy! Ne!

Sikoltását visszaverte a mennyezet. Rémülten állig felhúzta magán a takarót, aztán riadtan körbenézett. Amikor elnyomta az álom, mellette még égett a kislámpa. Mindig villanyfénynél alszik, most viszont sötétség vette körül. A hálószoba sarkaiból a mély és sötét árnyak mintha őt gúnyolták volna. Mire készülhetnek? Mit rejtegethetnek? Vagy inkább kit?

Kurt! Visszajött hozzá, hogy bevégezze, amit huszonhárom éve elkezdett. Hogy megbüntesse, mert megszökött tőle és keresztülhúzta a számítását.

„Ha tetszik, ha nem, most már meg kell tennem.”

Anna kiugrott az ágyból, és lerohant a földszinti fürdőszobába. Kapkodva felhajtotta a vécé ülőkéj ét, fölébe hajolt, és mindent kiadott magából. Az emlékeitől azonban nem szabadulhatott meg.

Letépett egy kevés vécépapírt, hogy megtörölje vele a száját, aztán a kagylóba dobta, és lehúzta. A jobb keze fájt. Úgy égett, mintha Kurt csak most vágta volna le a kisujját, hogy figyelmeztetésképpen elküldje a szüleinek.

Nem, az nem most történt, emlékeztette magát gondolatban. Azóta kész örökkévalóság telt el. Akkor ő még gyerek volt, a szép és

boldog kis hollywoodi hercegnő, Harlow Anastasia Grail. Időközben azonban új életet kezdett, és még a nevét is megváltoztatta.

Anna kinyitotta a csapot, és a mosdókagyló fölött hideg vízzel megmosta az arcát. Biztonságban van, a saját lakásában, és a szülein kívül semmiféle kapcsolat nem fűzi a múltjához, mert az összes szálat elvágta. Hogy kinek született, és ki volt valamikor, azt sem a barátai, sem az ismerősei közül nem tudja senki. Még csak a kiadója és az ügynöke sem. Ő most egyszerűen csak Anna North. És ez már tizenkét esztendeje így van. Kurt akkor sem találhatná meg, ha megpróbálkozna vele.

Anna elmormolt egy káromkodást, aztán elzárta a vizet, és megtörölte az arcát. Kurt nem fogja keresni őt, huszonhárom év után már végképp nem. Az FBI annak idején biztos volt abban, hogy nem jelent rá többé veszélyt az a férfi, akit ő Kurt néven ismert. Úgy gondolták, átszökött Mexikóba, és ezt a feltételezésüket csak megerősítette, hogy az ő szökése után hat nappal Monica holttestét megtalálták a határtól nem messze, Baja Californiában.

Anna dühösen ledobta a törülközőt. Mikor teszi már végre túl magát ezen? Hány évnek kell még eltelnie ahhoz, hogy végre ne csak lámpafény mellett merjen aludni? Mikor nem kell majd minden éjjel rémálomból felriadnia?

Ha Kurtöt elfogták volna, akkor ő talán már rég elfelejtette volna azt a gazembert, és nem találgatná folyton, hogy vajon megkeresi-e majd újra. Szökésével annak idején meghiúsította a férfi tervét, elrablója nem kapta meg érte a váltságdíjat. Vajon meg akarja-e találni, hogy megbüntesse? Lehet, hogy csak a megfelelő napot várja, és akkor majd bosszút áll rajta, mert megfosztotta a meggazdagodás lehetőségétől?

Anna bírálóan szemügyre vette magát a tükörben. A rémálmai felett nincs hatalma, minden mást azonban kézben tarthat az életében. És nem fogja azzal tölteni a napjait, hogy árnyakkal viaskodjon.

Miután visszament a hálószobájába, a fiókos szekrényből rövidnadrágot vett elő, és hálótrikóját magán hagyva belebújt. Az alvással hiába is próbálkozna, úgyhogy akkor dolgozni fog, döntötte el. Fejében készen volt egy új regény terve, és most alkalmasnak találta a pillanatot arra, hogy belevágjon az írásba. Előbb azonban még iszik egy kávét.

A konyha felé el kellett mennie az irodája mellett, amely valójában csak a nappali sarkában álló íróasztalt jelentette. Ha már ott volt, bekapcsolta a számítógépét, aztán továbbindult. A bejárati ajtónál megszokásból megállt, hogy ellenőrizze, nem felejtette-e el bezárni. Éppen a reteszre tette a kezét, amikor odakintről valaki bekopogott hozzá, és ő ijedten hátraugrott.

– Anna? Én vagyok az, Bill…

– És én, Dalton.

Bill Friends és Dalton Ramsey a szomszédai és a legjobb barátai voltak. Hála istennek! – gondolta Anna megkönnyebbülten. Kinyitotta az ajtót, és két aggódó szempár meredt rá. A lépcsőházból Judy és Boo, a pár aprócska keverék kutyáinak a nyafogását is hallotta.

– Belétek meg mi ütött? Halálra rémisztettetek.

– Hallottuk, hogy…

– Hallottam, hogy sikoltozol – javította ki Daltont Bill. – Éppen visszafele tartottam…

– Azonnal szólt nekem – vette át megint a szót Dalton, és felemelte a kezében tartott márvány könyvtámaszt, Michelangelo Dávidjának kis másolatát. – Ezt magammal hoztam. Gondoltam, jól jöhet.

Anna szája sarkában mosoly bujkált, miközben elképzelte az ötvenes éveiben járó, szelíd és békés Daltont, amint a márványszobrocskával felveszi a küzdelmet egy betörővel.

– Mihez jöhetne jól? – kérdezte. – Ha éppen rendet akarnék rakni a könyvespolcomon?

Bill kuncogni kezdett, Dalton pedig sértett képet vágott.

– A védekezéshez, természetesen – felelte.

Egy behatoló ellen, aki már rég árkon-bokron túl lenne, mire a barátaim megfelelő fegyvert választottak maguknak, és átjöttek hozzám. Még szerencse, hogy valójában soha nem szorultam védelemre, gondolta Anna, és elfojtott egy nevetést.

– Hálás vagyok az aggódásotokért – mondta, és szélesre tárta az ajtót. – Gyertek be! Főzök kávét a fánkhoz.

– Fánkhoz? – kérdezte Dalton ártatlan képet vágva. – Nem tudom, miről beszélsz – állította.

Anna megfenyegette a mutatóujjával.

– Ne akarj átverni! Idáig érzem az illatát. Büntetésből, mert meg akartatok menteni, meg kell osztanotok velem.

A beignet, a fánk négyzet alakú, zsíros és porcukorral gazdagon megszórt New Orleans-i változata, mint minden más is ebben a városban, bűnös és ellenállhatatlan volt. És persze a legkevésbé sem Daltonnak való, aki saját állítása szerint mindig kínosan vigyáz a vonalaira.

– Ő beszélt rá, hogy süssek – vetett szemrehányó pillantást Billre, miközben beléptek Anna lakásába. – Tudod, hogy nekem soha nem jutna eszembe efféle nassolás éjnek évadján.

– Ó, persze hogy nem! – emelte az égre a szemét Bill. – És mégis kinek az alakján látszanak meg a nassolások?

Dalton segítségkérőn nézett Annára. Nála tíz évvel fiatalabb barátja karcsú és izmos volt.

– Ez nem igazság! Ő bármiből bármennyit ehet, és egy grammot sem hízik. Én viszont, ha csak pár falatot bekapok…

– Pár falatot? Nevetnem kell! Kérdezd csak meg a pitékről és a fokhagymás burgonyasziromról!

– Rossz napom volt, és valamivel fel kellett dobnom magam. Ez igazán bocsánatos bűn.

Anna jobbról-balról belekarolt a barátaiba, és a konyhába indult velük. Rémálmáról már majdnem teljesen elfeledkezett. Billnek és Daltonnak mindig sikerült megnevettetniük. Régóta ismerte őket,

mégis újra meg újra meglepte, hogyan lehet két ennyire különböző ember egy pár. Egyikük őt leginkább pávára emlékeztette, a másikuk pedig pingvinre. Bill szókimondó, néha már bántóan egyenes volt, Dalton viszont kimért és gyakran kínosan körülményes üzletember. Minden különbözőségük dacára azonban már tíz éve együtt voltak.

– Engem nem érdekel, kitől származott a bűnös ötlet – mondta Anna, miután kiértek a konyhába. – Én egyszerűen csak örülök, hogy egyikőtöknek eszébe jutott. Most éppen semmire sincs nagyobb szükségem, mint arra, hogy éjjel kettőkor fánkot lakmározhassam.

Valójában azonban leginkább a két férfi barátságáért volt hálás. Még csak második hete lakott New Orleansban, amikor megismerkedett velük, miután válaszolt egy álláshirdetésre, amelyben a Francia negyedbe kerestek eladót egy virágboltba. Neki ugyan semmiféle szakmai tapasztalata nem volt, de mindig is szép csokrokat tudott kötni, és éppen olyan munkára vágyott, amely mellett elég ideje és energiája maradhat arra, hogy azzal foglalkozzék, amivel mindig is szeretett volna, vagyis a regényírással.

A hirdetést Dalton, a virágbolt tulajdonosa adta fel, és ők ketten első látásra megkedvelték egymást. Dalton megértéssel viseltetett Anna álma iránt, és elismeréssel adózott előtte azért, mert bátran meg is akarja valósítani. Ő, nem úgy, mint a többi munkaadó, akiknél a lány korábban próbálkozott, nem bántódott meg azon, hogy a munkát, amelyet a *Tökéletes Rózsa* névre keresztelt üzletben kellett végeznie, Anna csak pénzkeresetnek gondolja, és nem élethivatásának.

Dalton aztán Billnek is bemutatta, és a két férfi a védőszárnyai alá vette. Felajánlották neki, hogy költözzön be az egyik éppen megürült lakásba abban a házban, amelynek ők is lakói voltak a Francia negyedben, sőt Dalton még a tulajdonosa is. Mindenben ellátták jó tanácsokkal, s tisztítót, éttermet és fodrászt is ajánlottak neki. Miután jobban megismerték egymást, Anna az írásait is megmutatta. Attól fogva ők voltak azok, akik a kiadók elutasításai után mindig

bátorságot öntöttek belé, és minden sikerének együtt örültek vele. Ő mindkettőjüket egyformán szerette, és az ördöggel is megvívott volna értük. Tudta, hogy ezt a barátai is megtennék érte. Akár Kurttel is felvennék a harcot. Vele, a testet öltött gonosszal.

Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Dalton hirtelen aggodalmasan Annához fordult.

– Jézusom, még meg sem kérdeztük, jól vagy-e.

– Igen, köszönöm. – Anna egy lábosban tejet tett fel melegedni a tűzre, aztán a szekrényből három bögrét vett elő, a mélyhűtőből pedig fagyasztott kávékockákat. – Csak rosszat álmodtam.

Bill előzékenyen a segítségére sietett, és mindegyik bögrébe dobott egy-egy kocka kávét.

– Már megint? Szegénykém! – mondta, és kedvesen megölelte Annát.

– Azért lehet, mert olyan beteges történeteket írsz – jegyezte meg Dalton, miközben egy tálon művészien elrendezte a fánkokat. – Azok okozzák a rémálmaidat.

– Betegesek a történeteim? Kösz szépen!

– Jól van, akkor legyenek nyomasztóak vagy félelmetesek – felelte Dalton. – Így már jobb?

– Igen, sokkal.

Anna forró tejet öntött a bögrékbe, mindkét barátjának a kezébe nyomott egyet-egyet, aztán a tejeskávéikkal és a fánkokkal letelepedtek a kisasztalhoz, és nekiláttak a finomságoknak. Annának el kellett ismernie, hogy Daltonnak igaza volt. Bűnügyi regényeit a kritikusok ugyanazokkal a jelzőkkel illették, mint barátja az előbb, de letehetetleneknek és izgalmasaknak is nevezték őket. Már csak az volna a jó, ha annyi példány is elkelne belőlük, hogy ő meg tudna élni az írásból. Ha ez nincs még így, arról csakis maga tehet, idéződtek fel benne az ügynökétől már oly sokszor hallott szavak.

– Ki hinné ezt éppen egy ilyen csinos, egészségesnek látszó hölgyről! – jegyezte meg Bill megjátszott szörnyülködéssel. – Honnan veheti a történeteit? A saját rettenetes élményeiből

táplálkoznak? Miféle ijesztő gondolatok bújnak meg az ártatlan zöld szeme mögött?

Anna úgy tett, mintha mókásnak találta volna a kérdéseket. Bill még csak nem is sejtheti, hogy ugratásával igencsak közel járt az igazsághoz. Hogy ő valóban megismerhette az emberi lélek legsötétebb bugyrait, és első kézből tapasztalhatta meg, miféle gonoszságra képes egy ember. Ez a tapasztalat elrabolta a lelki békéjét, és időnként nemcsak azt, hanem, mint ma megint, az álmát is. Ugyanakkor azonban képzeletének is szárnyakat adott, s ennek köszönhette, hogy félelmetes és izgalmas könyveket írhatott a jó és a gonosz küzdelméről.

– Eddig még nem tudtátok – kérdezte könnyedén –, hogy minden történetem a valóságon alapul? Úgyhogy inkább soha ne nézzetek bele a kocsim csomagtartójába, és éjszakára mindig gondosan zárjátok be a lakásajtót! Ha jót akartok magatoknak – tette hozzá halkabban.

Barátai a másodperc törtrészéig döbbenten meredtek rá, aztán egyszerre nevették el magukat. Végül Dalton szólalt meg elsőként:

– Nagyon vicces vagy, Anna! Főleg azért, mert úgy tervezed, hogy az új könyvedben szereplő meleg párt majd csúnyán összeverik.

– Igaz is – vette át a szót Bill, és ujjhegyeivel összesöpörte maga előtt az asztalra leszóródott porcukrot –, kaptál már választ az új regényötletedre?

– Még nem, de csak pár hete küldtem be. Tudjátok, hogy a kiadók soha nem kapkodnak.

Bill bosszús hangot hallatott. Ő egy reklámügynökségnél dolgozott, és ott az volt a jelszó, hogy csak a gyorsak nyerhetnek.

– Az én szakmámban az ilyen teszetosza alakok két percig sem maradhatnának meg. Már rég tönkrementek volna.

Anna egyetértőn bólintott, és nagyot ásított. Gyorsan szája elé kapta a kezét, de a második ásítást sem sikerült elfojtania.

Dalton az órájára pillantott.

– Nagy ég! Nem gondoltam, hogy már ilyen késő van – mondta, aztán a homlokához kapott. – Jaj, Anna, majdnem elfelejtettem, hogy megint leveled jött a kis rajongódtól. Attól, aki Mandeville-ben lakik. A virágboltba címezte, és ma érkezett.

Anna először nem értette, miről beszél a barátja, de aztán kapcsolt. Pár hete már kapott egy rajongói levelet egy tizenegy éves, Minnie nevű kislánytól. Több másikkal együtt az ügynöke továbbította neki, és ő, bár kissé megütközött azon, hogy felnőtteknek szóló könyveit egy gyerek is olvassa, a levélnek azért megörült. Írója egykori önmagára emlékeztette, aki kislányként az elrablása előtt volt, amikor még a világot csodaszépnek, mosolygós arcokkal teli helynek látta.

Minnie azt ígérte neki a levelében, hogy ha választ kap tőle, akkor élete végéig ő lesz a legodaadóbb rajongója. A boríték hátoldalára szívecskéket meg százszorszépeket rajzolt, és nagy betűkkel azt írta rá, hogy Sz. Cs. L., vagyis szerető csókkal lezárva. Ez a kedvesség annyira meghatotta Annát, hogy azonnal válaszolt a kislánynak.

Dalton melegítőfelsője zsebéből előhúzott egy borítékot, és átnyújtotta neki.

– Magaddal hoztad? – nézett rá Anna a homlokát ráncolva.

Bill fintort vágott.

– Miután a fegyvergyűjteményéből kiválasztotta Dávidot, ezt is felkapta. Alig tudtam visszatartani attól, hogy ne süssön még palacsintát is.

Dalton megbántottan felhorkant.

– Én csak segíteni akartam, de legközelebb majd nem fogok.

– Rá se bagózz a barátodra! – tanácsolta neki Anna, aztán elvette a levelet, és megrovó pillantást vetett Billre. – Tudod, hogy neki folyton gúnyolódnia kell. Én viszont nagyra értékelem, hogy gondoltál rám.

Bill a borítékra mutatott, amelyen most is kis szívek meg százszorszépek voltak, és az Sz. Cs. L. betűk sem hiányoztak róla.

– Ez most egyenesen a virágüzletbe jött, és nem az ügynöködön keresztül érkezett.

– Egyenesen a boltba?

Anna csak most döbbent rá, hogy hibát követett el, és egy pillanatra a lélegzete is elállt. Első örömében, és mert mielőbb válaszolni akart a kislánynak, megfeledkezett az óvatosságról. A *Tökéletes Rózsa* levélpapírjára körmölt nagy sietve néhány sort, és azt küldte el Minnie-nek. Hogy lehetett ennyire ostoba, ilyen elővigyázatlan?

– Bontsd fel! – nógatta Bill. – Biztosan kíváncsi vagy rá, mi áll benne.

Barátja nem tévedett, Anna valóban kíváncsi volt a levél tartalmára. Mindig szívesen olvasott arról, hogy valakinek tetszett a könyve. Ennél nagyobb örömet semmi nem okozhatott neki. Ugyanakkor azonban némi rossz érzést is keltett benne az efféle közvetlen kapcsolat az olvasóival, az a tudat, hogy egy idegen beleláthatott a fejébe és a szívébe. Munkáin keresztül az embereknek mintegy bejárásuk lett az életébe.

Feltépte a borítékot, és kivette belőle a levelet. Bill és Dalton áthajolt a válla fölött, és vele együtt olvasták a sorokat.

Kedves Miss North!

Annyira izgatott lettem, amikor megkaptam a levelét! Nekem a világ összes írója közül Ön a kedvencem. Komolyan! A cicám szerint is a legeslegjobb író. Neki aranyszínű és fehér a szőre, a szeme pedig zöld, és ő a legjobb barátom.

A pizza a kedvenc ételünk, és a Cheetos chipseket is nagyon szeretjük, de azt tőle csak ritkán kapunk. Egyszer egy egész zacskóval elcsentem, és Tabithával, a cicusommal mindet befaltuk. A kedvenc együttesem a Backstreet Boys, és ha ő kienged, akkor mindig megnézem a tévében a Dawson és a haverokat.

Nagyon örülök, hogy a barátnőm lett, Miss North. Itt néha szörnyen egyedül vagyok. Kicsit rosszul éreztem magam attól, hogy azt írta, még fiatal vagyok a könyveihez. Aztán rájöttem, hogy talán mégis igaza van, és ha nem akarja, hogy olvassam őket, akkor nem fogom. Ezt megígérem. Ő egyébként nem tudja, hogy már egyet is olvastam, és biztosan dühös lenne, ha rájönne. Néha komolyan megijeszt.

Barátnője és levelezőtársa:

Minnie

Anna az utolsó sorokat háromszor is elolvasta, és egyre rosszabbul érezte magát. Ő megijeszti Minnie-t. *Tőle* csak ritkán kap chipset.

– Mit gondolsz, ki az az ő? – kérdezte Dalton. – Az apja?

– Nem tudom – dünnyögte Anna a homlokát ráncolva. – A nagyapja vagy a bácsikája is lehet. Az nyilvánvaló, hogy Minnie vele él.

– Ha engem kérdeztek, itt valami bűzlik – jegyezte meg Bill. – Mit jelent az, hogy akkor nézi a Dawson és a haverokat, amikor az a valaki kiengedi? Ez úgy hangzik, mintha Minnie fogoly lenne, vagy valami ilyesmi.

Egy darabig csak szótlanul meredtek egymásra. Végül Anna megköszörülte a torkát, és kényszeredetten elnevette magát.

– Hé, fiúk, hármunk közül én vagyok az író! Nektek az lenne a dolgotok, hogy visszarángassatok a valóságba.

– Igaz – mosolyodott el Dalton bágyadtan. – Végül is melyik gyerek gondolja úgy, hogy elég chipset ehet? Tizenhárom éves koromban én szörnyetegeknek tartottam a szüleimet, és szent meggyőződésem volt, hogy könyörtelenül bánnak velem.

– Daltonnak igaza van – mondta Bill. – Egyébként pedig, ha az a pasas valóban olyan gonosz lenne, mint amilyennek mi hittük, aligha engedné meg Minnie-nek, hogy levelezzen veled.

– Jogos a felvetés. – Anna megkönnyebbült sóhajjal összehajtotta a levelet, és visszadugta a borítékba. – Jócskán elmúlt éjjel kettő, és elszaladt velünk a képzeletünk. Azt hiszem, ránk férne egy kis alvás.

– Egyetértek – állt fel máris Bill. – Azért persze jobban tetted volna, Anna, ha nem a virágbolt levélpapírján válaszolsz ennek a lánynak. Amilyen könyveket írsz, nem elképzelhetetlen, hogy egyszer egy becsavarodott rajongód is a nyomodra akar majd jutni.

– Jó, jó – felelte Anna, és megdörzsölte libabőrös karját. – Szerencsére csak egy ártalmatlan tizenegy éves gyerek tudta meg, hol dolgozom.

2. FEJEZET

Január 11., csütörtök
Francia negyed

Jaye Arceneaux szívószálán át felhörpintette a turmixa maradékát.

– Mit mondasz, Anna? Hogy az a kiscsaj, aki leveleket ír neked, rád van kattanva? Ez tök király lenne!

Jaye, Anna „kishúga” néhány hete töltötte be a tizenötöt, és mostanában valami vagy tök király volt neki, vagy tiszta gáz.

Anna mosolyogva felvonta a szemöldökét.

– Tök király lenne? Én nem így gondolom.

– Tudod, hogy értettem. – Jaye közelebb hajolt hozzá. – Szóval, ezt akartad mondani?

– Természetesen nem. Én csak annyit mondtam, hogy volt valami furcsa a levelében, és nem tudom, válaszoljak-e neki.

– Mi volt a furcsa benne? – Jaye átnyúlt az asztalon, és elorozott egyet Anna csokoládés kekszeiből. – Dalton szerint mind a hárman libabőrösek lettetek, amikor elolvastátok.

– Dalton túlzott. Már nagyon késő volt, és valamennyien fáradtak voltunk. Mindenesetre úgy éreztük, hogy annál a kislánynál furcsán mennek otthon a dolgok.

– Ez az én szakterületem! Talán senkinek sem volt annyi furcsa dologban része odahaza, mint nekem.

Anna tudta, és őszintén sajnálta is, hogy ez igaz, de nem mutatta ki az érzését. Jaye sem az ő, sem bárki más sajnálatára nem tartott

igényt. A múltját elfogadta olyannak, amilyen volt, és másoktól is ugyanezt várta el.

– Ki is akartam kérni a véleményedet. – Anna elővette a táskájából a levelet, és odaadta kis barátnőjének. – Lehet, hogy többet látok bele, mint amennyi benne van. Végül is az a foglalkozásom, hogy izgalmas történeteket eszelek ki.

Miközben Jaye olvasott, Anna őt nézegette. Finom vonásaival és nagy, fekete szemével már ilyen fiatalon is feltűnően szép volt. Haja árnyalata egy hete még meleg kávébarnában játszott, ám akkor Anna legnagyobb döbbenetére a lányka égővörös és égnek meredező sörénnyel jelent meg nála.

Hibátlan szépségét csak a száján átlósan keresztben húzódó sebhely zavarta meg. Az volt az utolsó ajándék, amelyet brutális apjától kapott, aki részeg dühében hozzávágott egy sörösüveget, és az felhasította a gyerek ajkát. Az a szemét disznó utána még orvoshoz sem vitte el a kislányt, és mire a következő hétfő reggel az iskolában meglátták, mi történt vele, már késő volt ahhoz, hogy összevarrhassák a sebét. Azzal azonban még nem késtek el, hogy értesítsék a gyermekvédelmi szolgálatot. Jaye élete azóta jobbra fordult, apja pedig oda került, ahova való volt. Börtönbe.

Anna torkában hirtelen gombóc nőtt, és sietve lesütötte a szemét. Második regényéhez gyűjtött anyagot, amikor kapcsolatba került a bajba jutott gyerekekkel foglalkozó, *Fivérek és Nővérek, Amerika Nagy Testvérei* elnevezésű szervezettel. Ott sok idősebb lánnyal beszélgetett, és mélyen megindította, amit tőlük a szenvedéseikről, a megmenekülésükről és az érzéseikről hallott.

A lányok egykori önmagára is emlékeztették. Annyi idős korában ugyanolyan zavarodott és magányos volt, mint ők, és érzelmi zűrzavarában ő is kapaszkodót keresett. Már hamar eldöntötte, hogy belép a „nagy testvérek” közé. Úgy gondolta, végül is semmit sem veszíthet azzal, ha kipróbálja magát, és kideríti, tud-e segíteni másokon.

Ő és Jaye immár két éve voltak „nővérek”, és mára már közel kerültek egymáshoz, ha ez nem is ment könnyen. A korához képest fásult, kiábrándult és gúnyos Jaye, akinek addig egész életében csak bántásban és csalódásokban volt része, eleinte hallani sem akart Annáról. Ezt kendőzetlenül az értésére is adta, ő azonban makacsul kitartott. Két éven át minden egyes ígéretét betartotta, figyelmesen hallgatott, soha nem korholt, és tanácsot is csak akkor adott, ha megkérték rá. Közben mindvégig hű maradt az elveihez, és az összes próbát kiállta, amely elé a kislány állította. Jaye végül bízni kezdett benne, és onnan már csak egy lépés volt hátra addig, hogy meg is szeresse.

Szeretetük kölcsönös volt, és Anna erre valójában nem is számított, amikor belépett a segítő szervezetbe. Ő csak támogatni akart egy rászorulót, cserébe viszont olyan kapcsolatot kapott, amely kitöltötte az életében és a lelkében tátongó űrt, bár annak a létezéséről korábban nem is tudott.

Jaye végül felnézett a levélből.

– Nem képzelődsz. Az a fickó szemét alak.

Anna gyomra összerándult.

– Biztos vagy ebben?

– A véleményemre voltál kíváncsi, vagy nem?

– Pontosan mit értesz azon, hogy szemét alak?

– Bármit attól fogva, hogy óriási seggfej, egészen addig, hogy perverz disznó, akinek élete végéig rács mögött lenne a helye.

A Jaye hangjából kihallatszó keserűségtől megint fájdalom hasított Anna szívébe.

– Ez így azért elég széles skála – jegyezte meg.

– Nem vagyok pszichiáter – vonogatta a vállát Jaye, aztán visszaadta a levelet. – Szerintem válaszolnod kellene neki.

Anna az ajkát harapdálta. Közel sem volt annyira biztos abban, mint kis barátnője, hogy folytatnia kell ezt a levelezést.

– Én felnőtt vagyok, ő viszont még gyerek, és nem biztos, hogy megértenénk egymást. Azt sem szeretném, ha a szülei azzal

vádolnának meg, hogy beleavatkoztam a dolgukba. És az apjáról sem kezdhetem el csak úgy faggatni Minnie-t.

– Majd kitalálsz valami okosat. – Jaye szalvétájába törölte a száját. – Annak a kiscsajnak barátnőre van szüksége.

Anna bizonytalanul összeráncolta a homlokát. Énje egyik része, az, amelyik mindig biztosra akart menni, arra nógatta, hogy hajítsa szemétbe a levelet, aztán egyszer s mindenkorra felejtse el Minnie-t és a gondjait. Másik fele azonban ugyanazt mondta, amit Jaye. Hogy Minnie-nek szüksége van rá. Ő pedig nem fordíthat hátat egy gyereknek, aki bajban van.

– Megeszed még azt a pár szem kekszet? – zavarta meg a töprengésben Jaye.

– Mind a tiéd lehet – tolta át Anna az asztalon a tányért. – Mostanában mindig éhes vagy. Fran talán nem jó szakácsnő? – kérdezett rá a kislány nevelőanyjának főzési tudományára.

Jaye fintort vágott.

– Nem jó szakácsnő? Tuti, hogy az egész földgolyón nincs nála rosszabb!

Anna elnevette magát, ám aztán gyorsan rendre intette magát, és megint komoly képet vágott.

– De egyébként rendes, igaz?

Jaye a vállát vonogatta.

– Tűrhető. Már ha éppen nem lovagol a seprűjén, és teliholdkor nem ontja kisgyerekek meg kóbor kutyák vérét.

– Nagyon vicces vagy! És főleg tiszteletlen.

Anna valójában kedvelte Jaye új nevelőanyját, de valami zavarta is benne. A nő mindig túlzásba vitte az igyekezetet, mintha csak megjátszotta volna a szeretetét, és az nem a szívéből jött volna. Annának első perctől fogva ez volt az érzése, de azért abban reménykedett, hogy Jaye majd megkedveli Fran Clausent és Bobot, a férjét.

Fizettek, aztán pár perc múlva elhagyták a CC kávézót.

– És egyébként hogy mennek a dolgok? – kérdezte meg Anna, amikor már egy ideje a Francia negyedben sétáltak.

– A suliban vagy otthon?

– Itt is, ott is.

– A suliban minden rendben van. És otthon is.

– Legközelebb azért majd ne zúdíts rám egyszerre ennyi részletet, mert nem tudlak követni.

Jaye elvigyorodott.

– Te gúnyolódsz? Király!

Anna elnevette magát, aztán jókedvűen továbbmentek a zsúfolt járdán, és időnként megálltak, hogy megnézzenek egy-egy kirakatot. Anna szerette a Francia negyed illatait, hangjait és színes utcaképét. A városrész egyediségét a sok régi és a kevés új, a csicsás és az elegáns, az elbűvölő és a visszataszító sajátos keveréke adta. A turistákkal és helybeliekkel, utcai mutatványosokkal és hajléktalanokkal teli negyedbe Anna első látásra beleszeretett.

– Ezt nézd meg! – állt meg Jaye egyszer csak egy műszőrme ruhákat kínáló bolt kirakata előtt, és egy zebracsíkos dzsekire mutatott. – Nem király?

– De, az. Fel akarod próbálni?

Jaye a fejét rázta.

– Csak ha ajándékba adják. Egyébként sem menne a hajamhoz.

Anna oldalról odapillantott a lányra.

– Lassanként megszokom a vörös fejedet. Az a legjobb benne, hogy így igazi testvéreknek tűnünk.

Jaye arcát pirosra festette az öröm.

– Meséltem már neked arról a fickóról, aki követett? – kérdezte, miután továbbindultak.

Anna ijedten megállt.

– Valaki követett téged?

– Igen, de megléptem előle.

– Mikor történt? És hol?

– Nemrégiben. Hazafele a suliból.

– Milyen volt az a férfi? Csak akkor egyszer ment utánad, vagy már korábban is?

– Nem néztem meg alaposan, de annyit azért láttam belőle, hogy csak egy vén perverz. – Jaye megint a vállát vonogatta. – Nem nagy ügy.

– Igenis az! Elmondtad a nevelőanyádnak, és ő felhívta a…

– Jézusom, higgadj már le! Ha előre tudom, hogy így kiakadsz, el sem mesélem neked.

Anna mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjék. Nem akarta, hogy Jaye a jövőben bármit is elhallgasson előle, pedig az lesz a vége, ha ő azonnal nagyjelenetet rendez. Kis barátnője nem hiszékeny és gyanútlan lányka, őt aligha szedheti rá egykönnyen egy idegen. Jól ismeri az utca világát, hiszen egy ideig maga is ott élt. Ez a gondolat még mindig borzongással töltötte el Annát.

– Sajnálom, hogy túlzásba estem – dünnyögte. – Tudod, hogy az öregek folyton aggodalmaskodnak.

– Te nem vagy öreg – felelte Jaye.

– Ahhoz eléggé az vagyok, hogy megkérjelek, szólj nekem, ha még egyszer látod azt a férfit, és aztán majd együtt elmegyünk a rendőrségre. Megegyeztünk?

Jaye kis ideig habozott, de végül bólintott.

– Meg.

3. FEJEZET

Január 11., csütörtök
New Orleans, Irish Channel negyed

Quentin Malone nyomozó belépett Shannon tavernájába, és üdvözlésképpen odaintett az egyik asztalnál ülő kollégáinak. New Orleans lakói közül sokaknak a csütörtök este már a hétvége hivatalos nyitányát jelenti. A helybeliek „egyszer élünk, hát akkor már éljünk vidáman!” hozzáállása mindig is jót tett a félhold alakú város bárjai, éttermei és klubjai forgalmának, és ez alól Shannon tavernája sem volt kivétel. Az egykor itt letelepült ír bevándorlókról Irish Channelnek nevezett negyedben működő bárt főként munkások és a környéken élők látogatták, de sok zsaru is járt ide. A Shannont a New Orleans-i rendőrség 7. kerületi kapitányságán dolgozók szinte a magukénak tekintették.

Ez azonban kicsit sem zavarta Shannon McDougallt, a taverna tulajdonosát és névadóját, aki valamikor kőművesként kereste a kenyerét, és akkora tenyere volt, mint egy péklapát. A zsaruk állandó jelenléte a taverna ajtaján kívül tartotta a kétes elemeket, a drogkereskedőket, a kötekedőket és az utcalányokat. Hálája jeléül Shannon a tapasztalt, régóta szolgáló kék ruhásoktól nem fogadott el pénzt. A zöldfülűekkel azonban más volt a helyzet, az új fiúknak előbb bizonyítaniuk kellett nála. A borravalóra viszont soha senkinek nem mondott nemet, és köténye zsebébe fizetésnapokon sok hálás detektív és hadnagy dugott zöldhasúakat.

Quentin Malone nyomozó egyértelműen a tapasztalt zsaruk kategóriájába tartozott, hiszen harminchét éves korára már tizenhat évet lehúzott a rendőrségnél. Első osztályú nyomozó volt, emellett pedig családja az NOPD, a New Orleans-i rendőrkapitányság egyik régi dinasztiájának is számított. Nagyapja, apja, három bácsikája és egyik nagynénje is rendőr volt, és hat testvére közül is csak kettő választott magának más hivatást. Patrick könyvelő lett, a legfiatalabb Malone gyerek, Shauna pedig még művészettörténetet tanult az egyetemen.

Quentin a bárhoz indult, hogy sört kérjen magának, de félúton megállította az egyik pincérnő. A huszonhárom éves, szőke kefehajat viselő, huncut képű leányzó már többször is értésére adta, hogy szívesen járna vele, ő azonban furcsán érezte volna magát, ha barátnője a legkisebb húgával lett volna egyidős, és semmit sem akart a lánytól.

– Szia, Malone! – mosolygott fel most rá a szőkeség. – Rég láttalak.

– Sok dolgom volt. – Quentin lehajolt a lányhoz, és csókot nyomott az arcára. – Jól vagy, Suki?

– Nem panaszkodhatom. Jók a borravalók – felelte a lány, aztán odapillantott az egyik asztalhoz éppen letelepedő vendégekre. – Mennem kell. Később majd dumálunk.

– Persze.

Suki elindult, de a válla fölött még hátranézett.

– A napokban itt volt kis John, és azt üzeni, hogy hívd fel a mamádat.

Quentin felnevetett. Kis John a legidősebb testvérük volt, és a család önmaga által kinevezett feje. Ha valamelyiküknek gondja támadt, kis Johnhoz fordult, és az egymás közti nézeteltéréseikkel is mindig őt keresték meg. Kis John viszont, ha úgy gondolta, hogy valami nincs rendben a családban, saját kezébe vette az ügy intézését. Mint most is. Quentin úgy sejtette, az lehet a baj, hogy túl sokszor hiányzott édesanyjuk vasárnapi ebédjeiről.

– Kösz, Suki. Vettem az üzenetet – felelte, aztán a bárhoz sétált.

Shannon már egy frissen csapolt korsó sörrel várta.

– A ház ajándéka.

– Kösz, Shannon. Láttad ma már Terryt? – érdeklődött Quentin a társa, Terry Landry után.

– Itt van. – Az idős férfi fejével a hátsó helyiség felé bökött. – Amikor utoljára láttam, éppen eltört egy új biliárddákót. Igencsak le van eresztve, ha érted, mire gondolok.

Quentin bólintott. Nagyon is értette Shannont. Társa nehéz időket élt. A felesége tizenkét év házasság után nemrégiben kidobta, mondván, hogy nem lehet vele együtt élni. Quentin ezt nem is vitatta. Egyetlen zsaruval sem könnyű az élet, a lobbanékony és nagy bulikat kedvelő Terryvel pedig még kevésbé lehet az. Hibáival együtt is jó apa és odaadó férj volt azonban, aki őszintén szereti a családját, és Quentin úgy gondolta, hogy ennek is sokat kellene nyomnia a latban.

Terry nagyon rosszul viselte a szakítást. Dühös volt, sértett, és borzalmasan hiányzott neki a két gyereke. Túl sokat ivott, túl keveset aludt, és egyre kiszámíthatatlanabb lett. Együtt dolgozni vele lassanként kezdett veszélyes kötéltáncmutatványra hasonlítani. Quentin azonban korábban sokszor számíthatott rá, és természetesnek gondolta, hogy most rajta a sor. A társak összetartanak.

– Azt hiszem – mutatott ő is a hátsó helyiség felé –, jobb lesz, ha bemegyek hozzá. Nem szeretném, ha eljátszaná a lakbérre valóját.

Shannon elvigyorodott, aztán fejcsóválva a bárpult másik végén ülő vendéghez indult, hogy őt is kiszolgálja.

Quentin keresztülvágott az egyelőre még majdnem teljesen üres helyiségen. Egy óra múlva már csak állóhelyek lesznek, a hangszórókból zene fog dübörögni, a tömeg feje felett cigarettafüst lebeg majd, és legalább egy tucat pár forgolódik a táncparkettnek kinevezett szűk kis helyen. Most viszont még egészen a hátsó helyiségig szabad volt az út. Vagyis szabad lett volna, ha Louanne Price egyszer csak el nem állja Quentin elől.

A fiatal nőnek angyalian ártatlan arca és olyan teste volt, hogy akár a nyuszis magazin címoldalán is szerepelhetett volna. Sok-sok férfi borult már hódolattal a lába elé. A gondot csak az jelentette, hogy Louanne lábának a közelében minden férfi komoly veszélynek tette ki magát. Bármikor kaphatott egy jókora rúgást a gyomrába, vagy egy kicsit még lejjebb. Louanne már csak ilyen lány volt, az élet viszont túl rövid ahhoz, hogy az ember összenyomoríttassa a golyóit. Még akkor is, ha utána esetleg mégiscsak bebocsátást nyer majd a paradicsomba.

Louanne egészen közel lépett Quentinhez, s amikor már egymáshoz ért a testük, lábujjhegyre állt, és vállára tette a kezét.

– Malone, édesem, mit kell tennem azért, hogy juttass nekem egy keveset a finom ír cukrodból? – kérdezte.

Quentin futó mosollyal ajándékozta meg.

– Jaj, Louanne! Te is tudod, hogy Dickey már akkor szétrúgná a hátsómat, ha csak feléd fordítanám a farkamat. – Dickey a lány apja és az NOPD őrmestere volt. – Ezért aztán csak messziről epekedem utánad.

– Szerintem ez így bűn, neked viszont zsaruként tisztelned illene a törvényt. – Louanne beletúrt a férfi hajába. – Apának nem kellene megtudnia. A mi édes kis titkunk maradhatna.

Quentin úgy tett, mintha nem szívesen tolná el magától a lányt. Nagyon is szerette, ha egy nő ragadta magához a kezdeményezést, Louanne alattomossága és őszintétlensége viszont taszította.

– Sajnálom, bébi, de te is tudod, hogy az NOPD-n semmi sem maradhat titokban. Nálunk csak szolgálati titkok vannak, de azokat is mindenki ismeri. Még látjuk egymást – köszönt el a lánytól, aztán továbbindult, és egyszer sem nézett vissza.

Terryt valóban a biliárdasztalnál találta, kezében dákóval, szájában cigarettával. Régóta itt lehetett már, mert tekintetét egészen elhomályosította a szesz.

– Ideje volt, hogy te is előkerülj – mondta Quentinnek. – Mindjárt vége az éjszakának.

– Csak neked, ha már annyira részeg vagy, hogy egy óra múlva kidőlsz. – Quentin a szomszéd asztaltól odahúzott magának egy széket, megfordította, és lovagló ülésben leült rá. – Fedeztelek a kapitánynál.

Terry célzott, lökött, aztán visszahúzta a dákót, és a golyó útját figyelte. Sikerült bejuttatnia a lyukba.

– És mit mondtál neki, hol voltam? Budin?

– Pennyhez mentél, hogy még egyszer beszélj vele.

– Azzal a lotyóval? Kösz, de nem.

Quentin összerezzent. Több mint tíz éve ismerte Penny Landryt, és tudta róla, hogy minden, csak nem lotyó. Megértette, hogy barátja vérig van sértve és elkeseredett, durva kijelentését mégsem hagyhatta szó nélkül.

– Szerintem Penny csak azt teszi – mondta nyugodtan, miután ivott egy kortyot a söréből –, amiről úgy gondolja, hogy az a legjobb a gyerekeknek.

Terry elhibázta a lökést, és szitkozódni kezdett. Ellenfele, akit Quentin sokszor látott már itt győzni, elmosolyodott, és felállt a gurításhoz. Terry kiitta maradék sörét, aztán Quentinre nézett.

– Kinek az oldalán állsz te?

– Nem tudtam, hogy választanom kell közöttetek.

– Pedig kell. Rohadtul kell!

– Penny is a barátom. – Quentin nyugodtan állta társa tekintetét. – Nem biztos, hogy menne a választás.

Terry feje paprikapiros lett.

– Fasza! Állati jó! A legjobb haverom azt mondja…

– Nyolcas a sarokba.

Megfordultak, és még éppen látták, hogy a másik férfi teljesítette a bemondást. A fekete golyó oda gurult be, ahova mondta, és ezzel megnyerte a játékot.

– Visszavágó? – kérdezte.

– Egy nagy túrót! Tiéd az asztal – felelte Terry, aztán visszafordult Quentinhez. – Innom kell még egyet.

Társának a legkevésbé még egy italra volt szüksége, de Quentin tudta, hogy semmi értelme nem lenne, ha ezt közölné vele, mert csak feldühítené. Így aztán a biliárdszobából kimentek az első helyiségbe, amelyben máris kétszer annyian voltak a vendégek, mint nem egészen húsz perce még. Quentin több kollégájukat is felfedezte, köztük a testvéreit, Percyt és Spencert, akik azonnal el is indultak feléjük.

– Mit szólnál, ha lelépnénk innen, és elmennénk valahova kajálni? Megkérdezem Percyt és Spencert, velünk jönnek-e.

– Egy nagy frászt! Gyerek még az éjszaka – felelte Terry akadozó nyelvvel –, és tele van lehetőség… Nocsak, ez meg ott kicsoda?

Quentin követte a barátja tekintetét. A táncolók között egy sztreccs miniruhát viselő fiatal nő rázta magát. Nyilvánvalóan festett vörös hajának tincsei dús hullámokban omlottak a vállára. Ujjaival időnként beléjük túrt, és olyankor összecsörrent sok-sok arany karkötője. Az nem derült ki, hogy egy férfival táncol-e, esetleg többel egyszerre, vagy pedig az összes jelenlevőnek szól a produkciója. Merthogy azt mutatott be, az egészen egyértelmű volt. A vendégek közül sokan felcsaptak már a nézőjének, és most Quentin meg Terry is csatlakozott a körülötte állókhoz.

– Nem tudom, öregem – fordult Quentin pár pillanat múlva a barátjához. – Szerintem ez a lány…

– Bombázó. Baromi jó csaj.

Quentin azt akarta mondani, hogy ez a lány nem úgy fest, mint aki bárkivel összeáll. Zsarukkal meg még annyira sem megy el, legfeljebb csak titokban. Nem gazdag, elkényeztetett kis ribanc, hanem nagyra törő fiatal nő. Nála valószínűleg a tekintély, a befolyás meg az Armani öltöny számít, és olyan férfiakat választ ki magának, akik mindezt nyújtani is tudják. Azok a férfiak pedig nem zsaruk. Ma este a kicsikének nyilván arra támadt kedve, hogy elvegyüljön egy időre az alsóbb néposztályok között.

Öccsei közben odaküzdötték magukat Quentinékhez.

– Mi újság, bátyus? – kérdezte Percy. – Szia, Terry!

Quentin a testvéreire nézett. Le sem tagadhatták volna, hogy közeli rokonok. Mindkettejüknek kék szeme és fürtös, sötét haja volt, mint a Malone családban mindenkinek. A langaléta, százkilencven centire nőtt Percyre azért még elkelt volna néhány kiló, Spencer arcéle pedig olyan volt, mint egy hivatásos bokszolóé, akinek túl sokszor verték be az orrát.

– Most éppen a társamat igyekszem megakadályozni abban, hogy hülyét csináljon magából.

A két fiatalabb Malone követte Quentin tekintetét. Percy arcán széles vigyor áradt szét.

– Semmi kétség, dögös a csaj. Le akarod égetni magad, Terror? – szólította meg Terryt a becenevén, amelyet még a rendőrségnél töltött első évében akasztottak rá. – Spencer egyébként már tíz perce lángot fogott.

– Fogd be! – dörmögte Spencer, és ingerült pillantást vetett a testvérére.

Terry hátrasimította a haját.

– Akkor most megnézhetitek, srácok, hogy dolgozik egy profi.

A három Malone egyszerre kezdett huhogni.

– Nem biztos, hogy ez jó ötlet – szólt Quentin a társa után. – Igencsak kijöhettél már a gyakorlatból.

Terry visszanézett a barátjára, és arcára fölényesség ült ki.

– Aki valamikor szívtipró volt, az örökre az marad.

A magas, karcsú, fekete hajú és szemű Terryn, aki még francia őseitől megörökölt, elbűvölő kiejtését is bármikor ügyesen be tudta vetni, valóban sok nő szeme megakadt. Quentin most ötven százaléknál mindenképpen több esélyt adott neki.

Társa odabattyogott a fiatal nőhöz, mozogni kezdett a zenére, és egyre közelebb került a vörös hajú szépséghez. Ő azonban hátat fordított neki, és úgy táncolt tovább. A ritmusból közben pillanatra sem esett ki.

Amikor Terry visszanézett rájuk, Quentin a kezével egy repülő lezuhanását mutatta neki, Percy és Spencer pedig kárörvendően

vihogott. Terry azonban nem adta fel, és újabb kísérletet tett. A lány megint értésére adta, és most még világosabban, mint az előbb, hogy nem kér belőle.

A harmadik próbálkozásnál aztán már nem érte be jelzésekkel. Abbahagyta a táncot, egyenesen Terry szemébe nézett, és felszólította, hogy tűnjön el. Aztán eltáncolt tőle, és testére tapadó ruhájában úgy rázta a csípőjét, mintha bosszantásból meg akarta volna mutatni Terrynek, mi az, amit nem kaphat meg tőle.

Terry a legkevésbé sem csüggedten ment vissza a barátaihoz.

– Akar engem. Ez nem is kérdés – jelentette ki.

A három testvér harsányan felkacagott, aztán Spencer közelebb hajolt Terryhez.

– Első menet: a nőnek egy pont, Terrornak nulla.

– Add fel, haver! – tanácsolta Quentin a fejét ingatva. – Nem kellesz a hölgynek.

Terry elnevette magát.

– Csak kéreti magát. Vissza fog jönni hozzám.

– Persze, hogy bemosson egyet neked – mondta Percy, aztán Quentinhez fordult. – Miért nem teszel te is próbát a kicsikénél, bátyus? Bevethetnéd nála a legendás mosolyodat.

– Kösz, nem. – Quentin ivott egy korty sört. – Inkább nem tiportatom lábbal az önérzetemet.

– Igaz is – nézett Spencer Terryre –, hallottad már Quentin és az édes kis Miss Davis történetét? A gimi utolsó évében ő volt a bátyus angoltanárnője.

– Jaj, ne gyere már megint ezzel! – nyögött fel Quentin.

Terry leereszkedett az egyik bárszékre, és intett Shannonnak, hogy még egy sört kér.

– Azt hiszem, erről még nem hallottam. Meséljetek!

– Nos – kezdte Spencer –, úgy állt a helyzet, hogy a bátyus nem bújta eleget a tankönyveket, és angolból jókora karókat szedett be.

– Igencsak rosszak voltak a kilátásai – vette át Percy a szót. – Közel járt ahhoz, hogy megbukjon. Következmények: nyári korrepetálás és egy hatalmas fenékbe rúgás apától. A teljes műsor.

Terry nagyot ásított.

– Poén is lesz majd?

A két fiatalabb Malone elvigyorodott.

– A szóbeszéd szerint a tesónk néhányszor szigorúan kettesben találkozott a csinos kis Miss Davisszel, és azokból a karókból mintegy varázsütésre hármas lett – mesélte Spencer.

– Nyilván nála is bevetette azt az ördögi mosolyát…

– Ördögi? Na most már aztán elég! – tiltakozott Quentin.

Percy azonban ügyet sem vetett rá, és ott folytatta, ahol Spencer az előbb abbahagyta:

– A bátyus ugyan hallgat erről, de tuti, hogy nem csak a mosolyát használta. Nekem elhihetitek, fiúk.

– Igaz ez? – vonta fel a szemöldökét Terry. – Átudvaroltad magad az osztályvizsgán?

Quentin elhúzta a száját. Haragudott az öccseire, mert előhozták ezt a régi történetet. Úgy gondolta, egy felnőtt férfi számára igencsak kínos, ha leginkább a gimnáziumi hódításairól híres.

– Nőjetek már fel, srácok, és foglalkozzatok a saját dolgaitokkal!

Bosszankodásán a többiek csak jót nevettek. Továbbra is együtt maradtak, s ahogy telt az idő, Terry egyre elszántabban akart célt érni a kis vörösnél. Ő viszont mindig ugyanolyan elszántan kifejezésre juttatta, hogy abból semmi sem lesz. Quentin úgy látta, hogy barátját a nő szántszándékkal ingerli. Mindenkivel táncolt, aki felkérte, időnként két férfival is egyszerre, csak Terryvel nem. Mintha ki akarta volna deríteni, meddig mehet el nála.

Sokkal tovább már nem, gondolta Quentin, amikor látta, hogy barátja arcán a fölényesség helyét előbb harag foglalja el, aztán pedig harcias kifejezés ül ki rá. Quentin rosszat sejtett, és a baj hamarabb be is következett, mint gondolta.

– Elnézést! – mondta egyszer csak a vörös hajú nő hangosan, és Terry felé fordult. – Nem tetszik valami?

– Nem bizony, bébi – felelte Terry kásás hangon. – Az a pasas, akivel táncolsz, reménytelen eset. Gyere ide, és én majd megmutatom neked, milyen egy igazi férfi!

Quentin önkéntelenül megfeszítette az izmait, amikor a másik férfi elvörösödött, és ökölbe szorította a kezét. A nő csitítóan táncosa karjára tette a kezét, és megsemmisítő pillantást vetett Terryre.

– Arról ne is álmodj, te pancser! Fogtad? Sem most, sem máskor. Húzz el!

Terry gúnyosan elvigyorodott, Quentin pedig halkan elkáromkodta magát, és megbökte a Shannonnal beszélgető Spencer oldalát.

– Gondjaink lehetnek. Szólj Percynek! – mondta, aztán a táncolók közé sétált.

– Hallotta, mit mondott a hölgy. – A vörös hajú táncpartnere közelebb lépett Terryhez. – Nem kér a társaságából. Kopjon le!

Terry ügyet sem vetett a pasasra. Csak a nőre figyelt, és csak rá volt dühös.

– Minek neveztél? – kérdezte olyan hangosan, hogy a bárban mindenki jól hallhatta.

A tömegen morajlás futott végig.

– Jól értetted, fakabát! Pancser vagy. Nagy P-vel.

Terry fejét elöntötte a méreg, és a nő táncosára vetette magát. Quentin sejtette, hogy ez következik, és gyorsan közéjük ugrott. Terry azonban már ütésre lendítette a kezét, és őt találta vállon. Közben Percy és Spencer is megérkezett, és hátulról lefogták Terryt, aki szitkozódva ki akarta szabadítani magát. Végül azonban a három Malone-nak közös erővel sikerült kivonszolnia a bár mögötti utcára.

Ott a meglepően hideg éjszakai levegő úgy-ahogy kijózanította, és a harci kedvét is elvette. Kimerülten a falnak dőlt, Quentin pedig intett az öccseinek, hogy menjenek vissza. Miután kettesben maradt a társával, szabad folyást engedett a haragjának.

– Térj észre, Terry! Az ég áldjon meg, Shannonnál vagyunk, és te zsaru vagy. Mégis mi a fene járt a fejedben?

– Semmi. Nem gondolkodtam. – Terry végigsimított az arcán. – Az a kiscsaj teljesen felhúzott.

– Ez nem mentség, öregem. Felejtsd el azt a nőt! Nem ér ennyit.

Terry szeme árulkodón csillogni kezdett, és gyorsan félrefordult.

– Az előbb odabent… Pennyre kellett gondolnom. Amikor kidobott, ő is ugyanazt mondta… Szerinte is… az vagyok… Pancser. – Szemlátomást nehezére esett kimondania a szót. Aztán nagyot nyelt, és elkáromkodta magát.

– Tudom, hogy most baromi nehéz neked. – Quentin a társa vállára tette kezét. – Mi lenne, ha lelépnénk innen? Kinek kell ez?

– És mégis mit csináljak? – kérdezte Terry. – Menjek haza? Nem emlékszel? Penny megfosztott az otthonomtól. És a gyerekeimtől is.

– Penny nem az ellenséged, de ha azzá teszed, soha nem kapod vissza. Pedig vissza akarod szerezni. Így van?

Terry megint a barátjára nézett.

– Szerinted? Persze hogy vissza akarom szerezni. Szeretem.

– Akkor ezt neki is mutasd meg! Próbálkozz egy kis romantikával, bonbonnal, virággal, vidd el vacsorázni! Vagy moziba egy könnyzacskótipró filmre, és a kedvéért tégy úgy, mintha te is élveznéd!

– Ó, persze! – Terry keserű mosolyra húzta a száját. – A nagyokos Malone ismeri ám a nők lelkét! És mint hallom, az én feleségemét is.

Quentin nem vett tudomást a gúnyolódásról. Barátja házassági gondjainak a számlájára írta, na meg a torkán lefolyt sörökére.

– Nem vagyok nagyokos, de mi most nem is a rakétatechnikáról társalgunk – mondta. – Azzal viszont, ha dühöngesz, és mindennek elmondod, soha nem fogod meglágyítani egy nő szívét. Emlékszel még arra a számra, hogy *Légy kicsit gyengéd?*

Terry fájdalmas fintort vágott.

– Mi folyik itt, haver? Miről szólt igazából az a sok vacsora, amelyekre a feleségem hívott meg téged? – Társa dühösen villogó

szemmel közelebb hajolt Quentinhez. – Te miből lakmároztál, miközben nekem csak a maradék jutott?

Quentin elszántan uralkodott a haragján.

– Reggelre már bánni fogod ezeket a szavakat – mondta szelíden, de halálosan komolyan. – És mert nehéz időket élsz, én elnézem őket neked. Most az egyszer. De még egy ilyen célzás, és akkor már nem lesz bocsánat. Megértettél?

Terry magába roskadt.

– Hitvány alak vagyok. Kész csődtömeg. Pancser, ahogy az a kiscsaj is mondta. Anyámtól is mindig azt hallottam, hogy én soha semmire sem fogom vinni.

– Te is tudod, hogy baromságokat beszélsz. Részeg vagy, és baromira sajnálod magad. De ne rajtam töltsd ki a dühödet! Én melletted állok.

Terry kihúzta magát.

– Visszamegyek. Nem akarom, hogy az a kis kurva vagy bárki más azt hihesse, ők nyertek.

Az este hátralévő része békében telt. A tömeg és a zaj egyre nagyobb lett, a vörös hajú nő pedig elunhatta magát, és úgy döntött, hogy valahol máshol veti be a bájait. Nézeteltérése Terryvel már senkit sem foglalkoztatott. A nagy zűrzavarban Quentin szem elől tévesztette a barátját, és legközelebb csak akkor találkozott vele, amikor éjjel kettőkor bezárt a taverna.

– Sajnálom, Shannon – paskolta meg Terry a tulaj hátát. – Nem kellett volna… – akarta folytatni, de hirtelen megtántorodott, és Quentin gyorsan a hóna alá nyúlt. – Nem kellett volna… jelenetet rendeznem nálad.

– Semmi baj, Ter – legyintett a megtermett vendéglős. – Mostanában nem könnyű neked, és le kellett eresztened a gőzt.

– Ez nem mentség. De nem ám! – Terry lerázta magáról Quentin kezét. Megint vészesen imbolyogni kezdett, miközben nadrágzsebéből pénzt vett elő, és Shannon kezébe nyomta. – Fogadd el ezt bocsánatkérésként!

Quentin odapillantott a bankóra, amelyet Shannon a kezében tartott, aztán döbbenten a társára nézett. Egy ötvenes? Honnan a fenéből van Terrynek ötven dollárja?

Shannon ugyanezt kérdezhette magában, mert szemöldöke magasba szaladt, mielőtt kötényzsebébe süllyesztette a pénzt.

Quentin az öccseihez fordult, akik itt maradtak vele, hogy segítsenek hazajuttatnia Terryt.

– Alighanem az lesz a legjobb, ha kivisszük innen ezt a Csipkerózsikát, mielőtt még száz évre elalszik.

Terry már alig bírt járni. Testvéreivel közösen Quentin eltámogatta a kisteherautójához, aztán Percy kezébe nyomta társa kocsijának a kulcsát.

– Ott találkozunk.

– Oké. Quent? – Fiatalabbik öccse eleven kék szemével komolyan nézett rá. – Az egy ötvenes volt. Amit Terry Shannonnak adott.

Quentin homloka ráncba szaladt.

– Tudom, én is láttam.

– Borravalóra elszórni kicsit sok.

– Ez már egyszer igaz.

Főleg egy zsarunak, akinek támogatnia kell a családját, és két háztartást kell fenntartania. Kivéve akkor, ha az a zsaru megvásárolható. De Terry nem az. Quentin erre akár az életét is feltette volna.

– Felejtsd el, Percy! – mondta. Öccse szeméből kiolvasta a kérdést, de végül csak elfordult tőle, és elindult. – Menjünk, mert hulla vagyok, és szeretnék végre ágyba kerülni.

Quentint a telefon makacs csörgése verte fel álmából. Halkan elkáromkodta magát, aztán felvette a kagylót.

– Malone.

– Ébresztő, szépfiú! – mondta egy női hang. – Vár a munka.

Quentin azonnal felismerte az ügyeletes tiszt hangját. Még egy szitkozódást elmormolt. Ha ilyenkor hívják a kapitányságról, az csakis egyet jelenhet.

– Hol? – kérdezte álomittas hangon.

– A Shannon tavernája mögötti utcában.

Quentin szeméből egyszeriben minden álmosság kiment, és felült az ágyban.

– Azt mondtad, Shannon tavernája mögött?

– Igen, azt. Nő. Fehér. Halott.

A francba!

– És ezt ilyen vidáman adod elő? Miféle szörnyeteg vagy te?

– Mit mondjak? Szeretem a munkámat.

Quentin az órájára pillantott, és sietve kiszámolta, mikorra érhet oda a tetthelyre.

– Landrynek már szóltál?

– Utánad ő következik.

– Majd én felhívom.

– Sok szerencsét!

Arra nagy szükségem lesz, gondolta Quentin, miközben a társa számát tárcsázta.

4. FEJEZET

Január 12., péntek
5 óra 45 perc

A tetthely ugyanolyan volt, mint sok tucat másik, amelyeken Quentin az elmúlt években dolgozott. Az évszakok, az áldozatok száma és a vér mennyisége változott, nem úgy a történtek tragikussága és a halál szaga. Egy élet beteges kioltásának kiáltó szörnyűségéről sem a zsaruk könnyed beszélgetése, sem ízléstelen viccelődése nem terelhette el a figyelmet.

Ez az eset csak azért lógott ki a sorból, mert nagyon közel történt az ő törzshelyükhöz. Egy gyilkosság nem az a fajta hír, amelyre egy bár tulajdonosának szüksége lenne. És mert ezen az éjszakán New Orleansban nem történt másik emberölés, ez a hír majd biztosan a lapok első oldalára kerül. Shannon balszerencséjére.

Az aszfalt nedves volt, a levegő párás, a hideg csontig hatolt. Quentin kiszállt a kocsijából, felnézett a csillagtalan, fekete égboltra, és összehúzta magán a dzsekijét. New Orleans lakói közül sokan az augusztusi hőségre panaszkodnak, ő viszont a pokol tüzét még mindig jobban elviselte, mint a kriptahideget. Talán azért, mert túl sok időt töltött halottak társaságában.

A kordonnál álló rendőrnek felmutatta az igazolványát, aztán átbújt a sárga szalag alatt.

– Ilyen rohadt hideg éjszakán még meghalni is rosszabb lehet, mint máskor – jegyezte meg az egyenruhás, és borzongva behúzta a nyakát a kabátjába.

Quentin nem válaszolt, csak odament egy másik rendőrhöz, egy újonchoz, aki sokat lógott együtt az ő Percy öccsével.

– Üdv, Mitch!

– Nyomozó! – A fiatal férfi egyik lábáról a másikra állt. – Hú, de hideg van!

– Az bizony. – Quentin körbejáratta a tekintetét. – Én vagyok az első?

– Igen. Tettre kész, mint mindig.

– Hozzányúltatok valamihez?

– Nem. Ellenőriztem a pulzusát és a jogosítványát, aztán beszóltam az őrsre.

– Helyes. Az áldozat?

– Nő. Fehér. A jogsija szerint Nancy Kent a neve. Úgy fest, hogy a gyilkos előbb megerőszakolta.

Quentin az újoncra emelte tekintetét.

– A halottkém már úton van?

Mitch bólintott.

– Ki találta meg?

– A szemetes.

A fiatal rendőr hüvelykujjával a szeméttároló felé mutatott. A nagy konténer eltakarta a holttestet, és rövidebb oldala mögül csak két láb lógott ki. Fehérek voltak, mint egy hal húsa, és csak az egyiken volt körömcipő.

Quentin érezte, hogy tarkóján felágaskodnak a pihék.

– Felírtam a szemetes nevét és a szolgálati számát – folytatta Mitch. – Folytatnia kellett a körútját. Ismerte a dörgést, mert egyszer már talált egy hullát. Úgy tíz éve.

– Megyek, megnézem. Ha megérkezik a társam, küldd oda hozzám!

Quentin lassan ment, és jobbra-balra nézelődve szemügyre vette a földet. Tekintetét, hiába halogatta volna még szívesen a dolgot, végül az áldozatra irányította. A nő arccal felfele, nyitott szemmel és szétterpesztett lábbal feküdt a betonon. Fekete miniruháját a derekáig felgyűrték, tangabugyiját lerángatták róla. Hosszú, vörös haja az arcába hullott és félig eltakarta néma sikolyra nyitott száját.

A nő volt az a bárból. Aki nem akart Terryvel táncolni.

– A francba! – morogta Quentin, és meleg lehelete felhőt formázott a hideg levegőben.

Amikor lépteket hallott a háta mögül, megfordult. Terry érkezett meg, és arca ugyanolyan fehér volt, mint a halotté.

– A nyombiztosítók is megjöttek – mondta a kezét dörzsölgetve. – Rosszabbkor nem is gyilkolhatott volna az a szemét…

– Beszélnünk kell. Most.

Quentin mellett Terry lenézett az áldozatra. A száját elhagyó hang akár egy csapdába esett állattól is származhatott volna.

– Szent szar! – nyögött fel.

– Az bizony – mondta Quentin. – És te nyakig benne vagy.

5. FEJEZET

Január 12., péntek
7. kerületi rendőrkapitányság

Két órával később Quentin megkocogtatta felettesük, O'Shay kapitány nyitott ajtaját. A karcsú, barna hajú nő felnézett, és szemlátomást nem örült annak, hogy ezen a korai órán itt kell látnia a beosztottjait. Terry arca idegességről árulkodott. Tudta, hogy az előttük álló megbeszélésnek jó és rossz vége ugyanúgy lehet. O'Shay kapitány aligha értékeli nagyra, hogy az egyik embere kocsmai verekedésbe keveredett és összetűzésbe került egy nővel, akit aztán néhány óra múlva holtan találtak.

– Van egy perced? – kérdezte Quentin.

Futólag rámosolygott az elöljárójára, ám ha abban reménykedett, hogy ezzel majd leszereli, azonnal be kellett látnia, mennyire fölöslegesen fáradt. Patti O'Shay egy férfiak uralta, sokszor nőellenes, néha egyenesen nőgyűlölő szakmában küzdötte fel magát a kapitányságig. Magas beosztását briliáns rendőri munkájának és párját ritkító céltudatosságának köszönhette, de nem mellékesen annak is, hogy a legnagyobb pofájú pasasokat is könnyűszerrel le tudta szerelni. Egyetlen másik kapitány sem volt keményebb, mint ő.

– Lehet, hogy kellemetlen helyzetbe kerültünk – mondta Quentin.

A kapitány homloka ráncba szaladt. Beljebb intette őket, s előbb Terryt, aztán Quentint is megnézte magának.

– Pocsék színben vagytok.

Jobb indítást is el tudtam volna képzelni, gondolta Quentin.

– Shannonnál voltunk az este.

– Ez aztán a meglepetés! – Patti O'Shay összekulcsolta a kezét, és maga elé fektette az asztalra. – Azt a lányt is ott találták meg.

– Igen. A taverna mögötti utcában.

– Mit tudunk róla?

– Nancy Kentnek hívták – kezdte Terry, és megköszörülte a torkát. – A huszonhatodik évében járt, és particica volt. Nemrégiben vált el, és a válással alaposan megszedte magát. Az éjjel alighanem villogott is a sok pénzével.

– A halottkém – vette át a szót Quentin – fél kettő és három óra közé teszi a halál időpontját.

A kapitány gyorsan megemésztette, amit hallott.

– Ez azt jelenti, hogy a zárás utáni órában is megölhették, és akkor is, amikor a bár még nyitva volt. Akkorra viszont a vendégek jó része már nyilván hazament.

– Tegnap nem, kapitány – mondta Terry. – Fél kettőkor még nagyüzem volt. A legkitartóbbakat Shannonnak szabályosan ki kellett dobnia kettőkor. Azzal fenyegette őket, hogy rájuk hívja a zsarukat.

Terry elvigyorodott, mert a legkitartóbbaknak legalább a harmada maga is zsaru volt. A kapitány azonban nem foglalkozott a vigyorgásával, hanem Quentinhez fordult.

– Mi a helyzet Shannonnal? – kérdezte.

– Kihallgattam. Igencsak kiakadt. Semmit sem látott vagy hallott. Suki és Paula, a két pincérnő sem, akik együtt zártak vele.

– Elképzelhető, hogy Shannon az emberünk?

– Kizárt dolog. Ráadásul alibije is van. Zárásig ki sem jött a pult mögül, utána pedig ott voltak vele a pincérnők, és hármasban indultak haza.

– A szemetet általában Shannon szokta kivinni – tette hozzá Terry –, miközben a pincérnők rendet raknak a tavernában. Tegnap viszont a lányok is felkaptak egy-egy zsákot, és együtt mentek ki.

– Az mikor volt? – tudakolta a kapitány.

– Három és három óra tíz között.

– Egyikük sem látott semmit?

A kérdésből egyértelműen kétkedés hallatszott ki.

– Abban az utcában nagyon gyenge a világítás – magyarázta Quentin –, ők pedig fáradtak voltak. Alig várták, hogy hazaérjenek, és Suki a borravaló elosztásán is civakodott Paulával. Az áldozatot ráadásul majdnem teljesen eltakarta a szeméttároló konténer.

O'Shay kapitány némi habozás után bólintott.

– Mi volt a halál oka?

– Még nincs meg a boncolás eredménye, de a halottkém úgy véli, hogy az áldozatot megfojtották.

A kapitány szemöldöke magasba szaladt.

– Megfojtották? Az utcán?

– Igen, bármilyen szokatlan is. Előtte egyértelműen megerőszakolták. Véraláfutások és repedések vannak a szeméremtesten és körülötte. A comb belső oldalán is láthatók bevérzések.

– A nyombiztosítók találtak valamit?

– Néhány hajszálat és bőrmaradványokat. A körmei alatt.

Terry feszengeni kezdett a székén. Arca betegesen fehér volt.

– Mi van a volt férjjel? – nézett egyenesen rá a kapitány.

– Idősebb pasas – felelte Terry, és megbicsaklott a hangja. – Összeomlott, és bőgött, mint a záporeső, amikor elmondtuk neki, mi történt. Azt mondta, még mindig szerette a volt feleségét, és abban reménykedett, hogy visszamegy hozzá.

– Ezek szerint akár indítéka is lehetett.

– Lehetősége viszont nem – rázta a fejét Quentin. – A pasas nem idősebb, ahogy Terry mondta, hanem öreg. Oxigénpalackon, tolókocsiban él, és a nap huszonnégy órájában ápolónő van mellette.

– Öreg, viszont nagyon gazdag – tette hozzá Terry. – Old Metairie-ben él, egy előkelő klub tagja, meg minden, ami csak kell.

A nőnek aligha jutott valaha is eszébe, hogy kettejük közül ő megy majd el először.

A kapitány éles pillantást vetett Terryre.

– Barátja volt?

– A férje nem tudott róla – sietett Terry a válasszal –, de ennek majd még utánajárunk.

– És miért vagyunk mi kellemetlen helyzetben?

Felettese tekintete megint Terryre szegeződött, és ő újra fészkelődni kezdett.

– Mint már mondtuk, az este Shannonnál voltunk. Az áldozat is ott rázta magát, és igencsak kihívóan táncolt. Izgató produkciót mutatott be, ha érti, mire gondolok.

Patti O'Shay szemöldöke megint magasba szaladt.

– Nem biztos, hogy értem.

Quentin figyelmeztető pillantást vetett a társára. A „magának köszönhette" szöveg a kapitányuknál nem jönne be. Legfeljebb csak feldühödne tőle.

Terry belátta, hogy rossz felé indult. Megköszörülte a torkát, és módszert váltott.

– Csak azt akartam mondani, hogy… próbálkoztam nála. Nem is egyszer.

– De sikertelenül.

– Így igaz. – Terry halványan elpirult. – Kicsit többet ittam, mint kellett volna, és… és… és… – kezdte újra meg újra, mert olyan szavakat keresett, amelyek jobb fényben tüntették volna fel.

Miután egyre csak nem járt sikerrel, a kapitány közbeszólt:

– És ezért nem fogadta el az elutasítást.

– Ahogy már mondtam, kicsit többet ittam a kelleténél.

Patti O'Shay felkelt, kijött az íróasztala mögül, leereszkedett a szélére, és Terryre szegezte a tekintetét, hogy neki is fel kelljen néznie rá.

– Úgy gondolja, hogy ez megbocsáthatóvá teszi a helytelen viselkedését?

Az átható tekintet alatt Terry megint fészkelődni kezdett.

– Nem, kapitány.

– Örülök, hogy ebben egy véleményen vagyunk, nyomozó. Aztán mi történt?

– Erősen nyomultam. Szóváltásba keveredtem az áldozattal, és kis híján összeverekedtem azzal a férfival, akivel akkor éppen táncolt.

Patti O'Shay szemlátomást nem örült annak, amit hallott.

– Kis híján?

– Igen, mert Malone közbelépett.

A kapitány Quentinre pillantott, s miután ő bólintott, az ablakhoz sétált, és kinézett a kora reggeli hideg napsütésbe.

– Jelentést akarok – mondta még mindig háttal nekik. – Részleteset. Mindkettőjüktől.

– Igen, kapitány.

Patti O'Shay megfordult.

– Tudom, hogy magánéleti gondjai vannak, Landry nyomozó. Felmentsem a szolgálat alól, amíg nem oldja meg őket?

Terry felugrott.

– Csak azt ne, kapitány! Megbolondulok, ha nem dolgozhatom.

Patti O'Shay kis ideig gondolkodott, aztán bólintott.

– Jól van. De még egyszer nem viselkedhet úgy, mint az éjszaka. Nem fogom megengedni, hogy a hülyeségeivel rossz hírbe keverje a kapitányságot. Világos?

– Igen, kapitány.

– Helyes. Még valami! Ezt az esetet átadom Johnsonnak és Waldennek.

– Annak a két lemezlovas-utánzatnak?

– Ez óriási hiba lenne, kapitány!

Johnson és Walden nyomozó, mert nevük nagyon hasonlított New Orleans legnépszerűbb rádiós műsorvezetői, Johnson és Walton nevéhez, állandó gúnyolódás tárgya volt a kapitányságon. A két lemezlovas ötletes, találékony és vicces figura volt, a nyomozók viszont nemcsak kimondottan sótlanok, hanem még korlátoltak is.

– Landry – folytatta Patti O'Shay, mintha a tiltakozásokat meg sem hallotta volna –, maga kiszáll az esetből. Te pedig, Quentin, besegítesz Johnsonéknak.

– Besegítek? – Quentin felugrott a székéről. – Illő tisztelettel, kapitány, de…

– Összeférhetetlenség – szólt közbe a felettese. – Órákkal azelőtt, hogy Nancy Kentet megerőszakolták és meggyilkolták, az egyik nyomozóm heves szóváltásba keveredett vele. Méghozzá nyilvános szóváltásba. Ezzel gyanúsítottá vált. Automatikusan. – Kapitányuk tekintete ide-oda járt közöttük. – Okos döntés lenne tőlem, ha ezek után megengedném, hogy ez a nyomozó ezen az ügyön dolgozzon, vagy hogy a társa vezesse a nyomozást? Nyilván egyetértetek velem abban, hogy a legkevésbé sem lenne az.

– És ha a vizsgálat minden gyanú alól tisztázza Terryt?

– Addigra, remélem, megoldódik az ügy. Ha mégsem, akkor majd újra beszélünk.

De ebben azért ne nagyon reménykedjetek, mondta a kapitány hangsúlya.

– Ez minden?

– Maga távozhat, Landry. Te még maradsz, Malone. – A kapitány megvárta, hogy Terry mögött becsukódjon az ajtó. – Minden úgy volt, ahogyan Landry mondta?

– Pontosan úgy.

– És mi történt a szóváltás után?

– Tovább iszogattunk, két óra után pedig én vittem haza.

– Ő már nem tudott vezetni?

– Csontrészeg volt.

– Száz százalékig biztos vagy abban, hogy a társadnak semmi köze ehhez az ügyhöz?

– Igen – vágta rá Quentin azonnal, és egy pillanatra félrekapta a tekintetét. – Terry soha nem tenne ilyet. Egyébként pedig járni is alig tudott. Elképzelhetetlen, hogy megerőszakolhatott és meggyilkolhatott volna egy erős, fiatal nőt.

A kapitány rövid hallgatás után bólintott.

– Osztom a feltételezésedet, Malone, de rajta fogom tartani a szemem Landryn. Nem tűröm, hogy egy nyomozóm leégesse a kapitányságot.

– Terryvel semmi baj nincs, csak…

– Igenis baj van vele – szólt közbe a kapitány szigorúan. – És ezt te is tudod, Malone. Ne hagyd, hogy téged is sárba rántson! – tette hozzá, aztán visszament az íróasztala mögé.

Quentin megértette a jelzést, és az ajtóhoz indult, onnan azonban még visszafordult.

– Patti néni? Mondd meg Sam bácsinak, hogy üdvözlöm!

– Ne üzengess neki, hanem beszélj vele te magad! – A kapitány szája körül játszó mosoly meglágyította a vonásait. – És hívd fel anyádat! Kis John szerint mostanában nagyon elhanyagolod.

Quentin halkan elnevette magát, aztán kurta tisztelgéssel jelezte, hogy úgy lesz.

6. FEJEZET

Január 12., péntek
New Orleans, Felsőváros

Dr. Benjamin Walker feje úgy fájt, mintha satuba szorították volna. Mégis elszántan igyekezett figyelni a betegére, aki vele szemben ült, és éppen az anyja nemrégiben bekövetkezett halálával kapcsolatos, ellentmondásos érzéseiről mesélt neki. A pszichiáter már három hónapja dolgozott ezzel a férfival, de még mindig csak a felszínét kapargatta azoknak a károknak, amelyek borzalmas gyerekkorában érték.

– Ez így nincs rendben, dr. Walker. Az anyám volt, és elment. Örökre elment. – A férfi a kezét tördelte. – Nem kellene éreznem valamit a halála miatt?

– Mit gondol, mit kellene éreznie, Rick?

A férfi Benre emelte kivörösödött szemét.

– Fájdalmat. Szomorúságot. Dühöt. Nem tudom, de az ég szerelmére, valamit csak kellene!

Ben az utolsó lehetőségre ugrott rá.

– Dühöt? Az nagyon erős érzés, Rick. Az egyik legerősebb.

Betege értetlenül nézett vissza rá.

– Én nem beszéltem dühről.

– De igen.

– Nem lehet. Én szerettem anyámat.

– Érthető, ha haragszik, vagy akár dühös is rá.

– Komolyan? – A férfi mintha megkönnyebbült volna. – Azért, mert elment?

– Igen. Vagy többek között azért. – Ben összekulcsolta ölébe ejtett kezét, és semleges képet vágott. – De más okai is lehetnek.

– Milyen okai? Mire céloz?

– Gondolkodjon, Rick! Magának kell rájönnie.

Ben hátradőlt, hallgatott, és várt. Időt adott a betegének a kérdés megemésztésére, arra, hogy megtörje a megtörés után kiáltó csendet. Biztos volt abban, hogy egy napon Rick Richardson véget vet majd ennek a csöndnek. És akkor fülsiketítő lesz a zaj. Ijesztő lesz. Ben azt már tudta, hogy a férfiban elfojtott düh munkál, és az a düh a nők ellen irányul. Ez akkor derült ki róla, amikor beszámolt a feleségével folytatott egyik, amúgy teljességgel hétköznapi veszekedéséről. És akkor is, amikor a főnökéről beszélt, aki ugyancsak nő. Elárulta a szóhasználata, a testbeszéde, az arckifejezése.

Ben úgy sejtette, hogy Rick Richardson fájdalmát és dühét néhai anyja zsarnokoskodó és kegyetlen természete váltotta ki. Ezt azonban betege egyelőre nem akarja elismerni, és még nem is képes rá, hogy elismerje. Az anyja meghalt, mielőtt még bármi is tisztázódott volna közöttük, és ez nagy valószínűséggel fel fogja erősíteni a dühét. Az pedig önmaga ellen éppúgy fordulhat, mint mások ellen. Akár így lesz, akár úgy, Ben attól tartott, hogy kemény üléseknek néznek elébe.

– Anyám jó anya volt, dr. Walker – mondta Rick, és hangja egyszeriben védekező lett. – Nagyon jó anya.

– Az lett volna?

Rick felugrott, kezét ökölbe szorította, és homlokán kidagadt egy ér.

– Ezzel meg mit akar mondani? Maga nem ismerte őt! Semmit sem tud róla. Sejtelme sincs arról, milyen ember volt.

– Annyit tudok, amennyit maga elmesélt nekem – felelte Ben csendesen. – De többet is szívesen megtudnék.

Rick egy pillanatig meredten nézett rá, aztán elkapta róla a tekintetét.

– Most nem akarok beszélni róla – mondta, és járkálni kezdett a szobában.

– Miért nem? – kérdezte Ben.

Rick hirtelen feléje fordult.

– Mert nem! Ennyi nem elég magának? Minek kell nyaggatnia? Csak nyaggat, nyaggat, nyaggat! Mint a feleségem. Mint az anyá… A francba!

– Az anyja is nyaggatta?

Rick elvörösödött.

– Megmondtam, hogy róla nem akarok beszélni.

– Rendben. Még van pár percünk. Addig arról beszél, amiről akar.

Amint az várható volt, betege az érzelmeit kevésbé érintő témát választott. A járkálást folytatva a munkájáról kezdett mesélni. Ben követte a szemével, és közben saját magát is meglátta a százszor százötven centiméteres, aranykeretes antik tükörben. Pontosan vele szemben függött a falon, és bár valójában nem engedhette volna meg magának, nemrégiben mégis megvette. Annak örömére, hogy már huszonöt betege összejött.

Huszonöt beteg! Másfél éve még egy jól menő atlantai pszichiátriai magánrendelőben dolgozott, és már a társtulajdonosságot is felajánlották neki. Ő azonban mindent odadobott, hogy kövesse idős anyját, aki egyik nap fogta magát, mindenét összecsomagolta, és Atlantából átköltözött ide, New Orleansba. Döntése hideg zuhanyként érte Bent, anyjától viszont utólag azt kellett hallania, hogy a gondolat valójában tőle származott. Elvégre ő értékelte jó jelnek a hirtelen jött ötletek megvalósítását.

Ez a furcsa viselkedés arra késztette Bent, hogy vegyen vissza kicsit, és mások helyett a saját anyjával foglalkozzék behatóbban. Miután ezt meg is tette, azt kellett megállapítania róla, hogy valami nincs rendben nála, és többről van szó egyszerű szórakozottságról. A

leletek aztán megerősítették a gyanúját. A kórisme kezdeti stádiumban levő Alzheimer-kór volt.

Ben ezt döbbenettel vette tudomásul, és súlyos szemrehányásokat tett önmagának. Figyelmetlen, hálátlan gyereknek nevezte magát, és a tetejébe még ostobának is. Pszichiáterként fel kellett volna ismernie, méghozzá már régen, hogy mi történik. Anyja évek óta összekeverte az embereket és az eseményeket, megfeledkezett a megbeszélt találkozóiról és a fontos dátumokról.

Ben sokáig azzal áltatta magát, hogy időskorukban sokan lesznek feledékenyek, végül azonban szembe kellett néznie az igazsággal. Fél évvel New Orleansba költözésük után sikerült meggyőznie az anyját arról, hogy költözzön be egy ápolási otthonba, mert ott boldogabban él majd, és még nagyobb biztonságban is lesz.

– Már megint a halálomról képzelegtem.

Ben kihúzta magát ültében. Haragudott magára, mert elkalandoztak a gondolatai, és sietve megint csak a betegére összpontosított.

– Meséljen róla, Rick!

– Erről nincs mit mesélni.

– Ha úgy lenne, nem említette volna meg. Arról fantáziált, hogy véget vet az életének? Vagy csak elképzelte, hogy milyen lenne maga nélkül a világ?

– Én… egyszerűen csak eltűntem. Az egyik pillanatban még ott voltam, a következőben meg már nem.

Ben megkönnyebbült. Valamirevaló pszichiáter nem veszi félvállról, ha egy betege a halálról képzeleg. Az eltűnés gondolata azonban messze nem ilyen riasztó. Rick máskor is beszélt már neki effajta élményeiről, többnyire olyankor, amikor komoly érzelmi megterhelés érte.

– Mit érzett közben? – kérdezte tőle.

– Haragot. – Rick hirtelen abbahagyta a járkálást. Vonzó arca erős érzelemről árulkodott, fájdalomról vagy dühről. Hogy melyikről a kettő közül, azt Ben egyelőre nem tudta eldönteni. – Az eltűnésemet

senki sem vette észre. A kutya nem foglalkozott vele. Csak folyt tovább a buli.

A buli. Ben tudta, hogy betege az életre gondol.

– Feltételezem – mondta, és előrehajolt –, hogy az, amit elképzelt, az édesanyja halálával kapcsolatos érzéseinek a visszatükröződése. Az ellentétes érzéseié, a haragé és a magányosságé. Gondolkodjon el ezen a héten, és legközelebb majd beszélgetünk róla.

Ben felállt, hogy jelezze, véget ért az ülés. Kikísérte Ricket, a rendelő ajtajában kellemes hetet és jó éjszakát kívánt neki. Mára ő volt az utolsó betege. A gondolat mosolyt csalt az ajkára, és örömteli várakozással töltötte el. Még átfutja a jegyzeteit, rendet rak az íróasztalán, aztán övé a hétvége. Azt pedig csakis az írásnak fogja szentelni. Vaskos könyv lesz, és a korai gyermekkorban elszenvedett traumáknak, a fizikai, lelki és szexuális bántalmazásoknak a személyiségfejlődésre gyakorolt hatásairól fog szólni.

A gondolat még abban az évben fogant meg benne, szinte az első percben, amelyben dolgozni kezdett egy atlantai állami kórház pszichiátriai osztályán. Az ötlet aztán csak még jobban megszilárdult, amikor a következő évben belépett a Peachtree utcai magánklinikára. A két intézmény betegei jobban már nem is különbözhettek volna egymástól, a gyermekkori traumák azonban mindkét betegkör tagjainak a személyiségére ugyanúgy hatottak.

Ben két megállapításra is jutott. Az egyik az volt, hogy a gyermekkorban elszenvedett bántalmazások nem ismernek társadalmi, gazdasági és faji határokat. Másik megfigyelése szerint ezek a bántalmazások előre látható minták szerint alakuló kórképeket okoznak majd később, felnőttkorban. Ben olvasni kezdte az erről a témáról megjelent elméleti szakirodalmat, és beleásta magát a többi gyakorló pszichiáter esettanulmányaiba.

Miután bőséges ismeretekre tett szert, és gondolatai alakot öltöttek, úgy érezte, nekikezdhet tervezett könyve megírásához. Tudta, hogy nem ismeretlen terep meghódítására készül. A gyerekkori traumák következményeiről nem az ő könyve lesz az

első, és egészen biztosan az utolsó sem. Abban reménykedett viszont, hogy neki sikerül majd elsőként a tömegekhez szólnia a kérdésről, olyan hétköznapi módon, hogy bármelyik olvasója megérthesse, a cipőbolti eladó ugyanúgy, mint a buszvezető. Legfőbb céljául a felvilágosítást és a gyógyítást tűzte ki. Amikor aztán végül belefogott a könyvbe, azonnal valósággal megszállottja lett, és azóta minden szabad percét az írásra fordította.

Kifele menet a rendelőből tekintete megint az antik tükör csiszolt üvegére tévedt. Futó pillantás volt csupán, mégis megállt, és döbbenten meredt az arcmására. A másodperc törtrészéig mintha nem ő lett volna az, hanem valaki más. De az ég szerelmére, mégis kicsoda? Az ember a holdról? Vagy Rick Richardson?

Ben maga elé képzelte jóvágású betegét. Benjamin Walker legfeljebb csak álmodhat Rick Richardson külsejéről, gondolta, és alaposabban szemügyre vette magát a tükörben. Középmagas, átlagos testalkatú, középbarna hajú és szemű férfit látott benne. Szemüvege könyvmolynak mutatta, és az is volt. Belőle soha nem lesz szívtipró. Utána nem csorgatják nyálukat a nők. Nem kapkodnak érte, és nem alélnak el tőle.

Ez egyébként jól van így. Ő nem erre vágyik. Okos, megbízható ember, és jó gyerek. Egy nap majd pedig, ha megtalálja az igazit, hűséges férj és gondos apa is lesz. Jól érzi magát a bőrében. Elégedett azzal a Ben Walkerrel, akivé lett, a döntéseivel, amelyeket meghozott. Az életével úgy, ahogy van.

Mosolyogva lekapcsolta a villanyt, kilépett a váróba, és kulcsra zárta a rendelő ajtaját. Vállalkozását egyedül vitte, még csak titkárnőt sem vett fel maga mellé. Nem volt szüksége rá. Időpontokat ő adott a betegeinek, ha éppen rendelt, telefonhívásait egy üzenetközvetítő szolgálat fogadta, a könyvelését pedig egy számítógépes program segítségével végezte. A biztosítótársaságokhoz egyelőre csak nagyon kevés kapcsolat fűzte. Teljesen önálló volt, a saját lábán állt.

Az atlantai magánklinika a fényűző helyiségeivel és a húsz alkalmazottjával csöppet sem hiányzott neki. Itt a helyén érezte

magát. Ha azonban több betege lesz, mégiscsak fel kell majd vennie valakit maga mellé. Ez a gondolat már most sem töltötte el örömmel. Rendelője a Garden City egyik ikerházának a felét foglalta el, a másik felében pedig a lakása volt. Ez így kényelmes, otthonos és meghitt. Ha viszont alkalmazottja lesz, mindez meg fog változni. A változások azonban, ezzel ő természetesen tisztában van, elkerülhetetlenek. Az élet szerves részei.

Ben odament a dohányzóasztalhoz, hogy összerakja a képes folyóiratokat, és csak akkor vette észre a kanapé egyik párnájának támasztott barna borítékot. Bal felső sarkába az ő nevét nyomtatták, de semmiféle más írás vagy bélyeg nem volt rajta. Kíváncsian felvette és feltépte. Egy kemény fedeles könyv került elő belőle. Egy bizonyos Anna North írta, akiről ő még sohasem hallott, és thriller volt. Ben megfordította a kötetet, és az oldalak közül egy cédula esett ki, amelyen rövid és rejtélyes üzenet állt: *Holnap délután háromkor az E! szórakoztató csatornán.*

Ben a homlokát ráncolva találgatta, ki hagyhatta itt ezt. És vajon miért? Belelapozott a könyvbe, de egyik kérdésére sem talált választ. Talán valamelyik betege neki szánta, csak elfelejtett szólni róla. Ma hatan jártak nála. Végiggondolta, kiket fogadott, és van-e köztük olyan, akinek bármi oka lehet arra, hogy neki adja ezt a könyvet, de semmi sem jutott eszébe. Az is lehet persze, hogy nem valamelyik betege tette ide ezt a borítékot. Amíg ő odabent volt a rendelőben, bárki más behozhatta a váróba.

Attól persze még mindig kérdés, hogy miért. Rejtély! – gondolta Ben, és szája sarkában mosoly játszott. Talán sikerül megfejtenie, ha holnap délután háromkor bekapcsolja az E! csatornát.

7. FEJEZET

Január 13., szombat
Francia negyed

Anna délelőtt a *Tökéletes Rózsá*ban dolgozott, és kevéssel két óra után ért haza. Miközben táskájából előhalászta a kulcsait, borzongva felnézett a szürke égboltra. Vágyódva azt leste, beválik-e a tévé meteorológusának reggeli jóslata a napsütéses időről. A tél éppen csak elkezdődött, de ő máris a végét várta.

Miután csütörtökön együtt ebédeltek, és Jaye elmesélte neki, hogy valaki követi, Anna nyugtalanul tért vissza a munkájához. Még az is felmerült benne, hogy értesíti kis barátnője nevelőanyját vagy a rendőrséget, de végül elvetette az ötletét. Nem akarta magára haragítani a lányt, aki egyébként is megígérte neki, hogy elmegy a rendőrségre, ha az a férfi még egyszer felbukkanna a közelében. Ő ugyan megállapodásukat nem találta a legjobbnak, egyelőre azonban úgy döntött, hogy tartani fogja magát hozzá.

Nemcsak Jaye biztonsága miatt nyugtalankodott, hanem az a titokzatos „ő” is sokat foglalkoztatta, akit Minnie gyakran emlegetett. Levelét, miután igazat adott Jaye-nek abban, hogy a kislánynak barátnőre lehet szüksége, végül megválaszolta. Könnyed hangon írt neki, de sorai közé ügyesen a szüleire és a hozzájuk fűződő viszonyára vonatkozó kérdéseket is becsempészett. Utólag azonban már nem volt egészen biztos abban, hogy elég ügyes volt-e. Attól

tartott, hogy Minnie rokonai esetleg átlátnak a szitán, és a kislányon verik el a port.

Anna kinyitotta a házuk kertjébe nyíló kaput, s mielőtt belépett volna rajta, még átintegetett az utca túlsó oldalán lakó idős Mr. Badeaux-nak. Éber szomszédként az öregúr ideje nagy részét földszintes kis háza előtt üldögélve töltötte Mr. Bingle névre hallgató, öreg és félszemű buldogjának a társaságában. A kétszeres özvegy mindenkivel szóba elegyedett, aki elment az ajtaja előtt. Anna már rég megtanulta, hogy ha bárkiről bármit meg akar tudni, akkor csak Alphonse Badeaux-hoz kell fordulnia.

– Csomagja jött délelőtt! – kiáltott át neki most a férfi, aztán felállt, és átbattyogott hozzá. – Láttam a küldöncöt, aki hozta. Azt persze nem tudom, ki küldte, de nem is tartozik rám.

Anna mosolyt varázsolt az arcára.

– Átdobta a kapun? – kérdezte.

Ha senki sem volt itthon a házban, aki kinyithatta volna a kaput, a küldeményeket gyakran bedobták a kertbe. Ezzel nem is volt gond, ha nem kezdett el váratlanul esni az eső. Mivel azonban ez New Orleansban nem ment ritkaságszámba, ő is több csomagot kapott már meg elázva.

– Nem. – Az öregúr megvakarta a fejét. – Valaki megnyomta neki a kapunyitót, ő pedig bement, és négy perc múlva jött ki. Hogy ki volt, nem tudom, de nem is az én dolgom.

– Köszönöm, Alphonse. Majd biztosan megtalálom. – Anna átnézett az utca túlsó oldalára, ahol a ház előtt ott heverészett a koros buldog. – Jól vannak Mr. Bingle-lel?

– Megvagyunk. – A férfi végigsimított az arcán, amelyet ráncosra cserzett az idő és a dél-louisianai napsütés. – Nem szeretem a hideget. A csontomig hatol.

– Igen, kellemetlen ez a nedvesség.

Alphonse bólintott, aztán hüvelykujjával a kutyájára bökött.

– Az öreg Mr. Bingle bezzeg a hidegre és a melegre is fütyül. Ő esőben ugyanolyan jól van, mint napsütésben.

A buldog felemelte a fejét, és megmaradt szemével átnézett rájuk. Anna elmosolyodott, és megsimította a szomszédja karját.

– Jöjjön át egyszer hozzám egy nagy bögre forró csokoládéra! Azt hiszem, azt nagyon jól készítem.

– Igazán kedves, Miss Anna, és majd élni is fogok az ajánlatával. Most viszont nézzen a csomagja után!

– Úgy lesz – felelte Anna, aztán bement a kertbe, és bezárta maga mögött a kaput.

A Francia negyed sok másik régi házához hasonlóan az övék is belső udvar köré épült. Régebben ezek a téglafallal körülvett, bokrokkal és fákkal beültetett kertek a nyári hőség elől nyújtottak menedéket New Orleans lakóinak, manapság pedig a béke szigeteit jelentették a szőlővel befuttatott falakon kívül nyüzsgő városban.

Anna a keskeny lépcsőn felment az első emeletre. Lakása előtt valóban ott feküdt egy párnázott boríték. Felvette a földről, aztán kinyitotta az ajtót, és belépett. Táskáját letette az előszoba kisasztalára, majd alaposabban is szemügyre vette a küldeményt. Neki címezték, de feladót, postabélyegzőt vagy cégfeliratot nem talált rajta.

Furcsa! – gondolta, és feltépte a borítékot, amelyből egy videokazetta került elő. „Interjú Savannah Graillel” – írták rá.

Anya küldte. Hát persze! – mosolyodott el Anna. Amikor a legutóbb beszéltek, anyja elmesélte, hogy az ügynöke több lehetőséget is kilátásba helyezett neki. Ezek egyike lehetett az interjú.

Anna bekapcsolta a tévét, betette a kazettát a videolejátszóba, aztán kiment a konyhába egy pohár vízért és egy marék rágcsálnivalóért. Tudta, hogy anyjának hiányzik a munka, a reflektorfény és a rajongók imádata. Mindaz hiányzik neki, ami azzal jár, ha valaki sztár. Savannah Grail viszont már rég nem az. Csillaga már akkor leáldozóban volt, amikor őt, a lányát elrabolták, de utána még egyszer felragyogott. Az azonban nem tartott sokáig. Negyvenötödik évében járt, abban a korban, amelyben a hollywoodi

szexszimbólumok a filmekben anyaszerepeket kezdenek alakítani. Azokat viszont az Oscar-díjra esélyes színésznők kapták meg, és közéjük az ő anyja fénykorában sem tartozott.

A szomorú igazság az volt, hogy Savannah Grail nem kapott többé munkát, legfeljebb csak egy-egy reklámfilmre kérték fel időnként, vagy egy helyi kis színház hívta meg. Nehéz volt ezt elfogadnia, de túlélte. Miután házassága is zátonyra futott Anna apjával, és elvált tőle, visszaköltözött dél-karolinai szülővárosába, Charlestonba. Ott még mindig sztár volt, „a nagy” Savannah North. Ennek a szerepnek az eljátszására született, és odahaza továbbra is játszhatta.

Anna mosolyogva letelepedett a padlóra, és megnyomta az indítógombot. A képernyőn elragadó pávakék selyemkosztümben, gyémántokkal felékszerezve azonnal megjelent az édesanyja. A kamera előtt, a riporternek kicsípve visszaköltözött belé az élet, és kisujja hegyéig újra sztár lett. Anna a halacska alakú chipseket rágcsálva nézte, és azt kellett megállapítania róla, hogy még mindig gyönyörű. Ma is ugyanaz a vörös hajú, zöld szemű bombázó, akiért egészen odáig voltak az amerikaiak, leginkább persze a férfiak.

A riporter belekezdett az interjúba, de ő maga nem jelent meg a filmen. Anna kamerák közelében nőtt fel, rengeteg filmforgatáson volt jelen, és tudta, hogy sok interjút készítenek így. A kérdező arcát később is bármikor belevághatják a rögzített anyagba.

Anyját az interjút készítő férfi a munkájáról faggatta, filmcsillagságáról, azokról a mozifilmekről és televíziós sorozatokról, amelyekben főszerepeket alakított. Szót ejtettek az ötvenes évek Hollywoodjáról, az akkori sztárokról és Savannah szerelmi hódításairól.

A beszélgetés aztán más irányt vett. A riporter a magánéletéről kezdte el kérdezgetni interjúalanyát, a válásáról, visszaköltözéséről Charlestonba, és egyetlen gyermekéről, a kis Harlow Grailről.

Neve hallatán Anna kihúzta magát ültében, és görcsbe rándult a gyomra. Anyja arca egyértelműen kelletlenségről árulkodott, a

kérdező azonban nem tágított. Szóba hozta a „tragikus” gyermekrablást, s annak Savannah házasságára és lánya lelkére gyakorolt hatását.

Anna éberen figyelte, hogyan fogadja anyja ezeket a kérdéseket, s közben a riporter módszerét is felismerte. A rajongást vádaskodásokkal, a hízelgést gyanúsításokkal váltogatta, és nemcsak azt tudta, milyen gombokat kell megnyomnia, hogy célt érjen, hanem azt is, mikor kell megnyomnia őket. Egészen odáig elment, hogy azt állította, Savannah pályafutásának jót tett a családját ért tragédia.

Anna ezen már feldühödött. Tudta, mit akar elérni mesterkedéseivel a férfi, átlátott rajta, anyja azonban szemlátomást nem. Ő összeomlott, akár egy kártyavár, és védekezni, mentegetődzni kezdett. Feszengését kérdezője a maga előnyére fordította, és elérkezettnek látta az időt a halálos döfés bevitelére.

– Kétségbeejtő – mondta csendesen –, hogy Harlow, bár erős és bátor volt, végül soha nem tette túl magát az elrablásán. Anyaként fájdalmas lehetett végignéznie, hogy egyetlen gyermeke elbujdokolt a világ elől. El tudom képzelni, mennyire elkeseríti és micsoda haraggal tölti el, hogy nem segíthetett rajta.

– Szó sincs arról, hogy Harlow elbujdokolt volna! – kelt Savannah büszkén a lánya védelmére. – Író lett, és New Orleansban él. És azt is elmondhatom róla, hogy meglehetősen sikeres író. Az első két bűnügyi regénye elismerő kritikákat kapott.

– Bűnügyi regényeket ír? – kérdezett vissza a riporter. – Csodálom, hogy még nem hallottam róla. Pedig már csak a Harlow Grail névnek is sikerszerzővé kellett volna tennie.

– Megváltoztatta a nevét. Azok után, amiken keresztülment, kerüli a reflektorfényt. Úgy gondolom, ezt meg lehet érteni.

A kérdező együtt érző hangot hallatott, ám azt Anna hamisnak hallotta.

– Igen, tökéletesen megértem – mondta a férfi –, de nem árulhatna el mégis kicsit többet? Harlow rettenetes elrablása és bátor szökése annak idején végül is három teljes napon át izgalomban tartotta

Amerikát. Előbb aggódtunk érte, aztán pedig ünnepeltük. A hősünk volt, és ma is az még. Legalább az egyik könyvének a címét megosztaná velünk?

– Szívesen megtenném, de…

– Melyik kiadó jelenteti meg a műveit? A Doubleday? Esetleg a Cheshire House? – Savannah arcáról a riporter leolvashatta, hogy második ötletével telibe talált. – A Cheshire House a műfaj legjelesebbjeinek a kiadója. Harlow is közéjük tartozik?

Anna megnyomta a szünetgombot, és felindultan levegő után kapkodott. Szívverését a fülében hallotta, miközben a kimerevített képre meredt. Anyja az új nevén és a telefonszámán kívül szinte mindent elárult róla. Elmondta, melyik városban él, mivel foglalkozik, és milyen könyveket ír. Talán még hálával is tartozik neki azért, hogy a virágboltról nem beszélt, és nem tette közhírré a lakcímét.

Nyugodj meg! Ne ess pánikba! Mérd fel józanul a károkat! – győzködte magát gondolatban, és mély levegőt vett. New Orleans nagyváros, és sok író él benne. A Cheshire House róla soha sehol nem közölt életrajzot. Az a kiadó gyakran jelentet meg bűnügyi regényeket, és anyja azt nem mondta el, hogy az ő könyvei pontosan mikor kerültek piacra.

Vagy mégis? Anna lenézett a távirányítóra, amelyet még mindig a kezében szorongatott. Nem hagyott időt magának arra, hogy másként döntsön, és behunyja szemét a valóság elől, hanem újra elindította a szalagot. Anyja elgyötört volt, és szemlátomást közel járt a síráshoz. A riporter nem nyaggatta tovább. A tévé képernyője elsötétült, ám a következő pillanatban kusza, fehér betűkkel írt szavak jelentek meg rajta: *Meglepetés, hercegnő! Az E! csatornán, ma délután háromkor.*

8. FEJEZET

Január 13., szombat
15 óra 10 perc

Az E! csatornán a műsor ma Hollywood megoldatlan rejtélyeivel foglalkozott. Ben nem figyelt az időre, és az első tíz percet elmulasztotta. Miután lerogyott a kanapéra, kimerülten hátradőlt. A szakirodalom olvasása közben az éjszaka elnyomta az álom, és csak halványan emlékezett arra, hogy később valamikor elbotorkált az ágyáig. Még nem hajnalodott, amikor felébredt. Ruhástul keresztben feküdt az ágyon, és úgy érezte magát, mint aki nem is az íróasztalánál görnyedezett, hanem órákon át a holdat ugatta.

A műsort reklámok szakították meg. A műsorvezető előtte még felszólította a nézőket, hogy ne kapcsoljanak el, és a következő témát is beharangozták: *A meséből rémálom lett. Harlow Anastasia Grail elrablása.*

Ben előrehajolt ültében, és egyszeriben felébredt az érdeklődése. A Grail lány elrablása egyike volt azoknak az eseteknek, amelyeket a sajtó néhány évenként újra meg újra elővett. Minden megvolt benne ahhoz, hogy ne veszítse el az időszerűségét: Hollywoodhoz kötődő szép emberek, sok pénz, veszélybe került gyerekek, egyszerre tragikus és diadalmas végkifejlet, mindmáig megoldatlan rejtély.

A műsorvezető visszajött, és röviden összefoglalta a gazdag hollywoodi család lánygyermekének és annak a napnak a történetét, amelyen ő és kis barátja eltűnt a Grail család Beverly Hills-i

birtokának istállójából. Korabeli híradók felvételei és statisztákkal utólag felvett jelenetek segítségével felidézték az eseményeket, köztük Harlow Grail bátor szökését is.

Ben éberen figyelt, és egyetlen szót sem szalasztott el. Időnként még a lélegzetét is visszafojtotta, és csak lassan, óvatosan engedte ki tüdejéből a levegőt. Kíváncsi volt rá, mi történt azzal a lánnyal. Mi lett belőle a kiállt szenvedések után? Milyen ember ma? Hogyan hatott a személyiségére az a borzalmas három nap? Miként befolyásolta a döntéseit, az emberi kapcsolatait?

Miközben az ő fejében még ezek a kérdések kavarogtak, a tévében egy Savannah Graillel nemrégiben készített interjút játszottak be. Pár perc múlva aztán a műsor egy másik rejtélyes üggyel kezdett foglalkozni.

Ben kikapcsolta a tévét, és izgatottan hátradőlt. Harlow Grail története remek adalék lenne a könyvéhez. Az a gyereklány olyan tapasztalatot szerzett, amilyet csak kevesen, és ez egészen biztosan meghatározó hatással volt a későbbi életére. Esete az ő könyvét nem egyszerűen csak gazdagítaná, hanem ahhoz is hozzásegítené, hogy felfigyeljenek rá.

Ben összevonta a szemöldökét, és felidézte magában mindazt, amit az adásból megtudott. Savannah Grail elárulta, hogy lánya ma New Orleansban él, bűnügyi regényeket ír, és könyveit a Chesire House adja ki. Az is kiderült róla, hogy írói álnevet használ, és féltékenyen őrzi a magánéletét.

Ben felkelt a kanapéról, és az íróasztalához ment, amelyen ott feküdt a könyv, melyet előző nap valaki a rendelője várójában hagyott. A Chesire House jelentette meg, és íróként Anna North szerepelt a borítón.

Hát persze! Az interjúban elhangzott, hogy Savannah Grail leánykori neve North volt, az Anna pedig az Anastasia és a Savannah nevek összevonása. Nyilvánvaló, hogy Anna North nem más, mint Harlow Anastasia Grail, az elrabolt kis hollywoodi hercegnő.

Ben homlokát ráncolva méregette a kezében tartott könyvet, és lázasan törte a fejét. Melyik betege hagyhatta ott neki ezt a regényt? És miért hagyhatta ott?

Végül úgy döntött, az lesz a legegyszerűbb, ha megkérdezi őket. Tegnap hatan voltak nála. Velük fogja kezdeni.

9. FEJEZET

Január 13., szombat
16 óra

A nap, ahogyan az időjárás-jelentések ígérték, előbukkant végre, és hideg, bántó fénybe borította a konyhaasztalt. Anna ott ült, és egészen addig csak a semmibe bámult, amíg meg nem szólalt a telefonja. Nem indult el, hogy felvegye, és végül bekapcsolt az üzenetrögzítője. A hangot még korábban levette róla. Tudni sem akarta, ki hívja. Éppen elég meglepett hitetlenkedést hallgatott végig a valódi kilétéről. Még egyhez már nem lett volna ereje.

Már beszélt az anyjával, beszélt az apjával, fél tucat barátjával, az ügynökével és a kiadói szerkesztőnőjével. Mindannyian megkapták a legutolsó könyve egy példányát, benne az üzenettel, hogy ma délután háromkor kapcsoljanak az E! csatornára. Sorra egymás után elmondták, mennyire megdöbbentette őket, hogy ő az egykor elrabolt Harlow Grail, és kivétel nélkül megkérdezték tőle, miért hallgatta ezt el előlük.

A hírt néhányan boldogan fogadták, köztük a szerkesztője. Ennél jobb reklámfogás nem is kell ahhoz, lelkendezett a nő, hogy a következő kötetét egyenesen az eladási listák élére repítsék. Az ügynöke viszont haragudott rá, mert eltitkolt előle egy ilyen fontos körülményt. Hogy képviselje megfelelően, kérdezte, ha még azt sem tudja, kicsoda valójában?

Anna szájához kapta a kezét. Ki tette ezt vele? És miért?

Töprengését kopogtatás zavarta meg.

– Mi vagyunk azok. Bill és Dalton – hallotta aztán a lépcsőházból.

Nagy nehezen felállt, és kinyitotta a bejárati ajtót. Mindkét barátjának fülig ért a szája.

– Megpróbáltunk felhívni…

– Előbb állandóan foglalt voltál…

– Aztán pedig nem vetted fel.

– Láttátok! – mondta Anna. – Az adást az E! csatornán.

– Persze hogy láttuk, te csúnya, csúnya, csúnya kislány! – fenyegette meg Dalton játékosan a mutatóujjával. – És mi még azt hittük, hogy ismerünk.

– Mindig is nyitott könyvnek gondoltunk – dörmögte Bill, és átlépte a küszöböt. – Aztán megkaptuk az üzenetedet, hogy nézzük a mai műsort.

Dalton becsukta maguk mögött az ajtót.

– Kedves volt tőled, de az is elég lett volna, ha csak szólsz nekünk.

Anna egy szót sem tudott kinyögni. Torkát elszorította a félelem és a kétségbeesés. Hátat fordított a barátainak, és szájára tette remegő kezét. Aki ezt művelte, bárki volt is, nemcsak azt tudja róla, hol lakik, hanem azt is, hogy kik játszanak fontos szerepet az életében. Jóságos ég! Ki ismerheti ilyen jól az életét?

– Anna? – kérdezte Dalton. – Mi a baj?

– Azt az üzenetet nem én küldtem nektek – sikerült végre sírós hangon megszólalnia. – Bárcsak én küldtem volna!

– Ezt nem értem. Ha nem te voltál, akkor ki?

– Nem tudom. – Anna visszafordult a két férfihoz. – De azt hiszem… attól tartok… – Kurt volt az. Megtalálta őt. – Azt hiszem, jobb lesz, ha leülök.

Odament a kanapéhoz, lerogyott rá, barátai pedig követték. Dalton a jobb oldalára ült le, Bill pedig a balra. Egyikük sem nógatta, hogy beszéljen, ő pedig hálás volt ezért nekik. Mindig is utált mások előtt kiborulni, és elszántan igyekezett visszanyerni önuralmát.

Miután sikerrel járt, mesélt a múltjáról, a szüleiről, boldog, felhőtlen gyermekkoráról, elrablásáról, Timmy borzalmas meggyilkolásáról, és azt is elmondta, hogyan sikerült neki az utolsó pillanatban megszöknie.

– Az elrablásom után megváltozott az életem – tette hozzá halkan, a karját dörzsölgetve. – Más ember lettem. Többé nem éreztem magam biztonságban. Nem voltam olyan… nyitott, mint korábban. Senkiben sem bíztam. Szüntelenül… féltem.

Barátai hallgattak, mintha még fel kellett volna dolgozniuk a hallottakat. Kis idő múlva Dalton megköszörülte a torkát.

– Jól értem, hogy végig kellett nézned annak a kisfiúnak a megölését?

Anna szemébe könny szökött, és képzeletében újra minden lejátszódott. Látta, hogyan küzdött, rúgkapált, rángatódzott Timmy, miközben Kurt párnát szorított az arcára, és hogyan feküdt aztán mozdulatlanul. Még az emlék is szinte elviselhetetlenül fájt. Torkából sikoltás akart feltörni, de lenyelte, és a hangját is sikerült visszanyernie.

– Utána én következtem.

– Az ujjad.

Anna bólintott, Bill pedig átkulcsolta a kezét.

– Nemcsak ti kaptatok értesítést az E! csatorna műsoráról, hanem majdnem mindenki, akit ismerek. Anyám és apám, a barátaim, az ügynököm és a kiadói szerkesztőm. – Anna mélyet lélegzett, aztán elmesélte, hogyan találta meg a lakása ajtajánál azt a videokazettát, amelyen az anyjával készített interjú volt, ugyanaz, amelyiket a hollywoodi rejtélyekről szóló adásban is bejátszottak. – Az enyém végén még egy üzenet is volt. Arra szólított fel, hogy ma nézzem meg ezt a műsort.

– Csak nem hiszed, hogy a mamád…

– Nem. – Anna határozottan megrázta a fejét. Az mégis fájt neki, hogy anyjának szerepe volt ebben az egészben. Elárulva érezte magát, bár tudta, hogy szülei sohasem értették meg igazán, miért fél

ő annyira a valódi kiléte napfényre kerülésétől. – Anyámat nagyjából egy éve megkereste egy független filmes. Azt mondta neki, hogy az ötvenes évek mozicsillagairól készít sorozatot, és őt is szerepeltetni akarja benne. Anyám teljesítette a kérését, interjút adott neki, aztán soha többé nem hallott róla. Csak ma, ezen a közvetett módon.

– Ez nem magyarázza meg, miért árult el rólad annyi mindent. Komolyan nem! – jelentette ki Dalton indulatosan.

Anna egy pillanatra lenézett a kezére, aztán megint barátaira emelte a tekintetét.

– Ami történt, megtörtént. És nem az anyám az ellenségem. Nem ő akar…

Anna lenyelte a szót, de az kimondatlanul is ott lebegett a levegőben. Ártani. Valaki ártani akar neki.

Pillanatokig csend telepedett hármukra, aztán Dalton megölelte Annát.

– Szegénykém!

Bill összevonta a szemöldökét.

– Édesanyád nem emlékszik véletlenül annak a filmesnek a nevére?

Anna újra a fejét rázta.

– A névjegykártyáját viszont eltette. Megígérte, hogy megkeresi.

– Mondok én neked valamit – dörmögte Bill. – Vannak ismerőseim a tévések között. Felhívom őket, és megkérdezem, ki tudnák-e deríteni, kitől vásárolta az E! csatorna ezt az anyagot.

– Köszönöm – felelte Anna, és barátjáéra tette a kezét. – Az sokat segítene.

– Sejted, ki állhat ennek az egésznek a hátterében?

– Nem. Én… – Anna egy pillanatra elhallgatott, mert tisztában volt azzal, hogy nevetségesen fog hangzani, amit mondani készül. – Mint tudjátok, azt a Kurtöt soha nem fogták el. Az FBI viszont azt állította, hogy már nem jelent rám fenyegetést.

– Te mégis úgy gondolod, hogy ő áll e mögött az egész mögött?

– Tudom, hogy ez ostobaság, de… Szerintetek lehet, hogy ő az? – kérdezte Anna.

Dalton közelebb húzta magához, és figyelmeztető pillantást vetett a barátjára.

– Szerintem nagyon valószerűtlen.

– Egyetértek – mondta Bill. – Miért akarna Kurt éppen most, ennyi idő után üldözőbe venni téged?

– Hogy benyújtson egy régi számlát – felelte Anna csendesen. – Mert keresztülhúztam a számítását.

Barátai kis ideig megint hallgattak, és ezúttal Bill szólalt meg először:

– Gondolkodjunk okosan, Anna! Megértem, hogy félsz attól az embertől. De miért állna neki érdekében, hogy kiderüljön a te valódi kiléted?

– Pontosan – helyeselt Dalton. – Ha bosszút akar állni rajtad, miért nem azt tette? Újra elrabolhatott és megölhetett volna.

– Hálásan köszönöm, Dalton. – Anna bágyadtan elmosolyodott. – Emlékeztess majd, hogy ne felejtsek el betörésbiztos zárat felszereltetni!

Bill összeráncolta a homlokát.

– Miért szemelt volna ki téged most megint Kurt, Anna? Ennek semmi értelme. A tények is ellene szólnak. Azóta huszonhárom év eltelt, és az a pasas időközben biztosan újabb bűncselekményeket is elkövetett. Lehet, hogy börtönben van. Vagy már nem is él.

Anna megdörzsölte megcsonkított kezét.

– Én is ezt szeretném hinni, és mégis… Az a szörnyű érzésem, hogy megtalált.

– A rendőrséghez kell fordulnod. – Dalton egyetértést várón Billre nézett, aki nyomban bólintott. – Minél előbb, annál jobb.

– A rendőrséghez – ismételte meg Anna. – És mit mondjak nekik? Hogy valaki rejtélyes üzenetek kíséretében elküldte az ismerőseimnek az egyik regényem egy-egy példányát? Harsányan kiröhögnének!

– Nem. A gyanúdról kell beszélned nekik. A múltad és a legújabb fejlemények ismeretében aligha fognak kinevetni.

– Én is így gondolom – mondta Bill. – Ha másra nem is lesz jó, legalább felkapják a fejüket. Te pedig semmit sem veszíthetsz.

Az igazság az volt, hogy Anna nem igazán bízott a rendőrségben, és az FBI-ban sem. Úgy gondolta, ha ők annak idején nem totojáznak, Timmy még mindig élne. Ezt a véleményét azonban megtartotta magának.

– Majd gondolkodom a dolgon – dünnyögte.

– Ígérd meg, hogy úgy lesz! – szólította fel Dalton. – Nem akarom, hogy bajod essék.

– Jól van, megígérem.

Kis ideig még beszélgettek, s miután Anna kijelentette, hogy nyugodtan magára hagyhatják, barátai elköszöntek tőle. Az ajtó felé menet azonban Bill még megállt, és a válla fölött visszanézett rá.

– Jaye hogy fogadta a hírt? – kérdezte. – Ő néha nagyon érzékeny.

Anna megdermedt. Jaye neki egészen eddig eszébe sem jutott. Időközben mindenkivel beszélt már, aki fontos szerepet játszik az életében, csak vele nem. Vajon ő nem is hívta?

Gyomra görcsbe rándult, és bűntudatosan nagyokat nyelt. Éppen Jaye-re nem gondolt, akinek pedig olyan nehezen sikerült elnyernie a bizalmát. Neki korábban mindazok hazudtak, akikben megbízott. És most majd az ő őszintétlenségét is hozzáírja a hazugságok és árulások hosszú listájához!

Anna elbúcsúzott a barátaitól, aztán a telefonhoz rohant. Lehallgatta a rögzítőt, s miután kiderítette, hogy kis barátnője nem hagyott üzenetet neki, kapkodva feltárcsázta a számukat. Jaye azonban nem akart beszélni vele. Anna megsemmisülten közölte a lány mostohaanyjával, hogy átmegy hozzájuk, mert most azonnal beszélnie kell fogadott húgával.

Repülve tette meg az utat a belvárosig. Egész úton görcsösen markolta kocsija kormánykerekét, és magában szüntelenül azért

imádkozott, hogy sikerüljön mindent rendbe hoznia, és megértetnie Jaye-jel, miért hallgatta el előle a múltját.

Megérkezése után azonban szinte rögtön be kellett látnia, hogy imái nem találtak meghallgatásra.

– Meg tudom magyarázni – próbálkozott mégis újra.

– Ezen nincs mit magyarázni – szegezte előre Jaye dacosan az állát. – Én bíztam benned, te pedig hazudtál nekem.

– Ez nem igaz! – Anna kérlelőn feléje nyújtotta a kezét. A nap már lemenőben volt, és alkonyi fény borult a verandára, ahol álltak. – Kérlek, hallgass meg. Én már nem Harlow Grail vagyok. Ő nem létezik többé. Örökre eltemettem, amikor átköltöztem ide. Neked pedig megmondtam, ki vagyok. Anna North.

Jaye fázósan testére fonta a karját.

– Ez… baromság! Csak félig-meddig vagy Anna North.

– Megváltoztattam a nevem. Másik városba költöztem. A szüleimen kívül minden kapcsolatot megszakítottam a múltammal.

– A felnőttek mindig ezt csinálják. Bármi rosszat tesznek, ki tudják dumálni magukat. Azt hiszik, hogy a fiatalok mind hülyék, és mindent bevesznek.

– Én nem ezt csinálom. Azt szeretném, ha megértenéd…

– Hogy miért hazudtál nekem? Csak tizenöt vagyok, de azért tudom, micsoda szemétség ez! – Jaye hangja olyan megvető volt, hogy Anna összerezzent. – Szembe kell nézned a múltaddal, hogy túltehesd magad rajta. Szerinted hányszor hallottam ezt a szöveget? Hányszor hallottam a te szádból?

– Nem hazudtam neked. Én most már Anna North vagyok. Harlow Grail csak az emberek emlékezetében él. Én őt…

– Nem hagytad magad mögött! – csattant fel Jaye. – Az nem megy. Tudom, hogy nem, mert nincs nap, hogy ne gondolnék apámra és a dolgaira. – A kislány szemlátomást a könnyeivel küzdött. – Ha valóban magad mögött hagytad volna Harlow Grailt, most nem akarnál ilyen nagyon elbújni előle.

Igaza van! A fenébe! Hogy tudhat valaki ilyen fiatalon ennyi mindent? – találgatta magában Anna csodálkozva, bár valójában nem kellett keresnie a választ. A kiállt fájdalmak bölccsé tesznek.

– A mi eseteinket nem lehet összehasonlítani.

Jaye kihúzta magát, és arcán vörös foltok jelentek meg.

– Ó, persze! Az én véleményem és az én érzéseim nem számítanak. Mert én csak egy buta gyerek vagyok.

– Nem. A te helyzeted azért más, mert apád börtönben van. – Anna magasba emelte megcsonkított kezét. – Azt az embert viszont, aki ezt tette velem, soha nem fogták el. Én nem a múltam elől bujkálok, hanem előle. Félelemből.

Jaye vonásai egy pillanatra meglágyultak, és Anna már azt hitte, sikerült meggyőznie. A pillanat azonban elszállt, és a lány megrázta a fejét.

– Az igazi barátok teljesen őszinték egymáshoz. Én az voltam. Te viszont… Már azt sem tudom, ki vagy.

– Sajnálom. Bocsáss meg nekem, Jaye! – Anna megint feléje nyújtotta a kezét. – Kérlek.

– Nem. – Jaye könnyel telt szemmel hátrált egy lépést. – Hazudtál nekem. Nem lehetek többé a barátod. És nem is akarok – tette hozzá, aztán megfordult, berohant a házba, és bevágta maga mögött az ajtót.

A csattanás Anna egész testében ott visszhangzott. Visszavonhatatlanul. Szívszaggatón.

10. FEJEZET

Január 17., szerda
Francia negyed

A következő négy napon Anna mindennap legalább kétszer felhívta Jaye-t, de ő egyszer sem volt hajlandó a telefonhoz jönni. Annának hiányzott a kislány. Barátságuk megszakadása hatalmas űrt hagyott az életében és a szívében.

Dalton és Bill úgy gondolta, hogy Jaye meg fog enyhülni, nem is nagyon sokára telefonál majd, és minden megint rendben lesz közöttük. Anna szerette volna, hogy igazuk legyen, de jól ismerte Jaye-t, és értette is. Ha megbántotta valaki, aki közel állt hozzá, azzal gyorsan és kíméletlenül megszakította a kapcsolatot. Így akarta elejét venni annak, hogy megint olyan fájdalmak érjék, amilyeneket kiskorában kellett elszenvednie. Azt azonban, hogy fogadott húga egyszer majd nála is ezt a módszert alkalmazza, Anna soha nem hitte volna.

Nagy sóhajjal belépett a virágboltba. Dalton ma korábban érkezett, mint ő. Már a pult mögött állt, és éppen a kasszában levő készpénzt számolta.

– Bocs a késésért! – mondta Anna, aztán kibújt a dzsekijéből, és a hátsó helyiségbe indult.

Dalton felnézett, és elmosolyodott.

– Jó reggelt!

– Mitől lenne jó?

– Ha helyes a sejtésem, Jaye még mindig nem áll szóba veled.

– Helyes a sejtésed. – Anna felakasztotta az ajtó hátoldalára erősített kampóra a kabátját, és kötényt kötött magára. – A nevelőanyját már kezdik bosszantani a hívásaim. Ma igen határozottan közölte, hogy Jaye majd telefonál, ha beszélni akar velem, aztán letette.

Dalton összeráncolta a homlokát.

– Milyen kedves! Mintha nem a te oldaladon állna.

– Nem úgy fest. – Anna a pénztárgéphez indult. – Egyszeriben mindenki az ellenségének tart.

– Jaye majd megbékél. Gondolj csak bele! Ha ő ennyire hiányzik neked, milyen nagyon hiányozhatsz te neki!

Anna nem tudta megbocsátani magának, hogy szándékán kívül ugyan, de mégis fájdalmat okozott Jaye-nek, és inkább másra terelte a szót.

– Azért késtem, mert reggel felhívott az ügynököm.

– Na végre! Leszerződnek az új könyvedre?

– Le akarnak… – Anna felemelte a kezét, hogy elhallgattassa gratulálni készülő barátját. – De kikötéseik is vannak.

– Kikötéseik? Ez meg mit jelent?

– Azt, hogy csak akkor adják ki a regényemet, ha belemegyek a feltételeikbe. Úgy gondolják, Harlow Grail több példányt adhat el, mint Anna North.

– Nem értem. – Dalton összevonta a szemöldökét. – Az új történetednek semmi köze ahhoz, hogy gyerekként elraboltak.

– Ez igaz, de úgy fest, hogy a múltam lehet az a csali, amelyre leginkább ráharap a sajtó. – Anna hangjába keserűség vegyült. – Az ügynököm értésemre adta, hogy a könyveim izgalmasak, de igazán különlegessé az teszi őket, hogy Harlow Grail, a valamikor elrabolt hollywoodi kis hercegnő írja őket.

– Jaj, Anna! Ez igazán rohadtság.

– Van még rosszabb is. Ha nem fogadom el a hírverési elgondolásukat, ejtenek. Nem hozok elég hasznot nekik.

– Mindent vagy semmit.

– Ahogy mondod. – Anna a pénzeszsákba kezdte számolni a bankjegyeket, és örült, hogy kezdhet valamit a kezével. – Az ügynököm azt akarja, hogy menjek bele a feltételekbe. Nem is érti, miért ódzkodom. A legtöbb szerző, mondja, ölni tudna a nagy áttörésért és azért, hogy hírverést csapjanak körülötte. A nyúl már egyébként is kiugrott a bokorból, és a világ nem szűnt meg forogni. Szóról szóra ezt mondta.

– Megejtően kedves fickó! És roppant megértő.

– Eddig azt hittem, mellettem áll. Most már tudom, hogy mindig annak a pártját fogja, akitől pénzre számíthat.

Dalton futólag megölelte Annát.

– Mit fogsz tenni?

– Még nem döntöttem el. Szeretném elfogadni az ajánlatot. Te tudod, milyen keményen dolgoztam azért, hogy megjelentessék a könyveimet. Neked nem kell elmondanom, milyen sokat jelent számomra az írás. – Anna szemébe könny szökött, de bátran küzdött a sírás ellen. – Arra viszont nem vagyok hajlandó, hogy a tévében és a rádióban a velem történtekről beszéljek. Nem akarom közszemlére tenni a magánéletemet. Tudom, milyen emberek vannak. Én aztán tudom! – tette hozzá, és mellkasához szorította az öklét. – Nem szolgáltathatom ki magam. Arra nem lennék képes.

– Ha viszont nem teszed meg…

– Akkor mindazt elveszítem, amiért dolgoztam. – Anna torkában gombóc nőtt, és le kellett nyelnie, hogy folytatni tudja. – Ez így nagyon nem tisztességes.

Dalton csókot nyomott az arcára.

– Rám bármikor számíthatsz.

– Tudom. – Anna a barátja vállára hajtotta fejét. – És nagyon hálás is vagyok érte.

Megszólalt az ajtó fölé akasztott csengő, és Bill lépett be a boltba. Kétsoros, tengerészkék öltönyében és ropogósra vasalt fehér ingében bárki bankárnak nézhette volna.

– Most rajtakaptalak benneteket! – mondta tréfás szörnyülködéssel. – Pedig én mindkettőtökben megbíztam!

Anna kibontakozott Dalton öleléséből, és kedvesen rámosolygott Billre.

– Ha csak halvány esélyem is lenne nála, azonnal elrabolnám tőled.

Bill színpadiasan a szívéhez kapott.

– Én ostoba mindig azt hittem, hogy engem akarsz!

Anna a fejét csóválva felnevetett, és örült, hogy ilyen remek barátai vannak.

– Mit keresel te itt ilyen korán? – kérdezte Billtől. – És miért öltöztél fel ilyen…

– Unalmasan? – fejezte be barátja a kérdést, és viszolyogva végignézett magán. – Pénzemberekkel találkozom, akik talán majd támogatják a „Művészet a parkban” rendezvényünket. Valamilyen rejtélyes okból szívesebben adnak pénzt annak, aki kék öltönyt visel. Erre varrj gombot! – Bill a pulthoz lépett, és Daltonhoz fordult. – Odaadtad a levelét?

Dalton éppen jelzett a barátjának, hogy fogja be a száját, amikor Anna hátrapillantott a válla fölött.

– Miféle levelet? – kérdezte a homlokát ráncolva.

– Ne haragudj! Tegnap jött, amikor kimentél ebédelni.

– A kis rajongód küldte – tette hozzá Bill, és összedörzsölte a kezét. – Folytatódik a történet!

Dalton mérges pillantást lövellt a barátja felé, aztán köténye zsebéből előhúzta a borítékot, és odanyújtotta Annának.

– Tudom, mennyire összezavart az utolsó levele. Tegnap pedig annyira lehangolt voltál, hogy nem akartam még jobban elrontani a napodat. Úgy terveztem, hogy ma reggel rögtön odaadom, csak aztán…

– Én nem hagytam rá lehetőséget. Semmi baj, Dalton.

Anna elvette a levelet. Örült neki, de kicsit félt is elolvasni. Sokat törte a fejét a kis Minnie-n, legalább tucatszor elolvasta a leveleit, és

egyre inkább úgy gondolta, hogy a kislányt elrabolhatták. Aggódása végül olyan erős lett, hogy felhívta a gyermekvédelmi szolgálatnál dolgozó barátnőjét, és az összes levelet beolvasta neki. Ő is gyanúsnak találta a helyzetet, és osztotta Anna aggodalmát, de bizonyítékok hiányában meg volt kötve a keze. Csak akkor tehetett volna bármit is, ha tanúvallomás áll a rendelkezésükre, vagy legalább a kislány egyértelműen leírja, hogy bántalmazták.

Anna nagyokat nyelt, miközben tekintetét a borítékra szegezte. Abban reménykedett, hogy tévedett, és ez most majd egyértelműen kiderül a levélből. Arra vágyott, hogy hülyének érezhesse magát, miután elolvasta. Félt azonban, hogy ez nem lesz így.

– Kibontod? – kérdezte Bill.

Anna bólintott, és feltépte a borítékot. Ez a levél ugyanúgy kezdődött, mint a korábbiak. Az üdvözlés után szó esett Tabitha cicáról, Anna könyveiről és Minnie életének apró-cseprő eseményeiről. Ám aztán megdöbbentő fordulat következett.

Ő éppen valami rosszat tervez. Nem tudom, mit, de félek. Téged féltelek. És még valakit. Egy másik lányt. Majd megpróbálok többet kideríteni.

Anna újra és újra elolvasta ezeket a sorokat, és szíve a torkában vert.

– Szent isten! – nézett végül a barátaira. – Újra meg fogja tenni.

A két férfi aggodalmas pillantást váltott.

– Micsodát? – kérdezte Dalton.

– Egy másik lánnyal. – Anna remegő kézzel Dalton elé tartotta a levelet. – Azt hiszem, azt tervezi, hogy még egy kislányt elrabol.

Bill áthajolt Dalton válla fölött, hogy ő is elolvashassa a levelet, és nagyot füttyentett, miután a végére ért.

– Ez egyáltalán nem tetszik nekem.

– Nekem sem. – Dalton a homlokát ráncolta. – Mit akarsz tenni?

Anna kis ideig hallgatott, és a lehetőségein gondolkodott. Nem mintha sok lett volna. Végül arra jutott, hogy csak egyetlen értelmes döntést hozhat. Levette a kötényét, kihozta a hátsó helyiségből a dzsekijét, belebújt, aztán aggodalmas képet vágó barátaira nézett.

– Egy darabig nélkülem kell tartanotok a frontot. Bemegyek a rendőrségre.

Negyven perccel később Anna kezet szorított Quentin Malone nyomozóval.

– Foglaljon helyet! – mutatott a férfi az íróasztala előtt álló székre. – Elnézését kérem a hosszú várakoztatásért. Nagyon kevesen vagyunk. Minden második emberünket ledöntötte lábáról az influenza.

Anna levette a dzsekijét, és leült.

– Igen, ezt már a kapus is mondta. Meg azt is, hogy maga csak meghallgat most, de az esettel egy másik nyomozó foglalkozik majd.

– Én valójában a 7. kerületi kapitánysághoz tartozom. – Malone is leült, és az asztalon összekulcsolta a kezét. – A társammal ma csak kisegítünk itt.

– És volt olyan szerencsés, hogy éppen maga kapott ki engem.

– Így igaz, hölgyem. Az vagyok. – A nyomozó tekintete bejárta Annát, aztán lassan célzatos mosolyra húzta a száját. – Szerencsés.

Anna ezt nem is vonta kétségbe. A magas, széles vállú és feltűnően jóképű férfi mellé társaságnak valószínűleg mindig akad készséges nő. És őt is úgy méregeti, mintha azt várná, hogy ő is repüljön rá.

Bocs, szépfiú, de majd csak akkor, ha piros hó esik, gondolta Anna. Azok a férfiak, akik úgy gondolták, hogy a nőknek az ég ajándékát kell látniuk bennük, nem voltak az esetei. A filmszakma közelében nőtt fel, és össze sem tudta volna számolni, hány ilyen férfit ismert. Ezek a beképzelt, pökhendi, önmaguktól elájult alakok sokkal jobban szeretnek a tükörbe nézni, mint egy nő szemébe.

– Ha így áll a helyzet, és sokan kidőltek a munkából, örülök, hogy nem gyilkosságot kell bejelentenem.

– Ennek én is örülök. A gyilkosság csúnya dolog. Minél kevesebb van belőle, annál jobb.

Anna kissé zavartan ráncolta a homlokát.

– Ez vicc akart lenni?

– De csak akart, amint látom. – A nyomozó megint bevetette a nyilván szívdobogtatónak szánt mosolyát, aztán maga elé húzott egy spirálfüzetet. – Akkor hát hallgatom. Mi hozta ide?

Anna beszámolt Minnie rajongó leveléről, elmondta, mit válaszolt neki, és hogy időközben még két levelet kapott a kislánytól. Mind a hármat elővette a táskájából, odaadta a nyomozónak, az pedig átfutotta őket, miközben ő tovább beszélt.

– Valami nincs rendben a gyerek körül. Eleinte csak aggódtam miatta, ez az utolsó levél azonban már megrémített.

– Ezért jött ide?

– Igen. Féltem Minnie-t, és most már azt a másik kislányt is, akit a levelében említ.

A nyomozó felnézett, és várt, de vonásai semmit sem árultak el a gondolatairól. Anna ingerült hangot hallatott.

– Úgy gondolom, hogy Minnie-t elrabolták – folytatta végül. – Azt hiszem, az a férfi az elrablója, akit mindig csak úgy emleget, hogy ő. És úgy gondolom, hogy az az ember még egy kislányra készül lecsapni.

Quentin Malone nyomozó egy pillanatig hallgatott, aztán hátradőlt a karosszékében, amelynek rugói hangosan megnyikordultak alatta.

– Sok mindent belelát ezekbe a levelekbe, Miss North. Ez a Minnie egyszer sem írja azt, hogy akarata ellenére fogva tartják, vagy hogy veszélyben lenne.

– Azt nem is kell leírnia. Olvassa el a leveleit, és olvasson a sorok között! Minden ott áll.

– Jól tudom, hogy maga krimiket ír?

– Igen, de mi köze ennek…

– Efféle történetekkel keresi a kenyerét.

Anna érezte, hogy arcát vörösre festi a harag.

– Azt hiszi, hogy ezt az egészet csak én találtam ki? Hogy anyagot gyűjtök itt a könyveimhez?

– Ezt nem mondtam. – A nyomozó előrehajolt, és Annára szegezte a tekintetét. – Nekem viszont más elméletem van ezekről a levelekről. Magának az talán még eszébe sem jutott.

Anna mereven kihúzta magát.

– Hallgatom.

– Gondolt már arra, hogy ez az egész csak szélhámosság?

– Szélhámosság? Ezt meg hogy érti?

– Arra gondolok, hogy ezeket a leveleket nem egy tizenegy éves kislány írta. Ez a Minnie valójában talán a maga egyik hibbant rajongója, aki beteges játékot játszik, és így akarja felhívni magára a figyelmét. – A nyomozó hatásszünetet tartott. – Az is lehet, hogy valaki Minnie-nek adja ki magát, mert a maga közelébe szeretne kerülni.

Anna hátán végigfutott a hideg, de nem akart tudomást venni róla.

– Ez nevetséges!

– Az lenne? – vonta fel Malone nyomozó a szemöldökét. – Maga komor és ijesztő regényeket ír. A világon pedig éppen elég beteg agyú ember van. Az egyikük, ki tudja, miért, magát és a könyveit szúrta ki magának. Van ilyen.

Anna keze remegni kezdett, de gyorsan összekulcsolta az ölében, hogy a nyomozó ne láthassa, és előreszegezte az állát.

– Ezt én nem veszem be.

– Rosszul teszi – hajolt hozzá megint közelebb Malone. – Már csak a saját múltja miatt is komolyan kellene vennie.

– Elnézést, de mit tud maga az én…

– Gondolkodjon, Miss North! Azok után, amik magával történtek, és mert megszállottan segíteni igyekszik a bajba jutott gyerekeknek, könnyen válhat olyanok áldozatává, akik…

– Már megbocsásson, de ezt én nem nevezném megszállottságnak. Egyébként is, mit tud maga arról, ami velem történt?

Quentin Malone megint hátradőlt.

– Elnézést, hölgyem, de egy egyszerű kép kockáit még egy magamfajta ostoba zsaru is össze tudja illeszteni. Maga Anna North, aki bűnügyi regényeket ír, és a könyveit a Chesire House Kiadó jelenteti meg. A haja vörös, a szeme zöld, harmincöt-harminchat éves lehet, és New Orleansban él. – A férfi Anna ölébe ejtett kezére mutatott. – És elvesztette a jobb kisujját.

Anna haragudott magára, mert kiszolgáltatottnak és nevetségesnek érezte magát. És a nyomozóra is haragudott, mert játszott vele. Egész idő alatt tudta róla, kicsoda valójában, ám ezt egészen eddig elhallgatta előle. De ő majd megfizet ennek a szemét macsónak! Beleírja a következő regényébe, és nevetséges paprikajancsiként fogja szerepeltetni, aki folyton felsül a nőknél.

Miután ezt így eldöntötte magában, fagyos pillantást vetett a nyomozóra.

– És néha még az ostoba zsaruk is nézik az E! csatorna műsorait! – gúnyolódott.

A férfi futólag elmosolyodott, aztán összecsukta a jegyzetfüzetét, és az inge zsebébe csúsztatta.

– Az az igazság, hogy a megoldatlan híres bűncselekmények tanulmányozása a kedvtelésem. És a maga esete is azok közé tartozik, amelyek érdekelnek.

– Ez igazán hízelgő – dünnyögte Anna. – És talán már meg is oldotta?

– Nem, hölgyem, de ha úgy lesz, magának szólok majd először.

Quentin Malone visszaadta a leveleket, aztán felállt, hogy jelezze, befejezettnek tekinti a beszélgetésüket.

Anna is felpattant dühösen a székéről.

– Nem fog elállni a lélegzetem.

A nyomozó nem bántódott meg. Éppen ellenkezőleg, szemlátomást jól mulatott magában, és Annát ez csak még jobban feldühítette.

– Tudja meg, hogy téved! – mondta. – Ezeket a leveleket igenis gyerek írta. Csak meg kell nézni a kézírást. És ha azt még talán utánozhatta volna is valaki, azt már kétlem, hogy egy gyerek gondolkodásmódjába is ilyen jól bele tudja élni magát. És ez a gyerek veszélyben van!

– Sajnálom, de én másként látom.

– Vagyis semmilyen lépést nem tesz? – kérdezte Anna felháborodottan. – A postafiókot vagy a telefonszámot sem ellenőrzi?

– Nem, én nem. Lehet azonban, hogy Lautrelle nyomozónak majd más lesz a véleménye. Úgy tudjuk, hogy holnap már bejön dolgozni. Részletesen tájékoztatni fogom.

– Természetesen teljességgel elfogulatlanul.

Quentin Malone nem vett tudomást a gúnyos felhangról.

– Ez magától értetődik. Önnek pedig azt tanácsolom, Miss North, hogy legyen elővigyázatos. Minden szokatlan eseményről vagy gyanús emberről tegyen bejelentést, és csak óvatosan kössön új ismeretségeket! – A nyomozó rövid szünetet tartott. – Ugye nem írta rá feladóként a lakcímét a válaszleveire?

Nem, azt a címet viszont igen, amelyen a hét hat napján megtalálhatnak. Hogy lehettem ennyire ostoba! – gondolta Anna már sokadszorra.

– A lakcímemet? – tért ki az egyenes válasz elől. Ennek a kiállhatatlan alaknak, aki mindent jobban tud nála, nem akarta bevallani, hogy elővigyázatlan volt. – Nem, azt nem adtam meg.

– Helyes. – Malone átnyújtotta Lautrelle nyomozó névjegykártyáját. – Ha szükségét érzi, hívja fel a kollégámat! Ő majd a segítségére lesz.

Anna futó pillantást vetett a névjegyre, mielőtt eltette, aztán a négyzet alakú kis iroda ajtajához lépett, de a küszöbről még visszafordult.

– Tudja, Malone nyomozó, most, miután találkoztam magával, már nem csodálkozom azon, hogy olyan sok a felderítetlen bűncselekmény.

11. FEJEZET

Quentin az elsiető Anna North után nézett. Megmosolyogta, de az álla is leesett tőle. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer majd Harlow Grail sétál be az irodájába. Az elrablásakor ő tizennégy éves volt, de még ma is emlékezett arra, hogy egyik este apja és a nagybátyjai az esetet taglalták. A lapokban és a tévében ő is látta Harlow Grail fényképét, és a világ legszebb lányának tartotta. Arról képzelgett, hogy ő fogja megoldani az ügyét, és Hollywood hősként ünnepli majd.

Miután a lány megszökött, örömében majd kiugrott a bőréből, bár hallotta, hogy apja és a nagybátyjai szerint valami hiba volt a kréta körül. Mint az országban mindenkit, őt is sokáig foglalkoztatta még a Grail lány elrablása. Az övé volt az első a sok-sok megoldatlan eset közül, amelyeket aztán az elmúlt években tanulmányozott.

– Üdv, haver! – sétált be Terry az irodába, és Anna felé bökött a fejével. – Ki volt ez a cukorfalat?

– Anna North a neve.

– Megölt valakit?

Szeme sarkából Quentin a társára nézett.

– Csak papíron. Krimiket ír.

– Ez komoly? És tőled mit akart? Te leszel a következő könyve hőse?

Abból, ahogyan Anna North nézett rá, Quentin arra következtetett, hogy nála ő legfeljebb áldozatként szerepelhetne. Akit brutális módon küldenek át a másvilágra.

– Valahogy úgy – dörmögte.

Terry az eligazító felé bökött a fejével.

– Mi leléphetünk. LaPinto és Erickson épp most jöttek meg.

Quentin odapillantott a két másik férfira.

– Nincsenek valami jó színben.

– Szerintem pucoljunk innen, amíg még lehet!

Quentin egyetértett a barátjával. Beírták távozásuk időpontját a nyilvántartó könyvbe, aztán kiléptek az utcára. Szürke és hideg nap volt. Terry fázósan felhúzta dzsekijén a cipzárt.

– Baromira unom már ezt a hideget. Az ég szerelmére, ez itt mégiscsak New Orleans, vagy mi!

– Rosszabb is lehetne – dünnyögte Quentin, és felnézett az égre. – A hó is eshetne.

– Ne fesd az ördögöt a falra, Malone! Emlékszel a legutóbbi havazásra? Leesik pár szem, és ebben a városban megáll az élet. Éjjel-nappal szolgálatban lennénk.

Miután beültek Quentin kocsijába, és becsatolták magukat, Terry a barátja felé fordult.

– Szóval, mit akart a vöröske? Komolyan szerepeltetni fog a könyvében?

Quentin elfintorodott.

– A beszélgetésünk után legfeljebb hulla leszek nála.

Terry felnevetett.

– Már megint elbűvölő lehettél – jegyezte meg, és közelebb hajolt Quentinhez. – Ha nem te leszel a következő hőse, akkor mit akart?

– Nyugtalanító leveleket kapott egy rajongójától.

– Megfenyegették?

– Nem. Az a rajongó állítólag gyerek még. Egy tizenegy éves kislány.

– Állítólag?

– Én ezt erősen kétlem. – Quentin mindent elmondott, amit tudott. – Miss North úgy gondolja, hogy az a lány veszélyben van. Tájékoztatni fogom Lautrelle-t, ő pedig majd eldönti, tesz-e valamit ebben az ügyben.

Terry hátrahajtotta fejét a fejtámaszra, és lehunyta a szemét.

– Miután láttam azt a nőt, döntöttem. Átkérem magam a 8. kerületbe. Hátha Lautrelle még sokáig beteg lesz, és én kapom meg az eseteit.

– Ne reménykedj, Terror! Anna North nem az a nő, akinél neked akár csak halvány esélyed is lenne. Nem vagytok egy súlycsoportban.

Terry elmosolyodott, de a szemét nem nyitotta ki.

– Biztos vagy te ebben? Nála nagyobb dámákat is megdöntöttem már.

– Megdöntöttél? Dámákat? Na látod, ezt elhiszem! – Quentin felkacagott, miközben keresztülhajtott a Poydras úton, és a Felsőváros felé ment tovább. – Mi volt tegnap a PID-nél?

A New Orleans-i rendőrségnél a belső ellenőrzés Public Integrity Division néven működött, és mindenki csak PID-ként emlegette. Egy nappal a Kent-gyilkosság után Terryt már berendelték oda kihallgatásra, és előző nap újra meg kellett jelennie náluk.

– Egész szekérderékra való kérdést tettek fel Nancyvel kapcsolatban, aztán meg elengedtek. Nem kis részben a te vallomásodnak köszönhetően. Örök hálám érte!

– Én csak azt mondtam el nekik, ahogyan én láttam az eseményeket. – Quentin odalesett a társára, és elvigyorodott. – Neked már egyszerűen csak Nancy az áldozat?

– A múlt héten történtek után még csodálkozol ezen? Hogy úgy mondjam, a családhoz tartozik.

A 7. kerületi kapitányságig már mind a ketten hallgattak. Ott kiszálltak a kocsiból, bementek, aláírták a jelenléti ívet, aztán elváltak az útjaik.

Quentin éppen a helyére tartott a nyomozók közös nagy irodájában, amikor Johnson utánakiáltott.

– Mi újság? – A nyomozó egy iratrendezői tolt elé az íróasztalán. – Vess erre egy pillantást!

– A Kent-gyilkosság? – Quentin felcsapta a dossziét. – Mit tudtunk meg?

– Most már hivatalos, hogy a halál oka fojtogatás volt. Előtte pedig megerőszakolták az áldozatot.

Quentin átfutotta a törvényszéki orvos jelentését. A nemi szerven és körülötte a halottkém bevérzéseket és hajszálrepedéseket talált. Egyébként viszont szinte teljesen sértetlen volt a test, csak a tarkón, a karokon és a lábakon horzsolódott le a bőr.

– Furcsa! – mondta Quentin halkan.

– Micsoda?

– Nem védekezett valami hevesen.

– Gondolod, hogy ismerte a pasast?

– Igen, talán. A körmei alatt talált maradványok hoztak valamit?

– Semmit. Annyi derült ki belőlük, hogy az emberünk vércsoportja nulla Rh-pozitív. Mint New Orleansban minden második emberé.

– Az enyém A pozitív – mondta Quentin, és továbblapozott a jelentésben, aztán hirtelen ráncba szaladt a homloka. – Waldennel egyetlen nőt sem hallgattatok ki a taverna vendégei közül?

– Csak a pincérnőket. A pasasokra összpontosítottunk. Miért?

– Gondolkozz, Johnson! Az a gyönyörű nő az összes megszerezhető férfit kisajátította magának a kihívó táncával. Ezzel pedig igencsak csökkent a többi nő esélye az ismerkedésre. Így van?

– Igen. – Johnson a fejét vakargatta. – Vagyis?

– Vagyis van néhány felbőszült csajunk. És mit csinálnak a csajok, ha dühbe gurulnak?

– Hajba kapnak.

– Máskor talán azt tették volna, de most nem úgy történt. Egyszerűen nem tudták levenni a szemüket Nancy Kentről. Minden mozdulatát lesték, számolták, hány férfival táncolt, és melyikkel mennyi ideig. A többi nővel is beszélnünk kell.

Johnson bólintott.

– Egy pont neked, Malone.

Quentin felállt.

– Délután elugrom Shannonhoz, összeírom a neveket, aztán sorra felhívom őket.

– Nem rossz terv – felelte Johnson.

12. FEJEZET

Január 17., szerda
15 óra

Ben megállt a virágbolt előtt, és elolvasta az ajtó fölött a cégfeliratot: *Tökéletes Rózsa*. Igen, ez az, gondolta. Nem volt nehéz Anna North nyomára jutnia. Legutóbbi könyvét „kishúgának”, Jayenek és a *Fivérek és Nővérek, Amerika Nagy Testvérei* szervezetnek ajánlotta, amelynek New Orleans-i igazgatónőjét ő jól ismerte. Felhívta, és tőle tudta meg, hogy a *Tökéletes Rózsa* virágüzletben elérheti Annát.

Ben a torkát köszörülgette. Talán előbb ide kellett volna szólnia telefonon. Úgy illett volna, csakhogy egy telefonálót lerázni is könnyebb. Ő pedig nem akarta megkockáztatni, hogy könnyűszerrel megszabaduljanak tőle. Nem, mert ő azt akarja, méghozzá szinte már kétségbeesetten, hogy Anna North adjon neki interjút a könyvéhez.

Azóta, hogy megnézte az E! csatorna megoldatlan hollywoodi rejtélyekről szóló műsorát, sokat gondolt Anna Northra, és átfutotta a regényeit. A sorok között is olvasva sok mindent kiderített róla, s ebből és mindabból, amit már korábban is tudott a múltjáról meg a jelenéről, megpróbálta kitalálni, mit szól majd ahhoz, hogy neki sikerült megtalálnia. Mérges lesz rá, és ha valóban olyan jól sikerült kiismernie, mint gondolja, akkor a felbukkanása meg is ijeszti majd, mert féltékenyen őrzi a magánéletét. Nagyon valószínű, hogy

sarokba szorított ragadozóként fog viselkedni. De ő majd megnyeri magának.

Ben nagy levegőt vett, és belépett a boltba. A hátsó helyiségből elősiető nőnek ugyanolyan gyönyörű vörös hajkoronája volt, mint az édesanyjának. Ben erről azonnal felismerte Annát.

– Jó napot! – üdvözölte mosolyogva, és odalépett a pulthoz.

Anna viszonozta a mosolyát.

– Mivel szolgálhatok?

Elérkezett az igazság pillanata!

– Benjamin Walker vagyok – nyújtott kezet Ben. – Dr. Benjamin Walker.

Anna láthatóan meglepődött, de kezet fogott a férfival.

– Örülök, hogy megismerhetem.

– Részemről a szerencse.

– Nos, mivel lehetek szolgálatára? Gyönyörű hortenziákat kaptunk Kaliforniából, a rózsáink pedig mindig…

– Tökéletesek? – Ben megint elmosolyodott. – Az az igazság, hogy én magához jöttem.

– Hozzám?

– Legelőbb is hadd mondjam el, hogy csodálom az alkotásait!

– Az alkotásaimat? Ó, nyilván a csokrokra gondol! Szívesen bezsebelném az elismerését, de nem tehetem. Az üzlet tulajdonosa Dalton Ramsey, és a művészi ötletek is tőle származnak.

– Félreértett. Én a regényeit csodálom.

Anna arcából kifutott a vér.

– A regé… Honnan tudta…

– Justine Blank jó ismerősöm. Ő mondta meg, hol érhetem el.

Anna zavartnak és felindultnak tűnt. Ben tudta, hogy mielőbb meg kell nyugtatnia.

– Pszichiáter vagyok, és teljességgel ártalmatlan. Ezt Justine is megerősítheti. Leginkább a gyermekkorban elszenvedett traumáknak a felnőttek személyiségére és viselkedésére gyakorolt hatásával foglalkozom. Ez a szakterületem. A maga esete mindig is érdekelt, és

miután megtudtam, hogy Anna North azonos Harlow Graillel, éltem a lehetőséggel, hogy felkeressem. Remélem, hajlandó lesz arra, hogy elbeszélgessen velem.

Anna hallgatott, mintha meg kellett volna emésztenie, amit hallott. Arcába visszatért némi szín, ha nem is túl sok.

– Múlt szombaton nézte a megoldatlan hollywoodi rejtélyekről szóló műsort, és összerakta a képkockákat? – kérdezte végül.

– Igen, és az *Ölj meg kíméletesen!* című könyvében is láttam az ajánlást. Arról jutott eszembe, hogy Justine biztosan tudja, hol érhetem el. És helyes volt a sejtésem.

Anna egy pillanatra elkapta Benről a tekintetét. Amikor megint feléje fordult, arca egyértelműen dühről árulkodott.

– Az esetem, ahogyan maga nevezte, sokakat érdekel, engem azonban nem. Ellenkezőleg, mindent megtettem azért, hogy elfelejtsem. Most pedig bocsásson meg, de dolgom van.

– Kérem, Miss North! Nem hallgatna meg legalább?

– Nem hiszem. – Anna a melle előtt karba fonta kezét. – Magánember vagyok, dr. Walker. Maga pedig azzal, hogy megkeresett, mint egy díjat egy kincskereső játékban, megsértette a magánéletemet. És nekem ez egyáltalán nem tetszik.

– Megértem, hogy megijedt.

Anna összeráncolta a homlokát.

– Nem mondtam, hogy megijedtem.

– Nem is kellett mondania. Ez egészen természetes, hiszen sok szörnyűségen ment keresztül. Egy idegen elkapta, és akarata ellenére fogva tartotta. Ő uralta az életét és a testét. Bántalmazta magát, és tehetetlenül végig kellett néznie, hogyan öli meg az az ember a barátját. Azokban a napokban megtanulta, hogy beteg elméjű, ördögien gonosz emberek is vannak a világon. Azért rejtőzködik a nyilvánosság elől, mert tudja ezt, és nem akar még egyszer ugyanolyan helyzetbe kerülni. Megfogadta magának, hogy soha senki nem veheti ki kezéből az élete irányítását, és senkinek nem is fog erre lehetőséget adni.

Ben rövid szünetet tartott.

– Így hát megváltoztatta a nevét – folytatta aztán –, és maga mögött hagyta a múltját. Úgy érezte, hogy az álnevének köszönhetően biztonságban van. Én azonban a felbukkanásommal megfosztottam ettől az érzéstől.

Annának csak hosszú pillanatok után sikerült megszólalnia.

– Honnan tud maga ennyi mindent rólam? – kérdezte remegő hangon. – Mi még soha nem találkoztunk.

– Nem, de ismerem a múltját, és elolvastam a regényeit – válaszolta Ben, és Anna hideg kezébe nyomta a névjegyét. – Könyvet írok a gyermekkori traumáknak a személyiségre gyakorolt hatásairól. Magával is szeretnék interjút készíteni, hogy ismertethessem a történetét, és bemutathassam, miként formálták a kiállt szenvedések magát és az életét. Ez nagymértékben gazdagítaná a könyvemet.

Anna szóra nyitotta a száját, és Ben tudta, hogy vissza akarja utasítani. Kiolvasta a szeméből, elárulta neki a szája körül megjelent éles vonás. Ő azonban nem hagyott lehetőséget a visszautasításra.

– Csak gondolkodjon el azon, amit mondtam! Ez minden, amit kérek – tette hozzá, aztán megfordult, és elhagyta a virágboltot.

13. FEJEZET

Január 18., csütörtök
8 óra 45 perc

A következő huszonnégy órában Anna úgy érezte, hogy vánszorogva múlik az idő. Ideges volt, állandóan hátralesett a válla fölött, és az arcokat fürkészte a tömegben, hogy nem lát-e köztük gyanúsat. Otthon, a régi házban minden egyes nyikorgásra és reccsenésre felfigyelt, s a lépcsőházból behallatszó lépéseket is mind meghallotta.

Az álom elkerülte. Csak hánykolódott és forgolódott az ágyban, emlékképek villantak fel előtte, és attól félt, hogy utolérte a múltja. Ha néha-néha mégis elszenderedett, rövid idő múlva mindig arra riadt fel rémülten, hogy Timmy nevét sikoltozza. Nem Kurtét, hanem Timmyét. Ezt különösnek és még ijesztőbbnek találta.

Nem tudta, állapotáért kit okoljon inkább: Benjamin Walkert, aki a nyomára jutott, vagy Malone nyomozót, mert kétségeket ébresztett benne Minnie leveleivel kapcsolatban. Végül úgy döntött, hogy mind a ketten hibásak, de Malone nyomozó bűne a nagyobb. Amíg vele nem beszélt, fel sem merült benne, hogy Minnie nevében valaki más írogathat neki.

Halk szitkozódással kilépett a zuhany alól. A fene enné meg azt a Malone-t! Nélküle is nyugtalan volt, a nyomozó meg csak még jobban ráijesztett. Halálra rémítette. Bezzeg azért, hogy segítsen rajta, egyetlen lépést sem volt hajlandó tenni! Anna megrázta a fejét.

Nem, Minnie nem egy megszállott rajongó, aki beteges játékot játszik vele, hanem gyerek. Úgy ír, úgy gondolkodik. És szüksége van a segítségére. Ő pedig segíteni fog rajta. Ha nem a rendőrséggel együtt, akkor nélküle.

Anna megnézte, mennyi az idő, aztán megtörölközött és felöltözött. Ma csak délre kell bemennie a virágboltba. Vagyis még három teljes órája van arra, hogy a saját szakállára nyomozásba kezdjen.

Megkereste a cipőjét, belebújt, és befűzte. Tegnap este felhívta azt a számot, amelyet Minnie még az első levelében adott meg. Abban reménykedett, hogy a kislány fogja felvenni a telefont, de csalódnia kellett. Egy férfi jelentkezett, neki azonban nem szállt inába a bátorság. Nagy levegőt vett, és Minnie-t kérte.

A férfi tizenöt teljes másodpercig hallgatott, aztán pedig letette a kagylót. Anna ezek után már egészen biztos volt abban, hogy Minnie-nek szüksége van rá. Még legalább hatszor felhívta azt a számot. Utoljára ma reggel kétszer is egymás után, hátha egyszer majd a kislány fog jelentkezni, ám nem járt sikerrel. Mára azt találta ki, hogy átmegy Mandeville-be, a Pontchartrain-tó északi partján fekvő kis alvóvárosba, és megnézi, hol él Minnie. Ha majd ott lesz, akkor eldönti, mi legyen a következő lépése.

Egy órával később már tudta, hogy nem kezdhet sokat a címmel. Nem lakóházé volt, hanem egy fénymásolóé, amelyben postafiókokat is lehetett bérelni. Anna még egyszer megnézte, jó helyen jár-e, aztán belépett az üzletbe. Rámosolygott a pult mögött álló férfira, és bemutatkozott.

– Író vagyok, és leveleket kaptam egy rajongómtól, aki ezt a címet adta meg feladóként – mondta, és átnyújtotta az egyik borítékot. – Válaszoltam neki, és meg is kapta a leveleimet. Most viszont nem igazán értem, hogyan juthattak el hozzá.

A férfi, akiről kiderült, hogy az üzlet tulajdonosa, mosolyogva visszaadta a borítékot.

– Ha valaki nem a postánál, hanem nálunk bérel postafiókot, annak az az egyik előnye, hogy címként rendes utcanevet és házszámot adhat meg.

– Vagyis az én levelezőtársam is postafiókot bérelt magánál?

A férfi megint elmosolyodott.

– Így igaz. Tudja, az utcanevet tartalmazó cím állandóságot sugall, az állandóság pedig fizetőképességet. Megbízhatóságot. Ha hiszi, ha nem, egy ilyen cím jól jön az álláskeresőknek vagy a hitelért folyamodóknak. A mi postafiókjainknak más előnyei is vannak még. Az egyik az, hogy ide azok a futárcégek is vállalnak kézbesítést, amelyek postafiókra nem. Mi ráadásul házhoz továbbítást is végzünk, természetesen külön díjazás ellenében.

A férfi szemlátomást elégedett volt a cégével. Annának viszont csak nehezen sikerült eltitkolnia a csalódottságát.

– Nagyon jól kitalálta ezt a szolgáltatást.

– Jól is működik. – A férfi tekintete arról árulkodott, hogy látogatójában máris új ügyfelet lát. – Ebből mindent megtudhat – mondta, s mielőtt még Anna nemet mondhatott volna, a pult alól szórólapot vett elő, és átadta neki. – Ha bármikor szüksége lenne ránk.

Anna zsebébe süllyesztette a szórólapot, aztán visszatért jövetele valódi céljára.

– Okvetlenül kapcsolatba kell lépnem azzal a lánnyal, aki leveleket írt nekem. Van arra lehetőség, hogy megtudjam a címét?

– Sajnálom. – Az üzletbe egy férfi lépett be. A tulaj odapillantott rá, aztán megint Annára nézett. – Lakcímet nem adhatok ki.

– Rendkívüli esetben sem?

– Akkor is csak bírósági végzésre, ugyanis teljes titoktartást garantálunk az ügyfeleinknek.

Anna lehalkította a hangját.

– Komolyan nagyon-nagyon fontos – mondta kérlelőn –, hogy megtudjam, ki bérelte azt a postafiókot.

– Sajnálom, de semmit sem tehetek.

– Tudom, hogy furcsán hangzik – folytatta Anna még halkabban –, de ez a kislány veszélyben van. Nem térhetne el ez egyszer a szabályoktól? Kérem!

A férfi eddig szolgálatkészséget sugárzó arcára most harag ült ki. Nyilvánvalóan nem vette be a veszélybe került gyermekről szóló történetet. Anna azért még egy kísérletet tett.

– Akár meg is esküszöm arra, hogy élet-halál kérdésről van szó. Egy tizenegy éves kislány…

– Nem! – felelte a férfi éles hangon. – Nem teszek kivételt. Most pedig, ha megbocsát, az ügyfelemmel kell foglalkoznom.

Anna elhagyta az üzletet, és megint bosszankodva gondolt Malone nyomozóra. Ha az a pasas nem lenne olyan felelőtlen, amilyen, hanem eljönne ide, neki biztosan kiadnák a címet. És még csak könyörögnie sem kellene érte!

Ő viszont mit tegyen most? A név! – villant a fejébe. Az még segíthet. Minnie családneve, a Swell nagyon ritka ezen a környéken.

Jo és Diane! Hát persze! – gondolta Anna. Jo Burris és Diane Cimo szinte mindenkit ismer a tó északi partján. Ha valaki, akit Swellnek hívnak, csak egyszer is betért hozzájuk a *Zöld Kökény* butikba, akkor ők emlékezni fognak rá.

Anna visszaült a kocsijába, és elindult. A két asszonnyal akkor ismerkedett meg, amikor először járt itt az északi parton, és véletlenül betévedt az üzletükbe. Diane és Jo is melegszívű, jópofa és közvetlen embernek bizonyult, és ő úgy érezte magát náluk, mintha ezer éve ismernék már egymást. Másfél óra múlva, amikor elhagyta a butikot, gazdagabb volt két olyan ruhával, amelyeket valójában nem engedhetett volna meg magának, de két baráttal is, akik minden pénznél többet értek.

Jo üzlete egy régi, hosszan elnyúló bevásárlóközpontban volt, csak pár percre Mandeville új központjától. Anna leparkolt a bolt előtt, kiszállt a kocsiból, és bement. Az ajtó fölötti harangok csilingelésére Jo, egy meghatározhatatlan korú, vonzó nő, aki éppen kicsomagolt egy dobozt, felnézett, és melegen elmosolyodott.

– Anna! Éppen rád gondoltam – mondta lágy, érzéki hangján, amellyel már egészen biztosan sok férfiszívet megdobogtatott. – Csodaszép új dolgokat kaptunk – tette hozzá, és egy rózsaszín hernyóselyem kabátkát vett elő a dobozból. – Tökéletes lenne a hajadhoz, drágám. Nincs férfi, aki ellen tudna állni neked, ha ezt viselnéd.

Anna felnevetett, és a kabátkát maga elé tartva a tükörhöz lépett, aztán lemondóan felsóhajtott.

– Nagyon szép – dicsérte meg a darabot, majd visszaadta. – Csakhogy én nem engedhetem meg magamnak.

– Félretehetjük neked, amíg kis részletekben kifizeted. – Jo karkötői megcsörrentek, miközben összehajtogatta a kabátkát. – Istenien állna neked.

Anna nem gyengült el. Szívesen felpróbálta volna a rózsaszín szépséget, de végül nem tette meg, csak elmondta, mi hozta ide valójában.

– Swell? – kérdezett vissza Jo a homlokát ráncolva, aztán némi gondolkodás után megrázta a fejét. – Sajnálom, drágám, de nem ismerős ez a név.

Anna eleve tudta, hogy nem fűzhet nagy reményeket ehhez a látogatáshoz, most mégis csalódott volt.

– És a Minnie? – kérdezte. – Minnie nevű kislányról sem hallottál valakit beszélni?

Jo megint csak a fejét rázta.

– Én nem, de lehet, hogy Diane igen. Vagy valamelyik vevőnk. Érdeklődhetek náluk, ha fontos.

– Igen, Jo, az. Nagyon fontos.

Pár percig még beszélgettek, de Anna nem elégítette ki Jo nem is nagyon leplezett kíváncsiságát, és nem árulta el neki, miért olyan fontos, hogy megtalálja Minnie Swellt. Miután szemügyre vette és illő módon megcsodálta az állványokra és polcokra kitett ruhákat, megígérte, hogy valamikor, amikor majd több ideje lesz, újra eljön,

és akkor vásárolni is fog. Aztán visszaindult New Orleansba. Attól, hogy segíthessen Minnie-nek, éppen olyan távol volt, mint reggel.

Nem egészen egy óra múlva belépett a virágboltba, és ott már három üzenet is várta. Kettőt az ügynöke hagyott, a harmadikat pedig dr. Benjamin Walker. Az ügynökét azonnal visszahívta.

– Üdv, Will! Mi újság?

– Többet ajánlanak.

Anna gyomra összerándult.

– Mit mondott?

– Jól hallotta. Madeline ma reggel azzal hívott fel, hogy a Chesire House megemeli az ajánlatát.

– De mi okuk volt rá? – kérdezte Anna. – Hivatalosan még nem mondtam nemet.

– Beszéltem velük, beszámoltam az aggodalmairól, és felhívtam a figyelmüket arra, hogy óriási személyes áldozatot várnak el magától. – Az ügynök elégedett hangot hallatott. – Szeretem, ha bejönnek az ötleteim.

Anna nagyokat nyelt, és hangos kalapálásba kezdett a szíve.

– Will – kezdte halkan –, ez nem pénzkérdés. Soha nem is volt az.

– Ötvenezret ajánlanak!

Anna gyomra három percen belül most rándult össze másodszor.

– Ezt mondja el még egyszer!

Ügynöke megismételte a számot, ő pedig támaszt keresve Dalton karjára tette a kezét. Tudta, hogy ez az összeg nagyon messze van attól, amennyit a szakma nagy nevei zsebelnek be egy-egy könyvért. Ők milliókat kapnak, neki viszont az utolsó regényéért tizenkétezer dollárt fizettek, és ahhoz képest ez óriási előrelépést jelentene.

– Mennyi? – kérdezte Dalton izgatottan.

Anna füle és válla közé szorította a kagylót, s ötször egymás után felmutatta a két kezét. Barátja a mellkasára szorította a kezét, mintha szívrohamot kapott volna.

– A szerződési feltételek változatlanok – folytatta az ügynök. – Nagy bemutató körút és korlátozás nélküli reklámkampány.

Anna szárnyaló lelke zuhanórepülésbe kezdett.

– Ettől nem tágítanak?

– Tapodtat sem. – Az ügynök kis ideig választ várt, de nem kapott, és végül ő folytatta: – Gondolkodjon, Anna! Gondoljon arra, mit jelentene ez a karrierjének! Sikerlistákról és ismertségről beszélünk. Reklámköltségvetésről. És ha a könyve úgy fogy majd, ahogyan remélik, akkor bekerülhet az írók legmagasabb kategóriájába. Most pedig azt is gondolja végig, mit veszítene, ha nemet mondana az ajánlatra. A jelenlegi eladási számaival nem lenne könnyű másik kiadót találnia. Úgy fogják elkönyvelni, hogy a regényeinek a kiadása rossz beruházás, és csak veszteséget termel.

Ez fájt Annának. Az pedig még jobban, hogy ügynöke mindezt ridegen, részvétlenül adta elő, és egyáltalán nem volt tekintettel az ő érzéseire.

– Azt hittem, maga hisz bennem – mondta fátyolos hangon.

– Hiszek is. Ebben a szakmában azonban ahhoz, hogy egy könyvet el lehessen adni, több kell a jó történetnél. Valami, amire ráharapnak az emberek. Csali, és az magának van is. Dobja be! Ne hagyja ki ezt a remek lehetőséget!

– Értem, amit mond, de… Nekem ez nem megy. – Anna megrázta a fejét. – Tudom, hogy nem menne.

– Miért akar saját maga ellensége lenni? – Ügynöke hangja egyszeriben kellemetlen ízt kapott. – Hát nem érti? Ez egy soha vissza nem térő alkalom. Éljen vele!

– Én szeretnék, csak…

– Tovább tárgyalok a kiadóval. Több pénzt is kivasalhatok belőlük. Garanciát kérek a reklámköltségvetés összegére. Elérem náluk, hogy a címválasztáshoz és a borítótervhez ki kelljen kérniük a beleegyezését. Most aranybányát látnak magában, és ha egyetért a terveikkel…

– Will! Hagyja ezt abba, és figyeljen oda arra, amit mondok! Szeretném, de nem tudom megtenni. Nem vagyok képes rá!

Ügynöke sokáig hallgatott, s amikor végre megtörte a kínos csendet, hangja nemcsak keserű, hanem lemondó is volt.

– Ez az utolsó szava?

– Igen, ez – nyögte ki Anna nagy nehezen.

– Maga a főnök – mondta Will, és megint rövid szünetet tartott. – A helyében én mindenesetre szakemberhez fordulnék segítségért, ha ilyen gondom lenne. Mert ez akkor is gond, ha maga ezt nem hajlandó elismerni.

Will ezzel letette, Anna azonban még mindig a fülénél tartotta a telefont. Elszántan uralkodott magán, hogy ne hatalmasodjék el rajta a kétségbeesés. Végül is nincs minden elveszve. Új kiadó mellett új ügynököt is keres majd magának.

Elölről kell kezdenem. A sok-sok kemény munka után mindent elölről kell kezdenem! – hasított belé a felismerés.

– Csak úgy letette? – kérdezte Dalton dühösen, de magától is tudta a választ. – Én soha nem kedveltem. És Bill sem. Beképzelt kis pöcs!

Anna megpróbálkozott egy mosollyal, de az eredmény szánalmasra sikeredett.

– Eddig nem mondtam el neked – folytatta Dalton –, de Will sokszor meglehetősen goromba volt velem a telefonban. Nemcsak rámenős seggfej, hanem még a melegeket is gyűlöli. Ebben egészen biztos vagyok.

Viszont jó ügynök, gondolta Anna. A kiadói szakmában nagyra tartják, és tudja, hogyan adhat el egy könyvet.

Kinyílt az ajtó, és egy nő lépett be a virágboltba. Dalton odapillantott rá, majd megint Annához fordult.

– Jól vagy?

Miután Anna bólintott, barátja megszorította a vállát, aztán a vevőhöz sietett.

Amikor megszólalt a telefon, Anna azonnal felkapta. Abban reménykedett, hogy Will lesz az, és azért hívja vissza, mert bocsánatot akar kérni tőle.

– *Tökéletes Rózsa*, tessék!

– Ben Walker vagyok, Anna. Várjon! Ne tegye le! Előbb hallgasson meg!

Anna eresebben fonta rá ujjait a hordozható telefonra. Erős kísértést érzett arra, hogy ugyanolyan gorombán bánjon el Walkerrel, mint Will bánt el vele az előbb. Végül éppen azért tett le erről, mert az imént tapasztalhatta meg, hogy ez igencsak megalázó eljárás.

– Mondja el, mit akar! De gyorsan, ugyanis dolgom van.

– Sajnálom, hogy olyan illetlenül és gorombán betörtem az életébe. Tudtam, hogyan hat ez majd magára, de nagy igyekezetemben túllőttem a célon. Kérem, fogadja el a bocsánatkérésemet.

Anna kicsit megenyhült. De csak egy kicsit.

– Nem akarom, hogy a múltamra emlékeztessenek. Már túlléptem rajta.

– Nem, Anna, ez sajnos nem igaz. Ha annyira fél a múltjától, hogy elrejtőzik előle, akkor az nem a múltja, hanem a jelene.

Jaye majdnem ugyanezt mondta. Akárcsak az apja, amikor a minap felhívta. Pár perce pedig az ügynöke is. „A maga helyében én mindenesetre szakemberhez fordulnék segítségért, ha ilyen gondom lenne. Mert ez akkor is gond, ha maga nem hajlandó elismerni.”

És kitől kaphatna több segítséget, mint éppen egy pszichiátertől, akinek a gyermekkorban elszenvedett traumák jelentik a szakterületét? Ki tudhat többet erről, mint az, aki könyvet ír róla?

Tedd meg, Anna! Elvégre mit veszíthetsz? – nógatta egy belső hang.

– Mondja el még egyszer! – kérte halkan. – Miért akar ilyen nagyon beszélgetni velem?

– Találkozzunk, és akkor majd mindent elmesélek magamról, a praxisomról és a könyvemről. Az a találkozás semmire sem kötelezné. Ha kényelmetlennek találja az interjút, vagy egyszerűen csak nem érdekli, soha többé nem fogom háborgatni. Ezt megígérem.

Anna kihallotta dr. Walker hangjából az izgatottságot, és ő is legalább annyira izgatott lett. Ennek ellenére még mindig habozott. Hosszú pillanatokig habozott.

Van egyáltalán vesztenivalóm? – gondolta végül újra. Jaye-t már elveszítette, mindenki számára kiderült a valódi kiléte, és talán az írói karrierjének is búcsút mondhat. Mi maradt még?

– Rendben – dünnyögte végül. – Találkozom magával. Ma délután ötkor megfelelne a *Café du Monde*-ban?

14. FEJEZET

Január 18., csütörtök
16 óra 45 perc

Anna korán odaért a *Café du Monde*-hoz. A Francia negyedben, a Jackson téren működő kicsi és szerény kávéház étlapján csak egyetlen étel, a beignet szerepelt, de legendás hírnevét is ennek a fánknak köszönhette. A New Orleansba látogató turisták nem ismerték meg igazán a várost, ha legalább egyszer nem mentek el a *Café du Monde*-ba, hogy megkóstolják híres készítményét. A helybeliek sem tudtak ellenállni a kávéház csábításának, és a máshol árult beignet-re rá sem néztek. Végül is miért érték volna be kevesebbel a legjobbnál, amikor nem kellett messzire menniük azért, hogy azt megkaphassák?

A hideg idő ellenére Anna odakint, a St. Peter utca járdája mellett felállított asztalok egyikéhez ült le. Szerette ezt a napszakot, a nyüzsgő késő délutánt, amikor a munkából hazafele tartottak az emberek, a világosból lassanként sötét lett, és a rohanást kedélyes ráérősség váltotta fel.

Tejeskávét rendelt, aztán hátradőlt, és a járókelőket nézegette. Megfigyelte az arcukat, a járásukat, a mozdulataikat, beszélgetésfoszlányokat kapott el, és mindent elraktározott az emlékezetében, hogy benyomásait majd felidézhesse könyvei jeleneteiben vagy szereplőiben.

Az emberek lenyűgözték, de félelmet is ébresztettek benne. Örömöt vagy bánatot éppúgy bármikor okozhattak, ahogyan kíváncsiságot is ébreszthettek másokban. Vajon egy pszichiáter is ilyen szemmel nézi a betegeit? Dr. Walker is így gondolkodik az övéiről? – találgatta magában, és hirtelen megborzongott.

Gőzölgő kávéját a legjobbkor kapta meg. Ujjait hálásan a meleg bögrére fonta, és őszintén bevallotta magának, hogy ideges. Elrablása után sok agyturkásznál járt, utoljára tizenhat éves korában, amikor érzelmi roncs volt, depressziós, gyanakvó, bizalmatlan és feszült. A terápiára azért ment el, mert szülei, akiknek házassága már romokban hevert, nem hagyták élni. Azzal rágták a fülét, hogy szüksége van valakire, akivel a legmélyebb, a legsötétebb gondolatait is megoszthatja, aki majd megérti, és segít neki, hogy tisztába kerülhessen az érzéseivel.

A pszichiáternő azonban nem értette meg. Nem is érthette, hiszen neki, Anna sejtése szerint, a legrosszabb élménye az lehetett, hogy életében egyszer-kétszer nem sikerült a frizurája. A doktornő leereszkedően viselkedett vele, a leghalványabb együttérzést is nélkülöző kérdései ellenszenvről árulkodtak. Anna dühös volt rá, és a szüleire is, mert miattuk kellett ahhoz a nőhöz járnia. Miután végül belementek, hogy abbahagyja a terápiát, ő megfogadta, hogy soha többé nem teszi ki magát ilyen szörnyűségnek. Hogy még egyszer nem lesz efféle lelki terror és kizsákmányolás áldozata.

Akkor viszont mi a fenét keresek itt? – futott át fején a kérdés, és az órájára pillantott. A doktor már tíz percet késett. Mi lenne, ha meglépne? Egyszerűen felállhat, és elsétálhat innen. Késésével Benjamin Walker jó ürügyet szolgáltatott neki arra, hogy lelkifurdalás nélkül távozhasson. Kinyitotta a táskáját, és előhalászta a pénztárcáját, hogy kifizesse a kávéját. Közben döbbenten látta, hogy remeg a keze.

– Elnézést a késésért! – szólalt meg egyszer csak fölötte Benjamin Walker. A háta mögül érkezett, és lehuppant a vele szemközti székre. – Nem találtam a kulcsaimat. Reggel még megvoltak, aztán elnyelte

őket a föld. Az egész napom rosszul kezdődött – tette hozzá, és meglazította a nyakkendőjét. – Nem csörgött az ébresztőórám, és elaludtam. Ami persze nem meglepő, miután fél éjszaka az interneten kutakodtam. – A férfi felnevetett. – Tiszta szerencse, hogy nem tanítok! A legrosszabb fajtából való szórakozott professzor lennék. – Dr. Walker hirtelen elhallgatott, amikor pillantása Anna arcára esett, aztán pedig nyitott pénztárcájára, amelyet még mindig a kezében tartott, és a félig megivott kávéja mellett az asztalon fekvő két dollárra. – Mennyit késtem? – kérdezte elgyötörten.

– Nem sokat – felelte Anna. A férfi önmagáról festett gúnyos képe megnyugtatta kicsit. Miért kellene tartanom valakitől, aki tudja magáról, hogy balfék? – gondolta, és mélyet lélegzett. Még neki volt bűntudata, mert úgy érezte magát, mint egy nassoláson kapott kisgyerek. – Bevallom, kétségeim támadtak a találkozásunkkal kapcsolatban. Nincsenek túl jó tapasztalataim a lélekbúvárokkal.

– Vannak pszichiáter barátai?

Anna összeráncolta a homlokát.

– Azt hiszem, nem értem. Mi köze…

– Szóval, vannak?

– Nincsenek, de…

– A családjában esetleg? Vagy talán járt már pszichiáterrel? – Anna megrázta a fejét, Ben pedig felvonta a szemöldökét. – Vagyis kizárólag orvos-beteg kapcsolatban volt lélekbúvárokkal.

– Igen. Többel is. – Anna kicsit előreszegezte az állát. – Amikor még sokkal fiatalabb voltam.

– Az elrablása után?

– Gondolom, ez egészen kézenfekvő. – Anna most már jobban előreszegezte az állát. – Igen, az elrablásom után.

A pincérnő odalépett hozzájuk. Ben tejeskávét és fánkokat kért, aztán visszafordult Annához, és ott folytatta, ahol az előbb abbahagyták.

– Én nem ilyen kapcsolatot szeretnék kettőnk között.

– Nem? – szaladt magasba Anna szemöldöke. – Hanem milyet?

– Szerző és szerző kapcsolatát. Egyikünk kérdez, a másik válaszol. És ha szerencsém lesz, akkor barát beszélget majd baráttal.

A férfi szája sarkában mosoly bujkált. Anna kissé döbbenten ráébredt, hogy kedveli Ben Walkert, és már nem érez késztetést a menekülésre. Becsukta a pénztárcáját, és visszatette a táskájába.

– Jól csinálja.

Ben felnevetett, megköszönte a dicséretet, aztán előrehajolt, és egészen komoly lett az arca.

– Amit mondtam, azt úgy is gondolom. Én nem akarok a fejében turkálni. Abban reménykedem, hogy egyszerűen és őszintén mesélni fog nekem az életéről, az érzéseiről, a döntéseiről és azok okairól.

– Előre megmondom – válaszolta Anna szárazon –, hogy az életem története minden, csak nem lebilincselő.

– Ebben téved. Számomra lebilincselő lesz, és azoknak is, akik majd kezükbe veszik a könyvemet. Ha megengedi, mesélek egy kicsit magamról és a munkámról. Utána talán majd megérti, miért szeretnék interjút készíteni magával.

Ben a gyerekkorával és az iskolás éveivel kezdte. Egyke volt, és anyja, akit imádott, egyedül nevelte. Apjához futó kapcsolat fűzte az anyját, de ennél többet soha nem árult el róla. Rokonai egy nagybácsin kívül nem voltak. Kora gyerekkorából csak arra emlékszik, hogy gyakran költöztek.

– Barátok és családtagok nélkül magányos gyerek voltam. Aztán iskolába kerültem, és azt imádtam. Ott elememben voltam. Szerettem tanulni, és a könyvek elmaradhatatlan társaim lettek. Nem zavart, hogy sűrűn kellett iskolát váltanom, mert mindegyikben folytathattam a tanulást.

Anna öklére támasztotta az állát, és érdeklődéssel figyelt a dallamos, megnyugtató hangon beszélő férfira.

– Miért lett pszichiáter? – kérdezte tőle.

– Segíteni akartam az embereknek, de a vér látványát nem bírom. – Ben elvigyorodott. – Ez egyébként csak az igazság kisebbik része. Többet nyomott a latban, hogy az emberek lenyűgöznek. Érteni

szeretném, mit és miért tesznek, mi mozgatja őket, és hogyan befolyásolják őket a meghatározó élményeik.

Íróként Annát ugyanezek a kérdések foglalkoztatták. Regényeiben ezért ábrázolhatott jó és rossz tulajdonságokkal egyaránt rendelkező, összetett jellemeket. Az ő hősei is időnként tragikus múlttal küzdöttek, s ez kihatott az életükre.

– És miért éppen a gyermekkori traumákat választotta szakterületének? – kérdezte.

– Mert minden ott kezdődik. A gyerekkorunkban. Az első, meghatározó évek lényegében az összes utánuk következő évre hatással vannak. – Ben kortyolt egyet a kávéjából. – Még egy éve sem rendeltem, amikor volt egy nagyon érdekes esetem. Az asszony disszociatív önazonosság-zavarban szenvedett…

– Miben?

– Disszociatív önazonosság-zavarban. Ez a többszörös személyiségzavar új elnevezése. Mi, szakemberek az angol rövidítése alapján csak DID-nek mondjuk.

Anna megpróbálta emlékezetébe idézni, mit tud erről a betegségről, és arra kellett jutnia, hogy bizony nem sokat. Ezt őszintén be is vallotta Bennek, aki egy pillanatra összeszorította a száját.

– A DID a kora gyermekkorban rendszeresen elszenvedett, szörnyű és kíméletlen bántalmazások következtében alakul ki. Abban az igyekezetében, hogy megvédje magát az elképzelhetetlentől és az elviselhetetlentől, a tudat meghasad, és teljesen új személyiséget hoz létre, amely bármilyen helyzetet kezelni tud. – Ben rövid szünetet tartott. – Az én betegemnek tizennyolc világosan elkülönülő személyisége volt. Mindegyik egy-egy speciális funkciót látott el a rendszerben.

Kis ideig mind a ketten hallgattak. Anna mondani szeretett volna valamit, de mert semmi sem jutott eszébe, megitta maradék kávéját, aztán az asztalra kiszóródott kristálycukorra szegezte a tekintetét. Pár pillanat múlva megköszörülte a torkát, felnézett, és meglátta, hogy

arcán furcsa kifejezéssel Ben az ő megcsonkított kezét nézi meredten.

Anna kihúzta magát, és ölébe rejtette a kezét.

– Tudja, ki vagyok, így hát azt is tudnia kell, hogy nem négy ujjal születtem. – Mivel nem kapott választ, újra megköszörülte a torkát. – Ben?

A férfi megborzongott, és hunyorogva Annára nézett.

– Tessék?

– A kezem. Azt bámulta.

Ben arcára előbb csodálkozás ült ki, aztán zavar.

– Azt tettem volna? Sajnálom, nem vettem észre. Ha a munkámról kezdek beszélni, néha… elveszek a gondolataim között. Valóban szórakozott professzor vagyok. Elnézését kérem.

Anna legyintett.

– Semmi baj. Megtanultam együtt élni ezzel.

– A csonka kezével vagy azokkal, akik megbámulják?

– Őszinte legyek? Négy ujjal élni sokkal könnyebb, mint elviselni az emberek kíváncsiságát.

– Vagyis a bárdolatlanságukat.

– Igen, néha azt is.

Mindkettejükben oldódott a feszültség, és Ben még mesélt a többszörös személyiségű asszonyról és másokról is, akikről olvasott. Anna tenyerébe támasztotta az állát, és a férfi minden szavát figyelmesen hallgatta.

– Most már értem, miért érdekli annyira ez a kérdés – mondta egy idő után. – Valóban lebilincselő.

– Jó téma lenne egy regényhez.

– Maga gondolatolvasó? – Anna mosolyogva ingatta a fejét. – Éppen ez jutott eszembe.

– Van egy javaslatom. Maga segít nekem a könyvem megírásában, én pedig besegítek a regényébe.

Anna már szóra nyitotta a száját, hogy igent mondjon az ötletre, végül mégis azon kapta magát, hogy a munkájáról tett fel kérdést a

férfinak. A válaszára azonban csak fél füllel hallgatott oda, és magában azt találgatta, miért bizonytalanodott el. Kedveli Bent, akit szórakoztató, okos embernek ismert meg. Két lábbal áll a földön, és meglepően egyenes is. Egészen biztos, hogy nemcsak mondja, de valóban tud is segíteni az embereknek. Ha megkérné rá, rajta is segítene. Akkor viszont miért szánja rá ő magát mégis ilyen nehezen arra, hogy teljesítse a kérését, és beszéljen neki az életéről?

– Valami visszatartja?

– Igen.

– Ha ez segít a döntésében, reményeim szerint a könyvem nemcsak a gyerekkori bántalmazások messze ható következményeivel fogja megismertetni a nagyközönséget, hanem azoknak a felnőtteknek is segítségére lesz, akiket gyerekként bántalmaztak. Hiszek a tudás gyógyító erejében. A tudás elvezet a megértéshez és az elfogadáshoz, gyógyulásról pedig csak ezek után lehet szó.

– Legyünk önmagunk orvosai?

– Bizonyos értelemben igen. – Ben komoly arccal előrehajolt. – Ebben valóban van valami. Mindnyájan rendelkezünk az öngyógyításhoz szükséges erővel, főleg akkor, ha lelki zavarokról van szó. Csak segítségre van szükségünk ahhoz, hogy megtaláljuk magunkban azt az erőt.

– És itt jön a képbe maga, a tanult szakember.

– Pontosan. Én és az önsegítő könyvek.

– Amilyen a magáé lesz.

– Igen. – Ben a szalvétáját gyűrögette. – Árulja el, mit mondjak még, hogy megnyerjem magamnak!

Anna egy pillanatra elkapta a tekintetét a férfiról, de aztán megint a szemébe nézett.

– Nem vagyok biztos abban, hogy tud olyasmit mondani. Nemigen beszélek a múltamról. Gondolni sem szeretek rá.

– De álmodik róla. Így van? Tudom, hogy igen. A múltja folyton magával van. Ott kuksol a tudata mélyén, és szüntelenül háborgatja.

A fülébe sugdos, és minden lépését befolyásolja. Ez pedig veszélyes, és maga a legkevésbé sem boldog ettől.

Anna elképedten nézett a férfira, és kényelmetlenül érezte magát.

– Mondhatnám, hogy ez nem igaz.

– De nem fogja azt mondani. Nem, mert őszinte ember.

Legnagyobb ámulatára Anna elnevette magát.

– Maga mindent tud?

– Mit tagadjam, okos fickó vagyok. – Ben elmosolyodott, és szája sarkaiban gödröcskék jelentek meg. – És megnyerő is. A magam könyvmoly módján.

Anna valóban megnyerőnek találta Bent. Kedvelte az értelmes férfiakat, azokat meg különösen, akiknek még humoruk is volt. Ben Walker társaságában kimondottan jól érezte magát.

– Még mindig nem igazán értem, hogyan talált rám – mondta.

– A jó ismerősöm, Justine Blank…

– Nem erre gondolok. Mi történt, mielőtt őt felhívta? Véletlenül az E! csatornára kapcsolt. És aztán?

Ben egy másodpercig a kezére szegezte a pillantását, aztán megint felnézett.

– Megvan otthon az *Ölj meg kíméletesen!* című könyve, a többi pedig már magától ment – mondta, és összefonta az ujjait. – Gyerekkorom óta érdekel a története, s miközben az adást néztem, eszembe jutott, hogy tökéletesen beleillene a könyvembe. Az esete egészen egyedi, és teljesen más, mint azok, amelyekkel eddig foglalkoztam.

– Persze. Nem könnyű még egy elrabolt kis hollywoodi hercegnőt találni.

Ben arca komoly maradt.

– Az elrabolt gyerekek többsége nem kerül haza élve. Maga kivétel volt.

Timmy sem ment haza. Anna torkában gombóc nőtt. Csak neki volt szerencséje.

– Nos, mi a válasza? Megígérem, hogy nem fog fájni.

Anna nem hitt ebben. Már attól is görcsbe rándult a gyomra, ha csak a múltjára gondolt.

– Gondolkodni fogok a kérésén. Komolyan.

A férfi szemlátomást többet remélt.

– Általában az első lépést a legnehezebb megtenni. Sürgetni természetesen nem akarom.

Anna elmosolyodott. Percről percre jobban kedvelte Bent.

– Tudom, de nekem még szükségem van némi időre. Remélem, nem okoztam túl nagy csalódást.

– Nagy kisfiú vagyok már. Ki fogom bírni.

Fizettek, aztán felálltak, és elhagyták a kávéházat.

– Én arra megyek – mutatott Anna a Szent Lajos-székesegyház felé. – És maga?

– Én a Jax sörfőzdénél parkolok.

Anna zsebre dugta a kezét, és megborzongott a hideg szélben.

– Akkor hát elválnak útjaink.

– Mára igen. – Ben lehajolt, és csókot lehelt Anna arcára. – Jó volt beszélgetni magával. Majd hívjon! – tette hozzá.

A választ azonban nem várta meg, csak megfordult, és elsietett.

15. FEJEZET

Január 18., csütörtök
19 óra 15 perc

Ben sötétben feküdt az ágyán. Tudatosan az orrán át vette a levegőt, és csak lassan fújta ki a száján. Homlokán a meleg borogatás gyorsan kihűlt. Túlságosan gyorsan. Fejfájása már reggel óta kínozta, és miközben Annával beszélgetett, minden perccel erősebb lett. Addig azonban még úgy-ahogy elviselhető volt, amíg visszaért a kocsijához. A kormány mögé sikerült beülnie, de azt már nem tudta, hogyan került haza. Valahogy mégis, mert különben most nem lenne itt.

Az orvosától kapott gyógyszer lassanként édes, kegyes megkönnyebbülést ígért. Ben lehunyta a szemét, és gondolatai Anna, a találkozásuk és a búcsújuk körül jártak. Tekintetét a kocsija felé menet végig a hátában érezte. Amikor aztán engedett a késztetésnek, és visszafordult feléje, meglátta, hogy a nő valóban őt nézi. Keze ott volt az arcán, ott, ahol ő előtte megcsókolta. Tekintete csodálkozásról árulkodott, de örömről is. Ő legalábbis ezt szerette volna hinni.

Ben felidézte magában a beszélgetésüket, a kellemes és a kellemetlen részleteket is. Annát szemlátomást őszintén érdekelte és lenyűgözte a munkája. Lelkesedése rá is átragadt, és jobban megnyílt, mint egyébként szokott. Semmi kétség, jól kijöttünk egymással, gondolta.

Elégedettsége azonban hirtelen alábbhagyott, mert eszébe jutott, hogy Anna rajtakapta, amint az eltorzított kezét bámulta. Láthatóan rosszulesett neki, de végül is jól kezelte a helyzetet. Ő pedig nem hazudott, amikor azt mondta, hogy nem vette észre, mit csinál. Teljesen kikapcsolt.

Már gyerekkora óta szenved attól, hogy időnként pillanatok esnek ki az életéből. Akárcsak krónikus fejfájása, az utóbbi hónapokban ezek a pillanatok is egyre sűrűbben jelentkeznek. Aggasztó tüneteiről beszámolt az orvosának, aki alapos kivizsgálást javasolt. CT-t és EEG-t is csináltatott, a leletei azonban semmiféle rendellenességet nem mutattak. Ettől persze nagyon megkönnyebbült, mert egészen addig a legrosszabbtól tartott.

Orvosa részletesen kikérdezte az étrendjéről, az életmódjáról, és arról is, hogy mostanában sok stressz érte-e. Abból pedig az utóbbi évben bőven kijutott neki, hiszen az anyja állapota rohamosan romlott, és ez az ő életében is komoly változásokat okozott. Az orvos végül azt tanácsolta, hogy mondjon le a koffeinről, a stressz ellen pedig meditációt, jógát vagy bármilyen más lazítási módszert ajánlott. Ő betartotta az utasításokat, és állapotában javulást is észlelt. De csak egészen kicsit.

Ben elhessegette kellemetlen gondolatait, de helyükbe azonnal egy másik, semmivel sem kevésbé nyugtalanító lépett. Anna csak gondolkodási időt kért, és még mindig nem egyezett bele abba, hogy őt is szerepeltesse a könyveiben. Megijesztette, mert túlságosan erőszakosan nyomult nála.

És nem volt őszinte!

Fejében erősödött a nyomás, és Ben hangosan felnyögött. Mindig is az volt a jelszava, hogy a legtöbbet őszinteséggel lehet elérni. Pszichiáterként első kézből tudta, hogy az őszintétlenség romboló hatással van az emberek életére és kapcsolataira. A betegeit ezért buzdította arra, hogy mutassák ki nyíltan az érzéseiket. Ő mégis elhallgatta Anna elől, hogy valójában miért nézte meg szombaton azt a műsort. Meghagyta abban a hitében, hogy véletlenül kapcsolt

éppen az E! csatornára, és még azt is hazudta neki, hogy már régóta kedveli a regényeit. Attól félt, hogy az igazsággal elriasztja majd.

Így is elriasztottad, gondolta, és ha nem fájt volna annyira a feje, talán még fel is képeli magát az ostobaságáért. Megkedvelte Annát. Okos, értelmes nő, remek a humorérzéke, és az ő érzelmi függetlenségével manapság csak kevesen rendelkeznek. Egy szó mint száz, megérdemelte volna, hogy ő teljesen őszinte legyen hozzá.

Ha kicsit sem akarja áltatni magát, azt is el kell ismernie, hogy nem a könyve miatt kedveli Annát. Annak ehhez semmi köze. Annak viszont nagyon is van, hogy Anna nő.

Fejfájása csodák csodájára egyszeriben elmúlt. Ben meglepett és megkönnyebbült hangot hallatott, levette homlokáról a borogatást, és felült. Előbb csak elmosolyodott, aztán hangosan felnevetett. Olyan érzése volt, hogy megint bátran szembeszállt a gonosszal, és legyőzte.

Úgy döntött, nem várja meg, amíg Anna jelentkezik nála, hanem ő fogja felhívni, és elviszi vacsorázni. Egy pompás, ötfogásos vacsora közben aztán tiszta vizet önt a pohárba, és őszintén beszámol a várójában hagyott küldeményről.

Hogy aztán miként alakulnak majd kettejük között a dolgok, az még a jövő titka.

16. FEJEZET

Január 18., csütörtök
19 óra 50 perc

Miután eljött a *Café du Monde*-ból, Anna útja a székesegyház mellett vezetett el. Az ajtók nyitva voltak, zúgtak a harangok, és ő hirtelen ötlettől vezérelve bement a misére. Az ismerős szertartás megnyugtatóan hatott rá, és kitisztította a fejét. Utána kiegyensúlyozott lett, és biztos volt abban, hogy szembe tud nézni mindazzal, amit az élet hoz számára. Bármi legyen is az.

Jaye meg fog bocsátani neki, ő pedig talál magának új kiadót és ügynököt. Az E! csatorna műsora végső soron nem fog ártani neki. Éppen ellenkezőleg, most majd csak még függetlenebbnek fogja érezni magát.

Bár csípős hideg volt, ő mégis úgy döntött, hogy kerülő úton megy haza. Üzletek és éttermek előtt sétált el, kis mellékutcákba tért be, és élvezte, hogy az egész környéket úgy ismeri, mint a tenyerét. Otthon, ha majd hazaér, nem engedheti szabadjára a gondolatait, mert vacsorát kell főznie, le kell hallgatnia az üzenetrögzítőjét, és át kell néznie a postáját.

Addig azonban, kis ideig még, nem akart másra gondolni, csak Benre, akit máris megkedvelt. Jól érezte magát a társaságában, lenyűgözte a munkája és mindaz, amit elmesélt róla. Anna újra megérintette az arcát, ott, ahol a férfi megcsókolta. Merész ötlet volt.

Romantikus ötlet. Ben meg akarta lepni vele, hogy a lélegzete is elálljon, és közelebb, sokkal közelebb akart kerülni hozzá.

És nála mind a két célját el is érte. Bizsergető izgalom fogta el, és jóleső érzés töltötte el. Szinte már többet is várt. Ugyanakkor azonban el is képedt, mert a hirtelen jött csók nagyon nem illett bele abba a képbe, amelyet ő addig Ben Walkerről alkotott magának.

Homloka hirtelen ráncba szaladt. Bennel éppen csak most ismerkedett meg, alig egy órát beszélgettek, úgyhogy nemigen tudhatja róla, milyen ember valójában. És mégis, bármilyen furcsa volt is ez, úgy érezte, hogy ismeri.

Anna megborzongott, és felhajtotta a kabátja gallérját. Most, hogy már teljesen besötétedett, lehűlt a levegő, és megközelítette az időjárás-jelentésben estére ígért két fokot. Ez még nem lett volna vészes, ha száraz, és nem nedves hideg lett volna. De az volt, a nedvesség pedig bebújt az ember ruhája, sőt a bőre alá is, és egészen csontig hatolt.

Elég a tépelődésből, döntötte el Anna, és újra összerázkódott. Ideje, hogy hazamenjen.

Nem egészen tíz perc múlva már be is lépett a lakásába. Leveleit az előszobában ledobta a kisasztalra, aztán kibújt a kabátjából, és felakasztotta a fogasra. Még mindig fagyoskodva kisietett a konyhába, hogy forró teát készítsen magának. Útközben a fűtést is nagyobb fokozatra állította.

Amíg arra várt, hogy felforrjon a víz, lehallgatta az üzeneteit. Édesanyja kereste, mert megtalálta annak a riporternek a névjegykártyáját, aki az interjút készítette vele. A férfinak igencsak idétlen neve volt: Peter Peters. Dalton is telefonált, mert tudni akarta, hogy sikerült a találkozója Bennel. A fogorvosa rendelőjéből pedig azért hívták, hogy emlékeztessék a másnapra megbeszélt kezelés időpontjára.

Az utolsó üzenetet Jaye nevelőanyja hagyta, és visszahívást kért. Anna ezen meglepődött, de azonnal feltárcsázta a számot. Mrs. Clausen már a második csörgésre felvette.

– Jó estét, Fran! Anna North vagyok. Keresett?

– Igen – válaszolta az asszony felindultan. – Azt akartam megtudni, magánál van-e Jaye.

– Nem láttam, és nem is beszéltem vele. Nem ment haza az iskolából?

– Nem. Eleinte nem aggódtam, mert fel szokott ugrani a barátnőihez, vagy beül a könyvtárba. A szabályokat viszont ismeri. Ha nem kéredzkedik el, akkor fél hatra itthon kell lennie vacsorára.

Anna az órájára pillantott. Már majdnem nyolc óra volt, és rég besötétedett.

– Biztosan most is csak valamelyik barátnőjénél lóg, és megfeledkezett az időről – mondta Fran –, de a nevelőanyjaként nekem mindig tudnom kell, hol van éppen.

Anna összeráncolta a homlokát. Lehet, hogy Mrs. Clausent csak kötelességtudásból érdekli, merre jár Jaye, nem pedig őszinte szeretetből és aggódásból? – futott át fején a gondolat, de azonnal le is teremtette magát. Fran és Bob Clausen mindig is jó nevelőszülők voltak.

– Nem sejti, kinél lehet? – kérdezte Fran. – Nekem sajnos nincs ötletem.

– Körbetelefonálom azokat, akikre gondolok – felelte Anna –, aztán újra felhívom.

Tíz perc alatt az összes lehetőséget kizárta. Beszélt Jaye legjobb barátnőivel, de Jennifer, Tiffany, Carol és Sarah mind azt mondták, hogy ma sem az iskolában, sem utána nem látták Jaye-t. Anna most már komolyan aggódott. Aztán még az is eszébe jutott, hogy Jaye-t nem is olyan régen követte egy férfi. Rémület tört rá, de elszántan megrázta a fejét, hogy elhessegesse ijesztő gondolatait.

Még egyszer felhívta Clauseneket, és abban reménykedett, hogy Jaye közben hazament, ám csalódnia kellett. Beszámolt Frannek arról, amit a többi lánytól hallott, aztán elmondta neki, hogy ő máris elindul, és végigjárja Jaye kedvenc helyeit a városban.

– Elmesélte magának, hogy valamelyik nap követték, amikor hazafele tartott az iskolából? – kérdezte még meg az asszonytól.

Fran pár pillanatig hallgatott.

– Nem – mondta végül. – Ezt most hallom először.

– Jaye-t nem aggasztotta különösebben a dolog, de…

– Ne vonjunk le elhamarkodott következtetéseket, Anna! Lehet, hogy a gyerek bármelyik percben besétál az ajtón.

Anna erősen remélte, hogy így lesz. Még megígérte Frannek, hogy mindenképpen jelentkezni fog, aztán felkapta a táskáját meg a kocsikulcsát, és elindult.

Fél tízkor végül feladta a keresést. Nem azért, mert elfáradt, hanem egyszerűen kifogyott az ötletekből. Már járt játéktermekben, a Rock'n Bowl bowling-sörözőben, a CC kávéházban, és még a könyvtárban is. Az összes helyre benézett, amelyet Jaye szívesen látogatott a barátaival vagy egyedül, de ma sehol sem látták. Tizennégy órája ment el otthonról. Tizennégy teljes órája! Ennyi idő alatt egy tizenöt éves lánnyal túl sok minden történhet. És főként rossz dolgok.

Anna most már komolyan rettegett. Visszaült a kocsijába, és Clausenékhez indult. Jaye már valószínűleg otthon van, ép és egészséges, csak irtó dühös, mert a nevelőszülei nyilván méltó büntetésben részesítették. Felhúzhatta magát valamin, és ezért lógta el az iskolát. Talán a barátnőit is beavatta, és ők csak betyárbecsületből hallgattak.

Jaye ugyan régóta nem viselkedett már ilyen felelőtlenül, de ez nem jelenti azt, hogy soha többé nem is fog. Elvégre még kamasz, és az sok mindent megmagyaráz.

Anna még be sem kopogott, amikor Mrs. Clausen már kinyitotta az ajtót, és arcára azonnal csüggedés ült ki.

– Nem találta meg?

Anna a fejét rázta.

– Abban bíztam, hogy közben hazajött – mondta.

– Nem jött meg. És már nem is fog – dörmögte mérgesen a felesége háta mögül Bob Clausen.

A testes férfi közel két méter magas volt, és arcán durva kézzel faragták ki a vonásokat.

– Hogyan, kérem? – kérdezte tőle Anna.

– Elszökött.

Anna elképedt hangot hallatott, és Fran felé fordult.

– Történt valami, amiről én nem tudok?

Az asszony szóra nyitotta a száját, de férje megelőzte a válasszal.

– Gondolom, nincs meglepve. Elvégre nem ez az első ilyen eset.

– Csakhogy Jaye időközben megkomolyodott. Magába szállt, sokat gondolkodott az életén, és belátta, hogy a menekülés semmire sem megoldás – mondta Anna, aztán megint Bobra nézett. – Fran elmesélte magának, hogy Jaye-t követte egy férfi?

Bob elhúzta a száját.

– Szerintem ez szamárság. Ha komoly lett volna a dolog, azt elmondta volna nekünk.

– Először nem akartam elhinni, hogy megszökött – mondta Fran csendesen. – De miután a barátnői elárulták magának, hogy ma iskolában sem volt…

Bob Clausen megvetően felhorkant.

– Kutyából nem lesz szalonna. Aki egyszer önző, semmirekellő kis takonypóc volt, az mindig is az marad.

Anna kihúzta magát, és arcát vörösre festette a harag.

– Jaye nem önző, és nem is semmirekellő. Igazán kedves, hogy így beszél róla!

– Bob nem úgy értette – mondta Fran csitítón. – Maga viszont nem élt együtt azzal a gyerekkel, Anna. Jaye-nek nagyon erős az akarata, néha pedig kimondottan konok. Ha egyszer valamit a fejébe vesz, azt végbe is viszi, és nem törődik a következményekkel.

Anna már csak nehezen tudott uralkodni magán.

– Akinek olyan gyerekkora volt, mint Jaye-nek, az átkozottul jól teszi, ha mindig tudja, mit akar. Máskülönben esélye sincs a túlélésre. Ez ilyen egyszerű.

A Clausen házaspár összenézett. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Bob mondani akar valamit, de végül becsukta a száját, szó nélkül megfordult, és visszament a nappaliba, hogy tovább nézze a tévét. Fran követte a tekintetével, aztán visszafordult Annához.

– Felhívjuk, ha Jaye előkerül… Vagy ha megtudunk róla valamit.

Más szóval: ki innen! – gondolta Anna. El is megy majd, döntötte el, csak előbb még kutakodik kicsit. Ösztöne azt súgta neki, hogy valami sántít ebben a történetben.

– Nem bánná, ha bekukkantanék Jaye szobájába? – kérdezte.

– A szobájába? – Fran elnézett a nappali felé. Anna nem tudta, attól tart-e, hogy a férje hallgatódzik, vagy inkább támogatást vár tőle. – Miért?

– Talán csak… A saját szememmel szeretném látni, hogy valóban elment. – Anna lehalkította a hangját. – Kérem, Fran. Nekem ez nagyon fontos lenne.

Az asszony egy pillanatig még habozott, ám aztán beadta a derekát.

– Jól van. Nem hiszem, hogy ez bárkinek is ártana.

Fran elkísérte Annát, de kint maradt a folyosón, és ott várt, amíg ő körülnézett odabent. Mint a legtöbb kamasz birodalma, ez is úgy festett, mintha hurrikán söpört volna végig rajta. Anna megállt a szoba közepén, és érzések sokasága rohanta meg. A levegőben Jaye kedvenc parfümjének virágillata lebegett, a sarokban álló fotelra ledobva pedig az a narancssárga pulóvere feküdt, amelyet az ő utolsó találkozásukkor is viselt.

Az éjjeliszekrényen három üres kólásdoboz mellett egy halom CD állt. Anna gombóccal a torkában átnézte a kupacot, és Jaye több kedvencét is felfedezte benne. Ha megszökött volna, ezeket aligha hagyja itt, elvégre van hordozható CD-lejátszója. Az mindig nála volt, ha kilépett a házból, csak akkor nem, amikor iskolába ment.

Onnan ettől a tanévtől kezdve kitiltották a hordozható CD-lejátszókat. Jaye ezen annyira felháborodott, hogy még dühös levelet is írt az iskola vezetőségének.

Anna tekintetével végigpásztázta a padlót. Az ágy lábánál egy könyvtári könyvet látott, mellette három rikító csomagolású müzliszelet, egy tábla csokoládénak a papírja és egy Doc Martens márkájú cipő feküdt. Azt Jaye a saját pénzéből vette. Négy hónapig minden fényűzésről lemondott, még a kedvenc kávéitaláról is, pedig arról azt állította, hogy nem tudna nélküle élni. Így gyűjtötte össze a vágyva vágyott cipő árát.

Anna nagyokat nyelt, és még egyszer körülnézett a szobában, hogy talál-e valamit, ami meggyőzné és megnyugtatná. Vagy olyan bizonyítékot, amely végképp halálra rémítené.

Arra végül a matrac alatt bukkant rá. A keskeny kis fémdobozban Jaye az emléktárgyait őrizte: az édesanyja jegygyűrűjét, fényképét, és egy másikat, amelyen a mamája őt tartotta kisbabaként a karján. Ott volt még a saját születési anyakönyve és két verse. Azokat tavaly írta, és meg is jelentek az iskolai irodalmi folyóiratban.

A harmadik fénykép Annával ábrázolta a kislányt. Egymás vállát átkarolva álltak, és kipirult arccal a kamerába mosolyogtak. Anna szemébe könny szökött, és kezébe vette a fotót. Nagyon jól emlékezett arra a napra, amelyen készült, nem sokkal azután, hogy ők ketten igaz barátságot kötöttek. Csodaszép, napsütéses tavaszi nap volt, a meleg már nyarat ígért. Kimentek az állatkertbe, nagyokat nevettek az állatok tavaszi szerelmi gerjedelmén, egészségtelen, gyorsétermi ételeket tömtek magukba, és kölcsönösen élvezték egymás társaságát.

Nem létezik, hogy Jaye önként itt hagyta volna ezeket a dolgokat, melyek mindazt megtestesítik számára, amire a múltjából emlékezni akar, gondolta Anna, és a felismeréstől jeges félelem fogta el. Ha Jaye nem szökött meg, akkor hol van most, hétköznap este fél tizenegykor? – találgatta hiábavalóan.

Végül visszatette a fényképet, becsukta a dobozkát, és kivitte magával az ajtó előtt álldogáló Fran Clausenhez.

– Látta ezt? – kérdezte tőle.

– Ezt? – nézett le az asszony a dobozra. – Mi ez?

– Jaye az emléktárgyait tartja benne. – Anna felcsapta a doboz tetejét, és megmutatta, mi van benne. – A matraca alatt volt.

Fran ideges, kapkodó mozdulatot tett.

– És?

– Jaye ezeket a tárgyakat egészen biztosan magával vitte volna. Vagyis nem elszökött, hanem történt vele valami.

Az asszony elsápadt.

– Ezt nem akarom elhinni.

– Vitt magával reggel táskát?

– Csak az iskolatáskáját, de…

– A tankönyvei nincsenek a szobájában. Ha el akart volna szökni, miért vitte volna azokat magával, a kedves kincseit viszont nem? Ha szökést tervezett volna, nem olyasmit tett volna inkább az iskolatáskájába, amire szüksége lehet? Ruhát, cipőt, fogkefét, emléktárgyakat. Gondolkodjon, Fran! Jaye nem szökne meg üres kézzel. Soha.

– Most aztán már elég! – mennydörögte Bob Clausen, aki megint kijött az előszobába. – Fejezze be a feleségem idegesítését!

Anna szíve vadul kalapált, miközben a férfihoz fordult.

– Én senkit sem akarok idegesíteni, csak azt szeretném, ha belátnák, hogy…

– Törődjön bele, hogy Jaye elszökött, és hagyjon békét nekünk!

– Paulával beszéltek már? – kérdezte Anna. Jaye a gyermekvédelemnél Paula Perezhez tartozott. – Neki tudnia kell arról, hogy…

– Már felhívtuk. Ő is úgy gondolja, hogy Jaye elszökött. Már akkor ezen a véleményen volt, amikor mi még nem. Ha éjfélig nem kerül meg a gyerek, értesíteni fogja az eltűnéséről a hatóságokat.

– Erről viszont nem tud – mutatott Anna a kezében tartott dobozra.

– Hívja fel, és mesélje el neki! Engem nem érdekel.

– Igen – felelte Anna csendesen, amikor a férfi visszaindult a nappaliba –, nagyon úgy fest, hogy magukat egyáltalán nem érdekli Jaye.

Bob Clausen megdermedt, és lassan Anna felé fordult.

– Mit mondott?

Anna előreszegezte az állát, hogy elleplezze a riadalmát. A medve termetű férfi úgy nézett rá, mintha nagy kedvet érezne ahhoz, hogy most azonnal szétmarcangolja.

– Maguk Jaye nevelőszülei. Meglehetősen… különösnek találom, hogy nem igazán aggódnak érte.

A férfi arcán vörös foltok jelentek meg.

– Mégis mit képzel magáról? Mi az, hogy csak úgy belibeg ide, és kioktat bennünket? Hogy meri azt feltételezni rólunk…

– Bob, kérlek – szólt rá csitítón a felesége.

A férfi azonban ügyet sem vetett rá, csak tett egy lépést Anna felé.

– Nem érti, miről van itt szó? Mi ezt már végigcsináltuk, maga viszont még nem. Az olyan lányok, mint Jaye, senkihez sem ragaszkodnak. Ha valami nem úgy megy, ahogyan ők szeretnék, fogják magukat és lelécelnek. Szó nélkül otthagyják azokat, akik a gondjukat viselték. Ez a nagy büdös igazság!

Anna ösztönösen hátrább lépett, amikor Bob Clausen még közelebb ment hozzá.

– Most pedig távozzon, legyen szíves!

Anna könyörgőn Franre nézett.

– Kérem, én jól ismerem Jaye-t. A barátom, és… Ő soha nem tenne ilyet. Ebben egészen biztos vagyok – mondta.

Az asszony zárkózott arccal elfordult tőle.

– Ha bármit megtudunk a gyerekről, majd felhívjuk.

– Köszönöm. – Anna erősen megmarkolta a dobozkát. Nem akarta kiadni a kezéből, bár maga sem tudta, miért nem. – Megőrizhetem ezt Jaye-nek?

– Ebben a helyzetben nekünk minden holmiját a gyermekvédelmiseknek kell átadnunk.

Anna nagyokat nyelt. Ez ijesztően véglegesen hangzott. Úgy, mintha ők itt egy halott örökségéről beszélnének.

– Megígérem, hogy Paula mindent meg fog kapni. Kérem!

Fran még habozott kicsit, de végül igent mondott a kérésre. Clausenék aztán kikísérték Annát, de ott maradtak az ajtóban, és onnan figyelték, hogyan megy a dobozkát magához szorítva a kocsijához. Amikor visszanézett rájuk, Bob és Fran éppen lopott pillantást váltott egymással.

Ebben a pillanatban Annán bénító félelem lett úrrá. Sem megmozdulni, sem gondolkodni nem tudott. Még csak arra sem volt képes, hogy kinyissa a kocsiját, és beszálljon. Kővé váltan állt ott, tekintetét a házaspárra szegezte, és fejében csak két kérdés ismétlődött újra meg újra. Hol van Jaye? És mi történt vele?

17. FEJEZET

Január 18., csütörtök
23 óra 50 perc

Jaye nyöszörögve ébredt. Feje és háta fájt, szája száraz volt, mint a tapló. Nagy nyögéssel az oldalára fordult, és orrát savanyú szag csapta meg. Kinyitotta a szemét, és hirtelen visszatért az emlékezete.

A buszmegállóhoz tartott, és válla fölött hátra-hátranézve azt a perverz pasast figyelte. Elégedetten vigyorgott, mert sikerült leráznia. Legalábbis azt hitte, hogy lerázta. A következő pillanatban azonban hirtelen berántották egy sövény mögé, aztán valamit a szájára és az orrára tapasztottak. Arra még emlékezett, hogy megrémült és sikoltani akart, de már nem tudott, mert elsötétült előtte a világ.

Nagy nehezen felült, szíve vadul vert, és zihálva szedte a levegőt. Körbenézett a gyengén megvilágított kis szobában, de senki sem volt ott, csak ő.

Mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjék, és most már az életösztöne is jelentkezett. Csak nyugi! – mondta magának. Találd ki, mit tehetsz!

Egy összehajtható tábori ágyon ült. A csupasz és koszos matrac hepehupás volt a sok használattól. Jaye összeszorította a száját, hogy megállítsa a remegését. A helyiségben csak egyetlen másik bútordarab volt, egy vacak kempingszék. Kerete gyenge alumíniumból készült, az ülőrészét pedig nejlonból fonták. A

szemközti falra szerelt mosdókagyló szélén fogkrém, fogkefe és törülköző feküdt, mellette vécékagyló állt, előtte a földön pedig egy guriga vécépapír.

Jaye elfojtott egy kétségbeesett sikolyt, és folytatta a helyiség felmérését. A gipszkarton falon repedések éktelenkedtek, a kifakult tapéta, már ahol még nem vált le a falról, vízfoltos volt, és ott is leszakadni készült. Az egyetlen ablakot deszkákkal szögezték be, csak a sarkaiban jutott be némi fény a réseken át. Az ablakkal pontosan szemközt volt az ajtó.

Jaye leszállt az ágyról, lábujjhegyen az ajtóhoz ment, és óvatosan a kilincs felé nyúlt. Keze remegni kezdett, mert eszébe jutott egy horrorfilm. Pár hete látta, és abban a filmben egy lány, aki ugyanilyen helyzetbe került, mint ő most, meg akart szökni. Amikor azonban megfogta a kilincset, az tekergőző kígyóvá változott.

Az persze csak film volt. Ez a rémálom itt viszont valóság. Neki pedig ki kell találnia, hogyan juthat ki innen.

Nagyokat nyeldesve megfogta a kilincset. Hűvös volt, kemény, sima… és semmivé sem változott át. Jaye kifújta tüdejéből a levegőt. Eddig észre sem vette, hogy visszatartotta a lélegzetét. Elrebegett egy hálaimát, aztán megpróbálta lenyomni a kilincset, ám nem járt sikerrel. Szemébe könny szökött, de gyorsan kipislogta, és gondolatban lehülyézte magát, mert csodában reménykedett. Miféle emberrabló hagyna nyitva egy ajtót? Legfeljebb csak Kuka törpe, ha bűnözésre adná a fejét, gondolta.

Máshogyan kell kijutnia innen, ha az persze nehezebb lesz is. Lenézett maga elé, és csak most vette észre, hogy az ajtó aljába kutyabejárót vágtak. Új lehetett, mert még egyetlen karcolás sem volt rajta. Jaye letérdelt elé, megnyomta, de azonnal megérezte, hogy kívülről bereteszelték. Azért még jobban nekifeszült, és a csapóajtó most már engedett kicsit. Ő mégsem erőlködött tovább vele. Ha sikerülne is kinyitnia, átpréselni soha az életben nem tudná magát rajta. Akkor meg minek fáradjon?

Felegyenesedett, az ablakhoz ment, arcát a deszkákra tapasztotta, és kilesett a réseken, hátha ki tudja deríteni, hol van. Odakint már sötét éjszaka volt, a szobába beszüremlő fény egy utcai lámpától származott. Ez volt minden, amit látott, hallani viszont sokkal többet hallott. Tompa zeneszót, a forgalom zaját és emberek beszélgetését.

Emberek! Valaki meghallhatja a kiabálását, és idejöhet hozzá. Vagy felhívhatja a rendőrséget.

– Segítség! – kiáltotta izgatottan, és verdesni kezdte a deszkákat.

Újra és újra nagyot kiáltott, közben pedig éberen fülelt. Az emberek odakint, valahol az ő börtöne falain kívül ugyanúgy beszélgettek tovább. Rá senki sem figyelt fel. Segélykiáltásaira senki sem válaszolt.

Nem hallanak. Túl messze vannak, állapította meg most már kétségbeesetten, és megint az ajtóhoz szaladt. Eszelős dühvel ütötte, rúgta, és közben addig kiabált, amíg már berekedt. Keze kisebesedett, karja, lába elzsibbadt, de a kiabálást nem hagyta abba. Könyörgése végül már csak halk, elkeseredett vinnyogás volt. Akkor kimerülten lerogyott a földre, és elsírta magát.

18. FEJEZET

Január 19., péntek

Francia negyed

Evelyn Parkernek hívták. Gyönyörű volt, közkedvelt, szeretett szórakozni, és gyakran látogatta a belvárosi klubokat. Higiéniai asszisztensként dolgozott egy belvárosi fogorvosi rendelőben, és a Bywater negyedben lakott. A huszonnegyedik születésnapján halt meg.

– Rohadt dolog, ha valakit pont a születésnapján nyírnak ki – mondta Sam Tardo, az egyik nyombiztosító. – Ne nyúljon semmihez, nyomozó, mert még nem végeztünk a holttesttel! – tette hozzá.

Quentin Malone csak dörmögéssel válaszolt, és leguggolt az áldozat mellé. Végignézett rajta és körülötte a földön. Ruhagombot, vércseppeket, lábnyomot keresett. Bármit, ami a többiek figyelmét esetleg elkerülte.

– Arra gondolsz, amire én? – kérdezte Terry, és lehajolt, hogy jobban lásson.

Nancy Kent!

– Igen.

Quentin összeráncolta a homlokát. Evelyn Parkernek csodaszép vörösesszőke haja volt. Halála éjszakáján több klubban is megfordult. A jelek szerint előbb megerőszakolták, aztán megfojtották. És őt is, akárcsak Nancy Kentet, az egyik klub mögötti utcában találták holtan.

– A kapitány baromi dühös lesz. – Johnson nyomozó megropogtatta a vállát. – Mintha legalábbis mi tehetnénk róla.

– Ki találta meg? – kérdezte Quentin.

– Egy kocogó.

Quentin meglepetten felnézett.

– Mi a fenét keres egy kocogó ebben az utcában?

– A csaj mindig korán fut, és magával viszi az arany retrieverjét. A biztonsága miatt, ahogy mondta. A lényeg, hogy a kutyája ma ennek az utcának a sarkán balhézni kezdett. Ő pedig úgy döntött, megnézi, mi borította ki a retrievert, és többet talált, mint szeretett volna.

– Walden felvette a tanúvallomását?

– Igen. – Johnson hüvelykujjával a klubra mutatott. – Most odabent van a tulajnál. És ti, fiúk, hol voltatok eddig? Mire előkerültetek, Waldennel én gyakorlatilag már megoldottam az esetet.

– Nyald ki a seggem, Csipkerózsika! – Terry megvetően felhorkant. – Te semmiről sem tudsz? Ti ketten még édesdeden alukáltatok az ágyikótokban, amikor Malone és én már Desire-ben

voltunk. Kábítószer hatása alatt elkövetett háromszoros gyilkosság miatt.

Annak a rendőrnek, aki egyedül merészkedett be a Desire lakónegyedbe, New Orleans közismerten legveszélyesebb részébe, a túlélési esélyei szinte a nullával voltak egyenlők. Sokkal jobbra az ott élők sem számíthattak.

– Hogy ti milyen mázlisták vagytok! – Johnson mélyebben behúzta a nyakát a kabátjába. – Inkább a Francia negyed összes utcáját átkutatom, semmint akár csak egyet odakint, Desire-ben.

Walden megjelent a klub ajtajában, és magához hívta a társát. Johnson elnézést kért, és elsietett, Quentin pedig megint az áldozatnak szentelte a figyelmét. Az arcán, a nyakán és a mellkasán látható zúzódások arra vallottak, hogy Nancy Kenttől eltérően ez a fiatal nő elkeseredetten védekezett. Kifacsarodott testhelyzete alapján arra lehetett következtetni, hogy a tettes csak nehezen szoríthatta le a földre, és nem lehetett könnyű lerángatnia róla a feszes farmert. Végül azonban egészen a térdéig letolta, a bugyiját pedig letépte.

Quentin felnézett Terryre, és mondani akart neki valamit a farmerről. Megjegyzését végül megtartotta magának, mert csak most vette észre, mennyire fáradt a barátja. Szeme véreres volt, és szinte meg sem szólalt. Mielőtt pár órája elindultak Desire-be, ő odahaza aludt. De hol lehetett Terry? – találgatta Quentin a homlokát ráncolva.

– Jól vagy? – kérdezte a társától.

– Amennyire az jól lehet, akinek nincs hova hazamennie, és nem tud aludni. – Terry megdörzsölte a szemét, és elkáromkodta magát. – Kezd elegem lenni ebből a szar helyzetből.

A nyombiztosítók odaléptek a holttesthez, Quentin és a társa pedig felállt, hogy ne legyen útban. Ők itt már egyébként sem tehettek semmit. Most majd az lesz a dolguk, hogy megvizsgálják a bűnjeleket, beleássák magukat Evelyn Parker életébe, és rekonstruálják utolsó éjszakájának a történéseit.

Quentin összevonta a szemöldökét, és Terryre nézett, miközben kifelé indultak az utcából.

– Nem hiszem, hogy megerőszakolták – mondta. – A farmerja olyan szűk, hogy a tettes nem férhetett hozzá. Utólag a pasas aligha fáradt volna azzal, hogy térdig felhúzza a nadrágot a lányon. Szerintem némi dulakodás után letett az erőszakról, és egyszerűen megölte.

– Ennyit a DNS-tesztről.

– Pontosan. Így persze bizonyítékok alapján sokkal nehezebb lesz valószínűsíteni a két eset kapcsolatát.

– Szinte lehetetlen lesz. – Terry egy pillanatra elhallgatott. – Ez engem sem húz ki a csávából – folytatta aztán, és elkáromkodta magát. – Remélem, nem akarják majd ezt a disznóságot is az én nyakamba varrni.

Quentin elképedten megállt.

– Miért akarnák?

– Nancy Kent meggyilkolása miatt, természetesen.

– Annak a gyanúja alól már tisztáztak téged.

Terry dzsekije zsebébe süllyesztette a kezét, és keserűen elhúzta a száját.

– Igen, de ez itt mindent megváltoztat. Most majd újra elővesszik azt az esetet. Ezt te is pontosan tudod. Készülj fel arra, hogy azonnal berendelnek minket, amint betesszük a lábunkat a kapitányságra! A rohadt életbe!

Quentin abban reménykedett, hogy társa téved. Egészen biztos azonban nem lehetett ebben.

– Ha a kapitány majd megkérdezi tőled, Terror, hogy hol voltál az éjszaka, mit fogsz mondani?

– Az igazat. Hogy a szakadt bérelt lakásomban dajkáltam egy üveg whiskyt. Előtte pedig Pennynél jártam.

Kiértek az utcából, és a járda mellett egymás mögött leállított kocsijaikhoz indultak.

– Közelebb kerültél ahhoz, hogy meggyőzd? Meg fogja engedni, hogy hazaköltözz?

– Hogy hazaköltözzem? – Terry keserűen felnevetett. – Majd hagyja, hogy elcsesszem a mulatságát! Amióta eljöttem, boldogan éli a világát, és szorgalmasan kefél egyik pasassal a másik után. Nyilván mindazt pótolni akarja, amiről lemaradt, amíg velem élt.

Quentint nemcsak társa csúnya szavai döbbentették meg, hanem a hangja is. Egyértelműen gyűlöletet hallott ki belőle.

– Ez ki van csukva – mondta csendesen.

Pennyt ő szerető feleségnek és felelősségteljes anyának ismerte. Nem tudta elképzelni róla, hogy fűvel-fával összefeküdne.

– Hogy a fene vinné el! – köpte ki magából Terry a szavakat. – A férje vagyok, de engem nem enged magához. Bármelyik jöttment Tomnak, Nicknek vagy Harrynek viszont az első szóra odaadja magát.

– Van erre bizonyítékod? Én nem így ismerem Pennyt.

– Igen, van bizonyítékom. Alex elmesélte nekem, hogy az anyjuk esténként sokszor nincs otthon, és csak későn ér haza. Olyankor Stockwell nagyi vigyáz a kölykökre.

– Ez a te híres bizonyítékod? – Quentin kinyitotta a kocsiját. – Alex a tanúd, aki még nincs hatéves? Ez így nagyon gyenge, nyomozó.

– Mi másért maradozna ki Penny késő éjszakáig? – Terry ökölbe szorította a kezét. – A fenébe is, ő a feleségem! Otthon van a helye a gyerekek mellett!

– Egy barátnőjénél is lehetett. Vagy moziban, színházban. Nem tudhatod biztosan, hogy férfival volt.

– De tudom. Igenis tudom! – jelentette ki Terry, aztán Quentin felé fordult. – Beszélned kell vele, Malone. Kedvel téged. Ad a véleményedre – mondta, és hangja kétségbeesett lett. – Kérlek, beszélj vele. Győzd meg arról, hogy vissza kell fogadnia engem!

Quentin habozott a válasszal. Barátja végül közelebb lépett hozzá.

– Segítened kell rajtam, cimbora – folytatta kérlelőn. – Értesd meg Pennyvel, hogy mindenkinek úgy volna a legjobb, ha én visszaköltöznék hozzá és a gyerekekhez! – Terry hátrapillantott a válla fölött, hogy lássa, nem hallja-e valaki, amit mond, aztán megint a barátjára nézett. – Őszinte leszek. Nem tudom, meddig bírom ezt még így.

– Jól van – mondta Quentin. – Legjobb belátásom ellenére megteszem, amire kérsz.

19. FEJEZET

Január 19., péntek
Üzleti negyed

Huszonnégy óra telt el úgy, hogy Jaye-ről nem érkezett hír. Az idő múlásával Anna mind biztosabb lett abban, hogy kis barátnője nem azért tűnt el, mert megszökött otthonról. És egyre inkább úgy gondolta, hogy Clausenék nem azok a szerető és gondoskodó nevelőszülők, akiknek korábban ő hinni szerette volna őket. Miközben emlékezetébe idézte a velük folytatott beszélgetését, a házaspár kijelentéseit, hangsúlyait és a mozdulatait, nőttön-nőtt a gyanúja, hogy azok ketten eltitkolnak valamit. Ha belegondolt, hogy mi lehet az, ereiben megfagyott a vér.

Kétségbeesésében elment Paula Perezhez, aki a gyermekvédelemnél Jaye előadója volt. Benyitott hozzá az ablaktalan, szűk kis irodába, és bedugta a fejét az ajtón.

– Kopp-kopp!

Paula felnézett, és elmosolyodott.

– Anna! Bújjon be!

– A titkárságon senki sem volt, ezért török csak így magára. Alkalmas most az időpont?

Az asszony az íróasztalára mutatott, amelyen minden négyzetcentiméternyi helyet akták, feljegyzések, könyvek és bírósági iratok foglaltak el.

– A gyermekvédelemnél nem létezik olyan, hogy alkalmas időpont. Így viszont alkalmatlan sincs. Foglaljon helyet!

Anna leült, és melléhez szorította Jaye emléktárgyas dobozkáját.

– Jaye miatt vagyok itt.

– Kitaláltam. De még semmilyen hírünk nincs róla.

– Igen, tudom. – Anna futó pillantást vetett a dobozkára. – Szeretném, ha megnézné ezt. Jaye szobájában volt.

Paula elvette a dobozt, kinyitotta, és megnézte, mi van benne. Aztán Annára emelte a tekintetét.

– Hogy jutott hozzá?

– Clausenéktől kértem el. Akkor este, amikor Jaye eltűnt.

– Magamnál kell tartanom. A kiskorú állami gondviselőjeként…

– Tudom. Csak féltem… Attól tartottam, hogy a dobozka eltűnhet, ha nem veszem magamhoz.

Paula összeráncolta a homlokát.

– Ezt nem értem.

– A doboz tartalma bizonyíték arra, hogy Jaye nem magától ment el. Hogy nem szökött meg.

– Erről már telefonon is beszéltünk. Tudom, nem akarja elfogadni, hogy…

– Jaye nem vált volna meg ezektől a tárgyaktól. Soha! Ezek jelentik számára a múltját. Mindazt, ami megmaradt belőle.

– Nekünk hivatali kötelességünk, hogy mindent megőrizzünk, ami Jaye tulajdonát képezi. Ő pedig okos lány, és tisztában van ezzel. Azt is tudja, hogy a megőrzésnek nincs időbeli korlátja. Akár tíz év múlva is eljöhet a holmijáért, és meg fogja kapni.

A magyarázat logikus volt, Annát mégsem bizonytalanította el. Csak újabb érvet hozott elő.

– Ha Jaye el akart szökni, miért nem ennivalót és ruhát csomagolt az iskolatáskájába? Miért a tankönyveit vitte magával, és miért hagyta otthon a kedvenc CD-it? Ennek így semmi értelme.

– Fran és Bob felhívott ma reggel. Kiderült, hogy az éléskamrájukból több minden is eltűnt.

– Mondják ők!

Paula megdermedt, és vörös lett az arca.

– Mit jelentsen ez, Anna?

– Azt jelenti, hogy Fran és Bob talán nem mond igazat. Kicsit gyanús, ahogyan…

– Az ég szerelmére! – Paula felugrott, Anna fölé magasodott, és dühösen rávillantotta a szemét. – Clausenék rendes emberek, és közel húsz éve nevelőszülők. Mindenki nagyra becsüli őket, engem is beleértve. Hogy merészeli azt sugalmazni, hogy… bűncselekményt követtek el?

Anna is felállt.

– Én csupán annyit kérek magától, hogy kicsit alaposabban vizsgálja meg Jaye eltűnésének a körülményeit. Kérdezze ki még egyszer Clauseneket, vonja be a rendőrséget…

– Azt már megtettem. Bejelentettem Jaye eltűnését, ahogy azt a törvény előírja nekem.

– Én jól ismerem Jaye-t, Paula. Ő nem tenne ilyet. Soha! Valami történt vele. – Anna előrehajolt. – Elmesélte nekem, hogy egyik nap követte egy férfi, amikor hazafele ment az iskolából. Ha ezt is elmondja a rendőröknek…

– Frantől már tudok erről, és a rendőrséget is tájékoztattam. – Paula türelmetlenül felsóhajtott. – Talán mégsem ismeri olyan jól Jaye-t, Anna, mint hiszi. Ő bonyolult jellem. Nagyon is kitelik tőle, hogy váratlan és aggasztó lépéseket tegyen. Maga ezt valószínűleg nem szívesen hallja, de attól még ez az igazság.

– Ismerem a múltját. Tudom, hogy legalább hatszor megszökött már, hogy megtámadta az egyik tanárát, és az öngyilkossági kísérletéről is tudok. Az utóbbi két évben azonban sokkal érettebb lett. Érzelmileg is, a gondolkodásában is…

A gyermekvédelmis nő felemelte a kezét, hogy elhallgattassa Annát.

– Mielőtt folytatná – mondta –, arra kérem, nézzen magába! Nem a saját bűntudata miatt képtelen elfogadni, hogy Jaye megszökött?

– A bűntudatom miatt? Miért lenne nekem bűn…

– Tudom, hogy nemrégiben összevesztek. Jaye úgy érezte, hogy maga becsapta. Eltitkolta előle a múltját, és ez szerinte ugyanaz, mintha hazudott volna neki.

– Annak nincs semmi köze ehhez a dologhoz.

– Nincs? Arra még nem gondolt, hogy Jaye éppen azért ment el, mert maga megbántotta? Korábban is sokszor viselkedett így, ha elárulva érezte magát. Az az érzelmi érettség, amelyet maga felfedezni vélt nála, talán a bizalomra épült. Az pedig megszűnt létezni, amikor azt kellett gondolnia, hogy maga becsapta.

Anna tiltakozni akart, de az indulatos szavak elakadtak a torkában nőtt gombócban, és könny égette a szemét.

– Nem akartam fájdalmat okozni neki – sikerült végül megszólalnia. – Megpróbáltam megértetni vele, miért tartottam titokban a múltamat. Mindenki előtt, nem csak előtte.

– Én ismerem az okait, és meg is értem őket – felelte Paula szelíden. – Csakhogy én nem vagyok érzékeny kamasz lány, akit kivétel nélkül elárultak azok az emberek, akikben ő megbízott, és akiket szeretett.

Annát bűntudat fogta el. Bánta, hogy nem volt maradéktalanul őszinte Jaye-hez, és a végsőkig kétségbeesett.

– Nem akartam fájdalmat okozni neki – mondta el újra. – Én szeretem Jaye-t.

Paula vonásai ellágyultak. Felvette az íróasztaláról a dobozkát, és odanyújtotta Annának.

– Ezt egyelőre tartsa meg! Azt hiszem, Jaye azt akarná, hogy maga őrizze meg neki.

Anna elvette a dobozt, aztán megfordult, és elhagyta az irodát. Miközben kifele tartott az épületből, magában azért imádkozott, hogy Jaye-jel ne történjék semmi rossz. Ha van isten az égben, akkor valóban csak megszökött, de észhez fog térni, és nemsokára hazajön.

20. FEJEZET

Január 19., péntek
7. kerületi rendőrkapitányság

Quentin belépett a kapitányság előcsarnokába, és a nagy nyüzsgésben is azonnal kiszúrta, hogy Anna North ott áll a helyiség túlsó végében. Egy kis dobozt szorított magához, tartása és arckifejezése bizonytalanságról árulkodott. Ez nem volt meglepő, hiszen az embereket általában nem vidám események hozzák el a rendőrségre.

Quentin félrehajtotta a fejét, és Annát nézegetve azt találgatta, mi lehet benne, ami úgy vonzza a tekintetét, mint mágnes a vasat. Kétségkívül szemrevaló jelenség, de az előcsarnokban sok más szép nő is volt, és azok nem bilincselték le őt. Anna ruhája nem lehetett az oka, mert a nő egyszerű világoskék pulóvert, fekete farmert és sötétbarna bőrdzsekit viselt. Nem is a haja ragadta meg Quentint, bár az a vörösnek ritka szép árnyalatában tündökölt, és úgy csillogott, mint egy frissen vert rézpénz.

Akkor viszont mi ennyire különleges benne?

Quentin szája hirtelen apró mosolyra húzódott. Múltkori találkozásukkor világosan kiderült számára, hogy Anna North nincs nagy véleménnyel a nyomozói képességeiről. Aligha örülne, ha most megint vele kellene beérnie. Ő viszont szereti a nehéz feladatokat, főleg akkor, ha azok ilyen vonzó alakban jelennek meg. Tisztában van azzal, hogy ez jellemhiba, de senki sem tökéletes.

Quentin odaslattyogott az eligazítóhoz.

– Jó reggelt, Violet! – mondta a pult mögött ülő rendőrnőnek, és közelebb hajolt hozzá. – Ma megint nagyon dögös vagy.

Az ötvenes éveit taposó Violet DuPre a nagy szájáról volt híres. Ő még a rendőrségen dolgozó legpimaszabb férfiakat is könnyen és gyorsan helyre tudta tenni.

– Ezzel a hülye szöveggel etess valaki mást, Malone! – válaszolta. – Mit akarsz?

– Azt csípem benned a legjobban, Violet, hogy soha nem tudsz ellenállni a férfias bájamnak. – Quentin a pultra könyökölt, és még közelebb hajolt az asszonyhoz. – Mit akar az a vöröske? Vár valakire?

– Hát nem mind azt csináljuk, drága szívem? Csak sajnos az Úristen nem mindig küldi el nekünk az igazit. – Violet elvigyorodott. – A vöröske egy nyomozóval akar beszélni.

– Személy szerint engem keresett?

– Sajnálom, Rómeó, de nem. Legközelebb talán több szerencséd lesz.

– Félreértesz, édeske. A múltkor, amikor kisegítettem a nyolcadik kerületieknél, a vöröske már járt nálam. Zavaros történetet adott elő arról, hogy valakit elraboltak a földönkívüliek. Elejét szeretném venni, hogy most valamelyik másik srácnak kelljen ezzel a hülyeséggel foglalkoznia.

Violet mosolyra húzta telt ajkát.

– Hogy te milyen jóságos vagy, Malone!

– Nem tehetek róla, ilyennek születtem. Mindig csak másokra gondolok, magamra soha.

Az asszony helytelenítően ingatta a fejét.

– Az éjszaka már a második lány halt meg. Az ember azt hinné, hogy neked most a földönkívüliek emberrablásánál fontosabb dolgod van.

Quentin felegyenesedett, és fölényesen elmosolyodott.

– Alábecsülsz, édeske. A gyilkossággal kapcsolatban minden sínen van.

Ez igaz is volt. Quentin már fél tucat bárpincért kihallgatott, és megszerezte azoknak a férfiaknak a személyleírását, ha pedig lehetett, akkor a nevét és a lakcímét is, akikkel Evelyn Parker együtt mutatkozott a halála éjszakáján. Beszélt a lány családjával, és több barátját, munkatársát is felkereste. Még dél sem volt, de ő már mindabból, amit megtudott, összerakta Evelyn élete utolsó estéjének a történéseit.

– Nos, nők legszebbike – hajolt közel megint Violethez –, tehetsz valamit az érdekemben?

Az asszony megcsóválta a fejét, de szája sarkában mosoly is bujkált, miközben a telefonért nyúlt.

– Mivel ti ketten már ismeritek egymást, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha rád szignálom ki a hölgyet. Persze csak célszerűségből.

– Semmi kétség, cukorfalat vagy.

Violet megvető hangot hallatott.

– Nincs olyan kicsit is öntudatos fekete nő, aki cukorfalat lenne. Ezt a bájdumát tartogasd a puhány fehér lánykáknak! És a nyakravalódtól is megszabadulhatnál. Annyira azért nincs hideg, muksókám.

– Majd még meggondolom. Viszlát később! – felelte Quentin.

Tenyeréből csókot fújt Violetnek, aztán elindult az előcsarnok túlsó végébe. Nem nézett hátra, mégis tudta, hogy Violet követi a tekintetével, és közben szélesen vigyorog.

– Miss North? – kérdezte, miután odaért a nőhöz. – Mi járatban van az én barlangomban?

Anna feléje fordult, és arcára megütközés ült ki. Szemlátomást abban reménykedett, hogy az ő útjaik soha többé nem fogják keresztezni egymást.

– Egy nyomozóval kell beszélnem.

– Én vagyok az a nyomozó.

Anna odapillantott Violetre, aki somolyogva figyelte őket, aztán visszafordult Quentinhez.

– Látom, már megint szerencséje volt. Pedig ez egy másik kapitányság. Azt hittem, itt majd másik nyomozó foglalkozik velem.

– A számítógépek tehetnek róla – vonogatta a vállát Quentin. – Ha egyszer járt valamelyikünknél, az bekerül a rendszerbe, és többé nem menekülhet.

– Akárcsak egy hal, miután bekapta a horgot.

Quentin felnevetett.

– Fáradjon velem! – mondta, és a nagy irodán keresztül az íróasztalához vezette Annát. Ott intett neki, hogy foglaljon helyet, ő pedig közvetlenül eléje, az asztal sarkára ült le. – Hogy megy az írás?

– Nagyon jól, köszönöm. – Anna keresztbe rakta a lábát. – Szép a nyakkendője. Színpompás.

A férfi végignézett magán, és elvigyorodott.

– Köszönöm.

– Nem minden felnőtt férfi olyan merész, hogy rákkal és chiliszósszal összekent nyakkendőt viseljen.

– A karneváli álarcokat észre sem vette rajta?

Quentin kicsit előrehajolt, és orrát virágillat csapta meg. Kicsit édes volt, kicsit kacér. Pont olyan, mint Anna North, állapította meg magában.

– Természetesen észrevettem őket, nyomozó. Bíborvörösek és aranyszínűek. – Anna felvonta a szemöldökét. – Ezt a nyakkendőt a gyilkosságok miatt hordja? Hogy egy kis színt vigyen a komor munkájába?

– Nem, nem, kedvesem – felelte Quentin, és a jellegzetes New Orleans-i kiejtésre váltott. – Tudja, nekünk, akik tősgyökeresek vagyunk ebben a városban, az a jelszavunk, hogy ha már csak egyszer élünk, akkor legalább éljünk vidáman.

Anna egy pillanatig hallgatott, aztán ingerülten felsóhajtott.

– Érdekli magát egyáltalán, hogy miért vagyok itt, vagy egész nap csak a nyakkendőjéről akar bájcsevegni?

– Maga hozta szóba, drágaságom. – Zakója zsebéből Quentin elővette a spirálos jegyzetfüzetét és a tollát. – Miben lehetek a szolgálatára, Miss North?

– Eltűnt egy barátnőm. Pontosabban a kishúgom.

– A kishúga?

– Önkéntesként dolgozom a *Fivérek és Nővérek, Amerika Nagy Testvérei* szervezetnél. Jaye két éve a kishúgom.

Quentin megkérdezte a lány teljes nevét, a lakcímét, és hogy kivel él. Miután mindent feljegyzett, felpillantott a füzetéből.

– Mikor tűnt el?

– Tegnap reggel a szokott időben iskolába indult. Csak az iskolatáskáját vitte magával. Elköszönt a nevelőanyjától, és azóta senki sem hallott róla. – Anna végigsimított az ölében tartott dobozkán. – Még aznap este felhívtam az összes barátnőjét, és végigjártam a kedvenc helyeit. Egész nap sehol sem látták.

– Mi van a nevelőszüleivel? Miért nem ők jöttek ide? És a gyermekvédelmisek? Ők a hivatalos állami gyámjai…

– Mind azt hiszik, hogy Jaye elszökött. Az eltűnését be is jelentették a rendőrségen. Ennek maga nyilván könnyen utánanézhet. Tudnia kell – húzta végig Anna a kezét újra a dobozon –, hogy Jaye évek óta állami gondozott, és nehéz időket élt meg. Korábban több nevelőszülőjétől is megszökött már.

– Pontosan hányszor?

Annának a szeme sem rebbent.

– Hatszor.

Quentin kis ideig megint jegyzetelt, aztán újra egyenesen Anna szemébe nézett.

– Maga viszont úgy gondolja, hogy ezúttal nem erről van szó.

Anna előrehajolt.

– Tudom, hogy nem. Nézze meg, mit találtam a matraca alatt! – tette hozzá, és kinyitva a nyomozó elé tartotta a dobozkát. – Jaye-jel életében sokkal több rossz történt, mint jó. Mindent és mindenkit elveszített, amit és akit csak szeretett. Legelőbb az édesanyját. Ebben

a dobozban őrizte mindazt, ami a múltja kevés szép élményéhez kapcsolódott. Ezek a legdrágább kincsei. Nélkülük soha nem ment volna el.

Quentin átnézte a doboz tartalmát.

– Ez minden?

– Nem. Jaye egy hete elmesélte nekem, hogy az iskolából hazafele menet követte egy férfi.

– Tett bejelentést?

Anna felsóhajtott.

– Nem.

– Egyszeri alkalom volt, vagy többször is előfordult?

– Ezt nem tudom… Nekem csak egy esetről számolt be.

– Ez még nem igazán ad okot aggodalomra.

– Csakhogy tegnap a tankönyveit vitte magával a táskájában. Ha szökni készül, nem inkább ruhát, ennivalót és tisztálkodószereket csomagol be? Az emléktárgyai mellett ráadásul a kedvenc lemezeit is otthon hagyta. Ez maga szerint logikus?

– A barátnői semmit sem tudnak róla? Nem lehet, hogy egyiküknél rejtette el a ruháit és a többi holmiját?

– Nem hiszem. Mindegyiküknél jártam, és láttam rajtuk, hogy őszintén meg vannak ijedve. Ráadásul Jaye akkor ezt a dobozt is náluk dugta volna el.

Quentin még egyszer átnézte a kisebb-nagyobb tárgyakat, és nem tagadhatta, hogy Anna North érvelése kikezdhetetlen. Az a lány hosszú ideje őrizgette a kincseit, és nyilván nagyon vigyázott rájuk, ha a matraca alatt tartotta őket.

– Én jól ismerem Jaye-t, Malone nyomozó. – Anna hangja fátyolos lett, és megköszörülte a torkát. – Tudom, hogy nem szökött meg. Bizton tudom.

Quentin becsukta a dobozt, és visszaadta.

– És mire gyanakszik? Valamilyen mocskos ügyre? Arra, hogy elrabolták?

Anna szeme megtelt könnyel.

– Igen – sikerült nagy nehezen megszólalnia. – Én lennék a legboldogabb, ha nem kellene erre gondolnom. Bárcsak valóban megszökött volna. Akkor… – Hangja elcsuklott, de Quentin türelmesen megvárta, hogy folytatni tudja. – Mindent megtettem, amit csak megtehettem, de semmire sem jutottam. Ezért vagyok most itt.

Quentin leszállt az íróasztaláról, bement mögé, leült, és ledobta maga elé a jegyzetfüzetét.

– A teljesség kedvéért emlékezetébe kell idéznem, Miss North, hogy két napja egyszer már járt nálam. Akkor azért fordult a rendőrséghez, mert leveleket kapott egy rajongójától, egy gyerektől, akiről úgy gondolta, hogy veszélyben van.

– Azt a gyereket Minnie-nek hívják, de egyébként úgy van, ahogy mondja.

– És maga nemcsak Minnie-t hitte veszélyben, hanem egy másik, ismeretlen lányt is.

– Így igaz, de nem értem, hogy jön ez…

– Hány éves az a Minnie? A levelei szerint.

– Tizenegy.

– És Jaye?

– Tizenöt.

– Maga mennyi volt, amikor elrabolták?

Anna arca lángba borult, és felugrott a székéről.

– Tudom, mire akar kilyukadni, de téved!

Quentin nem vett tudomást a dühös kitörésről.

– Nem lehet, hogy ez magánál már rögeszme? Hogy a kislányok veszélyben vannak.

– Nem, nem lehet! – Anna a fejéhez kapott, aztán leengedte a kezét. – Az tény, hogy Jaye eltűnt. Minden jel arra vall, hogy nem magától ment el. A nevelőszülei… nagyon furcsán viselkednek. Közönyösek, rám pedig haragszanak, mert úgymond beleavatkoztam a dolgukba. Olyan érzésem volt, hogy… eltitkolnak valamit.

– Puff neki! Arra céloz, hogy Jaye eltűnéséért a nevelőszülei a felelősek?

Anna előreszegezte az állát.

– Nem úgy viselkednek, ahogyan ez ebben a helyzetben elvárható lenne tőlük. Nem beszélne velük? Szörnyen féltem Jaye-t.

Quentin nem válaszolt, inkább azon gondolkodott, amit eddig hallott. Jaye, mint megtudta, hajlamos a szökésre, de az emléktárgyai nélkül, ebben viszont Anna Northnak lehet igaza, nem ment volna el.

Malone végül felállt.

– Foglalkozni fogok az üggyel – mondta.

Anna ajkát meglepett hang hagyta el.

– Igazán?

– Megnézem Jaye aktáját, beszélek a gyermekvédelmisekkel, aztán a nevelőszüleivel is, és az ő anyagukat is megvizsgálom. Most már jobban érzi magát?

Anna reszketegen felsóhajtott.

– Az nem kifejezés! Köszönöm – mondta.

Quentin kikísérte az irodából Annát, elköszönt tőle, és sokáig követte a tekintetével. Nem is akarta tagadni, hogy felkeltette az érdeklődését. A múltja miatt, és azért is, mert író. Anna North három napon belül már kétszer is előadott neki zsenge elméleteket és hajmeresztő gyanúsításokat. Vajon a saját könyvei zavarták meg a gondolkodását? Esetleg az hatott rá így, amin valamikor keresztül kellett mennie? Vagy jogosak az aggodalmai és a félelmei? – találgatta.

Terry odaballagott hozzá, és nagyot csettintett a nyelvével.

– Van valami a vörös hajban, ami beindítja nálam a motort.

Quentin hitetlenkedő pillantást vetett a társára.

– Jézusom, öregem! Te soha nem gondolkodsz, mielőtt beszélni kezdenél?

– Mit követtem el? – tartotta magasba ártatlan képpel a kezét Terry. – Én csak annyit mondtam, hogy beindulok a vörös hajú nőkre.

– Így van. Te és rajtad kívül még legalább egy fickó – mondta Quentin.

Barátja elsápadt.

– Jaj nekem! Nem úgy értettem…

– Te természetesen nem – felelte Quentin, és hátralesett a válla fölött –, de mind a ketten tudjuk, hogy itt olyanok is vannak, akiknek nincs humorérzékük.

– És a kapitány az egyikük. – Terry idegesen felsóhajtott. – Ő ma reggel már alaposan lehordott.

Megfordultak, és visszaindultak a helyükre.

– Miért?

– Valakibe bele kellett harapnia, és én akadtam az útjába.

A jó öreg Patti néni mindig is meg tudta szorongatni a nyomozói mogyoróit. Soha nem engedte, legalábbis nem egykönnyen, hogy bármelyikünk is tönkretegye magát, gondolta Quentin.

– Mi volt a belső ellenőrzésnél?

– Jól ment. És még jobban ment volna, ha Penny mellett fekhettem volna odahaza az ágyban. Azok a seggfejek a whiskysüveget nem akarták elfogadni tanúnak.

Quentin leült az íróasztalához.

– A kapitány azon húzta fel magát, hogy az éjjel ott voltál a tetthelyen.

– Úgy bizony! – Terry levágta magát a székére. – Mindentől távol kell tartanom magam, aminek akár csak halvány köze lehet Nancy Kent és Evelyn Parker meggyilkolásához. Mondhatom, ez rohadtul bosszant.

Quentin ezt magától is kitalálta.

– A nyombiztosítók majd tisztáznak – mondta.

– Igen. Bár úgy hallottam, nem sokra mentek a Parker-gyilkosság helyszínén. Helyes volt a sejtésed. A lányt nem erőszakolták meg. A farmerja olyan volt, mint egy erényöv.

– A pasas azért mégis megölte. – Quentin összeráncolta a homlokát. – Miért pont a vörösekre utazhat?

– Talán az anyjának volt vörös haja. Esetleg gyerekkorában megharapta egy ír szetter. Vagy félig bika, és feldühíti a vörös szín. Ki tudja? – Terry megdörzsölte az állát. – Az is lehet, hogy te rossz helyen kereskedsz. Evelyn Parkert sokan inkább szőkének mondanák.

– Hé, Malone! – kiáltott be az ajtóból Johnson. – A kapitány látni akar bennünket. Hozd magaddal a jegyzeteidet a Kent-és a Parker-gyilkosságról!

– Fasza! – Terry felállt a társa mellől. – Úgy érzem magam, mint egy kiskölyök, akit a többiek nem vesznek be a csapatba. Vagy mintha leprás lennék.

Quentin is felállt, és zsebre dugta a jegyzetfüzetét.

– Nem lesz ez mindig így.

– Majd mondd el, mi volt!

– Ne aggódj! – Quentin megpaskolta a barátja hátát. – Nekem valami azt súgja, hogy szükségünk lesz a segítségedre – tette hozzá, aztán követte Johnsont és Waldent a kapitány irodájába.

Tudta, hogy társa figyeli őket, és gondosan becsukta maga mögött az ajtót. Fojtottan elkáromkodta magát, mielőtt az íróasztalra tenyerelve közel hajolt a nagynénjéhez, és mélyen a szemébe nézett.

– Azt akarom, hogy Terry is kerüljön be a csapatba. Köztünk a helye, mert jó zsaru.

– Az volt – javította ki Patti. – Most viszont közel jár a teljes összeomlásához, és még gyanú alatt is áll. Nem dolgozhat ezeken az eseteken.

– Gyanú alatt áll? Te is tudod, hogy ez baromság! Kizárt dolog, hogy Landrynek bármi köze…

Nagynénje Quentin szavába vágott:

– A döntésem végleges. Neked pedig, hacsak nem akarsz a társadhoz hasonlóan te is kikerülni a csapatból, azt javaslom, hogy fogd be a szád és ülj le! Értve vagyok, nyomozó?

Quentin bólintott, de nem ült le, hanem az ajtófélfának vetette a hátát.

Patti O'Shay kapitány összekulcsolta maga előtt az asztalon a kezét, és szemlátomást már el is felejtette a szóváltást.

– Mit tudunk? – kérdezte.

– Az áldozat Evelyn Parker – kezdte Johnson. – Huszonnégy éves, fehér, vonzó nő. A belvárosban dolgozott, és Bywaterben élt.

– Akárcsak Nancy Kent, ő is szeretett szórakozni – folytatta Walden. – A halála éjszakáján több klubban is megfordult.

– Ezt már eddig is tudtam – dünnyögte a kapitány. – Van valami, amire építhetünk? Használható nyom vagy elmélet? – kérdezte, és felvonta a szemöldökét. – Legalább egy jó megérzés?

Quentin szólásra jelentkezett.

– Szerintem a vörös haj a kapcsolat. Ki kell derítenünk, miért utazik a tettes a vörös hajú nőkre.

– A vörös hajúakra? – nézett Johnson kétkedően Quentinre. – Az egyik festett vörös volt, a másik meg szőke.

– Vörösesszőke – helyesbített Quentin. – Az már majdnem vörös.

Walden a fejét ingatta.

– A meggyilkolásuk előtt mind a ketten a klubokat járták. És mind a ketten imádtak szórakozni. Én úgy gondolom, ez kapcsolja össze őket.

Quentin lenézett a másik nyomozóra.

– A klubok csak arra jók, hogy a tettes kiszemelje az áldozatait. Arra viszont nem adnak magyarázatot, hogy miért éppen azok mellett döntött, akiket végül megölt.

– Kivel beszéltek eddig? – tudakolta O'Shay kapitány.

– Könnyebb lenne elsorolnunk, hogy kivel nem. Van egypár jó nyomunk. Eddig nem találtunk átfedést a két gyilkosság között. Ez persze nem jelenti azt, hogy később sem fogunk.

– Érzésem szerint – vette át megint Quentin a szót – a pasasunk egészen nyíltan keresi a nőkkel a kapcsolatot, de nem tolakszik. Vigyáz, hogy ne keltsen feltűnést. Meghívhatta a lányokat egy italra, és talán egyszer-kétszer felkérte őket. Valakinek viszont mindenképpen látnia kellett, és emlékezni is fog rá.

– Mind a két lányt az utcán fojtották meg. – A kapitány tekintete ide-oda járt a három nyomozó között. – Párna ott aligha lehetett a tettesnél. Akkor viszont mit használt?

– Talán a kezét? – találgatott Walden.

– Az kevés lett volna az elszántan védekező Evelyn Parkernél – jegyezte meg Quentin. – Hacsak az emberünknek nincs óriási keze. Az viszont több zúzódást okozna az áldozatok orrán és száján.

– Akkor nejlonzacskót húzott a fejükre. Azt kaphatta egy tisztítóból, vagy szemeteszsákot vitt magával otthonról. Mindkettőt könnyen zsebre dughatta.

– Nejlonzacskónak a tetthelyeken még maradványa sem volt. Pedig lennie kellett volna, mert mindkét áldozat feje aszfalton feküdt – mondta Johnson, aztán Waldenre nézett. – A környéken a szeméttárolókban találtak ilyen nyomot?

– A Kent-gyilkosságnál nem. A Parker-esethez begyűjtött anyagot még elemzik a nyombiztosítók. – Walden a fejét vakargatta. – Ha egy gyilkos zacskót használ, az többnyire ott marad az áldozaton. A tettes nem akarja megkockáztatni, hogy a nehéz és bonyodalmas eltávolítása közben még több nyomot hagyjon maga után.

– Rendkívül alapos elkövetőnk is lehet, akinek gondja van arra, hogy mi ne találhassunk tőle ujjlenyomatokat – gondolkodott hangosan a kapitány. – Megöli a lányt, aztán magához veszi az elkövetés eszközét, és csak a tetthelytől biztos távolságra szabadul meg tőle.

– Többnyire a legegyszerűbb megoldás a legjobb. Abból kell kiindulnunk, hogy az emberünk nem ostoba.

Johnson elnevette magát.

– Arra gondolsz, hogy nem a diliházból szökött meg? Pedig úgy mennyivel könnyebb dolgunk lenne!

– Ha nem ostoba, kesztyűt húzott. Úgy nem kell aggódnia az ujjlenyomatok miatt. A gyilkosságok éjszakáján ráadásul nagyon hideg volt. Senkinek, az áldozatoknak sem szúrhatott szemet, hogy egy pasas kesztyűt visel.

Quentin összevonta a szemöldökét.

– Megvan a legegyszerűbb elmélet. Odakint hideg van. A tettes a kabátját használja.

– Akkor lennének szövetszálak. Egészen biztosan sokkal több, mint amennyit találtunk.

Quentin ellökte magát az ajtófélfától.

– És ha bőrkabát volt rajta? – kérdezte. Kérdésére a többiek nem válaszoltak, csak pillantásokat váltottak egymással. Végül ő folytatta: – A bőr hajlékony, de nem hagy hátra szálakat, és könnyen tisztítható. Ráadásul a gyilkos úgy sétálhat el, hogy magán viseli az elkövetés eszközét.

– Ebben lehet valami – mondta Johnson –, de a műanyag zacskóról szóló elméletben is. Túlságosan kézenfekvő ahhoz, hogy eleve elvessük.

Walden bólintott.

– Egyetértek. Mind a kettő értelmesebben hangzik, mint egy párnával mászkáló pasas.

O'Shay kapitány hátradőlt a karosszékében.

– Minél előbb meg kell oldanunk ezeket az eseteket. A sajtó azzal szítja a kedélyeket, hogy két nagyon hasonló gyilkosság történt igen rövid időn belül, és azt találgatja, mikor és hol következik be majd a harmadik. Pennington rendőrfőnök pedig máris rám mászott, és elhihetik, hogy ez baromira kényelmetlen nekem.

Johnson a torkát köszörülgette, Walden köhécselni kezdett, Quentin pedig összehunyorította a szemét.

– Bőven van minek alapján elindulnunk, kapitány. Hamar a dolog végére érünk. Ez egészen biztos.

– Úgy legyen! – felelte Patti O'Shay. – És tájékoztassanak folyamatosan!

Johnson és Walden felállt, és az ajtóhoz indult, amelyet Quentin már kinyitott.

– Malone! – szólt utána a kapitány, és megvárta, hogy a férfi feléje forduljon. – Landrynek egy szót se! Neki ebből teljesen ki kell maradnia. Világos?

Quentin összeráncolta a homlokát. Nagynénje arcáról olyasmit olvasott le, ami elbizonytalanította. Mit tudhatnak Terryről, amiről nem beszélnek?

– Elmondod, mi folyik itt? – kérdezte.

– Nem lehet. Még nem. – Patti felvonta a szemöldökét. – Együtt tudsz működni velünk, vagy inkább kiszállsz ebből az ügyből? Azt is megérteném, ha…

– Együtt fogok működni – szólt közbe Quentin. – Azt viszont máris megmondhatom, hogy ez baromi nagy hülyeség. Terry tiszta.

21. FEJEZET

Január 19., péntek, 15 óra
Francia negyed

Anna bekapcsolt számítógépénél ült, előtte a képernyőn üres oldal világított. Az utóbbi két órában legalább tucatnyi bekezdést írt és törölt ki aztán, mert egyetlen szavával sem volt elégedett.

Általában élvezte azokat a délutánokat, amelyeken nem kellett a virágboltban dolgoznia, hanem odahaza írással tölthette az időt. Rendszerint minden percet jól kihasznált, ma azonban nem tudott összpontosítani. Gondolatai újra meg újra elkalandoztak a Malone nyomozóval folytatott találkozására. Ha pedig nem azon járt az esze, akkor a Jaye miatti aggódása kínozta, vagy az, hogy ügynökével és kiadójával még mindig nem jutott semmire.

Mi az, hogy ma nem tudok összpontosítani? – szegezte magának a kellemetlen kérdést. Ha egészen őszinte akart lenni, el kellett ismernie, hogy azóta nem telt ki tőle egy jó oldal sem, amióta kiadója elküldte neki az új feltételeket tartalmazó szerződést. Egyébként is, minek gyötri itt magát? Ha visszautasítja az ajánlatot, se kiadója, se ügynöke nem lesz többé. Senki sem fog határidőt szabni neki. Akkor meg miért igyekszik ilyen nagyon az írással?

Szemét keserű könnyek égették, és halkan elkáromkodta magát. Ezért nem fog sírni! Ha egyáltalán fog, akkor annak Jaye lesz az oka. Vagy Minnie. Ők fontosak, az írás nélkül viszont jól meglesz.

Biztos ez? Nem, egyáltalán nem az, válaszolta meg a saját kérdését. Az írás igenis sokat jelent neki. De annyit nem, mint Jaye, és az, hogy kiderítse, mi történt vele. Az mindenesetre jó, hogy Quentin Malone megígérte, foglalkozik Jaye eltűnésével. Persze aligha hitte el neki a nyomozó, hogy Clausenékkel nincs rendben valami, és azt sem, hogy Jaye-t baj érte, de legalább körülnéz kicsit.

Anna tenyerébe támasztotta az állát, és emlékezetébe idézte a nyomozóval folytatott beszélgetését. Az évődésüket. Az meg mire volt jó? Igaz, Quentin Malone elképesztően jóképű férfi, és vagány, hanyag mosolya biztosan sok nőnek olvasztotta már meg a szívét és vette el az eszét. Olyan nőkét, akik kedvelik az ilyen hencegő macsókat.

Ő viszont nem kedveli őket. Ez már egyszer szent. Akkor viszont miért ment bele abba a visszataszítóan kétértelmű, vagy inkább nagyon is egyértelmű, férfi és nő közötti adok-kapokba? Az ég szerelmére, végül is Jaye miatt volt ott! Mi a fene üthetett bele?

Szedd össze magad! – szólt rá magára gondolatban, és visszafordult a képernyőhöz. Leírt egy mondatot, aztán kettőt. A mondatok szaporodtak, és bekezdésekké növekedtek. Csakhogy a szöveg elejétől a végéig lapos és nehézkes volt. Anna nagy sóhajjal az egészet kitörölte. Lehet, hogy örökre elfelejtett írni?

Megszólalt mellette a telefon, és a csörgés most életmentéssel ért fel számára. Azonnal fel is kapta a kagylót.

– Tessék!

– Anna? Ben Walker vagyok.

A férfi hangja hallatán Anna megörült, de némi lelkifurdalása is támadt. Jaye eltűnése óta sem rá, sem a kettőjük ügyére nem gondolt. Ez persze érthető, ő mégis rosszul érezte magát.

– Ó, Ben! – mondta. – Jó napot!

– Hogy van?

– Köszönöm, jól. Csak most kicsit bűnösnek érzem magam, mert nem hívtam fel magát, pedig megígértem.

– Emiatt ne aggódjon!

– Túl sok minden történt az utóbbi napokban, és komolyan nem volt időm arra, hogy a beszélgetésünkön gondolkodjam – mondta Anna bűnbánóan.

Pár szóban beszámolt Jaye eltűnéséről, beszélt a félelmeiről, és azt is elmondta, hogy járt a rendőrségen.

– Jóságos ég! Segíthetek valamiben? – kérdezte Ben.

– Nem, hacsak nem tudja megmondani, hol van Jaye. A nyomozót szemlátomást nem győztem meg az elméletemmel, de annyit azért megígért, hogy utánanéz a dolognak.

Ben egy pillanatig hallgatott, aztán megköszörülte a torkát.

– Hívjon fel, ha bármire szüksége lenne! Akkor is, ha csak valakinek ki akarja önteni a szívét. Ne nézze az órát, éjjel-nappal bármikor telefonálhat!

– Éjszaka is? Ejha! Ez könnyelmű ajánlat volt, ha arra gondolok, milyen keveset alszom mostanában.

– Én a nap huszonnégy órájában szolgálatban vagyok. Ben Walker arról híres, hogy rá mindig lehet számítani. – A férfi komoly hangra váltott. – Úgy is gondoltam, ahogy mondtam. Akármi történik, hívhat.

Anna megköszönte a felajánlást, aztán mind a ketten hallgattak. Végül Ben törte meg a csendet:

– Csak még egy kérdést engedjen meg! Ugye nem írt még le teljesen az ügyemmel együtt?

A férfi egyenessége tetszett Annának, és elmosolyodott.

– Nem. Egyáltalán nem.

– Az jó. Ugyanis abban reménykedem, hogy eljön velem vacsorázni.

– Vacsorázni? – kérdezett vissza Anna meglepetten.

– Igen. Ma. – Ben rövid szünetet tartott. – Semmire sem akarom majd rábeszélni. Csak eszünk valami nagyon finomat, és megiszunk együtt egy üveg bort. Mit szól hozzá?

Anna habozás nélkül igent mondott. Az utóbbi napok után egy érdekes férfi társaságában elköltött jó vacsora több mint jó ötletnek tűnt. A lehető legjobb ötletnek.

Három órával később megérkezett a finom és régi, kreol konyhájáról híres *Arnaud* étteremhez. Ben már ott volt, és a bejárat előtt várt. Tengerészkék öltönyt, fehér inget, hozzá gránitszürke nyakkendőt viselt, és szemlátomást fázott.

Amint megállt a taxi, odalépett, kinyitotta Anna előtt az ajtót, és kisegítette a kocsiból.

– Nyugodtan bemehetett volna – mondta Anna sajnálkozva. – Idekint jéghideg van.

– Egyetlen másodpercet sem akartam hagyni magának arra, hogy visszatáncolhasson. – Ben mosolyogva behajlított karjára vonta Anna kezét. – Mehetünk?

Odabent már készen várta őket a foglalt asztaluk az utcára néző ólomüveg ablak mellett.

– Szeretem ezt a helyet – jegyezte meg Anna csendesen. – Remek a konyha, és ráadásul az *Arnaud* az egész városban az egyik legszebb étterem.

– Igen, szép, de… Nem érdekes.

– Folytassa csak! – Anna ölébe terítette a szalvétát. – Szép, de?

– Azt akartam mondani, hogy nem igazán néztem körül itt, mert nem tudom magáról levenni a szemem. Maga gyönyörű, Anna. – A férfi fülig vörösödött. – Jézusom, nem hiszem el, hogy ezt mondtam. Olyan csöpögős!

– Szerintem nagyon is kedves. – Anna átnyúlt az asztal fölött, és könnyedén megérintette a férfi kezét. – Köszönöm, Ben.

Megérkezett a pincérük, bemutatkozott, megkérdezte, mit innának, aztán elsietett. Miközben az italaikra vártak, megvitatták az étlapot, és elmesélték egymásnak, hol és mikor ettek valami nagyon jót. Erről a témáról New Orleansban mindenki szívesen beszélt, ha kicsit is helybelinek tartotta magát.

A pincérük közben meghozta az italaikat, s miután felvette az ételrendelést, megint elsietett.

– Hogy halad a könyvével? – kérdezte Anna, amikor újra kettesben maradtak.

– Ebben ne is reménykedjen! – fenyegette meg játékosan a mutatóujjával Ben. – A múltkor egész idő alatt csak én beszéltem. Most maga jön – tette hozzá, és elmosolyodott. – Szóval, hogy halad a könyvével?

Anna arra a tucatnyi bekezdésre gondolt, amelyet ma írt, aztán maradéktalanul ki is törölt a számítógépéből.

– Sehogy sem – vallotta be csendesen, és kortyolt egyet a borából. – Még nincs szerződésem új könyvre, és nemsokára kiadóm sem lesz.

– Ez meg hogy lehet, amikor nagyszerű könyveket ír? Legalább olyan jókat, mint Sue Grafton vagy Mary Higgins Clark.

Annának jólesett a bók, és kedvesen megköszönte.

– A kiadómnál úgy gondolják – mondta aztán –, hogy a múltam segítségével felrepíthetnek az eladási listák élére. Több mint nagyvonalú ajánlatot kaptam tőlük, és én szívesen el is fogadnám, de…

– Mi a gond? – sürgette Ben a folytatást, miután Anna félbehagyta a mondatot. – Nehéz együttműködnie velük?

– Egyáltalán nem. A szerkesztőmet kimondottan kedvelem, és a cég is sokat tett értem eddig.

– Hát akkor? Hol itt a baj?

Anna ölében szorosan összekulcsolt kezére szegezte a tekintetét.

– Ezentúl csak akkor hajlandók kiadni a könyveimet, ha tőkét kovácsolhatnak a múltamból. Ha elfogadom az ajánlatukat, reklámkörútra kell mennem, nyilatkoznom kell a tévében, a rádióban és a lapoknak. A szerkesztőm úgy gondolja, hogy még valamelyik nagy reggeli tévéműsor is kíváncsi lehet rám, akár a *Today Show vagy a Good Morning America.*

– És ez magát megijeszti.

– De még hogy! – Anna most egyenesen a férfi szemébe nézett. – Igent szeretnék mondani, de attól félek, nem lennék képes betartani a szerződés rám eső részét. Hogy a tévében és a rádióban ne csak a könyvemről, hanem az életemről, a múltamról is beszéljek. Hogy közszemlére tegyem magam – fűzte hozzá, és megborzongott. – Segítsen, Ben! Mondja meg, mit csináljak!

– Az ajánlattal kapcsolatban? – A férfi kurtán felnevetett. – Nélkülem is tudja, mit kell tennie. Csak éppen nem akaródzik elismernie.

– A fenébe! – dünnyögte Anna. – Féltem, hogy ezt fogja mondani. Nem ismer varázserejű gyógyító módszert, doki?

– Sajnálom – felelte Ben halkan, együttérzésről árulkodó hangon. – Csak azt mondhatom, amit maga nélkülem is tud. Érzelmileg még nem áll készen arra, hogy eleget tehessen a kiadója elvárásának.

– Miért történik ez most velem? – Anna görcsösen ökölbe szorította a kezét. – Eddig minden jól ment. Az írás, az életem… Minden a legnagyobb rendben volt.

– Igazán?

– Mire gondol?

– Igazság szerint semmi sem változott az életében, Anna. Csak választás elé állították.

– Méghozzá irtó szemét módon, ha engem kérdez.

– A kiadója szempontjából nem. Ők egészen biztosan tisztességesnek tartják az ajánlatukat. Abból, amit elmondott, az derült ki, hogy nemcsak több pénzt kínálnak, hanem olyan lehetőséget is, amilyenről a legtöbb író csak álmodhat.

– Úgy beszél, mint az ügynököm.

– Elnézést! – Ben közelebb hajolt Annához. – Úgy gondolom, magában most a félelem erősebb annál a vágynál, hogy továbbra is kiadják a könyveit. A múltja ismeretében ez a félelem érthető, de attól még nem szükségszerű. És egészen biztosan nem egészséges.

Anna szájához emelte a borát, belekortyolt, és döbbenten látta, hogy remeg a keze.

– Azt akarja mondani, hogy rántsam össze magam, nézzek szembe a félelmeimmel, és tegyem meg? Fogadjam el az ajánlatot?

– Ezt nem mondtam. Viszont azt hiszem, hogy egy jó terapeuta segítségével le tudná küzdeni a félelmeit. Nem úgy, hogy egyszerűen eltökéli magát, mint ezt a jelek szerint az ügynöke és a kiadója gondolja. Az a recept katasztrófához vezetne.

Mind a ketten hallgattak, miközben megkapták az előételeiket: Anna rákot *Arnaud* módra, Ben pedig tenger gyümölcseiből készült gumbót, New Orleans rizses levesre emlékeztető különlegességét.

– Tudom, hogy elege van a pszichiáterekből, és nem bízik bennük – mondta a férfi, miközben a sűrű, fűszeres levesbe mártotta a kanalát. – De mit szólna ahhoz, ha olyan emberek csoportjával dolgozna, akikkel egy cipőben jár? Csütörtök esténként támogatóként részt veszek egy önsegítő csoport munkájában. Mi lenne, ha eljönne, megnézné, mit csinálunk, aztán pedig eldöntené, tud-e belőle hasznosítani valamit. Ha esetleg kényelmetlen magának, hogy én is ott vagyok, a környéken egész tucat másik ilyen csoport van még. Ha gondolja, körülnézek kicsit közöttük, és ajánlok magának néhányat.

Hogy elmenjek olyan emberek közé, akiknek ugyanaz a gondjuk, mint nekem? Vajon előttük könnyebben meg tudnék nyílni, mint más idegenek előtt? Segítene ez rajtam? – töprengett magában Anna.

Ben a vonásait fürkészte.

– Mit gondol erről?

– Kétségeim vannak. – Anna az ajkát harapdálta. – Idegesít a gondolat, de kíváncsivá is tett.

– Kezdetnek ez is jó – felelte a férfi mosolyogva.

– Most azonnal válaszolnom kell?

– Nem, dehogy! Gondolkodjon, ameddig csak jólesik! A döntését önként kell meghoznia, nem nyomás alatt.

Önként? Szép elgondolás lenne, ha rejtélyes üldözője, ahogy Anna magában nevezte a szálakat mozgató alakot, nem fosztotta volna meg attól, hogy szabadon dönthessen.

– Ha végül úgy határoz, hogy próbát tesz velünk, azonnal szóljon nekem! A csoportunkat nagymértékben a résztvevők egymás iránti bizalma működteti. Mielőtt beszállhatna, mesélnem kell kicsit magáról a többieknek, és ki kell kérnem az engedélyüket ahhoz, hogy csatlakozhasson hozzájuk.

Annának tetszett, amit hallott, és ezt Bennek is megmondta. Azt is megígérte, hogy haladéktalanul tájékoztatni fogja, ha úgy dönt, hogy elfogadja az ajánlatát.

Figyelmüket ezután az ételek kötötték le, amelyek, mint itt mindig, most is mesések voltak. Ben közben azokról a helyekről mesélt, ahol korábban élt, Anna azonban újra meg újra azon kapta magát, hogy gondolatai elkalandoznak. Jaye és Quentin Malone ígérete járt a fejében. Ha a nyomozó megpiszkálja kicsit Clausenék múltját, vajon mire bukkan majd rá? Adja az ég, hogy Jaye-t találja meg! Épen és egészségesen.

– Minden rendben?

Az aggodalmas kérdés kizökkentette Annát a töprengésből. Zavartan pislogni kezdett, és szabadkozóan rámosolygott Benre.

– Ne haragudjon! Azt hiszem, kezdem érezni az utóbbi napok hatását.

– Semmi baj. Tehetek valamit magáért?

– Egyszerűen csak viseljen el! Az nekem bőven elég.

A férfi kedvesen bólintott, és a vacsora végéig Anna most már csak rá figyelt. Miután fizettek, azonnal felálltak, hogy hazamenjenek. Anna taxit akart hívatni magának, de Ben megelőzte, és felajánlotta, hogy hazaviszi a kocsiján.

– Arra igazán semmi szükség. Csak pár sarokra lakom innen, magának viszont kitérő lenne.

– De én hívtam meg vacsorázni, és igazi úriember nem küld haza egyedül egy hölgyet.

Anna még habozott kicsit, ám aztán meghajolt a férfi érvelése előtt. Pár perc múlva már meg is érkeztek a házához. Ben megállt a

második sorban, kiszállt, megkerülte az autót, kinyitotta az ajtót Anna előtt, kisegítette, és az udvari kapuhoz kísérte.

– Nagyon szép este volt. Köszönöm – mondta Anna, miután megálltak egymással szemközt, és halványan elmosolyodott. – Pontosan erre volt szükségem – tette hozzá.

A férfi megérintette az arcát, de mindjárt le is engedte a kezét.

– Egy kicsit bűnösnek érzem magam – mondta csendesen. – Bevallom, hátsó szándékom is volt, amikor meghívtam vacsorázni.

A maga finom módján Ben egész este kifejezésre juttatta az érdeklődését. Most úgy döntött volna, hogy nyílt támadásba lendül? És ha igen, akkor én mit tegyek? – találgatta Anna. Érezte, hogy elpirul, és gyorsabb dobogásba fog a szíve. Fürkészőn vizsgálgatta a férfi arcát, amelyet csak félig-meddig világított meg a szomszéd házból kiszűrődő fény. Ebben a megvilágításban már nem a szelíd doktor arca volt, hanem egy titokzatos idegené.

És az is, idegen! Akit én alig ismerek, és akinek a szándékaiban nem lehetek biztos, gondolta Anna. Izgatottság lett úrrá rajta, és lélegzetét visszafojtva várta, hogy Ben folytassa. Azt fogja-e hallani tőle, amit már sejt?

– Meg kell magának gyónnom valamit – mondta végül a férfi. – Remélem, nem fog megharagudni érte.

Anna zavartan összeráncolta a homlokát. Ez nem úgy hangzott, mintha az sülne ki belőle, amire ő gondolt. Mi lehetett Ben Walker hátsó szándéka ezzel a vacsorával?

A férfi megfogta a kezét.

– A legutóbb nem voltam teljesen őszinte magához.

Anna most már egészen biztos volt abban, hogy melléfogott a sejtésével, és halkan elnevette magát. Ben arcára előbb csodálkozás, aztán megbántottság ült ki.

– Mivel nevettettem meg?

– Azt hittem… Hogy a hátsó szándéka…

Anna félbehagyta a kétszer is elkezdett mondatot, és megint elnevette magát. A férfinak szüksége volt néhány másodpercre, hogy megértse.

– Ennél azért leleményesebbnek szeretném hinni magam – mondta.

– Ezt örömmel hallom. Sajnáltam volna, ha le kellene írnom, és nem is csak agyturkászként, hanem egyenesen alattomos agyturkászként.

– Jól értem, hogy elutasító lett volna a válasza?

Anna eleresztette füle mellett a kérdést. Leginkább azért, mert nem tudta, hogyan fogadta volna Ben közeledési kísérletét.

– Visszatérhetnénk esetleg a valódi hátsó szándékára? – kérdezte.

– Nem értem magam – mondta a férfi. – Egész este halogattam a dolgot, és még most is szerencsétlenkedem, pedig már búcsúzni készülünk.

– Adja csak elő! Megígérem, hogy túl fogom élni.

– Ám legyen! – Ben nagy levegőt vett. – Emlékszik, azt mondtam magának, hogy csak véletlenül tévedtem az E! csatornára, amikor éppen a hollywoodi rejtélyekről szóló műsor ment.

Anna bólintott, és hátán végigfutott a hideg. Nem tudta, miért, de rossz előérzete volt.

– Nem úgy történt. És az sem igaz, hogy már korábban is rajongtam a könyveiért. Az adás előtti napig még csak nem is hallottam Anna North nevű íróról.

Anna megborzongott. Nem a hidegtől, hanem azért, mert sejtette, mi következik.

– Akkor hogyan… mikor…

– Péntek este a rendelőm várójában találtam egy borítékot, abban pedig…

–…az utolsó könyvem volt, és egy üzenet magának, hogy másnap délután háromkor nézze az E! csatornát. Jóságos ég! – nyögött fel Anna, és szájához kapta a kezét.

Meddig megy még el élete megkeserítője? Mit akarhat elérni ezzel a megfélemlítési hadjárattal? És miért vonhatta be a piszkos játékába Bent?

– Igen, így volt – mondta a férfi nagyon halkan. – Látom, hogy felizgatta, amit hallott, és sajnálom. Azt hittem, valamelyik betegem hagyta ott azt a borítékot, de nem tudtam, melyikük tehette, és miért. Aznap hatan jártak nálam. Mindegyiküket felhívtam, de mind azt mondták, hogy nem ők voltak.

Az egyik betege? Talán a videofilmet készítő riporter! – villant át Anna fején.

– Van Peter Peters nevű páciense? – kérdezte izgatottan.

Ben megismételte a nevet, aztán nemet intett a fejével.

– Nincs.

– És olyan sincs, aki valamikor, akár csak futólag is, beszélt magának Peter Petersről?

– Egészen biztos, hogy még soha nem hallottam ezt a nevet. – A férfi aggodalmasan összeráncolta a homlokát. – Miért?

– Mert ilyen küldeményt nemcsak maga kapott, hanem mindenki, aki fontos nekem. A szüleim, a legjobb barátaim, az ügynököm, a kiadóm és… Jaye, a fogadott kishúgom is. – Anna testére fonta a karját, és topogni kezdett. Még örült is annak, hogy ilyen hideg van, mert legalább valami elterelte kicsit a figyelmét. – Nem maga egyedül következtethette ki abból a tévéműsorból, hogy Anna North nem más, mint Harlow Grail – tette hozzá.

Most Ben fürkészte vizslatón az ő arcát.

– Korábban kik tudták ezt? – kérdezte.

– Csak a szüleim. Mindent elkövettem azért, hogy magam mögött hagyhassam a múltamat. Minden köteléket elvágtam a mai önmagam és az elrabolt hollywoodi kis hercegnő között.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Sajnálom, Anna. Érthető, hogy a lelepleződése rosszul érintette.

– Nem csak rosszul érintett, dr. Walker. Annál sokkal többről van szó. Sokkolt. Megrémített. – Anna felvetette a fejét. – Miért nem mondta el azonnal az igazat?

– Mert attól tartottam, hogy rémeket fog látni, és téves következtetésre jut. Ha azt hitte volna, hogy az én egyik eszelős betegem fenyegeti, egészen biztosan nem áll szóba velem.

– Ezt nevezem figyelmességnek! Hálásan köszönöm.

– Nincs mit. – A férfi újra megfogta Anna kezét. – Eszembe sem jutott, hogy maga veszélyben van. Ezt el kell hinnie nekem. A terápia néha különös viselkedést okoz a betegeknél. Haragot, elkeseredettséget, sőt dühöt is kiválthat belőlük, és ezek az érzelmek sokszor a pszichiáter ellen irányulnak. Ezért gondoltam, hogy az az üzenet nekem szólt.

Anna elhúzta a kezét, és megint magára fonta a karját.

– Ha nem vallja be, soha nem tudtam volna meg, hogy maga is kapott könyvet és üzenetet. Miért döntött most mégis az őszinteség mellett?

– Mert nem vagyok hazug ember, és olyan sem, aki a célja elérése érdekében elhallgatja az igazságot. – Ben rövid szünetet tartott. – És mert kedvelem magát.

A vallomás enyhített valamit Anna dühén.

– Miért éppen magát szemelte ki? – kérdezte, és összébb húzta a kabátját. – Abban, hogy a barátaimat kiválasztotta, van logika, még ha beteges is. De hogy kerül maga a képbe?

– Nem tudom. Még mindig elképzelhetőnek tartom, hogy az egyik betegem áll az egész mögött. Segítek kideríteni magának, hogy ki az, és miért tette. – Ben másodszor is megsimogatta Anna arcát. – Együtt ki fogjuk deríteni. Megígérem, hogy úgy lesz.

22. FEJEZET

Január 20., szombat
Éjjel 2 óra

Jaye felriadt mély álmából. Kővé váltan feküdt, és a neszeket fülelte. Hogy becsapódott-e a kutyabejáró, vagy megreccsent-e a padló odaát, a bezárt ajtón túl. Ezekre a hangokra korábban már többször is felébredt.

Elrablója mindig az éjszaka kellős közepén érkezett meg, és a kutyabejárón át egy napra elég enni-és innivalót meg tiszta törülközőt tolt be neki, de egyszer sem szólalt meg. Az első nap után Jaye rájött, hogy ha az ételmaradékot és a szemetet odakészíti a csapóajtóhoz, akkor elrablója azokat is elviszi.

Néma jelenléte félelmet ébresztett benne. Hallotta, amikor valahol odalent tett-vett, és azt is, hogy megjött vagy éppen elment. Hallotta a lélegzését az ajtó másik oldaláról. Ott állt, mintha hallgatózott volna. Mintha várt volna valamire.

Mire várhat? – találgatta Jaye, és összehúzta magát a tábori ágyon. Mit akarhat tőle az az ember? Soha egy ujjal sem ért hozzá. Eddig még nem, de előbb vagy utóbb fog. És ő akkor majd mit csináljon?

A félelem megbénította, és alig kapott levegőt. Állig felhúzta magán a könnyű takarót, de már ettől az apró mozdulattól is fájdalmasan tiltakozni kezdett a keze. Összevissza horzsolta, amikor az ablakra szögelt deszkákat feszegette, és kék-zöld lett, miközben az ajtót verte dühödten.

Haza akart menni. Annához, a nevelőszüleihez, a barátaihoz. A saját szobájában és a saját ágyában akart ébredni. Soha többé nem akart rettegni.

Ajkát halk nyögés hagyta el. Aztán még egy és megint egy. Negyedszerre már elfojtotta, mert nem akarta, hogy az az ember meghallja, és megtudja az igazat. Azt, hogy ő nagyon is fél, és nagyon is sebezhető.

Csakhogy az elrablója már tudja ezt. Mindent tud.

Nem, mégsem! Nem láthat bele a fejébe és a szívébe. Azt nem fogja megengedni neki.

Jaye felült, és megpróbált arra összpontosítani, hogy ő mit tud. Ha még nem vesztette el teljesen az időérzékét, akkor harmadik napja van bezárva ide. Arra már rájött, hogy szobája padlástérben lehet, sok emelettel az utca felett. Időnként messziről dzsesszzenét hallott, máskor meg azt, hogy léptek kopognak ütemesen a járdán. És többször is sült hal meg főtt rák illatát vélte érezni.

Mindebből arra a következtetésre jutott, hogy a Francia negyedben lehet, de a nyüzsgő Bourbon úttól vagy a Jackson tértől távol fekvő épületben. Talán valahol ott, ahol véget érnek a bevásárlóutcák, és elkezdődnek a lakóházak. Márpedig ez jó hír. Így nincs messze az otthonától és azoktól, akik keresik. A rendőrség már biztosan értesült az eltűnéséről. Meg a gyermekvédelmisek. És Anna is.

Torkában gombóc nőtt, amikor eszébe jutott a barátnője. Sajnálta, hogy összeveszett vele, és a legszívesebben mindent visszavont volna abból, amit a fejéhez vágott. Arra vágyott, hogy megint együtt lehessen vele.

Erre a gondolatra megint visszatért a félelme, de gyorsan elfojtotta. Tudta, hogy nem érezheti tehetetlennek magát. Neki most azt kell kitalálnia, hogyan maradhat életben, és mit kell azért tennie. Anna biztosan ugyanezt csinálta sok évvel ezelőtt. Ha átadta volna magát a félelmének, meghalt volna. Ugyanúgy, mint az a kisfiú. A barátja.

A veszekedésük után Jaye kutatni kezdett, hogy többet megtudjon Anna elrablásáról. Nem volt nehéz dolga, mert a hollywoodi történet még New Orleansban is a lapok címoldalán szerepelt. A kisfiú meggyilkolásáról és Anna ujjának levágásáról szóló írásokat Jaye elborzadva olvasta.

Azt nemigen tudta felmérni, micsoda félelmet és fájdalmat kellett leküzdenie Annának az életben maradáshoz és a szökéshez. Tisztelte azért, amit volt ereje megtenni, mégsem bocsátott meg neki. Most azonban már képes rá. Most már megérti.

Jaye lehunyta a szemét. Mélyeket lélegzett, és megpróbált erőt meríteni a barátja példájából. Mit tudok az elrablómról? – tette fel magának gondolatban a kérdést. Látta a kezét. Erősnek tűnik, de nem igazán nagy. Azon is és az alkarján is fekete a szőr. Ezek alapján sötét hajú, középmagas férfi lehet, harmincnál több és ötvennél kevesebb.

Mindent alaposan megszervezett, ez egészen nyilvánvaló. A kutyabejárót látni valóan mostanában készítette, és az ablakot is csak nemrégiben deszkázhatta be. Még arra is gondolt, hogy neki mire lesz majd itt szüksége. Igaz, hogy ő még sem a tisztálkodószerekhez, sem a váltás ruhákhoz nem nyúlt, és a törülközőket sem használta.

Mindez azonban arra vall, hogy a pasas gondos és körültekintő. Nagyon valószínű, hogy őt már jó előre kiszemelte magának. Csakis az az alak lehet, aki követte az utcán. Az a vén perverz, ahogyan magában nevezte. A nyomában volt, kileste a napirendjét, és aztán a legkedvezőbb pillanatban lecsapott rá.

De miért pont engem választott? Mit remélhet az elrablásomtól? Nincsenek vastag szüleim, úgyhogy váltságdíjra nem számíthat, okoskodott Jaye. Más célja van. Ijesztő és ocsmány célja. Jaye megborzongott. Nem ma jött le a falvédőről, és pontosan tudta, mi szokott történni az elrabolt gyerekekkel. Adja isten, hogy velem ne az történjék! – imádkozott némán.

A szomszédból hirtelen neszezést hallott. Most egészen más volt, mint eddig mindig. Sokkal halkabb, és mintha tétova is lett volna. Jaye ijedten a bezárt ajtóra szegezte a tekintetét.

– Szia! Itt vagy?

A hang kicsit érdesen szólt, de egyértelműen egy lányé volt. Jaye megdermedt, de szemét továbbra sem vette le az ajtóról. Még egy lány? Igaz ez? – találgatta, miközben leszállt az ágyról, és hevesen kalapáló szívvel az ajtóhoz indult. Akár csel is lehet, futott át a fején. Vagy vele űz gonosz játékot a képzelete.

– Itt vagy? – kérdezte megint a másik lány remegő hangon. – Nincs sok időm. Ha… rájön, dühös lesz rám.

– Itt vagyok – felelte Jaye, és könny szökött a szemébe. Soha életében semminek nem örült még annyira, mint most annak, hogy hallhatta ennek a lánynak a hangját. – Nyisd ki az ajtót! Engedj ki!

– Nem tudlak. Bezárta, és nála van a kulcs.

Jaye elszántan küzdött elhatalmasodó kétségbeesése ellen.

– Meg tudod szerezni tőle? Kérlek! Segítened kell.

– Nem tudok. Én… – A kislány hangja sírós volt, nyilván a félelemtől. – Csak azért jöttem… Ő azt akarja, hogy maradj csendben. Különben megharagszik rád. És olyankor… megijeszt engem. Ő…

Jaye megragadta a kilincset, és megrázta.

– Segíts! Engedj ki!

– Csendben kell lenned – suttogta a másik gyerek, és sírós hangja elárulta, hogy távolabb húzódott az ajtótól. – Te ezt nem értheted. Nem ismered őt.

– Te ki vagy? – Jaye megint megrángatta a kilincset. – Hova kerültem? És miért hozott ide?

– Nem lett volna szabad idejönnöm. Meg fogja tudni… rá fog jönni…

A kislány hangja egyre halkabb lett. Jaye kétségbeesetten verni kezdte az ajtót.

– Ne menj el! Kérlek, ne! Ne hagyj itt!

Csak a csend válaszolt neki. Megint egyedül volt.

23. FEJEZET

Január 20., szombat
8 óra 15 perc

Miután újabb éjszakát hánykolódott és forgolódott végig, Anna elgyötörten ébredt. Az este kimerülten bújt ágyba, és azt hitte, jól fog aludni, de nem így lett. Kisgyerekekről álmodott, akik veszélyes bújócskát játszottak egy szörnyeteggel. Az mindig leste őket, de az arca egyszer sem látszott.

Anna felkelt, belebújt régi, bolyhos köntösébe és a plüsspapucsába, aztán a keskeny balkonra nyíló szárnyas ajtóhoz ment. A reggel napsütéssel köszöntött be, a ragyogóan kék égbolton egyetlen felhő sem volt. Odalent, az udvarra kitett asztalnál Dalton és Bill üldögélt kabátba burkolódzva. Előttük egy-egy bögre kávé gőzölgött, és tányérokon croissant meg gyümölcs feküdt.

Anna elmosolyodott, aztán kinyitotta az ajtót, és kidugta rajta a fejét.

– Jó reggelt, fiúk! – kiáltott le nekik. – Elment az eszetek? Mit kerestek odakint, amikor fagy?

Dalton megfordult, hogy felnézhessen Annára, és szalvétájával megtörölte a száját.

– A tévében melegedést ígért a meteorológus pasas. Állítólag tizenkét fok lesz.

– Igen, kész kánikula van! – felelte Anna borzongva. – Ne felejtsetek el naptejet használni!

– A szellem erősebb az anyagnál – mondta Bill, és intett Annának, hogy menjen le hozzájuk. – Croissant már csak egy maradt, de gyümölcs még van bőven.

– Nagyon szeretlek benneteket, srácok, de most többre értékelem a meleget. Más szóval: ne is álmodjatok róla, és inkább ti is térjetek észre!

Dalton durcás képet vágott.

– Tudni szeretnénk, hogy sikerült a találkád.

– Akkor gyertek fel! Kaptok tejeskávét.

Anna visszalépett a szobába, de az ajtót nem reteszelte be. Besietett a fürdőszobába, gyorsan fogat mosott, aztán kiment a konyhába, és vizet tett fel forrni. Éppen fagyasztott kávékockákat dobott a bögrékbe, amikor a lépcsőházból meghallotta a barátai lépteit. Ajtót nyitott nekik, ők pedig szabályosan beviharzottak hozzá. Ledobták a kabátjukat, és fázósan dörzsölgették a kezüket.

– Szűzanyám, de hideg van odakint!

– Alig érzem a kezem.

Anna felvonta a szemöldökét.

– Mi történt? Mégsem a szellem az erősebb?

– Befagyott a seggem! – felelte Bill mérgesen. – Elegem van ebből az időjárásból. Az ég szerelmére, ez itt New Orleans, a szinte már trópusi Dél-Louisiana, és nem az Északi-sark!

Dalton csitítóan megölelte a barátját.

– Bocsáss meg neki, Anna! Csak felhúzta magát. Tudod, mennyire szeret a szabadban enni.

– És falatnyi rövidnadrágot hordani. Mire jó, hogy az embernek formás és feszes a feneke, ha nem mutogathatja? – Bill odanyújtotta Annának a gyümölcsöket meg a maradék péksüteményt. – Júliusban és augusztusban gutaütést kapunk a hőségtől, most pedig megfagyunk. Szerintetek ez talán tisztességes így?

– Nem, a legkevésbé sem tisztességes – felelte Dalton. – Az embernek gyilkos gondolatai támadnak tőle.

– Pontosan. – Bill megint a kezét dörzsölgette. – Még az is lehet, hogy van olyan gyilkos, aki kizárólag hidegben öl.

Dalton lelkesen felvette a fonalat.

– Játéknak indul. A pasas eleinte unaloműzésből öl, de a végén már csak úgy hullanak az emberek.

– Mint a legyek. – Bill összecsapta a tenyerét. – Jó ötlet! Felhasználhatnád a könyvedben, Anna.

Anna szája sarkában mosoly bujkált, miközben forró tejet töltött a bögrékbe.

– Bármi eszetekbe jut, vevő vagyok rá. Mostanában minden segítség jól jön.

Bögréikkel leültek a konyhaasztalhoz, és pár pillanatig mind a hárman hallgattak.

– Hogy sikerült a találkád? – kérdezte végül Dalton, és ujjait a bögréjére fonta.

– Nem találka… – Anna elhallgatott. Miért akarja tagadni, hogy találkája volt Bennel, amikor valójában az volt? Megrázta a fejét, és elvette a tányérról a croissant-t. – Kellemes – felelte végül. – Nagyon is.

Bill és Dalton futó pillantást váltott, aztán várakozón Annára néztek.

– Mesélj! A sikamlós részleteket se hagyd ki!

Anna azokkal nem szolgálhatott, azt viszont elmondta, mivel lepte meg Ben, amikor már búcsúzkodtak.

– Ördög és pokol! – nyögött fel Dalton.

– Ez nem vicc. – Anna eltolta maga elől a tányért és a croissant maradékát. – Egészen biztos, hogy Ben valamelyik betege van a dolog mögött. Sajnos sejtelme sincs róla, melyik lehet az.

– Megkérdezted arról a riporterről, aki édesanyáddal…

– Igen, de még csak nem is hallotta a Peter Peters nevet. – Anna csalódottan felsóhajtott. – Mindenesetre megígérte, hogy kideríti, ki hagyta nála a borítékot.

– Igazi hős! – Dalton szájához emelte a bögréjét. – Bírom az ilyen pasikat.

– Kösz. – Bill a tenyeréből csókot küldött a barátjának, aztán visszafordult Anna felé. – Csíped azt a Bent?

Anna nem habozott a válasszal.

– Igen. Kedves férfi.

Barátai felnyögtek, Anna pedig homlokát ráncolva nézett rájuk.

– A kedves az jó. Nagyon is az – tette hozzá.

– A dögös jobb.

– Sokkal jobb.

Anna megcsóválta a fejét, és felnevetett. Pillanatokra csend telepedett rájuk. Szeme sarkából Anna látta, hogy Bill oldalba bökte Daltont, mire ő szúrós pillantást vetett a barátjára, és figyelmeztetően morgott neki valamit.

– Olyanok vagytok, mint két kandúr azután, hogy felfalták a család kedvenc kanáriját.

A férfiak megint összenéztek.

– Nem akartunk felizgatni, Anna.

– Tudjuk, mennyire aggódsz Jaye miatt.

– Most mindenre szükséged van, csak arra nincs, hogy újabb levelet kapj…

– A kis rajongódtól.

Anna gyomra görcsbe rándult.

– Mikor érkezett?

– Tegnap délután – felelte Dalton. – Munka után felhozhattam volna neked…

– De este találkád volt…

– És nem szerettük volna elrontani a napodat.

– Nagyra értékelem a figyelmességeteket, fiúk, de nem vagyok mimóza. Adjátok ide azt a levelet!

– Azt hiszem – mondta Bill, de gondosan kerülte Anna tekintetét –, Dalton bent hagyta a virágboltban. Sőt egészen biztos, hogy nem hozta haza.

– Jó szöveg, de engem nem vágtok át. – Anna kinyújtotta a kezét. – Ide vele! Most!

Dalton zavartan előhúzta zsebéből a borítékot.

– Haragszol? – kérdezte, miközben átadta a levelet.

– Nem, ha te és a cinkosod megígéritek, hogy a jövőben nem akartok majd kímélni. Különben dühbe gurulok. – Anna hol egyik, hol másik barátjára nézett. – Megegyeztünk?

Bill és Dalton egyszerre bólintott, Anna mégsem igen hitte, hogy tartani fogják magukat a megállapodásukhoz. Egyelőre azonban úgy döntött, hogy ezzel majd csak akkor foglalkozik, ha úgy hozza az élet. A hídon akkor kell átmenni, ha az ember odaért a folyóhoz. Rá viszont most más vár. Sokkal nehezebb feladat.

Gyomra összeszorult, és remegett a keze, miközben feltépte a borítékot. Azt kívánta, bárcsak ráírhatná, hogy vissza a feladónak, aztán pedig örökre elfelejthetné Minnie-t és az idegesítő leveleit.

Ezt azonban nem teheti meg. Minnie-nek szüksége van rá, és neki, bár még csak nem is sejti, hogyan segíthetne rajta, azért legalább meg kell próbálkoznia vele. Nem hagyhatja cserben azt a kislányt.

Előhúzta az egyetlen lapból álló levelet, és olvasni kezdte.

Drága Anna!

Sok minden történt azóta, hogy utoljára írtam neked. Ő tudja, hogy Te meg én levelezünk. Hogy mikor jött rá, azt nem tudom. Lehet, hogy mindig is tudta, de akkor miért engedte? Vajon mit tervez?

Félek, hogy bántani fog engem. Vagy azt a másik lányt, aki sírt.

Légy óvatos, Anna! Ígérd meg, hogy az leszel! Én is megígérem, hogy óvatos leszek.

Mint mindig, Minnie most is szívecskéket meg százszorszépeket rajzolt a borítékra, és a szerető csókkal lezárva rövidítését, az Sz. Cs. L. betűket is ráírta.

– Jézusom, Anna! – tette a karjára kezét Bill. – Olyan az arcod, mintha kísértetet láttál volna. Mit ír?

Anna szó nélkül átnyújtotta a levelet. Barátai együtt elolvasták, aztán mind a ketten ráemelték a tekintetüket.

– Szerinted ez igaz? – kérdezte Dalton.

– Igen. Ti nem úgy gondoljátok?

– Eleinte én is valódiaknak hittem ezeket a leveleket, most viszont… Nem tudom. – Dalton a barátjára nézett. – Annak a nyomozónak akár igaza is lehet. Talán csak rossz tréfáról van szó. És logika sincs ebben az egészben.

– Egyetértek – mondta Bill. – Ha az a titokzatos fickó tud a levelezésetekről, és dühíti a dolog, akkor miért engedi, hogy folytassátok? Ha pedig az a gyerek valóban be van zárva, akkor hogyan írhat és küldhet leveleket?

– És te miért lennél veszélyben, Anna? – Dalton a fejét ingatta, és szép arcát ráncok csúfították el. – Ez túl sok ahhoz, hogy én bevegyem.

Bill helyeslően bólogatott.

– Ha az az alak nemrégiben elrabolt egy környékbeli gyereket, hogyhogy mi semmit sem hallottunk és olvastunk erről?

– Jogos a kérdés – mondta Dalton. – Egy gyerek eltűnése mindig bekerül a hírekbe. Ennek így semmi értelme.

Anna elgondolkodott a barátai okoskodásán, és végül igazat kellett adnia nekik. Ez így most már valóban hihetetlen volt. Valaki a fejébe vette, hogy halálra fogja rémíteni. Ő pedig annak rendje és módja szerint bekapta a horgot. A gyerekkori élményei miatt.

Összegyűrte a levelet, és ingerülten ledobta az asztalra.

– Tökhülyének érzem magam. Jézusom, és még olyan ostoba is voltam, hogy elmentem a rendőrségre!

– Ne hibáztasd magad! Bill és én is lépre mentünk.

– De nem benneteket vettek célba. És nem ti vagytok az áldozat. Már megint!

Dalton felállt, megkerülte az asztalt, és megölelte Annát.

– A lényeg az, hogy kiderült a csalás. Túl vagy rajta. Elfelejtheted, és másra összpontosíthatsz.

– Például Jaye-re és a nem létező írói karrieremre. Egyik jobb, mint a másik!

– Ne izgasd fel magad! – kérte a két férfi kórusban. – Nem szeretjük, ha rosszkedvű vagy.

– Éppen ezért azt szeretnénk, ha este velünk tartanál.

– A *Tipitiná*ba megyünk.

– Ma a Zydeco játszik ott.

– A Zydeco Kings…

– Thibodaux-ból.

– És szombat van. Miért ne mozdulhatnál ki te is?

– Nem tudom, srácok. Nem vagyok olyan hangulatban.

– Éppen ezért kell velünk jönnöd. Hogy feldobódj. Meg aztán ránk is jó hatással lennél. Ha velünk vagy, nem iszunk és nem eszünk olyan sokat. És még hajnal előtt hazajövünk.

– Elhívhatnád a doktorodat is. Ünnepélyesen megígérem, hogy nem fogom megsimogatni a fenekét.

Anna ezt már nem állta meg nevetés nélkül.

– Imádlak benneteket.

– Ez azt jelenti, hogy eljössz? Kérlek, na!

Anna megadta magát.

– Igen, azt jelenti. Elmegyek.

24. FEJEZET

Január 20., szombat
Francia negyed

Bill és Dalton pontban este hétkor bekopogott Annához, ő pedig azonnal kilibbent hozzájuk. Feldobott volt, csábosnak érezte magát, és örült, hogy jó kis estét tölt majd együtt a barátaival. Úgy gondolta, ennyit igazán megérdemel. Eltökélte, hogy mára mindent el fog felejteni, ami az utóbbi napokban történt. Még Bill tanácsát is megfogadta, és Bent is felhívta, hogy csatlakozzon hozzájuk.

– A nyalka doktorod nem tud eljönni? – kérdezte Dalton, mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Azt ígérte, megpróbálja. – Anna bezárta a lakását, táskájába süllyesztette a kulcsát, és barátai felé fordult. – Ma sokáig rendel.

– Az ő baja – felelte Ben, aztán végignézett Anna szűk farmernadrágján, puha, fekete pulóverén és bőrdzsekijén. – Ennivaló vagy ma este, drágám.

– Szívből köszönöm, uram. – Anna felnevetett, és mindkettejükbe belekarolt. – Kár, hogy a két legkedvesebb és legjobb pasas, akit ismerek, meleg. És még nagyobb kár, hogy a férfiak közül velük töltöm a legtöbb időt.

– Eggyel több ok arra, hogy végre kirúgj a hámból – jegyezte meg Dalton.

– Ki tudja? Talán még szombat esti láz is lesz a dologból, és a végén a paradicsomban kötsz ki – tette hozzá Bill kaján vigyorral.

Anna együtt nevetett velük, bár tudta, hogy paradicsomi kirándulásról nála szó sem lehet. Még Ben miatt sem, ha végül eljön. Az egyéjszakás kalandokat nem neki találták ki.

Kiléptek a házból, és elindultak a *Tipitiná*ba. A helyi zenei élet fellegvárának számító, híres-neves klub csak tíz-tizenkét sarokra volt tőlük. A hideg ellenére nem ültek taxiba, hanem gyalog mentek. Élvezték egymás társaságát, és biztosak voltak abban, hogy ma este jól fogják magukat érezni.

A *Tipitiná*ban már nagyban zajlott az élet, amikor megérkeztek. Oda, ahol a Zydeco Kings fellépett, mindig csak úgy áramlottak az emberek, szombat este a Francia negyedben pedig különösen. A tömeg helybeliekből és turistákból állt, s az éppen csak nagykorúaktól kezdve a már-már kriptaszökevényekig az összes korosztály képviseltette magát.

Bill felfedezte néhány ismerősét, akikkel együtt dolgozott a művészeti tanácsban, és feléjük vették az irányt. Székeket húztak oda maguknak az asztalukhoz, és letelepedtek. A szomszéd asztalnál is ismerősök ültek, s amikor nekik is megérkeztek a barátaik, összetolták a két asztalt, hogy jobban elférjenek.

Az első órában Anna még buzgón leste Ben érkezését, ám aztán feladta, és beletörődött, hogy a doktor nem fog eljönni. Kissé csalódott volt, mégis hagyta, hogy rá is hasson a karneválra emlékeztető hangulat. A sör patakokban folyt, a gitárosból, washboardosból és harmonikásból álló zenekar táncra csábító, gyors, ritmusos számokat játszott. Régi New Orleans-i szokás szerint Anna és a barátai sokat ettek, sokat ittak, sokat nevettek, gyakran túl hangosan is. Ahogy múlt az idő, asztaltársaságuk egyre hangosabb lett, aztán pedig már egyenesen lármás. Anna azon kapta magát, hogy emberemlékezet óta nem érezte már ilyen jól magát, mint most. Szinte egyetlen számot sem hagyott ki, mindenkivel táncolt, aki felkérte, és annyit nevetett, hogy a végén már fájt az oldala.

– Vizet! – zihálta, amikor kimelegedve visszatért az asztalukhoz.

Lerogyott Dalton mellé, kis ideig legyezte magát, aztán felkapta a poharát, és egy hajtásra kiitta. Barátja odatolta elé a sajátját.

– A jó doktor még mindig nem került elő? – kérdezte.

– Nem. – Anna nagy sóhajjal hátradőlt. – Biztosan nem, mert figyeltem.

– Tudom, láttam – felelte Dalton a homlokát ráncolva.

Anna mérges pillantást vetett rá.

– Igenis figyeltem! Miközben pörögtem-forogtam.

– Aha. Egyébként lehet, hogy így a jobb.

Anna ivott egy kortyot Dalton vizéből.

– Igazán? És mégis miért?

– Mert – felelte a barátja, és suttogóra fogta – éppen egy elképesztően jó pasas bámul téged.

– Engem? – nézett körbe Anna. – Hol van?

– Arra – mutatta Dalton a fejével. – De ne nézz oda! Nem kell tudnia, hogy felkeltette az érdeklődésedet.

Anna csak azért is odafordult, de nem látott mást, mint arctalan tömeget.

– Lehet, hogy az a valaki nem is engem bámul, hanem téged – mondta a barátjának. – Ebben a városban a legtöbb jó pasas meleg.

– Most nincs ekkora szerencsém, édesem. Ez a fickó a nőket szereti, hacsak nem fuccsolt be végleg a melegeket felismerő radarom. Most megint téged néz. Ejha, és ide is jön! Hallgass, bolond szívem, ez a pompás csődör nem téged akar.

– Idejön? – Anna a nyakát nyújtogatta, mert egy pár éppen előtte kezdett el táncolni. – Biztos vagy benne?

A férfi megpörgette a nőt, akivel táncolt, a tömeg szétnyílt, és Annának kis híján megállt a szívverése. Tekintete Malone nyomozón akadt meg, aki valóban feléje tartott. És Daltonnak igaza volt. Farmernadrágban és farmeringben Quentin Malone valóban csodásan festett.

Anna sietve úgy döntött, hogy csak azért gondol ilyeneket, mert túl sokat táncolt, és több sört ivott meg, mint szabad lett volna.

– Üdv, Anna! – üdvözölte a férfi, amikor odaért az asztalukhoz.

– Malone nyomozó! – felelte Anna, és még ő is idegesen élesnek hallotta a saját hangját.

Mi a fene ütött belé?

– Szólítson Quentinnek! – ajándékozta meg futó mosollyal a férfi. – Vagy egyszerűen csak Malone-nak, mint mindenki más.

Dalton oldalba bökte Annát.

– Nem mutatsz be a barátodnak?

Anna arca lángba borult.

– Dehogynem, persze, Dalton. Az úr Malone nyomozó. Már meséltem neked róla.

– Ó, a nyomozó! – Dalton mosolyogva kezet nyújtott Quentinnek. – És nemcsak rendőr, hanem még szívdöglesztő pasas is. Anna ezt nekünk egy szóval sem említette.

– Ezt szomorúan hallom – felelte Quentin, és szeme sem rebbent, csak elfogadta a feléje nyújtott kezet.

– Kérje fel táncolni, és akkor talán esélyt kap tőle arra, hogy megmutassa neki, mit tud! Már ha lesz akkora szerencséje.

– Dalton! – nézett rá Anna mérgesen. – Azt ajánlom, mostantól csak vizet igyál, vagy menj haza, és aludd ki magad!

Quentin úgy tett, mintha meg sem hallotta volna Anna felcsattanását, és elébe tartotta a kezét.

– Szívesen élnék a lehetőséggel, hogy megmutathassam, mit tudok. Táncol velem?

Anna nemet akart mondani, de mire megszólalhatott volna, Dalton már szabályosan lelökte a székéről, hogy fel kelljen állnia.

– Út a paradicsomba – súgta közben a fülébe.

– Mókás fickó – jegyezte meg Quentin, miközben átölelte Annát. – Jó barátja?

– Igen, az.

Anna a nyomozó szemébe fúrta a tekintetét, és harcra készen, kissé előreszegezett állal a melegekre tett gonosz megjegyzést várt. Quentin azonban semmi ilyesmit nem mondott.

– Finom az illata, Anna – dünnyögte, és még közelebb húzta magához.

– Ne fáradjon, Casanova! Ha Dalton nem állít fel erőszakkal, mi most nem táncolunk.

– Később majd köszönetet mondok neki.

Egy pillanatra összeért a combjuk, amikor Quentin megforgatta. Anna szíve nagyot dobbant, de sietve összeráncolta a homlokát.

– Hiába igyekszik. Előre szólok, hogy ne is reménykedjen.

– Ó, cher! Összetöri a szívemet – suttogta Quentin cajun kiejtéssel.

Meleg lehelete Anna bőrét cirógatta. Izgató érzés volt, ő azonban elszántan küzdött ellene.

– Sajnálom, nyomozó. A sokat próbált férfibája más nőket talán levesz a lábukról, de nálam nem működik.

– Komolyan nem? – Quentin hangja lágy és simogató volt. – Pedig azt hittem, nagyon is jól működik.

Ez sajnos így volt. Hogy a fene enné meg! – gondolta Anna, és hűvös bosszankodást színlelt.

– Az az igazság, hogy fárasztanak azok a férfiak, akik túl sokat képzelnek magukról. Azt ajánlom, vesse ki inkább a lasszóját egy kezes és készséges libuskára. Nála talán bejönnek a trükkjei. Nálam viszont csak a drága idejét vesztegeti.

Anna el akart húzódni Quentintől, ő azonban szívére vonta a kezét.

– Jaj, cher, ne legyen kegyetlen egy derék cajun fiúval, és táncoljon velem!

– Kétlem, hogy annak, akit Quentin Malone-nak hívnak, egy csepp cajun vér is folyna az ereiben. Akkor már inkább ír whisky.

A férfi nevetve megint magához vonta Annát.

– Rosszul ítél meg – felelte.

– Dalton azt mondta, hogy figyelt engem. Miért?

– Maga szerint?

– Ne szórakozzon velem, nyomozó! És ne jöjjön azzal, hogy én vagyok itt a legszebb nő. Van otthon tükröm, van önkritikám, és kinőttem már abból a korból, hogy bevegyem ezt a vacak szöveget.

Quentin arcáról eltűnt a mosoly.

– Talán úgy gondolom, hogy védelemre szorul.

– És kitől kellene megvédenie? Talán Daltontól? Ugyan már! – mondta Anna gúnyosan.

Quentin eresebben átfogta a derekát.

– Azoktól a férfiaktól, akik az efféle helyekre járnak vadászni. A ragadozóktól, akik olyan nőket keresnek, mint maga. Lesik, ahogy azok önfeledten rázzák magukat a táncparketten, és semmit sem vesznek észre.

– Amennyire tudom, maga volt az egyetlen, aki engem lesett.

– Igen, de én a jófiúk közé tartozom.

– És ez miért olyan biztos? – Annát bosszantotta, hogy a nyomozó rá akar ijeszteni, és dacosan felvetette a fejét. – Csak mert jelvénye van?

– Igen, azért.

– Ne vegye rossz néven, de ez bennem halvány bizalmat sem ébreszt. – Anna már nemcsak mérges volt, hanem egyenesen dühös, és indulatosan kirántotta magát a férfi karjából. – És mire célzott azzal, hogy ráztam magam a táncparketten? Azt hiszi, olcsó kis nő vagyok, aki így akarja felhúzni a pasasokat?

– Ezt nem mondtam. Nézze, Anna! Két nőt megöltek, és mindkettőnek vörös haja volt. Mind a ketten egy klubban töltötték életük utolsó estéjét, és jól mulattak. Ebben semmi rossz nincs. Csak éppen olyasvalakinek a figyelmét is felhívták magukra, akiét nem kellett volna. Aki leste őket, és várt.

Annának libabőrös lett a karja, de elfojtotta a félelmét, és a nyomozóra emelte lángoló arcát.

– Rám akar ijeszteni?

– Igen. Mert aki fél, az óvatos.

Annának hosszú pillanatokra elakadt a szava. Sok minden eszébe jutott, amit válaszolhatott volna, ha meg tudott volna szólalni. És más is eszébe jutott. Olyasmi, amit szeretett volna örökre elfelejteni. Egy tizenhárom éves lány, aki bízott az emberekben, és egy ártatlan, hatéves kisfiú.

– Van, hogy az óvatosság semmire sem jó – mondta végül halkan, reszketeg hangon. – Az ember néha csak azért válik célponttá, mert rosszkor van rossz helyen. Jól vagyok, Malone nyomozó. Hagyjon békét nekem!

Anna több kíváncsi tekintetet is magára vonzott, miközben utat tört magának a táncolók között. Quentin azonban nem hallgatott rá. A táncparkett szélén beérte, elkapta a karját, és maga felé fordította.

– Sajnálom, ha felbosszantottam.

– Pontosan azt tette. És ha az előbb esetleg nem hallotta volna, még egyszer elmondom: hagyjon békét nekem! – Anna kiszabadította a karját, és odasietett Daltonhoz. – Hazamegyek. Légy szíves, add ide a táskámat!

– Hogyhogy? – Dalton zavarodottan felnézett Malone-ra. – Mi történt?

– Így hatok a nőkre – mondta Quentin. – Nagy láb, nagy pofa. Ez nálunk családi átok.

Anna nem mosolyodott el, csak kinyújtotta a kezét.

– A táskámat, Dalton. És a dzsekimet. Légy szíves!

Barátja eleget tett a kérésének.

– Megkeresem Billt, és mi is megyünk.

– Arra semmi szükség. Maradjatok csak, és érezzétek jól magatokat! – Anna lehajolt Daltonhoz, és arcon csókolta. – Bill vegye úgy, hogy tőle is elköszöntem. Reggel találkozunk.

Dalton szemlátomást nem tudta, mit tegyen, de Quentin megmentette.

– Ne aggódjon, majd én hazaviszem Annát – mondta. – Csak egy percet kérek, hogy szólhassak a társamnak.

Anna hitetlenkedő pillantást vetett rá.

– Szó sem lehet arról, hogy hazavigyen. Mi itt és most elköszönünk egymástól – mondta, és elindult.

Quentin azonban megint utánament.

– Tudom, hogy dühös rám, de ne legyen ostoba! Valaki nőket gyilkol a városban.

Anna eldöntötte, hogy nem fog félni. Nem engedi, hogy ez a Malone megrémítse. A Francia negyed az otthona. Tucatnyi barátja van, akik a *Tipitina* és a lakása között élnek. A múltja miatt túl sok hely ébreszt benne félelmet, a Francia negyed azonban nem tartozik közéjük. Itt biztonságban van.

– Nem tartozik felelősséggel értem, nyomozó. Felmentem a kötelessége alól. Egyenesen ragaszkodom ahhoz, hogy ne foglalkozzon velem. Jó éjszakát!

Anna a kijárathoz indult, de Malone továbbra is a sarkában maradt.

– Legalább azt engedje meg, hogy taxit hívjak magának!

– Nem.

– Anna, ez nem vicc. Odakint még szabadon járkál egy gyilkos.

– Továbbá mindenféle erőszakoskodó, betörő és… egy emberrabló is. – Anna nyugalmat erőltetett magára. – Én viszont nem élhetek örökös félelemben. Ez a negyed az otthonom. Húsz perc alatt hazaérek. Sok barátom él a környéken, ha bajba kerülnék, tőlük bármikor kérhetek segítséget. Ezerszer tettem már meg gyalog az utat a lakásomig, és a Francia negyedben soha semmilyen gondom nem volt – magyarázta.

Quentin arcáról azonban azt kellett leolvasnia, hogy érvei süket fülekre találtak, ezért másként próbálkozott.

– Jól van, feladom – mondta megjátszott beletörődéssel. – Hazavihet, ha attól nyugodtabb lesz az álma. Menjen, szóljon a társának! Itt fogom várni. De ne maradjon el sokáig, mert hajlamos vagyok a szökésre! – tette hozzá a homlokát ráncolva.

Malone szemlátomást megkönnyebbült.

– Jól van. Máris itt vagyok – ígérte, és elindult, két lépés után azonban megállt, és visszafordult. – Megígéri, hogy nem lép le?

Anna esküre emelte két ujját.

– Cserkész becsületszavamra!

Amint Quentin eltűnt a tömegben, Anna megfordult és kiviharzott az ajtón. Találékonyságát elégedett mosollyal nyugtázta, és csak egészen halvány lelkifurdalást érzett azért, mert átrázta a nyomozót. Végül is Malone szabályosan ráerőltette magát, ő pedig igazából nem szegte meg az esküjét. Ugyanis soha életében nem volt cserkész.

Anna szaporán lépkedett, mert mérget vett volna arra, hogy a nyomozó, amint észreveszi az eltűnését, azonnal utána fog indulni. Micsoda rámenős és erőszakos alak! – gondolta. A kérlelhetetlen konokság biztosan hasznos tulajdonság egy zsarunál, de attól még borzalmasan bosszantó.

Anna összehúzta magán a dzsekijét. Most, hogy Bill és Dalton nem volt vele, és a beszélgetésük nem terelte el a figyelmét a hidegről, sokkal jobban fázott. A Francia negyed utcáit, a házakat, a hangokat és az illatokat viszont mind régóta ismerte. Itt otthonosan mozgott, és jól érezte magát.

Általában mindig. Ma éjszaka azonban nem. Amíg a *Tipitiná*ban volt, eleredt az eső, és a barátságtalan idő még a legmerészebbeket is otthon tartotta, vagy hazakergette a meleg szobába. A néptelen járdák eljegesedtek és csúsztak, a nedves hideg bebújt Anna bőre alá, és a csontjáig hatolt.

A Jackson téren már minden üzlet bezárt. Anna az órájára nézett, és csodálkozva látta, hogy éjjel egy is elmúlt. Azt hitte, még sokkal fiatalabb az idő.

„Két nőt megöltek, és mindkettőnek vörös haja volt. Mind a ketten egy klubban töltötték életük utolsó estéjét, és jól mulattak.” Anna halkan elkáromkodta magát, és szorosan testére fonta a karját. A fene enné meg Malone nyomozót! Minek kellett őt ilyen szövegekkel ijesztgetnie? Az egész estéjét elrontotta azzal, hogy

megjelent, és bogarat akart ültetni a fülébe. Pedig neki semmi baja. Köszöni szépen, jól van, és semmiféle veszély nem fenyegeti.

Ezt akarta hinni, gondolatai mégis visszakanyarodtak a két halott nőhöz. A *Times-Picayune* beszámolt a gyilkosságokról, és ő is olvasta azokat a tudósításokat. Az áldozatok hajszínéről azonban szó sem esett bennük, és arról sem, hogy a haláluk éjszakáján táncolni voltak. Az újság csak azt tartotta fontosnak megírni, hogy mindkettejüket megerőszakolták, aztán pedig megfojtották.

Anna megborzongott. Egyszeriben természetellenesnek találta a kihalt utcákat, a csendet. Lapos sarkú cipője minden egyes lépésére halkan cuppogott a nedves kövezeten. Sokkal halkabban, mint ahogyan a háta mögött kopogtak a léptek.

A háta mögött! Anna szívverése felgyorsult. Gondolatban a pokolba kívánta túlságosan élénk fantáziáját, és Malone nyomozót is újra elátkozta azért, mert elültette benne a félelem csíráját. Biztos, ami biztos, mégis megszaporázta a lépteit, hogy mielőbb hazaérjen. Ám ekkor mögötte is azonnal felgyorsultak a lépések.

Anna megállt, minden bátorságát összeszedte, és hátralesett a válla fölött. A járda üres volt. A téren csak a bezárt boltok bejáratai feketéllettek, és a házak meg a fák vetettek sötét árnyékokat. Sötéteket és fenyegetőeket. Anna torkából ijedt sikoly akart feltörni, de elfojtotta, és erőnek erejével uralkodott magán és a képzeletén.

Végül továbbindult. Eleinte lassan, aztán egyre gyorsabban ment. Közben tisztán hallotta, hogy háta mögött a lépések is szaporábbak lettek.

„Két nőt megöltek, és mindkettőnek vörös haja volt.”

Annán most már elhatalmasodott a rémület, és futásnak eredt. Hogy levágja az utat, a járdára hosszú, fekete árnyat vető székesegyház felé vette az irányt, aztán befordult a St. Ann utcába, abból pedig a Francia negyed lakóházaihoz vezető Royalba.

Követője nem maradt le mögüle.

Papucscipőjében nem tudott elég gyorsan szaladni. Hirtelen elhatározással kibújt belőle, közben megtántorodott kicsit, és

felkiáltott, amikor valami megszúrta a talpát. Zihálva szedte a levegőt, és szíve olyan hangosan kalapált, hogy semmi mást nem hallott tőle.

Már csak négysaroknyira volt a házuktól. Balra tőle, két nagy épület hátsó oldala között egy kis mellékutca nyílt. Azon át sokkal rövidebb az út, és legalább ezerszer ment már arra haza. Hosszas gondolkodás nélkül most is befordult a kis utcába. Sötétség vette körül, de ő csak arra összpontosított, hogy mielőbb otthon legyen.

Háta mögött egyszer csak hangos csörömpöléssel egy fémdoboz gurult végig az aszfalton. Megtalált! – futott át a fején a rémisztő gondolat. Megtalálta, és most egyedül van vele. Jóságos ég! Ahelyett, hogy lerázta volna a követőjét, szabályosan becsalogatta ide maga után.

Gyomra egészen kicsire összeszorult, torkát félelem fojtogatta, és köd borult az agyára. A sötétben megint megbotlott, és újabb értékes másodperceket veszített. Lelki szemeivel már látta, hogy üldözője utoléri és kinyújtja utána a karját.

Már nem volt messze az utca vége. Anna még egyszer nekilendült, és a következő pillanatban teljes erőből nekiütközött Quentin Malone-nak. A férfi elkapta, hogy ne essen el, ő pedig megkönnyebbült kiáltással a nyakába csimpaszkodott, és felzokogott.

Quentin kicsit eltartotta magától, hogy láthassa az arcát. Tekintetében most nyoma sem volt a somolygós gúnynak, mint eddig mindig.

– Jézusom, mi történt? – kérdezte.

Anna levegő után kapkodott, hogy meg tudjon szólalni.

– Követett… valaki…

– Követte valaki? Hol?

– Ott – mutatott Anna a mellékutcára. – És már előtte is.

– Maradjon itt! Megnézem…

– Ne! Ne hagyjon egyedül!

– Utána kell néznem. Maga itt biztonságban van – nyugtatta a férfi, és eltolta magától. – Ne mozduljon el a lámpa alól! Máris visszajövök.

Anna engedelmesen ott maradt az utcai lámpa fényében. Reszketve állt, és hiába akarta, nem sikerült megakadályoznia, hogy összekoccanjanak a fogai. Tudta, hogy nem az éjszakai hideg az oka, hanem valami sokkal félelmetesebb.

Kész örökkévalóságnak érezte azt az időt, amíg egyedül volt, pedig Quentin Malone valójában már pár perc múlva visszament hozzá.

– Az utca üres – mondta. – Semmi szokatlant nem láttam. Biztos, hogy követték?

– Igen. Hallottam.

– Folytassa!

– Teljes csend volt, és tisztán ki tudtam venni a lépteit.

– Mikor figyelt fel rá először?

– Mindjárt azután, hogy kijöttem a *Tipitiná*ból.

A férfi sokáig szótlanul nézett Annára, mintha magában minden egyes szavát, minden egyes hangsúlyát mérlegre tette volna.

– Hazakísérem – mondta végül.

Anna ezúttal nem tiltakozott. Csak elindult a nyomozó mellett, és arra gondolt, hogy életében talán soha senki társaságának nem örült még annyira, mint most az övének.

– Vacog a foga.

– Fázom. Mezítláb vagyok.

Quentin lenézett Anna lábára, és meglepett hangot hallatott.

– Hova lett a cipője?

– Lerúgtam magamról. Valahol… útközben.

– Megkeresem.

– Ne, hagyja! Én most már csak haza szeretnék érni.

Quentin pár pillanatig a homlokát ráncolva gondolkodott.

– Vihetném az ölemben – ajánlotta fel végül.

– Köszönöm, de nem kell. Komolyan nem.

A férfi szóra nyitotta a száját, mintha vitába akart volna szállni Annával, ám aztán csak még egyszer végignézett rajta.

– Mondjon el mindent részletesen! – kérte.

Anna eleget tett a felszólításnak. Azzal kezdte, hogy feltűnt neki a csúszós járda, és azzal fejezte be, hogy Quentin karjában kötött ki.

– Biztos abban, hogy a követője bejött maga után a mellékutcába?

– Igen – vágta rá Anna habozás nélkül. – Már az utca végéhez közeledtem, amikor csörömpölést hallottam a hátam mögül. Mintha valaki belerúgott volna egy üres fémdobozba.

– Lépéseket viszont nem hallott.

Anna megrázta a fejét.

– Rohantam, ahogy csak bírtam. A saját zihálásomtól és szívverésemtől semmi mást nem hallottam.

Quentin kis ideig hallgatott, mintha magában végiggondolta volna a lehetőségeket.

– Nem lehet, hogy az én lépteimet hallotta? – kérdezte végül.

Anna megállt, és felnézett rá.

– Tessék?

– Amikor rájöttem, hogy meglépett a *Tipitiná*ból, megkérdeztem Daltontól, merre mehet haza, és maga után indultam. A St. Peter utcán át ment a St. Annbe?

Anna bólintott.

– Akkor lehet, hogy engem hallott, mielőtt befordult volna a mellékutcába.

– És mitől gurult el az a doboz?

– Akár egy szemetesből is kieshetett, miközben egy macska átkutatta.

Lehet, hogy mindennek csak Malone figyelmeztetése volt az oka? – találgatta magában Anna, miközben továbbmentek. Miután jól rám ijesztett, elragadott a fantáziám, és ez az egész csak a képzeletemben játszódott le?

– Nem is tudom – dünnyögte bizonytalanul. – Nagyon féltem. Pedig nem szoktam.

Kivéve éjszakánként, ha rémálmok gyötörnek, tette hozzá magában. Amikor Kurt eljön értem.

– Abban a házban lakik? – mutatott előre Quentin.

– Igen – felelte Anna, aztán felsikított, mert belelépett valami éles tárgyba. – Jaj! Várjon! – kérte, és a férfi karjára támaszkodva megnézte a talpát. Vérzett, és nem is kicsit. – Üvegszilánk lehetett.

– Mutassa!

Quentin lehajolt, szemügyre vette a sebet, aztán elkáromkodta magát, és se szó, se beszéd ölbe kapta Annát.

– Malone! Tegyen le!

– Szó sem lehet róla! – felelte a férfi, és nagy léptekkel elindult Annáék háza felé. – Már két sarokkal korábban meg kellett volna tennem.

– És ha meglátnak minket így?

– Legfeljebb azt fogják hinni, hogy friss házasok vagyunk. Én meg egyébként sem siethetek mindennap egy bajba jutott ifjú hölgy védelmére.

– De hát maga rendőr!

Quentin elvigyorodott.

– Igaz, de többnyire hullákkal van dolgom. Hol vannak a kulcsai?

Anna előkotorta a táskájából a kulcskarikát, és odaadta a férfinak.

– A kerek a kertkapué, a szögletes a lakásomé – mondta.

Pár perc múlva a fürdőkádja szélén ült, lába pedig egy törölközőn Malone ölében feküdt. A nyomozó már beszólt a 8. kerületi kapitányságra, elmondta, mi történt, és megkérte az ügyeletes tisztet, hogy küldjön ki járőröket a környék átvizsgálására. Azt is javasolta, hogy kérdezzék ki a *Tipitina* vendégeit.

Most viszont már csak Anna talpával foglalkozott.

– Igen, ez üveg – dörmögte. – Úgy látom, söröspalackból származhat. A Francia negyed ajándéka.

Anna érezte, hogy arcából kifutott a vér.

– Gondolja, hogy… össze kell varrni? – kérdezte remegő hangon.

A férfi aggodalmas pillantást vetett rá.

– Ugye nem akarja azt mondani, hogy mindjárt elájul?

– Nem szeretnék. – Anna beharapta az ajkát, és mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjék. – Csak nem bírom a vér látványát. Azóta… Tudja, mióta.

– Sejtem. – Quentin felállt, a mosdóhoz lépett, és megnedvesített egy törülközőt. Óvatosan lemosta vele Anna lábát, aztán finoman megtapogatta a sebet. – Nem tűnik mélynek. Nem hiszem, hogy be kellene mennie az ügyeletre.

Anna kifújta tüdejéből a levegőt. Csak most döbbent rá, hogy egészen eddig visszafojtotta.

– Köszönöm.

– Szóra sem érdemes. – A férfi felegyenesedett, és kinyitotta a gyógyszerszekrényt. – Fertőtlenítőszerre, steril gézre, ragtapaszra és csipeszre lesz szükségem. Találok itt ilyeneket?

Anna megmondta, mi hol van, Quentin pedig mindent előszedett, aztán megint letérdelt mellé, hogy bizonyítékát adja szanitéci képességeinek.

– Jól van, kislány – dünnyögte. – Harapjon rá az öklére, mert ez most fájhat kicsit!

Amikor a férfi kezébe vette a csipeszt, Anna lehunyta a szemét, és úgy várta a fájdalmat. Az hamar meg is érkezett, ő pedig halkan felnyögött.

– Megvan! – mondta Quentin. – Szép nagy üvegszilánk. Meg akarja nézni?

– Inkább nem. – Anna félrefordult, hogy még véletlenül se lásson vért. – Akkor biztosan elájulok.

– Kösz, hogy figyelmeztetett. Még egy kicsit szedje össze magát, mert csak most jön a feketeleves.

Quentin nem túlzott. Miközben fertőtlenítette a sebét, Anna szabályosan csillagokat látott.

– Szörnyen csíp! – sziszegte.

– Sajnálom, bébi. De most már túl van a legrosszabbon – nyugtatgatta a férfi mosolyogva.

Arca most egészen kisfiús volt, és Anna szíve nagyot dobbant. Csakis a megkönnyebbüléstől, győzködte magát gondolatban. Nem azért, mert bármit is érez a nyomozó iránt. És nem is olyan megmagyarázhatatlan, érzéki vágyak miatt, amelyek komoly bajba sodorhatnak egy nőt.

– Nagyon ért a gyógyításhoz, Malone – mondta, és megpróbált könnyedséget csempészni a hangjába. – Nem lehet, hogy pályát tévesztett, és inkább orvosnak kellett volna mennie?

Quentin felnevetett.

– Aligha. Már azokkal az iskolákkal is éppen eleget küszködtem, amelyekre ahhoz volt szükség, hogy első osztályú nyomozó lehessek – mondta, miközben gyorsan és ügyesen bekötözte Anna lábát. – Van fáj dalomcsillapítója?

– A szekrényben.

A férfi elővette az üvegcsét, a tenyerébe rázott belőle egy kék pirulát, és egy pohár vízzel együtt odavitte Annának.

– Egy darabig fájni fog a lába – jósolta meg. – Azt ajánlom, egyelőre kerülje el a *Tipitiná*t.

– Talán örökre el fogom. – Anna bevette a gyógyszert, aztán felállt, de felnyögött, amikor megpróbált ránehezedni a sebes lábára. – Egy életre kitáncoltam magam.

– Az is elég lesz, ha legközelebb taxit kerít magának. Vagy kísérőt.

– Azzal most is próbálkoztam – felelte Anna, és óvatos lépést tett az ajtó felé. – Csak nem tudott eljönni a partnerem.

– Nem állítanám, hogy ezt szomorúan hallom – mosolygott rá Quentin. – Ritkán van alkalmam arra, hogy doktorosdit játsszam.

Anna szíve megint nagyot dobbant, és most már nem tagadhatta, hogy ennek csakis elemi erejű vonzódás lehet az oka.

– Jöjjön, kikísérem – mondta sietve.

– Most még kímélnie kell a lábát. – A férfi szeme sarkában nevetőráncok jelentek meg. – Ha akarja, ágyba dugom.

Hogy akarom-e? De még mennyire! És az bölcs lenne tőlem? Jézusom, egyáltalán nem, felelte meg gondolatban Anna a kérdéseit. Jobb lesz, ha távol tartja az ágyától Quentin Malone-t, aki elbűvölőbb, mint bármelyik csodaszerrel kereskedő ügynök.

– Inkább ne! – felelte. – De azért ügyes kísérlet volt.

– Örülök, hogy így látja. Majd még próbálkozom.

Anna úgy tett, mintha nem hallotta volna a választ. És mintha nem örült volna máris az újabb próbálkozásnak.

– Mindent köszönök – mondta az ajtóban. – Komolyan nagyon… hálás vagyok.

– Mi, rendőrök, szolgálunk és védünk.

– Amit ma éjszaka tett, az sokkal több volt szolgálati kötelességnél. – Anna kinyitotta az ajtót. – Lehet, hogy… megmentett. Ki tudja, mi történt volna velem, ha maga nincs.

– Foglalkozni fogok a dologgal, és értesítem, ha bármit megtudok – felelte Quentin. – Egyébként a maga kedvéért Jaye Arceneaux nevelőszüleinek is utánanéztem.

Anna szája hirtelen kiszáradt.

– És?

– Semmi gyanúsat nem találtam. Clausenék tiszták, mint a friss hó.

Anna megkönnyebbült, de el is szomorodott.

– Egészen biztos ebben?

– Igen, amennyire csak lehetek. Több mint egy tucat gyerek nevelőszülei voltak már. Beszéltem néhányukkal, és mindnyájan csak jót mondtak róluk. A gyermekvédelem nyilvántartásai szerint pedig több nevelt gyerekük is sokra vitte az életben.

– Olyanok is voltak, akik megszöktek tőlük?

– Ezt is ellenőriztem. Voltak, de később mindannyian épen és egészségesen megkerültek. – Quentin arcán együttérzés jelent meg. – Nagyon úgy fest, Anna, hogy a kis barátnője valóban megszökött. Ha pedig úgy történt, akkor lefogadom, hogy előbb-utóbb ő is előkerül majd.

– Bárcsak tudnék hinni ebben! – suttogta Anna. – Nagyon szeretnék, mert ennél csak rosszabb lehetőségek vannak.

– Így igaz. – A férfi felemelte a kezét, és gyengéden megsimogatta Anna arcát. – Majd jelentkezem. Aludjon jól!

25. FEJEZET

Január 20., szombat
Késő éjszaka

Jaye arra ébredt, hogy valaki sír. Egyébként teljes csend volt, és a sírás így még reménytelenebbnek hallatszott. Egy elveszett lélek sírása volt. Egy ugyanolyan elveszett léleké, mint amilyen ő is.

Úgy gondolta, az a lány lehet az, akivel a múltkor az ajtón keresztül beszélgetett. Felkelt az ágyról, lábujjhegyen az ajtóhoz osont, és rátapasztotta a fülét. Megértette a másik lányt. Átérezte a fájdalmát, és együtt szenvedett vele. Ő is biztosan fogoly. Vajon az elrablójuk őt kiengedi néha? Megengedte-e neki valaha is, hogy játsszon a parkban, vagy elmenjen moziba? Őt is az utcán kapta el? Mióta lehet már itt? Hónapok, esetleg évek óta? Jaye sajnálta azt a lányt, és saját magát is.

– Hahó! – szólt át először halkan, aztán hangosabban az ajtón, és tenyerét a durva fához nyomta. – Én vagyok az. Ne sírj! Gyere fel hozzám, és beszélgessünk! – kérte.

A sírás abbamaradt, de senki sem válaszolt. Pillanatok teltek el így.

– Gyere fel! – próbálkozott újra Jaye. – Beszélgess velem, és legyünk barátnők!

Semmi. Jaye várt, óráknak érezte a perceket, és dobogó szívvel válaszért imádkozott magában. Végül újabb kísérletet tett.

– Kérlek! – kiáltotta. – Kérlek, gyere ide, és beszéljünk!

Valahol a házban nagy csattanással becsukódott egy ajtó. Jaye lehunyta a szemét, és reménytelenség lett úrrá rajta. A másik lány nem jön fel hozzá. Egyedül van. Még mindig egyedül.

Egyszer csak nevetés törte meg a csendet, és Jaye felriadt a bénultságából. Nem, ő nem adja fel, mint az a másik lány. Soha nem fog lemondani arról, hogy átverje azt a szörnyeteget, és megszökjön innen.

Fülét megint nevetés ütötte meg. Többen is nevettek egyszerre, és a hangok odalentről, az utcáról jöttek. Emberek vannak az ablaka alatt! Segíthetnének rajta, ha valahogy sikerülne felhívnia magára a figyelmet!

Az ablakhoz rohant, és kiabálva, sikoltozva eszelősen ütni-verni kezdte a beszögelt deszkákat. Kezén felszakadtak a hólyagok, és vérezni kezdtek. Jaye letépett egy darabot a falról levált tapétából, és az ujjaira tekerte. Közben potyogó könnyeivel elkeveredett vérével összekente a falat, és olyan mintákat hagyott rajta, mintha egy öregember írt volna rá valamit reszketeg, döcögős írással.

Írás! Ez az!

Jaye végignézett a falon, és újabb darab lelógó tapétát keresett. Talált is egyet, de az elöregedett papír szétmállott, amikor le akarta tépni. Ő azonban nem adta fel. Még egyszer próbálkozott, aztán harmadszor is. Sarkainál fogva, óvatosan kezdte el húzni a tapétát, és most végre egyben le tudott szakítani egy jegyzetlapnál valamivel nagyobb darabot.

Keze már nem vérzett, de erősen megnyomta a jobb mutatóujját, hogy megint kinyíljon rajta a seb. Amint újra eleredt a vére, betűket kezdett rajzolni vele. Amikor az az ujja már elviselhetetlenül lüktetett, egy másikat vett elő. Ezt egészen addig folytatta így, amíg befejezte a rövid üzenetet: *Segítség! Fogva tartanak! Jaye Arceneaux.*

A régi épület ablakkeretei már megvetemedtek. Jaye úgy gondolta, a keret és a fal között ki tudja csúsztatni a cédulát. Ahhoz azonban előbb a kezét kellett bepréselnie a szűk kis résbe. Lassan,

kínkeservesen, de végül sikerrel járt. A keze elzsibbadt, az ujjai elgémberedtek, ajka fölött és a homlokán izzadság gyöngyözött. Mégis addig-addig tuszkolta a papírt, amíg a falon kívül már el tudta ejteni.

Csak most vette észre, hogy még mindig sír. Hangtalanul hullajtotta a remény könnyeit. És a reménytelenségéit.

Kiszabadította a résből a kezét, lerogyott a földre, és melléig felhúzott térdére hajtotta a fejét. Magában azért imádkozott, hogy valaki találja meg az üzenetét, és vigye el a rendőrségre. Aztán pedig jöjjenek el érte a rendőrök, és mentsék meg.

Úgy lesz. Úgy kell lennie!

26. FEJEZET

Január 21., vasárnap
Francia negyed

Anna kábultan ébredt. Nem igazi másnaposság kínozta, bár előző este többet ivott, mint szokott, hanem lelki macskajaja volt. Nem akart megmozdulni, kikelni az ágyból, elkezdeni egy újabb napot. Feje és lába sajgott, a szeme égett, hangulata mélypontra süllyedt.

Csukott szemmel feküdt, és felidézte magában az éjszaka történéseit: oldott, felszabadult viselkedését a klubban, Quentin szavait arról a két halott nőről és azt, ahogyan rajta hazafele egyre jobban elhatalmasodott a rémület. Valóban követte valaki, vagy csak a képzelete szaladt el vele?

Szerette volna azt hinni, hogy a második lehetőség az igaz, de hiába. Soha nem volt hajlamos a hisztériára, és ma sem érezte magát annak. Félni és hisztérikusan fantáziálni két nagyon különböző dolog. Háta mögött a léptek ugyanakkor álltak meg, és ugyanakkor indultak tovább, amikor ő megállt vagy elindult. Malone pedig nem állt volna meg, ha ő lett volna a nyomában, elvégre utol akarta érni.

Kivéve, gondolta újra, ha ezt az egészet nem csak én képzeltem. Az sem lenne csoda, vágott keserű fintort. Az utóbbi időben túl sok minden történt vele, ami megviselte az idegeit. Aztán még Malone is bogarat tett a fülébe, félelmet ébresztett benne, az pedig, akár a gaz a kertben, elburjánzott benne… és leginkább a fejét lepte el.

Kávé utáni vágya lassanként eresebbnek bizonyult, mint az a csábító lehetőség, hogy egy-két órát még ágyban maradjon. Végül felkelt. Felnyögött, amikor sérült lábára nehezedett, de azért kisántikált a konyhába. A Szent Lajos-székesegyházban tizenegy órakor is lesz még mise. Addig bőven megkávézhat, elolvashatja az újságot, és jó nagyot zuhanyozhat is.

Miután feltette főni a kávét, elindult, hogy felhozza az újságot. Amint kinyitotta a bejárati ajtót, Ben Walkerrel találta szemközt magát, aki éppen fel akart csengetni hozzá. Bal kezében a *La Madeline* nevű francia pékségből származó zacskókat tartott, a jobban pedig italtartó tálcát egyensúlyozott.

Ez meg mit képzel? – háborgott magában Anna. Az este lógva hagyott, most meg be akarja hízelegni magát nálam? Abból nem eszel, öreg!

– Maga meg hogy kerül ide? – kérdezte tőle hűvösen.

– Még nem is csengettem. Honnan tudta, hogy itt vagyok? – csodálkozott a férfi.

Anna lehajolt az újságért, és Ben most már megértette, hogy valójában azért jött le.

– Hoztam sajtot és friss bagettet. Ugye nem reggelizett még? – Miután hiába várt a válaszra, a férfi meglengette az italtartót. – Tejeskávét is vettem. Bemehetek?

– Attól tartok, nem. Most éppen nem vágyom társaságra.

– Haragszik rám. A tegnap este miatt.

Anna egyenesen a szemébe nézett.

– Úgy gondolom, ha együtt akart volna lenni velem, azt megtehette volna az este a *Tipitiná*ban. Ma reggel már elkésett vele.

Ben elkeseredett képet vágott.

– El akartam menni, de egy betegemnek sürgősen szüksége volt rám. Mire pedig elszabadultam, már holtfáradt voltam. Sem magát, sem a barátait nem akartam kitenni a rossz hangulatomnak. Őszintén sajnálom, Anna. Nagyon szerettem volna találkozni magával.

A férfi úgy nézett rá a nagy, barna kutyaszemével, mintha valóban kölyökkutya lenne, és éppen most akarnák kizavarni a hidegbe. Anna mérgesen fújtatott egyet, de végül elállt az útból.

– Jól van, legyen! De komolyan haragszom – mondta.

Ben átláthatott rajta, mert elmosolyodott, és belépett a lépcsőházba. Tekintete bejárta a mennyezeti stukkót, a domborműveket a falakon és a kovácsoltvas lépcsőkorlátot.

– Szeretem ezeket a régi házakat. Nagyon karakteresek.

– Szerintem is. Jöjjön! Kímélnem kell a lábamat.

A férfi csak most vette észre a kötést.

– Mi történt?

Miközben felmentek az első emeletre, Anna röviden beszámolt az éjszaka történéseiről. Miután befejezte, Ben megérintette a kezét.

– Ott kellett volna lennem magával. Akkor nem járt volna így.

Viszont Quentin Malone-nal sem lehettem volna olyan sokáig kettesben, gondolta Anna.

– Nem a maga hibája – felelte, amikor beléptek a lakásába. – Arra van a konyha – mutatta, s miután odaértek, ledobta az asztalra az újságot. – Üljön le! Hozok tányérokat és szalvétát.

A férfi kinyitotta a zacskókat.

– Van camembert, gouda és zöldséges lágy sajt. Nem tudtam, melyiket szereti a legjobban.

Anna halvány mosollyal nyugtázta a megvesztegetésére tett kísérletet.

– Nem azt akarta inkább mondani, hogy nem tudta, mennyire haragszom magára?

Ben elmosolyodott.

– Ilyen könnyű engem kiismer… Te jó ég, látta ezt? Az újságban.

Anna odament az asztalhoz, rápillantott a *Times-Picayune* első oldalára, és azonnal tudta, melyik címre gondolt a férfi. *Támadás ért egy nőt a Francia negyedben.*

– Jézusom! – Anna lerogyott egy székre. – Ez ma éjszaka történt?

– Igen. – Ben megint maga felé fordította a lapot. – A *Nyávogó Cicá*ban pincérnő, és éppen munkából ment haza. Hátulról támadtak rá.

Anna szájához kapta a kezét.

– Mit írnak még?

Ben átfutotta a tudósítást.

– A nő nem látta a tettest. Úgy gondolja, valami elijeszthette a férfit, de nem tudja, mi lehetett az. Magát hány órakor követték?

– Egykor – felelte Anna rövid gondolkodás után. – Emlékszem, mert megnéztem az órámat.

– Ez itt kevéssel kettő után történt. Miután bezárt a *Nyávogó Cica.*

Anna szája kiszáradt, és nagyokat kellett nyelnie, hogy meg tudjon szólalni.

– Gondolja, hogy ugyanaz a pasas lehetett, aki… engem is követett?

– Nem tudom, de a hasonlóság…

A férfi nem fejezte be a mondatot, Anna azonban így is kitalálta, mit akart mondani. Túl sok a hasonlóság ahhoz, hogy legyinthetnének rá.

– Milyen színű haja van annak a nőnek?

Ben felvonta a szemöldökét.

– Arról nem írnak. Miért?

– Mindegy. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most azonnal felhívom Malone-t.

– Malone-t? – Ben fázósan megborzongott. – Ó, igen, a dicső lovagját! – tette hozzá.

Hangja váratlanul éles lett, mintha féltékenység beszélt volna belőle. Anna azonban ezt most nem hízelgőnek találta, hanem bosszantónak.

– Ha nem csal az emlékezetem, Ben, tegnapra én elhívtam magát, de végül nem jött el. Úgyhogy ha gondja van azzal, hogy Malone hozott haza…

– Gondom? – kérdezte a férfi meglepetten, és Anna elé tartotta az egyik papírbögrét. – Tejeskávét?

A kávé már éppen csak langyos volt, Anna mégis megitta. Az ízének semmilyen hőmérsékleten nem tudott ellenállni. Ben is kortyolni kezdte a magáét, a bagetthez pedig mind a ketten a camembert mellett döntöttek. Evés közben semmiségekről, leginkább az időjárásról beszélgettek.

Miután végeztek, a férfi eltolta maga elől a tányért, és megköszörülte a torkát.

– Az utolsó találkozásunk óta sokat gondolkodtam a titokzatos emberünkön. Szívesen elmondom, mire jutottam.

Anna kihúzta magát ültében.

– Hallgatom.

– Azt már tudja, hogy hat beteg volt nálam pénteken, és mindegyiküket megkérdeztem a várómban hagyott könyvről meg a tévéadással kapcsolatos üzenetről. Mind a hatan tagadták, hogy tőlük származott volna a boríték. Természetesen hazudhattak is. Az utóbbi napok történéseinek fényében nem várhatjuk el a bűnöstől, hogy beismerő vallomást tegyen.

– Akkor mit csináljunk? Verjük ki az igazságot a betegeiből?

Anna humora mosolyt csalt Ben arcára.

– Az sem rossz ötlet, de nekem más tervem van. Próbára teszem az őszinteségüket.

– Hogyan?

– Először is nem szűkítem le a kérdezősködésemet a pénteki betegeimre. Bármelyik másik is otthagyhatta a borítékot, amíg én bent voltam a rendelőben. – A férfi hamiskásan elmosolyodott. – A pszichológia fegyverét fogom ellenük fordítani.

– Ezt nem értem.

Ben buzgón előrehajolt.

– Amikor a borítékról érdeklődtem a betegeimnél, nem mondtam el, mi volt a küldeményben. Most majd feltűnő helyre kiteszem azt a könyvet a rendelőmben. A pszichológia tanítása szerint a bűnös nem

fogja tudni levenni róla a szemét. Sőt mi több, arra számítok, hogy nemcsak nézni fogja, hanem még valamilyen megjegyzést is tesz majd rá.

Anna rövid mérlegelés után bólintott.

– Ez jól hangzik, de…

– Higgye el, működni fog!

– Biztos abban, hogy valamelyik betege volt az? Az előbb azt mondta, hogy gyakorlatilag bárki bemehet a várójába, amíg maga bent van a rendelőben.

– De más miért tette volna? Sokat töprengtem ezen. Miért éppen én? Hogy kerülök a képbe? Végül arra jutottam, hogy kései ráadás vagyok.

Anna összeráncolta a homlokát.

– Ezt már megint nem értem.

– Az a betegem, bárki legyen is, maga miatt kezdett hozzám járni. Szüksége van rám a ki tudja milyen terve megvalósításához. Az én szerepem az egész rejtély kulcsa.

– Folytassa!

– Miért éppen engem választott ki? A szakterületem miatt? Hallotta esetleg valamelyik előadásomat?

– Igen, a szakterülete – bólintott Anna. – Az lesz az!

– Én is így gondolom. Szóval, hogy talált rám az emberünk? – Ben felemelte a kávésbögréjét, de mindjárt vissza is tette az asztalra, mert már üres volt. – Az Arany Oldalakban benne van, hogy a gyermekkori trauma a szakterületem, és a pasasunknak akár egy olyan ismerőse is mesélhetett rólam, akit már kezeltem. Én mégis inkább azt tartom a legvalószínűbbnek, hogy az emberünk ott volt azon az előadásomon, amelyet három hónapja tartottam egy konferencián. Felhívtam a szervezőket, és megkértem őket, hogy küldjék el nekem a résztvevők listáját. Kellett hozzá némi rábeszélőképesség, de végül ráálltak. Pénteken útnak is indították. Gyorspostával jön. Holnap reggel a kezemben kell lennie.

– Maga bámulatos!

– Köszönöm. – Ben megbökte képzeletbeli kalapja karimáját. – A pszichiáterek Sherlock Holmesa bármikor készséggel áll rendelkezésére!

Kis ideig még beszélgettek, aztán Anna kikísérte a férfit.

– Köszönöm, Ben – mondta neki már az ajtóban. – Máris sokkal jobban érzem magam.

– Meglátja, minden rendbe jön. Kiderítjük, ki műveli ezt magával, és megállítjuk.

Mielőtt Anna még egyszer köszönetet mondhatott volna, a férfi lehajolt hozzá, és megcsókolta. Őt egy pillanatra megbénította az elképedés, de aztán viszonozta a csókot.

Ben pár pillanat múlva már ott sem volt. Anna döbbenten nézett utána, és kezét az ajkára tette, amelyen még mindig érezte a férfi szájának az ízét. Fejében teljes volt az összevisszaság. Hogy fordulhatott fel ennyire az én nyugodt, csendes és kiszámítható életem? – találgatta.

27. FEJEZET

Január 22., hétfő
9 óra 20 perc

A pszichiátriai konferencia szervezői megtartották az ígéretüket, s a résztvevők jegyzéke már hétfőn korán reggel megérkezett. A boríték egy százötven névből álló listát tartalmazott. Ben az órájára pillantott. Már csak tíz perce volt az első betege érkezéséig, de azért még gyorsan átfutotta a neveket, ám egyik betegéét sem találta meg közöttük, és Peter Petersét sem.

Hogy a fene enné meg! Ben ledobta a papírokat az íróasztalára. Könnyű, gyors megoldásban reménykedett, de nem kapta meg. Nem kapták meg Annával.

Közös reggelijük óta szinte csak ő járt a fejében. Ben elmosolyodott. Csókjával szemlátomást meglepte a nőt. És nemcsak őt, hanem saját magát is. Nagyon megkedvelte Annát. Ez pedig nem okos dolog, és nem is veszélytelen. Anna North összetörheti a szívét.

Ben megrázta a fejét. Nem szabad így gondolkodnia. Ha az van megírva számukra, hogy egy pár legyenek, akkor az úgy is lesz. Ki fogja deríteni, ki az, aki üldözőbe vette Annát, és miután megszabadulnak ettől a tehertől, bőven lesz idejük arra, hogy megismerjék egymást.

Neki viszont most a tervére kell összpontosítania. Már mindent elrendezett. Anna könyvét úgy fektette a kanapé előtt álló dohányzóasztalra, hogy nem lehetett nem észrevenni, és oldalai

közül kilógott az E! csatorna műsorára figyelmeztető üzenet. A sarokasztalon pedig, a papír zsebkendők doboza mellett az a boríték feküdt, amelyben a könyv és az üzenet érkezett.

Ben az előjegyzési naptárára pillantott, amikor odakint megszólalt az ajtónyitást jelző csengő. Amy West érkezhetett meg, egy háromgyermekes családanya, aki a depressziója miatt járt hozzá. A baj okai valószínűleg zűrös gyermekkorában és boldogtalan házasságában rejlettek.

Ben felállt, és az ajtóhoz ment, hogy üdvözölje Amyt. A küldemény aligha tőle származott. Depressziója szinte teljesen megbénította, de egyébként sem illene rá az a személyiségrajz, amelyet ő Anna zaklatójáról készített. Az a férfi, vagy akár nő, aki ezt a hadjáratot kitervelte, rendkívül értelmes, leleményes, módszeres, fegyelmezett és hidegszívű ember. Szeme sem rebben, amikor hazudik, és mert ő maga is érzéketlen, mások érzéseire sincs tekintettel. Amy West mindennek nagyjából a tökéletes ellentéte.

Ben azonban semmit sem tartott eleve elképzelhetetlennek. Pszichiáterként eltöltött évei alatt megtanulta, hogy egy beteg valódi természete csak hosszú idő után mutatkozik meg, és gyakran egészen másnak bizonyul, mint amire ő korábban számított. Az emberi lélekkel kapcsolatban őt már jó ideje semmi sem lephette meg.

28. FEJEZET

Január 22., hétfő
11 óra 30 perc

Quentin belépett a *Tökéletes Rózsa* virágüzletbe. Az ajtó fölött csilingelni kezdtek a harangok, Anna mégsem fordult oda. Egy magas széken ült a pult mögött, a távolba révedt, és szemlátomást a gondolataiba merült. Természetes szépsége nem most először tűnt fel Quentinnek. Miközben nézegette, ugyanazt érezte, mint amit olyankor szokott, amikor beleharap egy mosolygós piros almába, vagy nagyot szippant a friss reggeli levegőből.

Anna North akkor ébresztett benne először ilyen érzést, amikor a Tipitinában látta táncolni, aztán meg a fürdőszobájában, miközben ő bekötözte a lábát. Az a fehér csempés helyiség egyszeriben nagyon szűk lett számára, a helyzet pedig elviselhetetlenül bizalmas. Elviselhetetlenül az, mert benne olyan gondolatokat ébresztett, amelyeknek semmi keresnivalójuk nem lett volna a fejében. Ha csak aprócska jelet kapott volna Annától, azonnal ágyba bújik vele. Kicsit sem érdekelte volna, helyes-e vagy sem, amit tesz.

Anna megérezhette, hogy nincs egyedül, és végre az ajtó felé fordult. Tekintete meglepetésről árulkodott, és örömről is. Quentin legalábbis úgy hitte.

– Üdv, bébi!

– Ma reggel fel akartam hívni, Malone.

– Igazán? És miért nem tette meg?

– Közbejött valami. – Anna a zacskóra mutatott, amelyet a férfi a hóna alatt szorongatott. – Abban mi van?

– Magának hoztam – felelte Quentin, és szája sarkában mosoly bujkált, miközben átnyújtotta a zacskót.

Anna belepillantott, aztán megint a férfira nézett.

– A cipőm! Képes volt megkeresni?

– Több lánytestvérem is van, és tudom, milyen fontosak a nőknek a cipőik. – Quentin a pultra támaszkodott. – És miért akart felhívni? Nem tudott kiverni a fejéből? Vacsorát akar főzni nekem hálából, mert megmentettem a lábát?

– Hideg, nagyon hideg. Találgasson tovább!

– Olvasta az újságban, hogy egy nőt megtámadtak a Francia negyedben, és tudni akarta, nem ugyanaz a fickó volt-e, aki magát követte.

Anna nagy sóhajjal bólintott.

– Neki is… vörös a haja?

– Nem, nem az.

– Hála istennek! Gondolja…

– Hogy magát is az a pasas követte?

– Igen.

– Elképzelhető. Éppen annyira, mint az, hogy nem. A Nyávogó Cica vendégei közül többen is elmondták, hogy egy férfi egész este figyelte azt a pincérnőt. Valaki még zárás után is ott látta a klub közelében.

– Ezek szerint ő nem követhetett engem.

– Ha a tanú megfigyelése pontos volt, akkor nem.

– Nem tudom, miért, de ezt nagy megkönnyebbüléssel hallom. – Anna idegesen felnevetett. – Az éjszaka nemigen tudtam aludni.

– Megértem. – A férfi Anna arcát fürkészte. – És most hogy van?

– Egész jól. – Anna aprót sóhajtott. – Maga szerint a pincérnőt a másik két nő gyilkosa támadta meg?

– Nem hiszem. Túl sok az eltérés. Ez a nő nem táncolni ment a klubba, hanem ott dolgozik. És a haja sem vörös.

– Lehet, hogy a pasas… változtatott a módszerén. Talán csak véletlen, hogy mindkét áldozata vörös hajú volt.

– Igen, lehet, de…

Quentin félbehagyta a mondatot, amikor Dalton és Bill visszaérkezett a kávézásból. Nevetve léptek be az ajtón, ám azonnal elnémultak, amint meglátták a nyomozót.

– Jó napot! – üdvözölte őket Quentin mosolyogva.

Dalton a barátjához fordult.

– Ő az. A férfi, aki megmentette a mi Annánkat. A mi hősünk!

Bill odalépett Quentinhez, és kezet nyújtott neki.

– Bill Friends vagyok, és magának örök hálával tartozom.

– Soha többé nem engedjük meg neki, nyomozó, hogy egyedül induljon haza. – Dalton szigorú pillantást vetett Annára. – Soha többé!

Quentin kezet szorított a két másik férfival.

– Quentin Malone. Örvendek.

– Elkapták azt a pasast, aki követte Annát? – kérdezte Bill.

– Sajnálom, de nem. És hogy őszinte legyek, talán soha nem is fogjuk. Nincs miből kiindulnunk.

Pár pillanatig mind a négyen hallgattak, aztán Quentin az órájára pillantott.

– Vissza kell mennem – mondta, és rámosolygott Annára. – Hogy elfogjam a rosszfiúkat, meg ilyenek.

– Meg ilyenek – ismételte meg Anna halkan. – Kikísérem.

Bár erre valójában semmi szükség nem volt, Quentin nem ellenkezett. Kifelé menet visszanézett Billre és Daltonra, akik sokatmondó tekintettel figyelték őket.

– Örülök, hogy találkoztunk.

A két férfi udvarias egyetértéssel válaszolt, ők pedig kiléptek a bolt elé, és Anna megölelte Quentint.

– Még egyszer köszönöm a segítségét.

– Igazán nincs mit.

– És azt is, hogy elhozta a cipőmet.

– Nem vehettem volna hasznát. – Quentin rövid szünetet tartott. – Nem az én méretem.

Anna felnevetett, és válla fölött futó pillantást vetett a barátaira.

– Felhív, ha történik valami?

– Persze. – Quentin elmosolyodott. – És ugye maga is engem?

Anna megígérte, hogy úgy lesz, Malone pedig elköszönt tőle, és elindult Pennyhez. Bánta már, hogy Terrynek megígérte, beszél a feleségével, de nem volt mit tennie. Sokáig halogatta a dolgot, újabb és újabb kifogásokat talált ki, végül azonban már nagyon kilógott a lóláb.

Ezért aztán ma reggel felhívta Pennyt, és megkérdezte, hogy felugorhatna-e hozzá. Az asszony megviselt volt, mert mind a két gyereke napok óta influenzával feküdt otthon. Azt mondta, örül, hogy végre egy felnőttel is szót válthat.

Quentin beszállt a kocsijába, amelyet a tilosban állított le, és begyújtotta a motort. Terry és Penny háza a Lakeview negyedben volt. A túlnyomórészt a negyvenes és ötvenes években épült, parkos, tiszta városrészt, amely New Orleans legjobb állami iskoláival is büszkélkedhetett, többnyire középosztálybeliek lakták, és egyike volt a város azon kevés szép részeinek, amelyeket még meg is lehetett fizetni.

Quentin élvezte a negyedórás autózást, és szándékosan nem találta ki előre, mit fog majd mondani Pennynek. Társa felesége jó barátja volt. Azóta ismerte, hogy Terry udvarolni kezdett neki, részt vett az esküvőjükön, és első gyermeküknek ő lett a keresztapja. Penny azonnal rájönne, ha ő begyakorolt szöveget mondana fel neki. És annál sokkal többet is érdemel tőle.

Amikor megérkezett a kétszintes ház elé, Penny éppen kint állt a bejárati ajtó előtt. Quentin felsietett hozzá a néhány lépcsőfokon, ő pedig boldogan megölelte.

– Nagyon megörültem a hívásodnak. Hiányoztál – mondta.

Quentin elhúzódott tőle. Rosszul érezte magát a bőrében, amiért elhanyagolta Pennyt, és azért is, ami ma idevezette hozzá. Gyors

pillantással végigmérte, és magában megint azt kellett megállapítania róla, hogy dús barna hajával, barna szemével, bársonyos bőrével és telt alakjával nagyon csinos nő. Még most is, amikor pedig a fáradtság mély redőket rajzolt az arcára.

– Hogy vagy?

– Húzom az igát. Gyere, menjünk be! Épp most főtt le a kávé – mondta Penny, és szájára tette az ujját. – A gyerekek, istennek hála, alszanak éppen. Úgyhogy beszélj halkan!

A konyhában meglehetősen nagy volt a felfordulás. Quentinnek erről az ő otthoni konyhájuk jutott eszébe. Édesanyja többnyire abban is hiába próbált meg rendet tartani a sok gyerek mellett.

– Ülj le! Még mindig édesen iszod a kávét?

– Minél édesebb, annál jobb.

Penny felnevetett.

– Én a kávédról beszéltem, Malone, és nem a barátnőidről.

A férfi elmosolyodott.

– Én pedig édeset mondtam, és nem tüzeset.

Az asszony megint elnevette magát, az asztalra tette a kanna kávét, és ő is leült. Kapcsolatuk mindig is ilyen könnyed, görcsmentes volt. Amint Terry bemutatta neki, Quentin azonnal megkedvelte Pennyt.

– Ha már itt tartunk, hogy fest éppen a szerelmi életed? – kérdezte az asszony.

Quentin lelki szemei előtt Anna jelent meg, és elsomolyodott.

– Miféle szerelmi életem? Folyton csak zsaruk és bűnözők között lógok.

– Persze, persze. – Penny arcáról eltűnt a mosoly. – Terry hogy van?

– Tudod, milyen – felelte Quentin a vállát vonogatva.

– Igen, tudom. – Az asszony hangja keserű lett. – Jól ismerem.

Ez rosszul kezdődik, gondolta Quentin. Penny boldogtalan, fájdalmakat hurcol magában, és dühös a férjére. Ő viszont megígérte a barátjának, hogy szól néhány jó szót az érdekében. És fog is.

– Nem csak azért ugrottam el hozzád, mert látni akartam, hogy vagy – vallotta be.

Penny egy pillanatra levette róla a tekintetét, de aztán megint egyenesen a szemébe nézett.

– Terry küldött – mondta.

Quentin közelebb hajolt hozzá.

– Borzalmasan érzi magát nélküled és a gyerekek nélkül. Haza szeretne jönni.

Az asszony kurtán, örömtelenül felnevetett.

– Ő mindig borzalmasan érzi magát, Malone. És ennek semmi köze hozzám vagy a gyerekekhez.

Quentin átnyúlt az asztal fölött, és megfogta Penny kezét.

– Terry szeret téged. Tudom, hogy szeret. Amióta kidobtad, egyszerűen… eszét vesztette. Boldogtalan. Túl sokat iszik, és nem alszik. Még soha nem láttam ilyennek.

– Jó neked – felelte Penny, és szeme megtelt könnyel.

– Pen…

– Ne!

Az asszony hátralökte a székét, felkelt az asztaltól, a mosogatóhoz lépett, és az ablakból kinézett a téliesen kopár hátsó udvarra. Sokáig állt így szótlanul. Amikor végül visszafordult Quentin felé, arcát fájdalom torzította el.

– Én is mindig erről győzködtem magam. Hogy Terry szeret engem, és a gyerekeket is szereti. Hogy végül is jó sorunk van mellette, mert keményen dolgozik, tisztességgel gondoskodik rólunk, és én ezért csak hálás lehetek neki. Hogy együtt kell vele maradnom, mert Isten előtt ezt fogadtam meg. És meg kell bocsátanom neki, mert szörnyű gyerekkora volt. – Penny kis ideig csak zihálva szedte a levegőt. – De ma már hiába győzködöm magam ilyenekkel. Nincs jó sorunk Terry mellett. Sem nekem, sem a gyerekeknek. És nem hiszem, hogy Isten ilyen sorsot szánna nekünk. – Az asszony szájához kapta a kezét, aztán leengedte, és egészen üres lett a tekintete. – Terry önpusztító ember, Malone, és én nem tudom

megállítani. Azt viszont nem akarom, hogy Matti és Alex szeme láttára tegye tönkre magát.

Quentin a homlokát ráncolta.

– Önpusztító? – kérdezte. – Nem túlzás ez, Pen? Igaz, mostanában nehéz időket él, de…

– Nincs de! – szólt közbe az asszony indulatosan. – Ne mentegesd tovább a barátodat, Malone! Azzal nem segítesz rajta, és rajtam sem. Persze, nehéz időket él, de mi talán nem? Igen, szörnyű gyerekkora volt, csakhogy azon már senki nem változtathat, ő pedig nem gyerek többé. Felnőtt ember, aki felelősséggel tartozik a tetteiért és a családjáért. Ideje lenne, hogy ennek megfelelően is viselkedjen. – Penny már nem volt olyan dühös, és egyszeriben sokkal fiatalabbnak, sokkal sebezhetőbbnek tűnt. – Nincs már erőm ahhoz, hogy megküzdjek az ő démonaival. Nagyon szeretnék, de nem tudok – tette hozzá.

Quentin felállt, odament hozzá, maga felé fordította, és mellkasára vonta a fejét. Csak hosszú pillanatok múlva húzódott hátrább tőle, hogy a szemébe nézhessen.

– Mit tudsz az anyjáról, Pen? Én csak annyit, hogy nagyon rossz viszonyban voltak.

Penny szemébe megint könny szökött.

– Megvetem azt a nőt, bár csak párszor találkoztam vele. Megvetem, mert ezt tette Terryvel. Miatta kell gyűlölnie saját magát.

– De hát mit tett? Hogy…

– Hogy ejtett rajta ilyen mély sebeket? A részleteket nem ismerem, mert Terry soha nem beszél az anyjáról. A gyerekeinket pedig kezdettől fogva távol akarta tartani tőle. Azt sem engedte meg nekik, hogy megtartsák a tőle kapott képeslapokat. – Penny elhallgatott, és nagyot sóhajtott. – Annyit tudok, hogy az anyja mindig nevetségessé tette Terryt. Megalázta. Azt mondogatta neki, hogy semmire sem jó, és bárcsak ne szülte volna meg. Hogy jobb lett volna, ha elveteti. És más ilyeneket is még.

Egy gyerek pedig, ha gyakran hall valamit, azt végül el is hiszi, gondolta Quentin, és nagyot nyelt. Ez sok mindent megmagyaráz.

– Sajnálom, Penny.

– Én is. Rohadtul sajnálom. Én…

– Mami!

Penny az ajtó felé fordult, amikor meghallotta a kisebbik fia, Matti kiáltását.

– Be kell mennem hozzá – mondta.

Quentin megfogta a karját.

– Valamit még meg kell kérdeznem tőled, mert megígértem Terrynek. Van valakid? Alex azt mondta az apjának…

Penny hitetlenkedően felhorkant.

– Azt kérdezed, járok-e valakivel? Mégis mikor lenne arra időm a házimunka, a fociedzések és a gyerekek hánytatása közben? – Az asszony kiszabadította a karját. Látszott rajta, hogy már a feltételezést is sértőnek találta. – Ne áltassuk egymást, Malone! Terrynek mindig volt ideje a szórakozásra, nekem soha. Ezt üzenem neki.

29. FEJEZET

Január 22., hétfő
21 óra

Ben későn ért haza. Kimerítő napja volt. Szünet nélkül rendelt, és még ebédelni sem ment el, mert váratlanul befutott hozzá egy betege, aki sürgős segítségre szorult. Miután végzett a munkával, már alig állt a lábán, mégis beugrott a Popeye-be, hogy fűszeres sült csirkét vegyen, az anyja kedvenc ételét. Utána bement hozzá az otthonba, mert megígérte neki, hogy ma együtt fog vacsorázni vele.

Miközben a kulcsait kereste, nagyot sóhajtott. Hiába gondolt ki mindent olyan okosan, nem sikerült csapdát állítania Anna zaklatójának. Betegei közül senki sem méltatta futó pillantásnál többre a dohányzóasztalra kitett könyvet. Őt azonban ez nem keserítette el. A tettest nem találta meg, hét embert viszont kihúzhatott a szóba jöhetők listájáról, és ez jó hír. Ennyivel is előbbre tart. Holnap pedig majd folytatja a nyomozást.

Kinyitotta a bejárati ajtót, belépett az előszobába, de hirtelen megállt, mert olyan érzése támadt, hogy itt valami nincs rendben. Végignézett a folyosón, belesett a jobbra nyíló nappaliba, és ráncba szaladt a homloka. A nappalit és az ebédlőt összekötő ajtó csukva volt, és alatta fény szűrődött ki. Ő viszont nem szokta becsukni azt az ajtót.

Hevesen dobogó szívvel, lassan elindult a nappali felé. Gumitalpú cipője szerencsére nem kopogott a fapadlón. A kandalló mellől

leakasztotta a piszkavasat, aztán odaosont az ajtóhoz, óvatosan kinyitotta, és a piszkavasat ütésre készen tartva belépett rajta. Odabent senkit nem talált, és minden a helyén volt.

A ház hátsó részéből viszont hangok szűrődtek ki. Mintha emberek beszélgettek volna. Ben hátán a hideg futkosott. Ne játszd itt tovább Rambót, hanem hívd fel a rendőrséget! – figyelmeztette egy belső hang, de ő nem hallgatott rá.

A zaj a hálószobájából jött. Nagy levegőt vett, aztán lenyomta a kilincset. Ebben a helyiségben sem volt senki, csak a Discovery Channelre állított tévé szólt. Ben leengedte a piszkavasat, és tétován elmosolyodott. Nem emlékezett rá, hogy bekapcsolva hagyta volna a tévét, de az ellenkezőjére sem mert volna megesküdni. Reggelente, miközben öltözködött, általában szólt nála a tévé. Nézni nem igazán szokta, inkább csak arra szolgált, hogy ne legyen akkora a csend. Most odament a készülékhez, kikapcsolta, aztán megfordult. Ajkáról azonnal lefagyott a mosoly.

Az ágyon egy nagyméretű boríték feküdt. Bal felső sarkába jól olvashatóan az ő nevét írták rá. Sokáig csak meredten nézte a távolból. Nem akarta megtudni, mi van benne. Hozzá sem akart érni. Mégis meg kellett tennie.

Odament az ágyhoz, felvette róla a borítékot, és feltépte. Egy nyolcszor tíz centiméteres, fekete-fehér fénykép volt benne. A felvétel Annát és őt ábrázolta a *Café du Monde*-ban. Rövid és lényegre törő üzenetet is mellékeltek hozzá: Tudtam, hogy tetszeni fog neked a nő. Rajtatok lesz a szemem.

Ben remegő kézzel visszadugta a borítékba a fényképet és a kis cédulát. Arra gondolt, hogy fel kellene hívnia a rendőrséget. És Annát is.

Feje hasogatni kezdett, és homlokára tapasztotta a tenyerét. Nem, nem értesítheti a hatóságokat. Első dolguk az lenne, hogy listát kérnének tőle a betegeiről, azt pedig ő nem adhatja ki. Annával is beszélni akarnának, ő viszont nem bízik a rendőrségben. Csak felizgatná magát és megrémülne.

Közös reggelijük nagyon szép volt. A csókjuk pedig… izgató. Nő iránt még soha nem érzett úgy, mint most Anna iránt. És mintha ő is viszonozná az érzéseit. Nem szabad elveszítenie. Nem akarja elveszíteni.

Ben kimerülten lerogyott az ágyra. Egyre jobban fájt a feje, és már a szeme is égett. Tudta, hogy be kellene vennie a gyógyszerét, mégis hanyatt feküdt a matracon, és a mennyezetre szegezte a tekintetét.

Ki tehet ilyesmit? És mit akarhat ezzel az egésszel? – találgatta kétségbeesetten, és feje alá tette a kezét. Hogy jutott be hozzá az a valaki? A bejárati ajtót zárva találta az előbb. Meg kellene néznie a hátsó ajtót és az ablakokat is, bár aligha hagyta nyitva őket. Azóta, hogy Atlantában élt, szinte már mániákusan ügyelt a biztonságra.

És ekkor rájött a megoldásra. A kulcsai! Egy teljes napig nem találta őket! Aznap reggel, amikor eltűntek, bezárta a lakását, és átment a szomszédos rendelőbe. A kulcskarikáját ott, mint mindig, ledobta az íróasztalára. Később viszont már hiába kereste. Huszonnégy óra múlva aztán előkerült. A szó szoros értelmében beléje botlott. Egészen eddig azt hitte, hogy kiesett a zsebéből, vagy leverte az asztaláról. De nem ez történt. Ellopták!

Ugyanaz a betege, aki Anna könyvét és az első üzenetet otthagyta a várójában, elemelte a kulcsait, s mielőtt visszavitte őket, másolatot készíttetett róluk.

Ben látása hol elhomályosult, hol kitisztult, ahogyan fejfájása már-már elviselhetetlenné fokozódott. Nem akarta megengedni, hogy legyűrje a fájdalom, és nagy nehezen feltápászkodott az ágyról. Nem hagyta nyugodni a rejtély. Végigjárta az ablakokat, és a hátsó ajtót is ellenőrizte. Mindegyik zárva volt. Jól gondolta, hogy egyet sem felejtett nyitva.

Fájdalomcsillapító tablettákat rázott a tenyerébe, odament a telefonhoz, és felhívta az éjjel-nappal működő zárjavító szolgálatot. Megvárja, hogy megérkezzen a lakatos, és az összes zárat kicserélteti. Utána pedig átmegy a rendelőjébe az előjegyzési naptárjáért. Abból majd megtudja, kik jártak nála azon a napon,

amelyen eltűntek a kulcsai, és hogy fogadott-e közülük valakit huszonnégy óra múlva újra. Lehet, hogy az az elmebajos alak ezúttal melléfogott.

Ő pedig ki fogja deríteni, ki az az ember. Legalábbis mindent megtesz azért, hogy kiderítse.

30. FEJEZET

Január 23., kedd
Éjjel 1 óra

Jaye halk kopogtatásra ébredt. Késő éjszaka lehetett, mert koromsötét volt, és odakintről semmiféle nesz nem szűrődött be hozzá. Kis idő múlva megint kopogtattak, és most már egy macska nyávogását is hallotta.

– Csitt, Tabby! Azt hiszem, alszik.

Jaye felugrott az ágyról, és az ajtóhoz rohant.

– Ébren vagyok – suttogta. – Ne menj el!

Az ajtó túloldalán pár pillanatig csönd volt.

– Csak tudni szerettem volna – szólalt meg aztán a másik lány –, jól vagy-e.

– Igen, de kérlek, ne hagyj itt. – Jaye egészen az ajtóhoz simult. – Beszélgess velem!

– Nem is tudom. – A kislány hangja megremegett. – Nagyon dühös lesz, ha rájön, hogy itt vagyok.

– Nem fogja megtudni – mondta Jaye sietve. – Megígérem, hogy nagyon halk leszek.

A kislány még habozott kicsit.

– Jól van – felelte végül –, de csak suttognunk szabad.

Jaye megint megígérte, hogy úgy lesz, aztán letérdelt a kutyabejáróhoz.

– Hogy hívnak?

– Én Minnie vagyok, a cicám pedig Tabitha. Ő a legjobb barátom.
– Szép nevet adtál neki. Milyen cica?
– Cirmos. Zöld a szeme, és hosszú, puha szőre van.
Jaye elmosolyodott.
– Hány éves vagy, Minnie?
– Tizenegy. Tabitha pedig kettő.
Az ajtón át is hallatszott, hogy a macska hangosan dorombol.
– Én Jaye vagyok, és tizenöt éves.
– Tudom. Ő már mondta.
Jaye megborzongott.
– Ki az az ő, Minnie? A papád, vagy…
– Adamnek hívják. A másik nevét nem tudom.
– Mióta vagy már nála?
– Régen – felelte a kislány bizonytalanul. – Amióta csak élek. Azt hiszem.
Jaye tudta, hogy ez nem lehet igaz. Minnie-t az az Adam ugyanúgy elrabolta, mint őt.
– Össze kell fognunk, Minnie. Vannak barátaim, akik itt élnek a közelben. Segíts kijutnom innen, aztán együtt megszökünk.
– Nem lehet, mert akkor ő szörnyű mérges lenne. Bántaná Tabithát. Már… több barátomat bántotta.
Jaye összevonta a szemét.
– Hazamehetnél, Minnie – mondta. Hangja megbicsaklott, de tudta, hogy uralkodnia kell magán. A kislány csak akkor fog bízni benne, ha azt hiheti, hogy ő is bízik magában. – Segítek neked, hogy hazamehess.
– Haza? – ismételte meg Minnie alig hallhatóan. – Nem emlékszem, hogy lett volna otthonom.
Az a szörnyeteg elrabolt a családjától egy gyereket! Hirtelen feltámadt dühe csak még elszántabbá tette Jaye-t. Mind a kettejüknek ki kell jutnia innen, hogy az a gazember meglakoljon a bűneiért.
Gondolatát azonban megtartotta magának, mert félt, hogy ha kimondaná, azzal csak elriasztaná a másik lányt.

– Mesélj magadról, Minnie! – kérte. – Jársz iskolába?

– Nem – felelte Minnie, de kiderült, hogy azért tud írni és olvasni.

Egyik kérdés követte a másikat, és Jaye már hamar képet alkothatott magának a másik lányról. Megtudta róla, hogy szőke, sovány és nagyon félős. Bezárva tartják, méghozzá már jó ideje. Valószínűleg öt-hat éves kora óta.

Jaye is mesélt magáról, az életéről, azokról az emberekről, akik a leginkább hiányoznak neki. És Annáról is mesélt.

Minnie váratlanul elsírta magát.

– Ne sírj! – mondta Jaye gyorsan. – Nem tudom, mivel ríkattalak meg, de nem szándékosan…

– Nem te vagy az oka, hanem… Ő akarta, hogy megtegyem. Ő íratta velem azokat a leveleket. És… én vagyok az oka annak, hogy te most itt vagy. Minden az én hibám!

Minnie egyre hangosabban beszélt. Jaye megkérte, hogy legyen csendesebb, nehogy felébressze azt az Adamet.

– Kinek kellett leveleket írnod? – kérdezte aztán.

– A barátnődnek, Annának. Ő kényszerített rá. Azt mondta, ha megteszem, amit akar, nem fogja bántani Tabithát.

Jaye zavarodottan ingatta a fejét.

– Annának írtál? Ezt nem értem – mondta, de fejében még abban a pillanatban világosság gyúlt.

Azokról a rajongói levelekről van szó, amelyeket Anna egy gyerektől kapott. Egy kislánytól. Minnie-től! Jaj, ne!

Az ajtó túloldaláról neszezés hallatszott. Amikor Minnie újra megszólalt, hangja elárulta, hogy száját rátapasztotta a kutyabejáróra.

– Anna barátnőd veszélyben van. Ő mindig csak róla beszél. Tervez vele… valamit. Tudom, mert kihallgattam. – Minnie még halkabban beszélt, és Jaye már csak úgy hallotta, ha az ajtóra tapasztotta a fülét. – Azért rabolt el téged. Hogy megkaparintsa Annát.

Jaye-en jeges félelem lett úrrá. Annának jó oka volt arra, hogy hosszú évekig eltitkolja a valódi kilétét, és amikor ezt megpróbálta

elmagyarázni neki, ő nem értette meg. Pedig egy igaz barátnak azt kellett volna tennie. Bele kellett volna képzelnie magát a másik helyzetébe. Ő azonban igazságtalan volt vele.

Most viszont ugyanolyan helyzetben van, mint Anna volt gyerekkorában. Valahogy figyelmeztetnie kell. Ki kell találnia, hogyan segíthet neki.

– Minnie? – suttogta. – Mondd el, mit hallottál! Mit tervez Adam? Meg kell akadályoznunk, hogy ártson Annának.

Válasz azonban nem érkezett, és a teljes csendből Jaye kitalálta, hogy a kislány már nincs ott az ajtó mögött.

31. FEJEZET

Január 23., kedd
19 óra

Anna hosszú és kimerítő nap után tért haza a virágboltból. Keddenként általában nem volt nagy forgalom, ez a kedd azonban kilógott a sorból, állapította meg magában. Ha éppen nem új rendeléseket vett fel, akkor Daltonnak segített a korábban befutottak teljesítésében. Szalagokat kötött a csokrokra, léggömböket fújt fel, és üdvözlőkártyákat töltött ki.

Dalton a végén már nem érezte a kezét, úgyhogy ő szabályosan hazazavarta. Már csak egy óra volt hátra zárásig. Úgy gondolta, a roham lecsengett, és egyedül is rendet rakhat a boltban, aztán pedig mindent nyugodtan előkészíthet másnapra, de tévedett. Két izgatott férj is befutott, az egyik a felesége születésnapjára akart csokrot az utolsó pillanatban, a másik pedig a házassági évfordulójukra.

Szerencsére mind a ketten rózsát választottak, és azzal ő jól tudott bánni. A két nagy csokor megkötésére azonban így is majdnem egy teljes órája ráment, és csak utána láthatott neki a rendrakásnak. Nem volt más választása, túlóráznia kellett, hogy másnap, ha majd megint ilyen zűrös napjuk lesz, Daltonnak és neki legyen helyük, ahol dolgozhatnak. Mire hazaért, és végre belépett a lakásába, már csak vonszolta magát. Alig állt a lábán, és hangosan korgott a gyomra.

Napközben felhívta az ügynöke, és elmondta, hogy a Chesire House még egy utolsó ajánlatot tett. Még kedvezőbbet, mint

korábban, viszont azonnali választ kértek. Anna meg is adta. Nemet mondott rá. Bármennyire szerette volna elfogadni, nem tehette meg. Még akkor sem, ha így lehangolóan reménytelen helyzetbe került.

Nagy sóhajjal az előszobában álló asztalra dobta a kulcsait. Úgy döntött, készít magának egy szendvicset, aztán leül a számítógépéhez. A munka talán majd javít a hangulatán. Ha legalább egy-két jó oldalt sikerül összehoznia, tudni fogja, hogy nem kell egyszer s mindenkorra elfelejtenie az írást.

Szabadidőruhába bújt, aztán a konyhába indult. Üzenetrögzítőjén, amelyre útközben rápillantott, nem villogott a piros lámpa, úgyhogy nem állt meg mellette. Bekapcsolta a rádiót, és a Mardi Gras-mambót dudorászva mindent előszedett a hűtőszekrényből, amire csak kedvenc szendvicse elkészítéséhez szüksége volt. A felszeletelt pulykamellet, a zöldségeket, a majonézt és az ecetes uborkát a munkalapra tette, aztán megfordult, hogy a kancsó behűtött vizet is elővegye.

Pillantása akkor a hűtő középső polcára esett. Oda, ahol egy kistányéron, szív alakú szalvétán egy emberi ujj feküdt. Egy kisujj.

Anna torkából sikoltás tört fel, és rémülten hátrált egy lépést. Kezéből kicsúszott a kancsó, s bokájára és lábára hideg víz csapódott.

Ez csak Kurt lehetett! Megtalálta, és itt járt nála!

Anna megfordult, és eszeveszetten rohanni kezdett. Kiszáguldott a lakásából, és meg sem állt Bill meg Dalton ajtajáig. Nevüket kiáltozva, zokogva dörömbölt, és magában azért könyörgött, hogy legyenek itthon.

Kérése meghallgatásra talált, és fél óra múlva már barátai kanapéján kuporgott Dalton mellett, aki védelmezően átkarolta a vállát. Miután sikerült összeszednie magát annyira, hogy el tudta mondani, mi történt, Bill felhívta Quentin Malone-t. Most vele volt odaát, Anna lakásában, ahol a nyomozó körül akart nézni.

Annán reszketés futott végig, és Dalton megszorította a vállát.

– Minden rendbe jön majd – mondta, de remegő hangja cseppet sem volt meggyőző.

Annának egyre csak az járt a fejében, hogy Kurt megtalálta, bent járt a lakásában, és meg akarja ölni.

– Félek – suttogta, és még közelebb bújt a barátjához.

– Tudom. – Dalton nagyot sóhajtott. – Én is.

Malone visszajött, kezében az időközben bezacskózott és felcímkézett tányérral, szalvétával és a kisujjal. Bill holtsápadtan állt mögötte.

– Mit gondol… – kezdte Anna, és nagyokat nyelt, hogy folytatni tudja. – Meg tudja állapítani, hogy kié…

– Ez az ujj utánzat. Egészen élethű, de nem valódi – szakította félbe Quentin, és letette elé az asztalra a zacskót.

Anna gyorsan elkapta róla a tekintetét. Lehet, hogy csak utánzat, őt azonban akkor is rosszullét környékezte tőle. Malone letérdelt elé, hogy eltakarja előle az asztalt, és egészen addig várt, amíg ő egyenesen a szemébe nézett.

– A hazaérkezésekor zárva volt a lakása ajtaja? – kérdezte akkor.

Anna bólintott.

– Igen. Hallottam, hogy elcsúszott a keresztpánt. Aztán bementem, és a kisasztalra dobtam a kulcsaimat.

– Semmi szokatlant nem látott? Nem volt olyan érzése, hogy valami nincs rendben?

Anna a fejét rázta.

– Nem, nem volt.

– Tudja, hogy az erkélyajtó nem volt bezárva?

– Biztos ez? – Anna a homlokát ráncolta. – Nem hagyhattam nyitva.

– Pedig nyitva volt – szólt közbe Bill. – A saját szememmel láttam.

– Nem lehet, hogy még akkor nem zártad be – kérdezte Dalton – , amikor Bill és én az udvaron reggeliztünk, és te leszóltál nekünk a balkonodról?

Anna ezt elképzelhetnek tartotta, bár az ilyesfajta gondatlanság egyáltalán nem vallott rá.

– Nem emlékszem – mondta.

– Az ablakok mind zárva voltak – folytatta Malone. – Erőszakos behatolásnak nem találtam nyomát.

– Úgy gondolja, a balkonon át jutottak be?

– Nem kizárt. – Zakója zsebéből Quentin előhúzta spirálos jegyzetfüzetét, aztán megint Anna szemébe nézett. – Más lehetőség is elképzelhető azonban. Van még valakinek kulcsa a lakásához?

– Csak Daltonnak.

Malone a másik férfi felé fordult, aki elvörösödött.

– A ház tulajdonosaként az összes lakáshoz van pótkulcsom – magyarázta.

– Ez persze nem jelenti azt, hogy használja is a kulcsát. Dalton és Bill a barátaim – vette védelmébe őket Anna. – Soha nem akarnának…

– Persze hogy nem – dörmögte Malone. – Mi a helyzet a volt barátaival, esetleg a korábbi élettársaival?

Találkozott a tekintetük, és Anna arcát pír öntötte el. A nyomozó kérdése teljességgel helyénvaló volt, ő mégis túlságosan bizalmasnak találta.

– Nem voltak – felelte halkan.

– Lakótársai sem? – Anna nemet intett a fejével, Quentin pedig feljegyezte a válaszát. – Gyanakszik valakire?

Annán újra el akart hatalmasodni a rémület, és ökölbe szorította a kezét, hogy ne veszítse el a fejét.

– Kurt lehetett.

– Kurt? Arra a férfira gondol, aki huszonhárom éve elrabolta?

– Igen, rá gondolok. Tudom, hogy megtalált.

Malone felpillantott a két másik férfira, aztán megköszörülte a torkát.

– Bizonyítéka is van erre?

Anna keserűen felnevetett.

– Nem elég bizonyítéknak az, ami ma este történt?

Quentin kis ideig hallgatott. Amikor újra megszólalt, hangja lágy volt, és nagyon óvatosan fogalmazott.

– Érthető, hogy így érez, Anna. Mégis sokkal valószínűbb, hogy valaki más áll a háttérben. Valaki, aki ismeri a történetét, és kiszemelte magának.

– Pompás! – felelte Anna. – Ezt értsem úgy, hogy nem is csak egy eszelős alak vadászik rám? Ezt nevezem szerencsének!

Malone szája sarkában mosoly bujkált, de Anna tudta, hogy nem az ő helyzetén mosolyog.

– Elmondom, mit gondolok. – Mielőtt folytatta, a nyomozó megint futó pillantást vetett Billre és Daltonra. – Olyasvalakiről lehet szó, akinek nem a múltjához van köze, hanem a jelenéhez. Egy barátjáról vagy üzletfeléről. A virágbolt egyik állandó vevőjéről, esetleg egy olyan emberről, aki csak mellékes szerepet játszik az életében.

Quentin megint mind a hármukon végignézett.

– A jelek arra vallanak, hogy az emberünk mindent alaposan megtervez, és rendkívül elszánt. Érti a dolgát, és jól ismeri a maga életmódját, Anna. Gondolkodjon! Eszébe jut valaki?

Anna összekulcsolta a kezét.

– Csak Kurt. Senki másról nem tudom elképzelni, hogy ezt tenné velem – mondta, és megerősítést várva a barátaira nézett.

Ők egyszerre rázták meg a fejüket.

– Nekem sem jut eszembe senki, Malone nyomozó – mondta Bill. – Én örülnék a legjobban, ha segíthetnék.

Miután Dalton szóról szóra megismételte a barátja kijelentését, Quentin összeráncolta a homlokát.

– Őszinte leszek. A legjobb esetben olyan emberrel van dolgunk, akinek beteges a humora, és élvezi, hogy félelembe kergetheti magát, Anna. Az illető megbújik a háttérben, mert ez is a kisded játékának része. Közvetlen veszélyt azonban nem jelent magára, ahhoz ugyanis nincs bátorsága, hogy nyíltan színre lépjen.

– És mi a legrosszabb eset? – kérdezte Anna, és uralkodni próbált a hangján.

– A legrosszabb esetben az emberünk komolyan beteg, és ezért veszélyes is. Az ő tervének csak az első lépése, hogy a távolból küld fenyegető üzeneteket. Később azonban majd kárt is akar tenni magában.

– Szent ég! – dünnyögte Dalton.

Bill leült.

– Azt hiszem, innom kell valamit.

Annát ájulás környékezte.

– Most mit tegyek?

– Legelőbb is az én munkámat segítheti. Történt mostanában valami szokatlan az életében? Kötött új ismeretséget, esetleg összeveszett valakivel?

– Azt nem, de…

– De? – vonta össze Malone a szemét.

– Valamivel több mint egy hete kezdődött. – Anna ostobán érezte magát attól, hogy ezt már nem mondta el korábban a nyomozónak. – Az ajtóm előtt találtam egy nagy borítékot. Feladót nem írtak rá. Egy videokazetta volt benne egy interjúval. Anyám adta egy szabadúszó riporternek. Ugyanazt az interjút másnap az E! csatorna is leadta. A műsor a megoldatlan hollywoodi rejtélyekről szólt.

– Hogy hívják azt a riportert? – kérdezte Quentin.

– Peter Petersnek – felelte Anna, aztán elmondta, hogyan alakultak később az események. Beszámolóját a Ben Walkerrel folytatott legutolsó beszélgetésével fejezte be. – Ben biztos abban, hogy az ő várójában az egyik betege hagyta ott a borítékot. Azt viszont nem tudja, ki lehetett az, és miért tehette. Peter Peters nevű betege nincs, és soha nem is volt.

Quentin felvonta a szemöldökét.

– Dr. Walkert korábban nem ismerte?

– Nem. Az Amerika Nagy Testvérei szervezet helyi vezetőjén keresztül jutott el hozzám.

– Ezt csak tőle tudja, vagy ellenőrizte is az állítását?

– Nem, nem ellenőriztem. Semmi okom nem volt a gyanakvásra. Ő igazán nagyon…

–…kedves fickó – fejezte be Malone szárazon a mondatot. – Sok bolond az.

Anna arca lángba borult, és hevesen védelmébe vette Bent.

– Nyugodtan hívja fel! Akkor majd megtudja, hogy pontosan az, akinek és aminek mondja magát. Ebben egészen biztos vagyok.

– Én is. Tudja a telefonszámát?

– Nem, de a rendelője itt van a közelben. Dr. Benjamin Walker a teljes neve. Pszichiáter.

Malone ezt is feljegyezte magának.

– Van még valami?

– A levelek – mondta Dalton.

– Azok, amelyekről már mesélt nekem? Annak a kislánynak a levelei? – kérdezte a nyomozó Annától, s miután ő bólintott, összeráncolta a homlokát. – Gondolja, hogy közük lehet ahhoz, ami ma este itt történt?

– Nem tudom. – Anna bizonytalanul a barátaira nézett, ők pedig bátorítóan bólintottak. – A legutolsó levél után mi is arra gondoltunk, amire maga. Hogy valaki ostoba játékot játszik velem.

– Egyszerűen nem lehetett elhinni, ami benne állt – jegyezte meg Bill.

– Megvan még? – kérdezte Quentin.

– Igen. Mindjárt…

– Majd én átmegyek érte, Anna – állt fel Dalton. – Az íróasztalodban van?

– Igen. A jobb felső fiókban.

Dalton pár perc múlva az összes levéllel jött vissza. Anna kihúzta a kötegből a legutolsót, és átnyújtotta Quentinnek.

– Az a lány tudja magáról, hol dolgozik? – kérdezte Malone a homlokát ráncolva, miután a borítékon meglátta a címzést.

Anna zavarában fülig vörösödött.

– Az első levelére a *Tökéletes Rózsa* levélpapírján válaszoltam. Tudom, hogy… meggondolatlan voltam – felelte.

Quentin kis ideig még Anna arcát fürkészte, aztán lenézett a borítékra.

– Ez az utolsó levél, vagy kapott még másikat is azóta?

– Nem kaptam. – Anna összefonta az ujjait. – Mit gondol, igazunk volt, amikor arra gondoltunk, hogy ez az egész kacsa?

– Akár az is lehet. – Malone tűnődve harapdálta az ajkát. – Valaki játszik magával. Méghozzá csúnya játékot játszik.

– Most már végképp innom kell valami erőset. Kér még valaki? – kérdezte Bill, és a konyhába indult.

Quentin ügyet sem vetett rá.

– Megtarthatom ezt a levelet?

– Persze. A többit is kéri?

Malone bólintott, s miután Anna átadta neki, belső zsebébe csúsztatta a borítékokat.

– Van más is, amiről tudnom kell? – kérdezte.

– Nem hiszem, hogy lenne. – Anna kérdőn Daltonra nézett, ő pedig nemet intett a fejével. – Nem, nincs.

– Jól van. – Quentin felállt. – Megyek, megírom a jelentésemet, és kiküldöm magához a bűnügyi technikusokat, hátha találnak ujjlenyomatokat.

– Maga szerint fognak? – kérdezte Anna, és a hangjából kicsendülő reménytelenség még őt is megijesztette.

– Lehetek egészen őszinte? Nem hiszem, de esély azért mindig van. Majd jelentkezem.

32. FEJEZET

Január 23., kedd
22 óra 35 perc

Quentin kilépett a ház kapuján, és a járdáról felnézett a kivilágított ablakokra. Abban biztos volt, hogy Annát egy eszelős alak szemelte ki magának. Nagyon valószínű, hogy a könyvei vagy a múltja miatt. De mennyire lehet veszélyes az az alak? Megmarad-e a megfélemlítésnél, vagy továbbmegy? És milyen szerepet játszhat ebben az egészben az a dr. Walker? Anna azonnal és hevesen a védelmére kelt, pedig csak rövid ideje ismeri. Máris ennyire fontos lenne neki?

Quentin tudta, hogy ehhez igazából semmi köze, a kérdés mégsem hagyta nyugodni. Nem tagadhatta, hogy féltékeny. Ez az érzés még nem volt benne erős, de azért már alattomosan befészkelte magát a szívébe. Anna North elbűvölte. Minden jel szerint vonzódik hozzá, és nem is csak kicsit. A legkevésbé sincs ínyére, hogy egy másik férfi esetleg megelőzte. Lehet, hogy nem volna rossz ötlet, ha késő éjszakai látogatással lepné meg dr. Benjamin Walkert.

Anna egyszer csak megjelent a kivilágított ablakban, és lenézett az utcára. Tekintetük találkozott, és másodpercekig egyikük sem mozdult. Quentin sürgető feszítést érzett az ölében, és elképzelte, milyen lenne, ha most azonnal visszamenne a házba, felsietne a lépcsőn Annához, már az ajtóban ölbe kapná, és az ágyig meg sem állna vele.

Anna végül felemelte a kezét, futólag leintett a nyomozónak, aztán összehúzta a függönyt, és leoltotta a lámpát. Vele együtt az a kép is eltűnt Quentin lelki szemei elől, hogy ők ketten együtt vannak és szeretkeznek.

Megcsóválta a fejét, aztán megfordult, és elindult a kocsijához, amelyet félig a járdán állított le, hogy ne torlaszolja el a Francia negyed szűk utcáját. Miután elindult, gondolatai az utóbbi hét eseményei körül kavarogtak, és végül a Pennynél tett látogatásánál állapodtak meg. Borzalmasan érezte magát, amikor eljött tőle. Azért, mert eleve úgy gondolta, hogy nem kellett volna elmennie hozzá. Mert nem a szívéből beszélt, amikor megpróbálta jobb belátásra téríteni. És mert csak feleslegesen felzaklatta szerencsétlen asszonyt, pedig ő egyébként is nehéz helyzetben volt.

Penny szerint Terry lába alól már régen kicsúszott a talaj. Azt is mondta róla, hogy önpusztító. És neki, a társának ez miért nem tűnt fel? Lehet, hogy valóban rózsaszín szemüvegen át látja a barátját, ahogyan Penny állította?

Quentin összeráncolta a homlokát. Nem. Terryvel semmi baj nem volt, amíg nem futott zátonyra a házassága. Igaz, néha többet ivott a kelleténél, és gyakran kimaradozott. Ennek azonban a foglalkozása az oka. Egy zsarunak, aki nap nap után szembesül az élet mocskos oldalával, valahogy meg kell szabadulnia a rengeteg feszültségtől, és le kell eresztenie a felgyülemlett gőzt. Vannak, akiknek ebben a családjuk jelent segítséget, másoknak a vallás, megint másoknak pedig a nők vagy az ital. Egyesek megkergülnek, és olyanok is vannak, bármilyen furcsa is ez, akikre nem hat rosszul a munkájuk, és semmivel nem kell elterelniük róla a figyelmüket.

Quentin felhívta a kapitányságot, és az ügyeletes tisztet kérte.

– Szia, Brad, Malone vagyok. Légy szíves, keresd ki nekem egy Benjamin Walker nevű agyturkász címét! Az otthonit.

– Megvan. Constance út. A rendelője és a lakása is ott van.

Az ügyeletes a házszámot is megadta, Quentin pedig megköszönte neki a gyors segítséget.

– Nyugi van nálatok?
– Síri nyugalom, Malone. Légy jó!
– Te is!

Quentin letette a telefont. Miközben elhajtott a Canal tér és a Saks Fifth Avenue Áruház előtt, megint a társa járt a fejében. Terry majd megnyugszik, ha beletörődik a helyzetébe, és belátja, hogy Penny nem fogja meggondolni magát. Akkor majd abbamaradnak a hangulatingadozásai, és nem lesz többé kiszámíthatatlan a viselkedése. Visszaváltozik a jó öreg Terryvé.

Mindnyájan fel fognak lélegezni, ha megtalálják Nancy Kent és Evelyn Parker gyilkosát. A sajtó szinte már kéjes örömmel taglalta a két esetet, és egy felelőtlen újságíró még Bourbon úti mészárosnak is elnevezte a tettest. A turisták nyugtalankodni kezdtek, a közvélemény intézkedéseket követelt, Pennington rendőrfőnök pedig megoldást akart. És nem mára vagy holnapra, hanem egyenesen tegnapra.

Quentin furcsállta, hogy senki nem látott semmit, noha mindkét nő nyilvános helyen, sok ember között töltötte élete utolsó éjszakáját. Kihallgatták a klubok személyzetét és vendégeit, azonosították azokat a férfiakat, akikkel az áldozatok táncoltak, ellenőrizték a vallomásaikat, de egyetlen használható nyomra sem bukkantak. Gyanúsítottra meg végképp nem.

A Lee térnél Quentint megállította a piros lámpa. A körforgalom közepén, a sötétben kísértetiesen csillogott Robert E. Lee tábornok fényszórókkal megvilágított fehér márványszobra. Malone egy darabig az emlékművet nézegette, aztán megint az útra figyelt. Csapatával újra elővették az utóbbi két évben elkövetett és még megoldatlan összes nemi erőszak aktáját, minden hasonló módon elkövetett esetet megvizsgáltak, még egyszer kikérdezték az áldozatokat, egybevetették a vércsoportokat és a tetthelyeken talált más nyomokat. Mindezzel azonban semmire sem mentek.

Quentin bosszúsan megmarkolta a kormánykereket. Nancy Kent meggyilkolásának az éjszakáján ő is ott volt Shannonnál, így aztán

azok közé tartozik, akik utoljára látták élve az áldozatot. A tettes is egészen biztosan ott volt, sőt valószínűleg táncolt is a lánnyal. Neki tehát a gyilkost is látnia kellett, és efölött nem tudott napirendre térni.

A lámpa zöldre váltott, és Quentin továbbindult. Mindkét áldozatot kirabolták. Az első vagyonos fiatal nő volt, aki a meggyilkolása előtt nagy címletű pénzeket lobogtatott. Amikor viszont megtalálták, már üres volt a pénztárcája.

Quentinnek hirtelen eszébe jutott, hogy Terry bocsánatkérésképpen egy ötvendollárost nyomott Shannon kezébe. A következtetés, amelyet most ebből levont, annyira megdöbbentette, hogy lehúzódott a járda mellé, és megállt. Jóságos ég! Hogy juthat egyáltalán ilyesmi az eszébe? Hogy Terry ölte meg Nancy Kentet, és az az ötven dollár az áldozatától származott?

Quentin hitetlenkedőn ingatta a fejét. Terry senkit nem tudna megölni. Shannonnál egyébként is egész este együtt voltak. Amikor pedig elváltak, barátja már részeg volt, mint a csap. Hogy gyilkolhatott volna, amikor járni is alig bírt? És ő hogy gondolhatta egy percig is, hogy Terry képes lenne ilyesmire? Mi ütött belé?

Quentin elindult a járda mellől, és pár perc múlva már meg is állt Benjamin Walker jellegzetesen New Orleans-i ikerháza előtt. Odabent sehol sem égett a villany, és a kocsibeálló is üres volt. Quentin az órájára pillantott, és elmosolyodott. Már tizenegy is elmúlt. Szomorú, hogy fel kell ébresztenie a derék doktort. Hogy ő ezt milyen nagyon sajnálja!

Leállította a motort, kiszállt a kocsiból, és a bejárati ajtóhoz sétált. Becsengett, várt, aztán újra megnyomta a csengőt, és megint várt. Odabent nem ugatott kutya, és villanyt sem gyújtottak. Quentin hangosan bekopogott, de most sem kapott választ. Megkerülte a házat, de hátul is ugyanolyan sötét volt, mint elöl, és a hátsó ajtón is hiába dörömbölt többször is egymás után.

Érdekes, gondolta, miközben visszaindult a kocsijához. Hétköznap van, és este tizenegy után a doktor még nincs itthon. Éjszakai bagoly lehet.

Vagy talán Anna felhívta, ő pedig átment hozzá, hogy megvigasztalja? A gondolat nem tetszett Malone-nak, és gyorsan el is hessegette magától. Úgy döntött, hogy majd reggel meglátogatja dr. Walkert.

Beszállt az autójába, és a St. Charles sugárút felé vette az irányt. Gondolatai elkalandoztak, miközben végighajtott a csendes utakon, az évszázados tölgyfák baldachinja alatt, a századfordulón épült házak, a Loyola és a Tulane Egyetemek előtt. Mindent úgy ismert itt, mint a tenyerét.

Kis háza a Riverbend nevű városrészben állt, pontosan ott, ahol a Mississippi kanyart írt le, és New Orleans két legnagyobb főútja, a St. Charles és a Carrollton sugárút találkozott és beletorkollott a River útba. A negyedben fiatal házasok, dolgozó párok és egyetemisták laktak szépen rendben tartott vagy éppen többé-kevésbé felújításra szoruló házakban.

Quentin befordult az utcájába, aztán pedig a háza melletti fedett kocsibeállóba. Kiszállt az autóból, de hirtelen mozdulatlanná dermedt, mert olyasmi jutott eszébe, amitől még a lélegzete is elállt.

Akkor este Shannonnál ő nem volt egész idő alatt együtt Terryvel. Nagyjából egy órára szem elől tévesztette. És ez azután volt, hogy barátja szóváltásba keveredett Nancy Kenttel.

33. FEJEZET

Január 24., szerda
6 óra 50 perc

Quentin felment a pszichiáter házának ajtajához vezető lépcsőn. Lassan lépdelt, és most azt is látta, amit az éjszaka nem. Az épületet nemrégiben festhették újra, és a kertet szépen rendben tartották, bár nem volt benne túl sok növény. A doktor az ikerház jobb oldalát lakta, a balban, amint azt a réztábla elárulta, a rendelője kapott helyet.

Quentin a keskeny verandán a magánlakás ajtajához sétált, és becsöngetett. Úgy gondolta, a doktor, főleg azután, hogy az éjszaka kimaradt, reggel hétkor még biztosan alszik. Jó eséllyel ő fogja felkelteni, és pontosan ezért jött ide ilyen korán hozzá. Ha meglepi, könnyebben együttműködésre bírhatja. A rendelőjében viszont ki kellene várnia, hogy időt szakítson rá a betegei között.

Odabentről lépések hallatszottak, aztán megcsörrent a biztonsági lánc, és kinyílt az ajtó. A férfi, aki kinyitotta, a zuhany alól ugorhatott ki. Nyakában törülköző lógott, és még vizes volt a haja. A házból klasszikus zene hangjai szűrődtek ki.

– Benjamin Walker? – Quentin felmutatta a szolgálati jelvényét. – Malone nyomozó, New Orleans-i rendőrség.

A férfi láthatóan elképedt.

– Dr. Benjamin Walker vagyok. Biztos, hogy engem keres?

– Igen. – Quentin eltette a jelvényét. – Sajnálom, hogy megzavartam a reggeli készülődését.

– Semmi baj. – Ben megtörölte a kezét. – Miben lehetek segítségére?

– Az éjszaka kihívtak Anna Northhoz, és ha jól értettem…

– Annához? Ő jól van?

– Bemehetek?

– Persze.

A doktor ellépett az ajtóból, Quentin pedig a folyosón át követte a nappaliba, amelyben csak kevés, de szemlátomást drága bútor állt. A spártai berendezés arra vallott, hogy Benjamin Walker egyedülálló, nincsenek gyermekei és rokonai. Sehol sem voltak családi fényképek, és festmények sem függtek a falakon. Tükörből viszont akadt annyi, hogy a szoba akár egy elvarázsolt kastély része is lehetett volna.

Ben intett Malone-nak, hogy foglaljon helyet, aztán ő is leült.

– Mondja el, mi történt Annával! Jól van?

– Kiborult, de egyébként semmi baja. – Quentin egyenesen a doktor szemébe nézett, hogy elbizonytalanítsa. – Valaki csúnya játékot játszik vele. Az illető behatolt a lakásába, és egy kisujjat hagyott a hűtőjében. Akkor találta meg, amikor hazament a munkából.

Walker elsápadt.

– Szegény Anna! Halálra rémülhetett. Kié… Tudják már, kié…

– Utánzat volt.

– Hála istennek! – Ben Walker kis ideig tűnődőn ráncolta a homlokát. – Valamit mutatnom kell magának. Mindjárt jövök – mondta, és pár pillanat múlva egy nagy borítékkal tért vissza. – Tessék! Ez talán érdekelni fogja.

Quentin előbb a Walkert és Annát a *Café du Monde*-ban ábrázoló fényképet nézte meg, aztán a rövid üzenetet is elolvasta.

– Mikor kapta ezeket?

– Tegnapelőtt este. Arra jöttem haza, hogy valaki bent járt a lakásomban. A boríték az ágyamon feküdt.

Quentin összevonta a szemét. Meglehetősen nyugtalanítónak találta ezt a fordulatot.

– Maga szerint mit jelent ez, doktor? – kérdezte.

– Nem tudom. Aki ezt a felvételt készítette rólunk, mindenesetre követte valamelyikünket. És csúf játékot játszik velem. Velünk.

– Ezért vagyok most itt.

Ben alig észrevehetően összerezzent.

– Igazán?

– Anna elmondta nekem, hogy maga úgy gondolja, valamelyik betege küldött neki és a barátainak könyvet meg videokazettát.

– Ez csak sejtés – felelte Ben óvatosan. – Arra alapozom, hogy nekem is hagytak olyan küldeményt, pedig korábban semmiféle kapcsolatom nem volt Annával.

– Kivéve a munkáját.

– Hogyan, kérem?

– A szakterületére gondolok.

– Ó, értem! Csakhogy a városban több más pszichiáter is dolgozik ezen a területen.

– Akkor miért éppen magát választották ki?

– Bárcsak tudnám, nyomozó! Akkor talán megmondhatnám, ki tette.

– Talán?

– Pszichiáter vagyok, nem léleklátó.

– Szükségem van a betegei listájára.

– Maga ugyanúgy tudja, mint én, hogy nem adhatom ki a nevüket.

– Valamelyikük ártani akar Anna Northnak.

– Ebben nem lehetünk biztosak.

– Valóban nem? Az az ember félelemben akarja tartani Annát. Az éjjel betört hozzá, és borzalmas ajándékot hagyott ott neki.

– Akkor sem lehet. – Walker felállt, hogy jelezze, befejezettnek tekinti a beszélgetésüket. – Sajnálom.

– Igazán? – kérdezte Quentin, és ő is felállt.

– Tartanom kell magam a szakmám előírásaihoz. Ugyanúgy, mint maguknak a rendőrségen. Ha biztos abban, hogy valaki bűnös, de nincs ellene bizonyítéka, maga mit tesz, nyomozó? Kiveri belőle a vallomást, bizonyítékot hamisít, vagy az esküje szerint betartja a törvényeket?

Quentint hidegen hagyta Walker szenvedélyes szónoklata.

– Mit akar ezzel mondani, doktor? – kérdezte. – Azt, hogy az egyik betege a bűnös?

– Megpróbálja kiforgatni a szavaimat?

Quentin mogorván elmosolyodott.

– Szakmai ártalom. Ezt megtarthatom? – bökött a fényképre.

– Vigye csak el, de kérnék is valamit magától. Anna még nem tud erről, és én szeretném elmondani neki. Attól tartottam… Nem akartam megijeszteni. – Walker rádöbbenhetett, hogy ez az éjszaka történtek után már igencsak nevetségesen hangzik, és hirtelen elvörösödött. – Most azonnal felhívom.

– Tegye azt! Máskülönben semmit sem ígérhetek. – Quentin átadta a névjegyét. – Hívjon fel, ha meggondolná magát a betegei listájával kapcsolatban.

– Úgy lesz.

Walker eltette a névjegyet, és mind a ketten az ajtóhoz indultak.

– Miért van itt ennyi tükör? – kérdezte Quentin, miután még többet fedezett fel. – A lélek tükrei?

– Azt a szemekre mondják – felelte Ben. – Nem tudom, miért, de szeretem a tükröket. Évekkel ezelőtt kezdtem gyűjteni őket, és ma már közel húsz van belőlük.

– Érdekes kedvtelés. Mi lesz, ha már nem fogja tudni hova felakasztani őket?

– Sejtelmem sincs. Talán átköltözöm majd egy nagyobb házba. – Odaértek az ajtóhoz, és Ben kinyitotta. – Sajnálom, hogy nem lehettem a segítségére. Őszintén.

– Én is. Őszintén. – Quentin kilépett a verandára, de aztán megállt, és visszafordult Walker felé. – Egyébként tegnap késő este, azután, hogy eljöttem Annától, már jártam itt. Gondolom, elment kicsit szórakozni – mondta.

Ben zavarodottan nézett vissza rá.

– Egész éjjel itthon voltam.

– Csöngettem és kopogtattam is. Mind a két ajtónál.

– Mindig mélyen alszom.

– Furcsa, hogy a kocsija nem volt itt a beállón.

– Gyanúsít valamivel, nyomozó? – kérdezte Walker most már kissé ingerülten.

– Szó sincs róla. Egyszerű megfigyelés volt, semmi több.

– Ha csak lehet, kint hagyom a kocsimat az utcán. Az az ezüstszínű Taurus az enyém – mutatott Ben a járda mellett álló autókra. – Így reggel nem kell kiállnom, hogy a betegeim beparkolhassanak a helyemre.

– Jó megoldás, doktor.

– Köszönöm. – Walker az órájára pillantott. – Ne haragudjon, de ha nincs több kérdése, elköszönök magától. Fél óra múlva érkezik az első betegem.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám.

Quentin a kocsija mellől még visszafordult, és magában azt találgatta, miért ellenszenves neki a doktor. Pedig barátságos volt vele, és annyit, amennyit lehetett, még segített is.

Nem, nem segített eleget. És túlságosan is előzékeny volt. Dr. Walker olyan pasas, akinek Anna könnyen bedőlhet.

– Van még valami, nyomozó? – kérdezte Ben az ajtóból.

– Igen, van – felelte Malone a homlokát ráncolva. – Azt ajánlom, gyakran cseréljen elemet a füstérzékelőjében, ha ilyen mélyen alszik. Nem tudhatja, mikor történik valami, amire nem számít.

34. FEJEZET

Január 26., péntek
Éjjel 3 óra 30 perc

Jaye letérdelt a kutyabejáró elé.

– Minnie! – szólt át halkan az ajtón. – Fent vagy? Gyere, beszélgessünk! Nem tudok aludni.

Választ nem kapott odaátról, mégis várakozóan leült a sarkára. Az elmúlt néhány éjszaka alatt Minnie-vel titkos barátnők lettek. A kislány mindig késő éjjel, és mindig magától jött el hozzá. Ő eddig soha nem hívta, ma azonban nagyon félt, ideges volt, és egyedül érezte magát. Beszélnie kellett valakivel, szüksége volt Minnie-re.

Fázósan dörzsölgette a karját. Életében nem találkozott még Minnie-nél rémültebb és ijedősebb emberrel. A világon minden félelmet ébresztett benne. Minden egyes nesz, bármilyen ötlet, minden kérés. Azért, amit ez ellen a gyerek ellen elkövetett, Jaye még jobban gyűlölte az elrablójukat.

Időnként elgondolkodott azon, hogy Minnie szülei még mindig keresik-e a lányukat. Egészen kicsi volt, amikor elrabolták tőlük, és nem tudni, hogyan fogadnák, ha hosszú évek után egyszer csak visszakapnák. Kellene-e még egyáltalán nekik?

Jaye biztos volt abban, hogy előbb vagy utóbb választ kap majd ezekre a kérdésekre, mert meg fognak szökni innen. És neki gondja lesz arra, hogy Minnie hazakerüljön.

Haza… A szó megint elkeserítette. Az elmúlt napokban arra jutott magában, hogy ő senkinek nem hiányzik. Korábban többször is elszökött a nevelőszüleitől, és most biztosan mindenki azt gondolja, hogy megint ez történt. A veszekedésük után nyilván Anna is ezt hiszi. Bárcsak visszaforgathatná az idő kerekét! Bárcsak ne lett volna annyira igazságtalan Annával! Barátnője akkor most nem nyugodna addig, amíg őt meg nem találják. Késő bánat, eb gondolat.

Jaye keserűsége lassan-lassan kétségbeesésnek adta át a helyét.

– Minnie! Kérlek! Hallasz engem? – próbálkozott újra.

– Itt vagyok – suttogta a kislány. – Jól vagy?

– Igen. – Jaye nagyokat nyelt. – Éppen Annára, a barátnőmre gondoltam.

– Ne gondolj rá! – mondta Minnie. – Az csak elszomorít.

– De amikor annyira aggódom érte! És… nagyon szeretném újra látni.

– Talán majd fogod. Valamikor egyszer.

– Te ezt csinálod? – kérdezte Jaye, és közelebb húzódott az ajtóhoz. – Egyszerűen nem gondolsz azokra, akiket szeretsz?

– Igen, és ez jól működik. Már nagyon hamar… el fogod felejteni őket.

Jaye szemét el nem sírt könnyek égették.

– Én nem akarom elfelejteni Annát, Minnie. És haza akarok menni.

– De… ha elmész, akkor én megint egyedül leszek. Nem akarom, hogy elmenj, Jaye. Nekem nincs más barátom, csak te és Tabitha.

– Nélküled nem megyek el, Min. Együtt fogunk kijutni innen.

– Ez nem igaz. Te elmész majd, és én itt maradok. Az a lány is azt mondta, hogy nem hagy itt, mégis itt hagyott.

Jaye-nek egy pillanatra elakadt a lélegzete.

– Kiről beszélsz? Valaki még volt itt a házban, és megszökött? Hogy csinálta?

– Egy lány volt. Csak egy lány. A nevére… nem emlékszem. Semmire sem emlékszem.

– Dehogynem, Minnie! Csak félsz, és azért hiszed ezt. Próbálj meg emlékezni! Az talán… segíthet nekünk. – A kislány hallgatott, de Jaye nem adta fel. – Kérlek, Minnie. Ha eszedbe jutna valami…

– Mondtam már, hogy nem emlékszem! – emelte fel a hangját Minnie. – És nem is akarok.

Jaye szíve izgatott dobogásba kezdett, és az ajtónak támasztotta a homlokát. Tapasztalatból tudta, hogy nem szabad felzaklatnia a kislányt, mert akkor azonnal elmegy.

– Bocs, Minnie. Semmi baj. Ha nem akarsz, nem kell emlékezned. De azt tudd, hogy én nem megyek el innen nélküled. Megígérem, hogy nem.

A kislány reszketegen felsóhajtott.

– Komolyan nem hagysz itt?

– Komolyan nem.

– Szeretnék hinni neked, de nagyon félek.

– Tudom, Min, mégis bíznod kell bennem. Ha megszököm, téged is magammal viszlek.

Minnie megnyugodott, és egy darabig arról beszélgettek, mit fognak csinálni, és hova mindenhova mennek majd el, ha kiszabadulnak. Jaye azt is megígérte a kislánynak, hogy ők ketten együtt fognak maradni. Nem tudta, hogyan oldja majd ezt meg, de szentül eltökélte, hogy úgy lesz.

Előbb viszont ki kell jutnia innen. Ahhoz pedig szüksége van Minnie segítségére.

– Figyelj! – suttogta. – Ki kell találnod, hogyan szökhetünk meg. Kell lennie valamilyen…

– Azt nem lehet. Ő rájönne, és akkor nagyon dühös lenne. Az pedig nem jó nekem.

– Mit számít, hogy dühös-e, vagy sem? Ha megszöktünk, már nem árthat nekünk. Így van, Min?

– Azt hiszem… igen. Az ajtód kulcsát mindig eldugja. Úgy, hogy én ne lássam, hova teszi.

– Talán másik megoldás is van. – Jaye egészen szelíd hangon beszélt. – Elmehetnél nélkülem, hogy segítséget szerezz…

– Nélküled nem megyek el. Nem én!

– Tudom, hogy van itt telefon. Hallottam, amikor csörgött. Ha Adam alszik, vagy elmegy valahova, hívd fel a rendőrséget! A 911-et. El fognak jönni értünk, mert az a dolguk. Törvény van rá. Meg kell tenned, Minnie. Csak te…

– Jaj, ne! Hallom, hogy jön!

Jaye megdermedt.

– Biztos? Nem lehet, hogy csak…

– Igen, biztos. Jaj nekem! – nyögött fel Minnie. – Tudja, hogy itt vagyok. Most mi lesz?

– Takarodj innen!

A dörgő hang olyan félelmetes volt, hogy Jaye rémülten elhúzódott az ajtótól. Odaát a férfi felnevetett. Maga az ördög sem nevethetett volna gonoszabbul.

– Már nem vagy olyan bátor, igaz? „Ki kell találnod, hogyan szökhetünk meg. Nem megyek el innen nélküled, Minnie. Megígérem, hogy nem” – utánozta Jaye hangját. – Mintha én megengedném, hogy bárhova is elvidd őt! – folytatta vészjóslóan halkan. – Ő az enyém. Egy rész belőlem. Mi ketten elválaszthatatlanok vagyunk. Minnie sehova sem megy innen. Egyébként pedig te sem.

– Mit akar tőlem? – kiáltotta Jaye minden bátorságát összeszedve. – És mit akar Annától?

– Az egyelőre az én titkom. Majd te is megtudod. És már nem is olyan sokára.

Jaye megborzongott, és még távolabb lépett az ajtótól. Mi lehet Minnie-vel? Nem esett bántódása? – találgatta rémülten.

A férfi, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, megválaszolta ki nem mondott kérdéseit.

– Minnie eliszkolt, mint egy kisegér. Ő mindentől fél, még a saját árnyékától is – mondta, és megint felnevetett. – Komolyan azt hitted, hogy segíthet neked? Hogy bárki segíthet rajtad? Ennyire buta vagy?

Jaye hallotta, hogy a férfi kulcsot dug a zárba, és rémülten körülnézett. Azt kereste, hova bújhatna, vagy mivel védhetné meg magát. Elrablója azonban nem jött be hozzá, csak felcsapta a kutyabejárót, és egy kis darab papírt csúsztatott be rajta. Jaye szíve a torkában vert, miközben lehajolt érte. Torkából sikoltás tört fel, amikor meglátta, hogy az az üzenet az, amelyet ő a saját vérével írt.

– Mindig azt fogod tenni, amit én akarok, különben Minnie-n állok bosszút. Megértettél? – kérdezte a férfi, és csak azután folytatta, hogy Jaye elrebegett egy halk igent. – Nemsokára eljön a pillanat. Amikor találkozni fogok Anna barátnőddel.

– Ne! Kérem! Őt hagyja békén! Ő nem ártott magának.

– Mit tudhatsz te Anna bűneiről? Semmit! – A férfi egyre hangosabban beszélt. Hangja természetellenesen éles lett. Félelmetes. – Te csak egy ostoba kis senki vagy.

Újra felcsapódott a kutyabejáró, és előbb egy rúzs, aztán egy darab papír repült be rajta.

– Nyomj rá csókot, és told vissza! – parancsolta a férfi.

A papíron Annának szóló levél volt. Jaye szívverése kihagyott egy másodpercre. A levelet legifjabb rajongója írta Annának gyerekes írással. Minnie írásával.

Ez az ember rá akarja szedni Annát. Magához akarja csalni, csapdát állít neki, hogy kárt tegyen benne. Talán meg is akarja ölni.

– Nem! – kiáltotta Jaye, és testére fonta a karját. – Ezt nem teszem meg. Maga szörnyeteg, és bántani akarja Annát. Ebben nem leszek a segítségére!

– Engedelmeskedj, vagy Minnie meghal. – A férfi kis ideig hallgatott, hogy Jaye felfoghassa a szavai súlyát. – Nyomj csókot a levélre! Most azonnal!

Jaye kétségbeesetten, remegve bekente a vérvörös rúzzsal a száját, aztán a papírra nyomta, és visszatolta a levelet.

– Ne csinálja ezt! – könyörgött. – Engedjen el bennünket, és hagyja békén Annát! Kérem…

A férfi kárörvendőn közbevágott:

– Nem tudtad, mit csinálsz? Éppen most pecsételted meg Anna barátnőd halálos ítéletét.

35. FEJEZET

Január 29., hétfő
14 óra

Anna döbbenten meredt a levél alján a vérvörös ajaklenyomatra. Istenem, add, hogy ez ne legyen igaz! Kérlek, ne Jaye legyen! Ne ő! – imádkozott magában, aztán lehajolt a pult alá, táskájából előrántotta a levéltárcáját, és egy fényképet vett ki belőle.

A közeli felvétel Jaye-t ábrázolta. Tekintete ábrándos volt, és a ferdén arcára eső fényben jól látszott a száján átlósan keresztben húzódó sebhely. A levélpapírra nyomott szájon ugyanott és ugyanolyan sebhely volt.

Anna rémülten felsikoltott. Elmondhatatlanul féltette Jaye-t és a kis Minnie-t.

– Megjöttem, drágám. – Dalton belépett a virágbolt ajtaján, kibújt a kabátjából, és a karjára terítette. – Az ebéd egyszerűen mennyei volt. Ilyen remek sült kacsahúsos salátát én még életemben nem… – A férfi egy pillanatra elhallgatott. – Jézusom, mi történt?

Anna élete egy ideje nem volt más, mint érthetetlen és ijesztő események láncolata. A kérdést ezért már-már mulatságosnak érezte, nevetni mégsem tudott rajta. Nem, mert rettegett.

– Jaye-ről van szó. Nála van.

– Kinél?

– Annál az embernél, akiről Minnie szokott írni. Tessék, nézd ezt meg!

Dalton elvette a levelet, rápillantott, és azonnal megértette, miről beszélt Anna. Arcából minden csepp vér kifutott.

– Igazad volt Minnie-vel és azzal a férfival kapcsolatban – mondta. – És akkor is, amikor nem hitted el, hogy Jaye megszökött. Jóságos ég! Mit gondolsz, mi mindenen kell most…

Dalton nem fejezte be a kérdést, de nem is kellett befejeznie, mert Anna fejében sem járt más. Csak az, hogy mi mindenen kell most Jaye-nek keresztülmennie.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte a barátja elgyötörten. – Azt hiszem, az volna a legjobb, ha…

– Beszélnék Malone-nal. Máris felhívom.

Harminc perc múlva Anna és Malone, zsebükben a levéllel és a Jaye-t ábrázoló fényképpel, már félúton jártak Mandeville felé. Quentin szerencsére éppen bent volt a kapitányságon, amikor Anna hívása elérte, és azonnal el is indult hozzá. Miután futó pillantást vetett a levélre nyomott csókra és a fotóra, megkérdezte Annát, volna-e kedve átmenni vele a Pontchartrain-tó túlpartjára. Ő gondolkodás nélkül igent mondott, mert kínszenvedés lett volna számára, ha odahaza kell várnia, hogy megtudja, mit sikerült a nyomozónak kiderítenie.

Azóta, hogy Malone feltett neki néhány kérdést, szinte meg sem szólaltak, de ő ezt csöppet sem bánta. Úgy érezte, egyelőre nincs miről beszélniük. Tekintetét az útra szegezve ült a kocsiban, és ölében szorosan összefonta az ujjait. Quentin egy idő után kezére tette a kezét.

– A sok rossz között azért valami jó is van – mondta.

Anna szemét könny égette, miközben a férfi felé fordult.

– És mi az, ha szabad tudnom? Hogy Jaye egy őrült vagy perverz alak fogságában van? – kérdezte, de elcsuklott a hangja. Elszántan összeszedte azonban magát, hogy folytatni tudja. – Már több mint tíz napja eltűnt, és senki sem kereste. Magának sejtelme sem lehet arról, milyen érzés ez nekem. Hogy mennyire féltem szegényt!

– Ez nem igaz. Maga kereste Jaye-t. – Quentin megszorította Anna kezét, aztán megint két kézzel fogta a kormányt. – Soha nem mondott le róla, és egy percig sem adta fel.

– Valóban nem? Többet is tehettem volna érte. Többet kellett volna tennem érte – jelentette ki Anna.

Szeme sarkából a férfi futó pillantást vetett rá, és tekintete együttérzésről árulkodott.

– És mi lett volna az a több? Elment Clausenékhez, aztán a családvédelmi szolgálathoz is, és bejött a rendőrségre. Beszélt Jaye barátnőivel, és végigjárta a kedvenc helyeit. Mi mást tehetett volna még?

Anna félrefordult. Tudta, hogy a férfinak igaza van, mégsem szabadulhatott attól az érzésétől, hogy nem tett meg minden tőle telhetőt.

– Éltem tovább az életem – suttogta. – És azt nem lett volna szabad. Bűnösnek érzem magam.

– Tudom, de nem kellene, mert azzal nem segít a barátnőjén. – Quentin megint odapillantott Annára. – Nem kíváncsi a jó hírre? Pedig úgy fest, mint akinek éppen nagy szüksége van rá.

– Az enyhe kifejezés! – Anna visszafordult a férfi felé. – Nagyon is enyhe.

Quentin halványan elmosolyodott.

– A jó hír az, hogy most már van nyomunk. Kézzelfogható nyomunk.

– Le vagyok nyűgözve!

A gúnyos válasz hallatán Malone felvonta a szemöldökét.

– Ahhoz képest, ahogy tegnap álltunk, sőt még ma reggel is, ez bizony sok. Az esetek mindig úgy oldódnak meg, hogy van egy nyomunk. – Quentin kinyújtotta a hüvelykujját. – Egy, nem több. Ha minden úgy megy, ahogyan szeretnénk, a postafiókos pasas dalolni fog, megadja a fiókbérlő címét, az pedig elvezet bennünket Jaye-hez.

– És ha nem?

– Akkor majd kitalálunk valami mást – mondta Malone, miközben kihajtott a gáton vezető útról, aztán megint Anna felé fordult. – Nem fogom feladni. Megtaláljuk Jaye-t. Lehet, hogy nem ma, de meg fogjuk találni. Erre szavamat adom.

Quentin sejtése helyesnek bizonyult. A Mail & Copy cég tulajdonosa engedett a rendőrség nyomásának, és megoldódott a nyelve. Azt a postafiókot, amelyre a Minnie-nek szóló levelek érkeztek, egy bizonyos Adam Furst vette bérbe, a lakása pedig Madisonville-ben volt, a Lake úton.

A Mandeville-től öt mérföldre, a Tchefuncte folyó mentén fekvő kis Madisonville szépen felújított viktoriánus lakóházaival, haléttermeivel és kávézóival az utóbbi években felkapott hely lett. Itt a folyó menti villákért több millió dollárt is elkértek. Az Adam Furst által megadott címen azonban nem ilyen villa állt, hanem egy düledező ikerház, és az is egy olyan utcában, amelyet a New Orleans lármája és bűnözése elől „vidékre" menekülő jól kereső fiatalok egyelőre még nem fedeztek fel maguknak.

Malone leparkolt az épület előtt, leállította a motort, és Annához fordult.

– Várjon meg itt, legyen szíves! – kérte, és nem engedte megszólalni, amikor ő tiltakozásra nyitotta a száját. – Akkor másként fogalmazok. Itt megvár. Így már világos?

Anna kényszeredetten bólintott, és irigykedve nézte a férfit, aki a gazzal benőtt úton a kidőlt-bedőlt veranda felé tartott. Miután hiába csöngetett, és a kopogtatására sem kapott választ, Malone intett Annának, hogy hátramegy a ház mögé. Ő pedig, amint a férfi nem láthatta, azonnal kiugrott az autóból. Nem akart itt ülni és várni, amikor lehet, hogy Jaye-t ebben a házban tartják fogva. És ha ez így van, akkor ő meg is fogja találni!

Felment a léptei alatt recsegő-ropogó verandára, becsengetett, aztán az ajtóra tapasztotta a fülét.

– Keres valakit?

Anna ijedten összerezzent, és a hang felé fordult. A házhoz vezető rövid úton egy bevásárlószatyrokkal megrakodott, alacsony nő tartott feléje. Rövid, ősz haja már erősen ritkult, és fogpiszkáló vékonyságú karja szemlátomást alig bírta el a csomagjait.

– Hadd segítsek! – ment elé Anna, és több zacskót is elvett tőle.

– Köszönöm. Jó nehezek – felelte az asszony, de hangja bizalmatlanságról árulkodott. Kinyitotta az ajtót, mielőtt azonban bement volna a házba, még visszafordult, és összevont szemmel nézett Annára. – Mindjárt jövök. Aztán közben nehogy elmenjen nekem!

Az idős nő pár pillanat múlva kijött a többi szatyorért, azokat is bevitte, és éppen akkor került elő megint, amikor Malone is visszajött a verandára.

– Nem azt mondtam magának, hogy maradjon a kocsiban?

– Ez meg kicsoda?

Az ősz hajú asszony és Quentin egyszerre tették fel a kérdéseiket. Anna úgy döntött, hogy Malone szemrehányásáról nem vesz tudomást.

– Rendőrség – mondta. – A szomszédját, Adam Furstöt keressük.

Az idős nő bosszúsan felhorkant.

– Igazolványuk van? – kérdezte.

Malone elébe tartotta a szolgálati jelvényét, ő pedig hosszú pillanatokig tanulmányozta, majd végre bólintott.

– Nem lep meg az érdeklődésük. Mindig is olyan érzésem volt, hogy az a fura alak készül valamire.

– Csak volt ilyen érzése? Már nincs?

– Furst pár hete kiköltözött innen. Egy árva szó nélkül. Még a lakbérrel is tartozik nekem.

– Maga a háztulajdonos?

– Úgy bizony. A semmirekellő férjem mindent elivott, csak ezt a házat nem. – Az asszony keresztet vetett. – Hála legyen érte Jézusnak, Máriának és Szent Józsefnek!

– Mi volt olyan fura a bérlőjében? – kérdezte Anna közömbös hangon, hogy eltitkolja, mennyire érdekli Adam Furst.

– Állandóan jött-ment. Éjjel is, nappal is, de leginkább éjszaka. Néha hetekig nem láttam. Soha nem beszélt, és senki sem jött hozzá látogatóba. A függönyök állandóan össze voltak húzva az ablakain. Nem mintha én kémkednék a lakóim után.

– Persze hogy nem – sietett kijelenteni Anna, és rámosolygott az asszonyra.

– Néhányszor megpróbáltam beszélgetni vele, és még sörrel is megkínáltam, de mindig visszautasított. Gorombán és olyan ridegen, hogy a hideg futkosott a hátamon.

– Emlékszik, hogy pontosan mikor költözött el? – kérdezte Malone.

– Nagyon is jól emlékszem. Éppen akkor, amikor eldöntöttem, hogy vagy kifizeti a lakbérhátralékát, vagy kidobom. E hónap tizennyolcadikán volt.

Jaye aznap tűnt el! Anna érezte, hogy arcából kifut a vér. Malonera nézett, és látta rajta, hogy a férfi ugyanarra gondol, mint ő.

– A lakója egyedül élt? – folytatta Quentin a kérdezősködést.

– Amennyire tudom, igen.

– Nem volt vele egy gyerek? – Annának meg kellett köszörülnie a torkát. – Egy tíz-tizenegy éves kislány?

– Soha nem láttam vele gyereket. – Az asszony felnézett a ragyogóan kék égboltra. – Bár ha jobban belegondolok, mintha időnként, mindig késő éjjel, hallottam volna gyereksírást, de akkor nemigen foglalkoztam vele. Tudják, az éjszakai csend messzire elviszi a hangokat. Maguk szerint…

– Meg kell néznem azt a lakást, Mrs…

– Blanchard. Dorothy Blanchard vagyok, de itt majdnem mindenki csak Dottie-nak hív.

Quentin bólintott.

– Ma délután visszajövök több kollégámmal, Dottie, hogy körülnézzünk abban a lakásban.

Az asszony szélesen elmosolyodott, és elővillantotta aranyfogait.

– Szent Habakuk, ujjlenyomatokat fognak keresni, meg ilyeneket?

– Igen, asszonyom.

Malone elköszönt Mrs. Blanchard-tól, és elindult. Annának nagyokat kellett lépnie, hogy utolérje.

– Mit követett el az a Furst? – kiáltott utánuk Dottie. – Megölt valakit? Kirabolt egy bankot? Miféle bűnöző lakott a fedelem alatt?

36. FEJEZET

Január 29., hétfő
22 óra 20 perc

Ben arra riadt fel, hogy anyja már megint meredten őt nézi, ahogyan korábban is többször tette. Arca hamuszürke, ajka egészen vértelen. Betegségének tünetei nyugtalanítóak voltak, de Ben már megtanulta, hogy nem szabad tudomást vennie róluk. Az Alzheimer-kórban szenvedők sokszor elszakadnak a valóságtól, ezért könnyen megijednek és elbizonytalanodnak.

Ben kihúzta magát ültében, és öléből a földre csúszott a könyv.

– Ne haragudj, mama! – kérte, aztán megropogtatta a vállát, és lenyúlt a könyvért. – Tudhattam volna, mi lesz a vége, ha ilyen hosszú nap után még felolvasok neked. A saját hangom mindig elálmosít – magyarázta, és apró fintort vágott. – Képzelem, hogyan hathat a betegeimre.

– Itt volt – mondta az anyja váratlanul. – Az a férfi.

Ben szeméből egyszeriben minden álmosság kiment.

– Kicsoda? Milyen férfi?

Anyja a fejét rázta.

– Az az ördög. Ő volt itt. Amíg te aludtál.

Ben nemigen hitte, hogy bárki is bejött volna a szobába, amíg ő szundított, de teljességgel elképzelhetetlennek sem tartotta. Összevont szemmel fürkészte az anyja arcát, és szeméből valódi félelmet olvasott ki.

– Nem tudom, kiről beszélsz. Innen ismered azt a férfit?

Az asszony reszketni kezdett.

– Nem. Az egy rossz ember.

– Rossz ember – ismételte meg Ben aggódva. – Mitől rossz?

– Bántani akar téged. És engem is. Ő mondta, hogy ezt akarja.

Ben a homlokát ráncolva felállt. Az ápolási otthon recepcióján minden látogatónak be kellett jelentkeznie.

– Te csak üldögélj itt tovább, mama! Megyek, és váltok pár szót az ügyeletes nővérrel.

– Megmondtam neki, hogy nem bánthat engem, mert te azt nem fogod megengedni. De ő csak nevetett. Azt mondta, úgysem akadályozhatod meg. – Az asszony egyre izgatottabb lett, és cibálni kezdte a köntösét. – Azt is mondta, hogy erősebb nálad. És sokkal nagyobb a hatalma.

Ben lehajolt az édesanyjához, csókot nyomott a feje búbjára, és saját aggodalmait eltitkolva megnyugtatóan mosolygott.

– Azt majd még meglátjuk. Mindjárt jövök – mondta, és elindult a folyosó végére, a nővérpulthoz.

Az ügyeletes ápolónő éppen a két segédápolónővel beszélgetett. Egyikük kibújt a cipőjéből, és a lábfejét dörzsölgette.

– Jó estét, hölgyeim! – üdvözölte őket Ben mosolyogva. – Kérdeznem kell maguktól valamit. Járt ma este rajtam kívül valaki más is anyámnál?

A három nő értetlenül meredt rá, és Ben újra elsomolyodott.

– Felolvastam a mamának, de közben elnyomott a buzgóság. Azt mondja, amíg én aludtam, valaki bent járt a szobájában.

– A lakók közül?

– Nem. Állítólag nem innen ismeri azt a férfit.

A nővérek összenéztek, aztán Wanda, a szakápolónő megrázta a fejét.

– Nyolc óra óta itt nem ment be senki, és ki sem jött.

Ben tűnődve harapdálta az ajkát.

– Anyám szerint az a férfi már korábban is járt nála. Lehetett ez esetleg az elmúlt hetekben?

– Hadd nézzem meg a könyvben! – Wanda felállt, és elővette a látogatók bejegyzésére szolgáló naplót, amelyben azt is mindig feltüntették, ki kihez érkezett. Beletelt egy időbe, amíg a nővér több oldalt átfutott. – A múlt héten Ray atya járt nála. Egy nappal korábban dr. Levine. És néhány gimnazista lány is meglátogatta. Önkéntesek a Szent Szív Akadémiáról. – Wanda pár oldallal hátrább lapozott, aztán abbahagyta a keresést. – Két hetet átnéztem, de az édesanyjánál magán, Ray atyán, Levine doktoron és a kislányokon kívül senki sem járt. Ó, és a múlt hétfőn Shelleyvel frizurát is készíttetett magának.

Ben összevonta a szemöldökét.

– Anyám meglehetősen izgatott, és…

A folyosó túlsó végéről előbb nagy csattanás hallatszott, aztán jajveszékelés.

– Ez a mama! – kiáltotta Ben.

Wanda villámgyorsan kijött a pult mögül, és mind a ketten futásnak eredtek. Ben anyját az ágya mellett, a földön találták a szobájában. Térdét a melléig felhúzta, és sírva ringatta magát.

– Megpróbáltam megállítani! – kiáltotta, amikor meglátta a fiát. – Megpróbáltam. Látod? – mutatott előre.

Fiókos szekrénye tetején a szépítőszerek, a bekeretezett fényképek és egy porcelánfigura mellett egy váza hevert. Azt vághatta oda, és ők annak a csattanását hallották az előbb.

Ben leguggolt reszkető anyja mellé, és a karjába zárta.

– Igen, mama, látom – mondta halkan, fojtott hangon. – Most már nincs semmi baj, édesem. Semmi baj.

Fél órával később Ben az otthon parkolójában a kocsija felé tartott. Nagyot sóhajtott, és felnézett a sötét égboltra. Nehéz volt a szíve, és fájdalommal töltötte el, hogy így kell látnia az anyját. Hogy ilyen gyorsan romlik az állapota. El fogja veszíteni. Már nincs messze az a nap, amelyen majd hiába jön hozzá látogatóba, ő nem

fogja megismerni. Világa csakis idegenekből áll majd, ápolókból és olyan ijesztő alakokból, mint akiről ma beszélt.

Miért épp anyámnak jut ez osztályrészül? – kérdezte Ben gondolatban. Neki, aki egész életében keményen dolgozott, hogy apa nélkül is jó gyerekkorom legyen. Mindent megtett azért, hogy szeretetben nőjek fel. Nemcsak anyám volt, hanem a barátom és a példaképem is. Nem ezt érdemelte volna.

Ben nagyokat nyelt. Nagybátyja néhány éve meghalt, és bár nem álltak túl közel egymáshoz, mégiscsak a rokona volt. Ha az anyja is meghal, senkije sem lesz. Egyetlen hozzátartozója sem.

Hirtelen eszébe jutott Anna, és lelki szemeivel olyan tisztán látta maga előtt, hogy még el is mosolyodott. A minap, rögtön azután, hogy Malone nyomozó elment tőle, felhívta, és kikérdezte a betörésről meg arról a borítékról, amelyet a behatoló hagyott nála.

Anna ijedt volt, de dühös is. Nem rá, hanem a helyzetre. Ő pedig megígérte neki, hogy addig nem nyugszik, amíg meg nem találja a betegét, aki ezt műveli. Azt is elmesélte, mire jutott eddig. Azóta nem beszéltek, pedig Anna nagyon hiányzik neki. Most viszont már késő van ahhoz, hogy felhívja. Kár, nagy kár! Jó volna, ha beszélhetne vele az édesanyjáról, és kiönthetné neki a szívét. Ő megértené az érzéseit. Igen, Anna megértő lélek.

A legjobb úton jár afelé, hogy beleszeressen. És ez akkor is igaz, ha még csak pár hete ismeri. A felismerés jobb kedvre derítette, de meg is rémítette. Egyszerre érzett késztetést arra, hogy elbújjon egy sötét zugba, és arra, hogy a felhők fölött járjon.

Amikor odaért a kocsijához, azonnal meglátta, hogy az ablakmosó lapát alá valaki egy szórólapot csúsztatott. Kihúzta, és kiderült, hogy nem szórólap, hanem üzenet: Már majdnem beleszerettél. Ő viszont ma éjjel meghal.

Ne! Ez nem lehet! Ennek nem szabad megtörténnie! Ben hátán a hideg futkosott. Torka elszorult, és kiverte az izzadság. Feltépte a kocsija ajtaját, bevágódott a kormány mögé, egyik kezével bedugta

az indítókulcsot, a másikkal pedig előrántotta a mobilját. Mire felbőgött a motor, már be is ütögette Anna számát.

Egyszer, kétszer, háromszor is kicsöngött. Ben izgatottan dobogó szívvel várt, a csöngéseket számolta, és hangtalanul imádkozott. Anna nem vette fel, és az üzenetrögzítője sem kapcsolt be.

Itt valami nincs rendben. Nagyon nincs rendben.

„Ő viszont ma éjjel meghal."

Ben halkan elkáromkodta magát, aztán csikorgó gumikkal, kavicsokat felverve kilőtt a parkolóból. Figyelmeztetnie kell Annát. Meg kell védenie. Ha nincs otthon, addig fog őrt állni a kapuja előtt, amíg megjön. Haja szála sem görbülhet. Nem fogja megengedni, hogy az az őrült ártson neki. És ha a gazember mégis meg tudná tenni, amit eltervezett, akkor ő a saját kezével fogja darabokra szaggatni. Addig éljen, hogy úgy lesz!

37. FEJEZET

Január 29., hétfő
23 óra 50 perc

Anna mély álomból ébredt. Kinyitotta a szemét, és azonnal rémület fogta el. A kislámpa nem égett mellette, hálószobájában koromsötét volt. Tekintete bejárta a sarkokat, képzelete elszabadult, és szörnyeteget varázsolt elé. A nevét is tudta: Kurt.

A félelem megbénította. Mozdulatlanul feküdt, szíve a torkában vert, és a neszeket fülelte. Csend volt. Nyomasztó és kiáltó csend vette körül. Minden akaraterejét mozgósítva oldalra fordította a fejét, hogy lássa az éjjeliszekrényen az ébresztőóra világító számlapját. Éjfél volt. Majdnem éjfél.

Valahonnan a lakásból zajt hallott. Azonosíthatatlan és ellenséges zajt. Más is van idebent, nem csak ő! Rémülete alakot öltött, ólomsúlyként nehezedett rá, és alig kapott tőle levegőt. Kiverte a víz, ereiben vad iramban száguldott a vér. Lehunyta a szemét, eltökélten a légzésére összpontosított, hogy szabályos időközben szívja be és fújja ki a levegőt. Meg akart szabadulni a bénító félelemtől, és teste végül engedelmeskedett az akaratának.

Amilyen csendesen csak tudott, az oldalára fordult, és kinyúlt a telefonért. Az viszont nem volt ott az éjjeliszekrényén. Most már eszébe jutott, hogy mielőtt ágyba bújt volna, Dalton még felhívta, ő pedig kivitte magával a hordozható telefont a fürdőszobába. És most is ott van még.

Torkából sikoltás készült feltörni, de elfojtotta, mert nem akart engedni elszabadult képzeletének. Ez az éjszaka semmiben sem különbözik attól a száz másiktól, amelyeken úgy ébredt fel, hogy bizton tudta, Kurt megtalálta őt. De nem találta meg. Most is, mint eddig mindig, az álma ébresztette fel. Egy csúf emlék, a régi félelem. Elfojtotta, de nem feledte.

Mássz ki az ágyból! – parancsolta magának gondolatban. Menj oda a fürdőszoba ajtajához, és nyúlj be a telefonért! Csak ennyit kell tenned. Utána majd biztonságban érzed magad, és vissza tudsz aludni. Jól fogod érezni magad.

Végül felhajtotta a takaróját, felült, és letette a lábát a padlóra. Megborzongott, mert meztelen talpa alatt hideg volt a parketta. Túlságosan is hideg, döbbent rá, és odapillantott a balkonajtóra. Dermedten látta, hogy nyitva van. A vékony függöny mozgott előtte, és susogó hangot adott, ő pedig már a bokáján és a lábszárán is érezte a hideg, nedves levegő fuvallatát.

Rémült sikollyal kipattant az ágyból, hogy kiszaladjon a hálószobából, ám az ajtó, mielőtt még elérte volna, becsapódott előtte, rá pedig hátulról két erős kar fonódott. Egyik a derekára, a másik pedig a nyakára. Támadója magához rántotta, és vonszolni kezdte vissza, az ágya felé.

A torkára fonódó ujjak egyre erősebben szorították, és már alig kapott levegőt. Tíz körömmel belemarkolt a fojtogató kézbe, s bár szeme előtt már színes pontok villództak, rúgkapált és csapkodott, ahogy csak bírt.

Nyakán enyhült a szorítás, és ő mohón nagy levegőt vett. A következő pillanatban azonban hátulról meglökték, és arccal előre az ágyra zuhant. A férfi azonnal rávetette magát, tenyerével lenyomta a fejét, és a hátára térdelt, hogy mozdulni se bírjon. Szabad kezével aztán sóváran cibálni kezdte a hálóingét, közben pedig türelmetlenül kéjes hangokat hallatott.

Anna fejében kétségbeesett könyörgések, imádságok és fohászok kavarogtak. Támadója meg akarja erőszakolni. Ugyanúgy, ahogyan

azt a másik két nőt is megerőszakolta. Aztán pedig megöli. Azokat a nőket is megölte. És nekik ugyanolyan vörös hajuk volt, mint neki van.

Hátán kettészakadt a hálóing. A reccsenést nemcsak hallotta, hanem minden idegvégződésében érezte is. Torkát sírás fojtogatta, és szeméből dőlni kezdett a könny. Támadója megmarkolta a bugyiját, lerántotta róla, aztán hirtelen mozdulattal a hátára fordította, és szétfeszítette a combját. Anna csak most látta meg, hogy a férfin álarc van. Olyan sápadt, kifejezéstelen maszk, amilyet New Orleansban farsang idején szoktak viselni. Alatta a férfi érezhetően mosolygott, és Anna azt is érezte, hogy kéjes örömét leli az ő félelmében és szenvedésében. Csak úgy sugárzott belőle az elvetemült gonoszság.

– Ha tetszik, ha nem, most már meg kell tennem – zihálta a férfi.

Anna gondolatai száguldva huszonhárom évet visszarepültek. Timmy már élettelenül fekszik az ágyon. Most ő következik. Kurt elindul feléje, csípőfogó van a kezében, száját fagyos mosolyra húzza. „Ha tetszik, ha nem, most már meg kell tennem.” Szóról szóra ezt mondja.

Anna lelke legmélyéről sikoltás tört fel. Betöltötte a hálószobát, visszaverték a falak, és ott visszhangzott a sötétségben. Támadója egy pillanatra megdermedt. Maszkja félrecsúszott kicsit, és most először nézett egyenesen Anna arcába. A szeme narancsszínben izzott. Mint az ördögé.

Anna megint felsikoltott, mire a férfi leugrott róla, és elsietett. Alighanem ugyanarra ment, amerre jött. A balkonon át le az udvarra.

Anna még mindig sikoltozva feltápászkodott az ágyról, kirohant a hálószobából, végigszáguldott a folyosón, és megfeledkezve arról, hogy anyaszült meztelen, kiviharzott a lakásából. Dalton már ott állt az ajtaja előtt, ő pedig egyenesen a karjába vetette magát.

38. FEJEZET

Január 30., kedd
0 óra 45 perc

Negyven perccel később Anna a kanapéján kuporgott, és még mindig össze-összekoccantak a fogai, miközben egy bögre forró gyógyteát szorongatott a kezében. Dalton mellette ült, Bill védelmezően fölötte állt, és mind a ketten mogorva képet vágtak. A hálószobából Malone, más nyomozók és a csak pár perce megérkezett, ujjlenyomatokat és egyéb bűnjeleket kereső technikusok beszélgetése hallatszott ki.

Quentin pár perccel azután, hogy Dalton felhívta, már ide is ért. Anna akkor még mindig magánkívül volt, de az, amit zavaros előadásából Malone kivett, elég volt neki ahhoz, hogy kirendelje a munkatársait.

Anna végignézett magán. Dalton pulóvere volt rajta, és a saját melegítőnadrágja, amelyet barátja kapott elő neki a szekrényéből. Pillantása a hálószoba ajtajára tévedt. Széttépett hálóinge odabent fekszik a földön, és a bugyija is valahol az ágy közelében. Meztelenül rohant ki a lakásából, úgy vetette magát Dalton karjába. Egy idegen letépte róla a ruhát, fogdosta, és nagyon közel járt ahhoz, hogy megerőszakolja. Végül mégis megmenekült. Kétségbeesett könyörgése, imái meghallgatásra találtak. De fogja-e még valaha is tisztának érezni magát? Lesz-e még valaha is biztonságban?

Anna megborzongott, és halkan felnyögött. Dalton, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, átölelte és vigasztalóan magához szorította. Semmit sem mondott, de nem is kellett mondania. Szeme szeretetről, őszinte aggódásról beszélt, és Annának ennél többre nem is volt szüksége.

A többi nyomozóval együtt Quentin Malone is kijött a hálószobából. Amint meglátta, Anna azonnal megnyugodott. Úgy érezte, mellette semmi rossz nem érheti. A legszívesebben felállt volna, hogy odamenjen hozzá és a karjába bújjon. Ott melengető biztonságban lenne.

Quentin végig a szemébe nézett, miközben keresztülvágott a nappalin, és leguggolt elé.

– Jól van?

Anna bólintott, bár a legkevésbé sem érezte jól magát.

– Remek. – Malone a két másik nyomozóra mutatott. – Agnew és Davis átfésüli a házat, és kikérdezik a szomszédokat, hogy láttak vagy hallottak-e valamit.

Anna megint bólintott, és tekintete bejárta Quentin hosszú ujjait és gondosan ápolt, rövidre vágott körmeit. Szép keze van, állapította meg magában. Férfias. Biztosan fürge és ügyes is.

– Anna?

– Elnézést! Mit mondott? – kérdezte Anna, és pír öntötte el az arcát.

– A tettes a balkonon át jutott be a lakásba. Felmászhatott a kőkerítésen, onnan pedig átlépett a balkonra. Betörte az ajtó üvegét, benyúlt rajta, és eltolta a reteszt.

– Ennyit ezekről a flancos új zárakról! – morogta Dalton.

Quentin feléje fordult.

– Maga szerelte fel a biztonsági reteszt?

– Én szereltettem fel – pontosított Dalton. – Az első betörés után. Amikor az a kisujj volt Anna hűtőjében. A ház összes, udvarra nyíló ajtajára tetettem reteszt.

– Én pedig kicseréltettem a záraimat – suttogta Anna. – Sokra mentem vele!

Quentin visszafordult hozzá.

– Fel kell tennem magának néhány kérdést. Tud már válaszolni rájuk?

– Igen. Azt hiszem.

– Jól van. – Zakója zsebéből Malone előhúzta spirálos jegyzetfüzetét. – Kezdjük egészen elölről! Mondjon el mindent, amire csak emlékszik! Azt is, amiről esetleg úgy gondolja, hogy nem fontos. Rendben?

Anna akadozva beszélni kezdett. Elmesélte, hogy félelem fogta el, miután felriadt álmából, de megpróbált megnyugodni. Azt is elmondta, miből jött rá, hogy nyitva van az erkélyajtó.

– Akkor ki akartam szaladni a hálószobámból, de ő elkapott… és cibálni kezdett, hogy odahúzzon… az… az…

Anna hangja elcsuklott.

– Az ágyához? – segítette ki Quentin.

– Igen, oda.

Dalton szorosabban magához ölelte, Bill pedig vállára tette a kezét. Anna folytatni akarta, de nem tudott megszólalni. A szavak a torkán akadtak, miközben leperegtek előtte az éjszaka eseményei, akár egy horrorfilm képkockái, amelyekről hiába akarja, nem tudja levenni a szemét.

– Nézzen rám! Csak rám nézzen! – szólította fel Malone szelíden, de határozottan, ő pedig eleget tett a kérésének. Amint a férfi szemébe nézett, megint sokkal nyugodtabb lett. – Most már biztonságban van – mondta Quentin. – Gondom lesz rá, hogy ez így is maradjon, de segítenie kell nekem. Vegyen nagy levegőt, és folytassa!

Anna végül beszélni kezdett. A szavak néha megállíthatatlanul törtek elő belőle, máskor meg csak akadozva követték egymást. Végig Quentin szemébe nézett, miközben elmesélte, mit művelt vele az a férfi. Hogy letépte róla a hálóinget, de egyszer csak elengedte,

amikor ő rádöbbent, hogy meg akarja erőszakolni, és sikoltozni kezdett.

– Maga egész idő alatt arccal előre feküdt az ágyon?

– Nem. Egyszer csak… a hátamra fordított.

– Látta az arcát?

Anna a fejét rázta.

– Álarcot viselt. Karneváli maszkot. A szemét viszont láttam. Narancsszínű volt.

Malone összeráncolta a homlokát.

– Narancsszínű?

– Igen. Akkor is, ha ez őrültségnek hangzik – felelte Anna.

Még mondani akart valamit, de végül csak összeszorította a száját. „Ha tetszik, ha nem, most már meg kell tennem.” Ezeket a szavakat utoljára huszonhárom éve mondta ki. Akkor, amikor halálra vált kislányként a szülei kezét szorongatva az FBI-ügynökökkel szemben ült.

– Folytassa, kérem! Mondjon el mindent!

Anna megint nagy levegőt vett.

– Kurt volt az, Quentin. Ő volt az.

Dalton megszorította a kezét.

– Jaj, édesem…

– Ő volt! – Anna a válla fölött támogatást várva felnézett Billre. – A hangja… az, amit…

– Elnézést, nyomozó!

Quentin kissé ingerülten a hálószoba ajtajában megjelent nyombiztosító felé fordult.

– Mi van? – morogta.

Bosszús hangja szemlátomást nem zavarta a másik férfit.

– Mi végeztünk. Ha már nincs szüksége ránk, visszamennénk a laborba.

– Menjenek csak, és reggel korán hívjanak fel!

– Úgy lesz.

A technikusok keresztülmentek a nappalin, de Annára oda sem pillantottak. Miután becsukódott mögöttük a lakásajtó, Malone azonnal visszafordult hozzá.

– Ugorjunk előre kicsit! – mondta, és futó pillantást vetett a jegyzeteire. – Szóval, maga felsikoltott, a támadója pedig elszaladt? Kifutott a balkonra, és leugrott róla? – Quentin megvárta, hogy Anna bólintson. – Maga akkor kirohant a lakásából, és Dalton már ott várt az ajtaja előtt. Így volt?

Mielőtt Anna válaszolhatott volna, Dalton közbeszólt:

– Nem vártam. Kint voltam…

– Judyt és Boo-t vitte ki – magyarázta Bill.

– A kutyáinkat. Kiléptem az ajtón, és lehajoltam, hogy levegyem a pórázt a kicsikről…

– És akkor meghallotta Anna kiáltozását.

– Pontosan.

– Maga hol volt eközben? – szegezte Malone a pillantását Billre.

– Tévét néztem.

– Mindig otthon szokott maradni, amíg Dalton sétálni viszi a… kicsiket?

Bill megfeszítette magát. Anna megérezte, hogy barátját sérti ez a faggatózás, és bocsánatkérő pillantást vetett rá.

– Többnyire nem – felelte Bill –, de ma éppen a Titkok és botrányok ment, és…

– Bill szereti azt a műsort – mondta Dalton –, engem pedig nem zavar, ha egyedül kell levinnem a kutyákat. Bill is sokszor sétáltatja nélkülem őket.

Malone továbbra sem vette le a szemét Billről.

– A Titkok és botrányok az E! csatornán megy, igaz?

– Igen, ott. – Bill szokatlanul szűkszavú lett, és Anna feszengeni kezdett ültében. – Bulvárműsor, de a jobb fajtából való.

– Könnyű kis szellemi rágcsálnivaló – mondta Quentin mosolyogva, aztán megint Annára nézett. – Nem az a csatorna adta le az édesanyjával készült riportot is?

Anna szívverése felgyorsult. Értette, mit akar elérni Malone a kérdéseivel, és nagyon nem tetszett neki. Dalton is így lehetett vele, mert a harag vörösre festette az arcát.

– Arra célozgat, hogy Bill…

– Én semmire sem célozgatok – szólt közbe Quentin halkan, rezzenéstelen nyugalommal. – Egyszerűen csak pontos képet akarok kapni a történtekről. Zavar ez valakit?

– Természetesen nem – felelte Bill éles hangon. – Szeretem Annát, és bármit megtennék azért, hogy a segítségére legyek.

– Akárcsak én – tette hozzá Dalton.

– Ez igazán dicséretes – jegyezte meg Malone, mielőtt Annára nézett. – Négyszemközt szeretnék beszélni magával. Megoldható?

Anna habozott.

– Dalton és Bill a legjobb barátaim. Előttük bármiről beszélhetek.

– Persze, tudom, nekem most mégis arra kell kérnem, hogy maradjunk kettesben. Ugye megértik, fiúk?

Ők szemlátomást nem értették meg, Anna pedig összeráncolta a homlokát.

– Malone…

– Semmi baj, Anna – szorította meg a kezét Dalton, aztán felállt. – A nyomozó csak a munkáját végzi. Majd telefonálj! – kérte.

Bill lehajolt hozzá, és csókot nyomott a fejére.

– Ha nem akarsz egyedül lenni, csak szólj át értem! Alhatom itt a kanapédon. Nem gond.

– Vagy te is átjöhetsz hozzánk – ajánlotta fel Dalton. – Ránk mindig számíthatsz, édesem.

Anna megköszönte a kedvességüket, s miután elmentek, furcsán egyedül érezte magát. Malone megérezhette, mi megy végbe benne.

– Mindjárt visszahívhatja őket – dörmögte. – Csak azt akartam, hogy tanúk nélkül válaszolhasson még egypár kérdésemre, és senkire ne kelljen tekintettel lennie.

– Mire jó ez? – kérdezte Anna ingerülten. – Téved, ha azt feltételezi, hogy Dalton és Bill ártani akarnak nekem.

– Biztos ebben? Annyira, hogy akár az életét is feltenné rá?

Anna a másodperc törtrészéig habozott, aztán lángba borult az arca.

– Igen, az életemet is feltenném rá. Maga pedig, legyen szíves, és hagyjon békét nekik!

– Sajnálom, de az nem megy, amíg nem bizonyosodik be, hogy minden állításuk igaz.

– Az! – jelentette ki Anna, és tekintetét Quentin szemébe fúrta.

– Vagyis maga egészen biztos abban, hogy nem Bill járt ma este a hálószobájában?

– Bill? – Anna már a gondolatot is képtelennek találta, és idegesen felnevetett. – Ugyan, kérem!

– Nem válaszolt a kérdésemre. Biztos abban, hogy nem ő volt az?

– Igen. Az vagyok.

– Annyira biztos, amennyire annak idején a szülei voltak abban, hogy a gyereklánynak, akit az apja fogadott fel maga mellé, semmi köze nem volt az elrablásához?

Annának egy pillanatra elakadt a lélegzete.

– Ne akarjon megrémíteni!

– Bill nagyon jó erőben van. Edzőterembe jár?

– Igen. És fut is. – Anna megborzongott, és dörzsölgetni kezdte a karját. – Egyetemista korában versenyszerűen sportolt. Atléta volt.

– Igazán? Most hány éves?

– Harmincnyolc.

– Szóval már jócskán elmúlt húsz, de még mindig remek formában van.

– Rossz nyomon jár, Malone. – Anna testére fonta a karját. – Nagyon rossz nyomon.

– Gondolkodjon! Dalton kint állt az ajtaja előtt a lépcsőházban. Miért volt ott?

– Sétálni vitte Judyt és Boo-t.

– Maga látta mellette a kutyákat? Volt nála póráz?

Anna lehunyta a szemét, és megerőltette az emlékezetét. Judy és Boo kis vakarékok, nem harapnak, viszont sokat ugatnak. Rengeteget. Nem rémlett neki, hogy ma éjszaka hallotta volna őket a lépcsőházban, de attól még persze ott lehettek.

– Nem tudom. Zaklatott voltam… Sikoltoztam… Én… nem emlékszem.

– Bill mikor került elő?

– Egy… pár perccel később.

– Mikor pontosan?

– Nem tudom biztosan. Két perc múlva. Vagy három. Esetleg öt.

– Dalton szólt neki?

– Nem. Kicsi ez a ház, és jól terjednek benne a hangok.

– Máshonnan is kijöttek a lakók?

– Néhányan igen, de Bill elküldte őket.

– Mikor tudták meg magáról az igazságot a barátai?

– Ugyanakkor, amikor az összes többi ismerősöm. Ők is megkapták a könyvemet és az üzenetet, hogy nézzék az E! csatornát.

– Ez biztos?

– Igen! – Annára reszketés tört rá. – Miért kérdi? Mire gondol?

– Semmire. Egyelőre. – Quentin megint belepillantott a jegyzeteibe. – Hogyan viselkedett Bill és Dalton, amikor megtudta, hogy maga Harlow Grail?

– Meglepődtek, és mellém álltak. Megértették, min mentem keresztül. – Anna egyenesen Malone szemébe nézett. – Hálás voltam a támogatásukért. És még mindig az vagyok.

– Értem. – Quentin még felírt valamit, aztán összecsapta a jegyzetfüzetét, és visszacsúsztatta a zsebébe. – Legyen rendkívül óvatos! Mindig ellenőrizze, hogy az összes ajtót és ablakot bezárta-e. Éjszaka sehova se menjen egyedül! Ne kalandozzanak el a gondolatai, és figyelje éberen a környezetét!

– Félek – mondta Anna.

– Tudom. – A férfi vonásai ellágyultak. – Meglátja, minden rendbe jön.

– Sejti már, ki…

– Nem, még nem. – Quentin egy pillanatra elhallgatott. – A támadója találomra is kiszemelhette magát. De az is lehet, hogy nem erről van szó.

Anna összekulcsolta ölébe ejtett kezét.

– Az a két nő, akit megöltek… akiket… – hebegte, aztán nagy levegőt vett. – Nekik is vörös hajuk volt.

– Igen.

– Gondolja, hogy ugyanaz a férfi lehetett, aki…

– Aki ma betört ide? A módszer nem egyezik, én mégsem zárom még ki ezt a lehetőséget.

– A hajszínem miatt.

– Azért.

Egy darabig mind a ketten hallgattak. Malone végül megköszörülte a torkát.

– Azt hiszem, egyelőre végeztünk. Ha valakit át akar hívni, szívesen itt maradok, amíg…

– Megleszek. Nem várhatom el a barátaimtól, hogy folyton pesztráljanak – felelte Anna.

Quentin megint leguggolt elé, és együtt érzőn nézett rá.

– Most nem kell erősnek lennie. Még nem. Adjon egy kis időt magának!

– Mégis mennyit? – Anna szemébe könny szökött. – Mondjuk huszonhárom évet?

Malone tenyerébe zárta az arcát.

– Sajnálom, ami magával történt. Őszintén sajnálom.

A férfi érintése Anna egész testét átjárta. Arcát a tenyeréhez nyomta, és élvezte vigasztaló, biztonságot kínáló melegségét. Hosszú másodpercekig hallgatott, és mozdulatlanul ült. Nem tudott, és nem is akart megmozdulni vagy megszólalni. Quentin sem húzta vissza a kezét, és férfias illata hirtelen megcsapta Anna orrát. Érezte, hogy lélegzete felgyorsul, és érzések egész serege rohanta meg.

Gondolatai a múlt rémségeiről egyszeriben a jövő lehetőségei felé kanyarodtak el. A rémülettől, hogy akarata ellenére birtokba vehetik a testét, az önként kínált örömszerzés felé. Az életigenlő megújulás felé, amellyel férfi és nő ajándékozhatja meg egymást legősibb, legelemibb együttlétük során.

Saját gondolatai elképesztették Annát. Éppen csak megmenekült attól, hogy megerőszakolják. Nem gondolhat máris a szeretkezésre. És mégis arra gondolt. Hogy együtt legyen ezzel a férfival. Hogy elvesszen vele a közös szenvedélyben.

Quentin Malone mellett biztonságban van. Mellette nem fenyegeti veszély. Ő, ha csak egy órára is, el tudná vele feledtetni, hogy rémálmai szörnyalakja eljött érte.

– Anna?

Az, ahogyan a férfi egészen halkan kimondta a nevét, Anna fülének muzsikaszó volt. Ima. Felhívás. Nem válaszolt rá, csak két keze közé fogta Quentin fejét, és megcsókolta. Előbb csak szelíden, aztán egyre hevesebben, szenvedélyesen. Szinte attól a perctől erre várt, hogy először meglátta, döbbent rá most. Akkor is vonzotta, amikor dühös volt rá, mert nem akart segíteni neki. Akkor is elemi vágyakat ébresztett benne.

– Anna… – Quentin finoman elhúzódott tőle. – Még mindig a történtek hatása alatt áll. Nincs tisztában azzal, mit tesz.

– Nagyon is jól tudom. – Anna a férfi szájára tette az ujjait. Ajka meleg és nedves volt a csókjától. – Maradj velem éjszakára, Malone!

– Holnap már bánni fogod.

– Talán. – Anna kis időre elhallgatott. – Akár igen, akár nem, ezt akarom – tette hozzá aztán.

Quentin szeméből kiolvasta, hogy a férfi vívódik, harcol önmagával, és őszintén tisztelte ezért. Nem csapott le a lehetőségre, nem zuhant azonnal ágyba vele, és ez sokat elárult róla. Azt, hogy úriember, hogy kissé régimódi a gondolkodása, és elvei vannak. Annának mindez tetszett, mégis azt akarta, hogy Quentin engedjen neki.

Ajkát újra finoman az ajkához érintette, és nyelve hegyével is ingerelte. Aztán hátrahajtotta a fejét, de még mindig fogva tartotta a férfi tekintetét.

– Akarlak, Malone, és ennek semmi köze ahhoz, ami ma éjszaka itt történt. Nem azért mondom, mert félek egyedül maradni. Legalábbis nem csak azért – tette hozzá, és ujjait Quentin fekete hajába fúrta. – Akarlak, Malone.

A férfi halkan felnyögött, és megadta magát. Felemelte Annát a kanapéról, és az ölébe ültette. Ő boldogan érezte, hogy a férfi vágya legalább olyan erős, mint az övé. A szerelmi aktust imitálva csípőjével körözni kezdett Quentin ágaskodó izgalmán, és felgyorsult a légzése, miközben kéjes hullámok futottak végig a testén.

Birtokba vette a férfi száját, az pedig az övét. Quentin lerángatta róla a pulóvert, ő pedig kigombolta az ingét. Kezük, szájuk és nyelvük bejárta a másik bőrét, s közben mind a ketten halkan nyögdécseltek. Szenvedélyük egyre hevesebb lett. Hátradőltek, és félig a parkettán feküdtek, félig a kis perzsaszőnyegen. Azokra a pillanatokra sem szívesen váltak el egymástól, amíg megszabadultak a ruháiktól.

Szeretkezésük pontosan olyan volt, mint amilyennek Anna elképzelte. Izgató, lélegzetelállító és szívderítő. A férfi keze és szája elűzte az emlékeit. Elfeledtette vele a múltját, azt, hogy kicsoda most, és hogy mi történhet vele a jövőben. Egyedül csak Malone létezett számára, teste a testén és benne, ziháló légzése, hangja, ahogyan ajkán az ajkával a nevét suttogta. Ugyanakkor, amikor ő Quentin nevét kiáltotta. Amikor egyszerre lett részük a boldogítóan megváltó beteljesülésben.

A pillanat elszállt, Anna szíve azonban még mindig vadul vert. Arcát Malone vállába fúrta, és azon törte a fejét, ami éppen kettejük között történt. Más férfinak ekkora hatalma soha nem volt még fölötte. Más őt nem röpítette még ilyen szédítő magasságokba. Szerette volna, ha Quentin is így érez, de nem akarta áltatni magát. Malone nyomozó bőven szerezhetett már hasonló tapasztalatokat.

Azok közé a férfiak közé tartozik, akiket úgy zsongnak körül a nők, mint muslicák az édes bort. Ő pedig most alighanem csak eggyel növelte a számukat.

– Jól vagy? – kérdezte Quentin csendesen.

– Igen – suttogta Anna, de fejét még mindig a férfi vállába fúrta. – Csodásan.

Quentin hihetetlenül gyengéden a tarkóját simogatta.

– Megbántad már?

Anna felemelte a fejét, hogy a férfi szemébe nézhessen.

– Nem – felelte.

Quentin végighúzta az ajkán az ujjhegyeit.

– Bocsánatkéréssel tartozom neked.

– Nem tartozol – rázta a fejét Anna. – Én kezdeményeztem. Én…

– Félreértesz. – A férfi arcán mosoly futott át. – Azért kell bocsánatot kérnem tőled, mert… Én… Lenyűgöztél… Egyszerűen nem tudtam ellenállni neked.

Anna arcát pír öntötte el. Nem a szégyené, hanem az örömé. Lenyűgözte Quentint! Annyira, hogy a férfi nem tudott uralkodni magán, és feladta az elveit. Semmit sem mondhatott volna, amivel boldogabbá tehette volna őt.

– Köszönöm – suttogta. – Éppen erre volt szükségem.

A férfi zavarodottan ráncolta a homlokát.

– Nem értelek.

Anna közelebb bújt hozzá.

– Sose bánd! – mondta mosolyogva.

Quentin a karjába zárta.

– Anna?

– Igen?

– Ami a hibámat illeti… azt, hogy az előbb elsiettem a dolgot… szeretném jóvátenni. Ha lehet.

Anna felnézett a férfira.

– Igazán azt szeretnéd?

Quentin szája izgató mosolyra húzódott.

– Azt bizony.
– És pontosan mikor szeretnéd? Most?
– Igen. – A férfi felállt, és ölbe vette Annát. – Most és egész éjjel.

39. FEJEZET

Január 30., kedd
7 óra 20 perc

Az ágyra eső napfény éles volt, de nem melegített, amikor személyhívójának csipogása felébresztette Quentint. Szeméből azonnal kiment az álom, és az éjjeliszekrényről felkapta a bosszantó készüléket. Megnézte a kijelzőt, bár akár egyhavi fizetését is feltette volna arra, hogy a kötelesség szólítja. A kapitányságon kívül ilyen korán senki más nem szokta keresni.

Sejtése helyesnek bizonyult, s hogy ne keltse fel Annát, óvatosan kikelt az ágyból. A matrac benyomódott, a padló megreccsent, de Anna csak halkan felnyögött, aztán tovább aludt. A férfi kis ideig azért még figyelte, és közben felgyorsult a szívverése. Az éjszaka azt mondta neki, hogy szépnek találja. Azt viszont nem mondta ki, hogy soha nem ismert nála szebb nőt. És azt is csak gondolta, hogy Anna túl jó hozzá. Túlontúl okos és tökéletes.

Mert kicsoda is ő valójában? Egy ír katolikus családba született zsaru, aki olyan környéken nőtt fel, amely hősökből keveset, csirkefogókból viszont nagyon is sokat adott a világnak. Olyan férfi, aki leginkább az ágyban nyújtott teljesítményével tűnik ki. Ott Annát is boldoggá teheti. És a biztonságáról is gondoskodhat. Ha úgy kell lennie, akár éjjel-nappal őrt fog állni mellette. Az az eszelős alak nem érhet hozzá még egyszer!

Quentin nagy nehezen levette a szemét Annáról, kiment a konyhába, és felhívta a kapitányságot.

– Jó reggelt, Malone! – mondta az ügyeletes tiszt a korai órához képest nagyon is jókedvűen. – Kelj fel és virulj!

Quentin semmi kedvet nem érzett a bájolgáshoz.

– Csókold meg a seggem, Violet! Miért kerestél?

Még fel sem tette a kérdést, amikor már tudta, mi lesz a válasz, és görcsbe rándult a gyomra. Megint megerőszakoltak és megöltek egy nőt. Egy vörös hajú nőt.

Violet válaszából kiderült számára, hogy sajnos fején találta a szöget. Kora reggel női holttestet találtak a folyó közelében, nem messze az Esplanade úttól és a Decatur utcától. Akárcsak Nancy Kent és Evelyn Parker, a halála előtti éjszakán ez az áldozat is szórakozni volt a barátaival.

– Valószínűleg őt is megfojtották, mint az előző kettőt. Walden és Johnson már úton van a tetthelyre – fejezte be Violet.

Quentin az órájára pillantott.

– Ez minden?

– Igen. Jaj, mégsem! Majdnem elfelejtettem, hogy a tettes levágta az áldozat kisujját.

Quentint valósággal fejbe kólintotta, amit hallott, és meg kellett kapaszkodnia a munkapultban.

– Mit mondtál?

– Hogy az a rohadék levágta a nő kisujját. Hihetetlen, nem?

Quentin elköszönt a kolléganőjétől, és remegő kézzel letette a telefont. Szent ég, ezt meg hogy mondja el Annának?

– Egy meztelen férfi van a konyhámban. Segítség, rendőr!

Quentin az ajtó felé fordult. Anna a félfának támaszkodva fehér, puha köntösben állt ott. Törékeny volt, álmosnak és nagyon sebezhetőnek tűnt, de úgy mosolygott rá, hogy ő a hetedik mennyországban érezte magát. És pokolian meg is ijedt. Csak nehezen sikerült mosolyt varázsolnia az arcára.

– Nem kell már ide segítség. A meztelen férfi rendőr.

– Szerencsés egybeesés! – Anna elindult Quentin felé, és közben szétnyitotta a köntösét. – És még azt mondják, hogy a rendőrök soha nincsenek ott, ahol éppen szükség lenne rájuk.

Anna odaért a férfihoz, és végigsimított a mellkasán, ő azonban átfogta a csuklóját.

– Most ne! Kérlek – mondta. Anna megbántottan el akart húzódni tőle, de ő nem engedte el a kezét. – Nem azért, mert nem szeretném, hanem…

Quentin nem találta a megfelelő szavakat, és tehetetlenségében elkáromkodta magát.

Anna arcából kifutott a vér.

– Mi történt?

– Azt hiszem, jobb lenne, ha előbb leülnél.

– Nem. – Anna reszketni kezdett. – Mondd csak!

Quentin nyugodt hangon, a tényekre szorítkozva beszámolt a rossz hírről. Miután befejezte, Anna széket húzott ki magának, és erőtlenül lerogyott rá.

– Ezt nekem szánta – suttogta. – Az éjszaka… itt járt, és…

– Ezt még nem tudhatjuk. Egyelőre semmit sem tudunk.

– Miért történik ez velem? – kiáltotta Anna. – Nagyon sok idő eltelt már azóta… Miért nem hagy békén?

– Nem Kurt az – mondta Quentin, és gyengéden kisimította Anna haját az arcából. – Biztos, hogy nem ő.

– Tévedsz – felelte Anna a rémülettől hatalmasra tágult szemmel.

– Nem, nem. Az a férfi, aki a balkonodon át elmenekült, nemcsak ügyes, hanem jó erőben is van. Kétlem, hogy egykori elrablód, aki ma már az ötvenes-hatvanas éveiben jár, képes lenne erre a mutatványra.

– Van valami, amit még nem mondtam el neked. Tegnap a támadóm olyasmit tudott, amit csak Kurt tudhat. Ezt az FBI és a rendőrség annak idején nem hozta nyilvánosságra abból… ami azon az éjszakán történt, amelyen… Timmy meghalt. – Anna minden

erejét összeszedte, hogy folytatni tudja. – Akkor, amikor nekem végig kellett néznem, hogy Kurt megöli a barátomat.

Quentin erről már hallott. De ezek szerint nem mindent.

– Folytasd! – kérte.

– Miután… végzett Timmyvel, Kurt vigyorogva hozzám fordult. – Anna reszketve szedte a levegőt. – „Ha tetszik, ha nem, most már meg kell tennem” – szóról szóra ezt mondta. És aztán meg is tette.

Quentin leküzdötte az undorát.

– A te arcodra is párnát szorított?

– Nem. Csípőfogóval levágta a kisujjamat.

Quentint elmondhatatlanul dühítette, hogy Annának ilyen szenvedést kellett kiállnia. A legszívesebben magához ölelte volna, hogy megvédje a múltjától, az emlékeitől, de tudta, hogy ezzel hiába is próbálkozna. Vannak démonok, amelyektől mindenki csak saját maga szabadulhat meg.

– El nem tudom képzelni, hogy élted ezt túl. Csodával ér fel, hogy sikerült megszöknöd. Az ég szerelmére, elvégre még csak tizenhárom éves voltál!

– Timmyre gondoltam – mondta Anna egyszerűen. – Nem adhattam fel azok után, hogy ő sokkal többet szenvedett nálam.

– Bátor vagy, és erős is. – A férfi két keze közé fogta Anna arcát. – Erősebb, mint amilyennek hiszed magad.

Anna elnevette magát.

– Anyámasszony katonája vagyok. Beszari alak. Mit gondolsz, mi másért bujkáltam ennyi éven keresztül? – kérdezte, és hangja már egészen sírós volt. – És ő mégis megtalált.

– Ha azóta meg akart volna találni, már rég a nyomodra jutott volna.

– De én megváltoztattam a nevem…

– Az édesanyád lánykori nevére – szólt közbe finoman Quentin. – Egy balfácán magánnyomozónak sem kellett volna több egy óránál arra, hogy azonosítson. Hidd el, hogy nem Kurt az!

– De akkor honnan tudja…

– Hogy mit mondott Kurt akkor éjszaka? Az ilyen adatokhoz nagyon sokan hozzáférhetnek, és az emberek szeretik jártatni a szájukat. A rendőrök, az FBI-ügynökök és a családtagok is. Egy több mint húsz éve történt bűncselekménnyel kapcsolatban ma már senki sem őrzi az információkat.

Anna a férfi vonásait fürkészte.

– És te ezt… komolyan így is gondolod?

– Igen, így. – Quentin óvatosan Anna álla alá nyúlt. – Nézz rám, légy szíves! Elmondom, mit gondolok. Valaki a megszállottad lett, a könyveid, a múltad vagy mindkettő miatt. Kutakodni kezdett, és a számítógépek meg az internet korában nagyon könnyen meg lehet szerezni személyes adatokat. Az az ember múlt éjszakáig beérte annyival, hogy félelmet ébresztett benned.

– De most már többre vágyik.

– Nagyon úgy fest, hogy igen.

Anna felállt, és Quentin karjára tette a kezét.

– Miért reménykedem abban, hogy nem Kurt üldöz? Valójában semmin sem változtat, hogy ő az, vagy sem. Egy szörnyeteg, akit ismerek, semmivel sem rosszabb, mint egy ismeretlen.

– Elkapom a fickót, Anna. Nem engedem, hogy bántson. – Quentin személyhívója megint csipogni kezdett, és ő csak most döbbent rá, hogy az első hívás óta sok idő eltelt. Bosszúsan elkáromkodta magát. – A fenébe is, mennem kell. Nem akarok, de…

– Menj csak! – Anna ellépett tőle, és testére fonta a karját. – Vár a munkád.

– Nem hagylak egyedül. Beszólok a kapitányságra, hogy küldjenek ki hozzád egy rendőrt.

Anna a fejét rázta.

– Ne! Nem akarok idegent a lakásomban. Áthívom Daltont és Billt. Ők a barátaim, Malone – tette hozzá, miután Quentin arcára kétkedés ült ki. – Soha nem ártanának nekem.

Ha csak halvány bizonyítéka lett volna arra, hogy a két szomszéd nem az, akinek mondja magát, Quentin azonnal vitába száll Annával. Csakhogy nem volt ilyen bizonyítéka.

– Megyek, felöltözöm – felelte. – Hívd fel őket máris! Itt maradok veled, amíg…

–…megjönnek a bébiszittereim? Kösz szépen.

Quentin besietett a hálóba a ruháiért, aztán a fürdőszobában gyorsan megmosdott, és Anna fogkrémével meg a saját hüvelykujjával fogat mosott. Mire előjött, Anna khakinadrágot és fehér pulóvert vett fel, s a tarkóján nagy csattal fogta össze a haját. Az ő tekintetét pedig gondosan kerülte.

– Anna – nyújtotta felé a férfi a kezét. – Ne haragudj rám! Nem akarok elmenni, de…

– Nem haragszom. És csalódott sem vagyok. Tudom, hogy dolgoznod kell.

Quentin érezte, hogy a távolság egyre nagyobb, a hangulat pedig egyre fagyosabb lesz közöttük.

– Akkor nézz rám, légy szíves! – kérte csendesen. – Tudnom kell, hogy valóban megértesz.

– Nem lehet. Ha rád nézek, megengedem, hogy megérints, és akkor menthetetlenül összeomlom. Azt pedig nem engedhetem meg magamnak.

Odakintről kopogtatás hallatszott, és Dalton beszólt a lépcsőházból, hogy ők azok.

– Azonnal felhívlak, ha megtudok valamit – ígérte meg Quentin kifelé menet.

Dalton és Bill arcára elképedés ült ki, amint meglátták. Másodpercekig csak szótlanul meredtek rá. Dalton elvörösödött, Bill pedig a szemét összevonva egyikükről a másikukra nézett. Nagyon nem örül nekem a pasas, állapította meg magában Quentin.

– Jó reggelt, fiúk! – üdvözölte őket, aztán Annához fordult, s közben arra gondolt, hogy életében nem indult még ilyen kelletlenül egy tetthelyre, mint most. – Majd hívlak – mondta, és lehajolt

Annához, hogy megcsókolja. Ajka éppen az ajkához ért, amikor harmadszor is megszólalt a személyhívója. A kapitányságon nyilván nem értették, hol marad már. Ő azért még meg is ölelte Annát. – Légy óvatos! Ha bármire szükséged lenne…

– Menj, és találd meg azt az embert! – Anna elhúzódott Quentintől, és egy pillanatra összeszorította remegő száját. – Kapd el, és állítsd meg! Ez a legtöbb, amit értem tehetsz.

40. FEJEZET

Január 30., kedd
Francia negyed

Quentin volt az utolsó, aki megérkezett a tetthelyre. A többi nyomozót csak biccentéssel üdvözölte, aztán egyenesen az áldozathoz ment. Ahogy ott állt fölötte, szíve a torkában vert. Megpróbált uralkodni ziháló lélegzetén, hogy megőrizze a nyugalmát és az elfogulatlanságát, de nem járt sikerrel. Ma nem. Ma a halott nőt nézte, de Annát látta. A gyilkos ugyanezt tette. Anna helyett keresett magának másik áldozatot.

Ez persze még közel sem biztos. Lehetett is így, meg nem is. Mindenesetre neki nem szabad elhamarkodott következtetéseket levonnia. Most csakis a tetthelyre és a bűnjelekre összpontosíthat. Félre kell tennie az érzéseit, és az agyát kell dolgoztatnia.

Johnson odasétált hozzá.

– Nem kapkodtad el, hogy ideérj, Malone.

– Nyald ki!

A másik nyomozó elvigyorodott.

– Kösz, de inkább nem. Ahhoz te nem vagy elég szép.

Quentin gúnyosan elhúzta a száját. Johnson hírhedt volt a rossz ízléssel megválogatott nőiről.

– Mit tudunk eddig?

– Az áldozat Jessica Jackson. Huszonegy éves, szép és okos lány volt. A Tulane Egyetemre járt.

– Huszonegy éves – ismételte meg Malone. – A rohadt életbe! Még alig élt.

– Ahogy mondod. Ez a pasas kezd az idegeimre menni. – Johnson végigsimított az arcán. – Walden átfésüli a környéket, és mindenhova becsönget. Valaki talán látott vagy hallott valamit.

Quentin máskor mindig szűkszavú kollégája vonásait fürkészte. Fáradtnak és zavarodottnak látta.

– Hallottad, hogy még egy támadás volt az éjszaka?

– Anna Northra gondolsz? Igen, hallottam – felelte Johnson. – De hol itt az egybeesés? Anna North nem volt táncolni az este, és őt a lakásában támadták meg.

– Neki is vörös a haja. Egy hete pedig a Tipitinában volt, és hazafele menet követték, csak valaki megzavarta a pasast.

Johnson összevonta a szemöldökét.

– Érdemes lenne megvizsgálni a dolgot. Lehet, hogy a mi emberünk…

– Más is van még, Johnson. Azt hiszem, a tettesünk Anna North miatt változtatott a módszerén.

A másik nyomozó szemöldöke magasba szaladt.

– Ezt meg miből gondolod?

– Anna elveszítette a jobb kezéről a kisujját.

Johnson arcára megértés ült ki, és halkan füttyentett egyet.

– Akárcsak ez az áldozat. Méghozzá nagyon csúnyán.

Quentin leguggolt a halott nő mellé. Tekintete bejárta a holttestet és a környékét, s felmérte a mostani és a korábbi két tetthely közötti különbségeket. A legszembetűnőbb az áldozat véres jobb keze volt. A seb körül a szakadozott hús arról árulkodott, hogy a kisujjat nem lenyesték, hanem valósággal leszaggatták. Talán svájci bicskát vagy más, nem halálos eszközt használhatott az elkövető. Vagyis nem készült fel előre a csonkolásra.

– A seb, a vér mennyisége és színe alapján valószínű, hogy a nő már nem élt, amikor levágták a kisujját – mondta Johnson, és ő is leguggolt.

Quentin egyetértően bólintott, miközben az áldozat arcát nézegette. Nem egyszerűen csak csinos nő volt, hanem egyenesen gyönyörű. A haja természetesen vörös, a szeme kék, a vonásai finomak.

– A tettes most nem végzett tiszta munkát – állapította meg Quentin. – Látod? Ennek az áldozatnak az arca és a nyaka tele van horzsolással meg zúzódással. A korábbi kettőé nem volt ilyen.

– Szerinted ugyanazzal van dolgunk, aki Nancy Kentet és Evelyn Parkert is megölte?

– Azt hiszem, igen. De még csak hiszem, és nem tudom.

– Úgy fest, hogy ezt a nőt is megerőszakolták.

– Ha azonos az elkövető, akkor valami nagyon felbosszanthatta. Vagy inkább feldühítette, és ezért nem volt olyan alapos, mint korábban. Alighanem az utolsó pillanatban meg kellett változtatnia a tervét.

– Arra gondolsz, hogy eredetileg Anna North lett volna az áldozat, és a pasas helyette keresett valaki mást?

– És levágta a kisujját, hogy jelképesen Anna North legyen.

Ez a nő is, de talán már a két korábbi áldozat is, tette hozzá Quentin magában.

– De hogy talált helyette ilyen gyorsan egy másik vörös nőt?

Quentin a homlokát ráncolva elgondolkodott.

– Talán nem is kellett keresnie – felelte végül. – Lehet, hogy rendszeresen jár klubokba, és kiszúrja magának azokat a nőket, akiket gyakran lát. Listát készít róluk. Kifigyeli a szokásaikat. Hogy mikor és hova járnak szórakozni, hol parkolnak a kocsijukkal, és merre szoktak hazamenni.

– Miután pedig Northnál kudarcot vallott – vette fel a gondolat fonalát Johnson mogorván –, előhúzta a listáját, és kiválasztott róla egy másik nőt.

Az éjjel kudarcot vallott Annánál, de vissza fog térni hozzá, gondolta Quentin.

– Szerinted újra próbálkozik majd? – kérdezte tőle Johnson, mintha a fejébe látott volna.

Quentin felállt.

– Neki Anna North kell – válaszolta elgyötörten. – Az éjjel nem járt sikerrel nála, és most nyilván forr benne a méreg.

– Küldjünk ki rendőrt Anna North őrzésére! Ha a tettes visszamegy hozzá, elkaphatjuk.

Quentin bólintott.

– Nem kockáztathatunk – felelte, és egyenesen Johnson szemébe nézett. – A legkisebb kockázatról sem lehet szó. Ezúttal nem.

41. FEJEZET

Január 30., kedd
Belváros

Ben lassan eszméletére tért. Hasogatott a feje, és minden porcikája fájt. Nagy nehezen az oldalára fordult, és szúrás hasított a mellkasába. Felnyögött, kinyitotta a szemét, és megpróbálta kitalálni, hol lehet. Tekintete bejárta a szobát, a fehér falakat, a mennyezetre erősített állványon a tévét, az ágya fémkeretét és mellette a kisszekrényt.

Ez csakis kórház lehet, állapította meg, és tétován a fejéhez kapott. De hogy került ő ide?

– Jó reggelt, dr. Walker! – Egy ápolónő kiskocsin gyógyszereket tolt be a szobába, és szélesen rámosolygott a betegre. – Isten hozta újra az elevenek között! – tette hozzá, miközben odalépett az ágyhoz, és hőmérőt dugott Ben szájába. – Abrams nővér vagyok. Hogy s mint vagyunk ma reggel?

Ben a hőmérőtől nem tudott megszólalni, de ez szemlátomást nem zavarta az ápolónőt. Kitűzőjéről Ben leolvasta, hogy Beverly Abrams a teljes neve, és a Baptista Mercy Kórház alkalmazottja.

A nővér megmérte a vérnyomását, ellenőrizte a pulzusát, majd miután csipogni kezdett a lázmérő, kihúzta a szájából, és leolvasta.

– Normális – mondta, és az összes adatot feljegyezte a beteglapra. – Minden értéke normális. Mindjárt jön a doktor…

– Miért vagyok itt?

Az ápolónő arcára csodálkozás ült ki.

– Hogyan, kérem?

– Ha minden rendben van velem, miért vagyok kórházban?

– Nem emlékszik, mi történt magával?

– Nagyon úgy fest, hogy nem. Különben tudnám…

Ben elhallgatott, mert egyszeriben mégiscsak eszébe jutott valami. Az, amire utoljára még emlékezett: „Már majdnem beleszerettél. Ő viszont ma éjjel meghal.”

Nagy ég, Anna! Ben szíve ijedt kalapálásba fogott. Felhajtotta a takaróját, de azonnal forogni kezdett vele a világ.

– Mit csinál? – Az ápolónő villámgyorsan ott termett mellette, és finoman megfogta a vállát. – Nem kelhet fel.

– El kell mennem. Egy barátom… baleset…

– Ahogy mondja – vágott a szavába a nővér, és óvatosan visszanyomta a párnára. – Balesetet szenvedett, de nem egy barátja, hanem maga. Több bordája eltört, és agyrázkódása van. Sehova sem megy innen, amíg Wells doktor nem engedi el.

Ben gyenge volt ahhoz, hogy ellenkezzék, és megadóan lehunyta a szemét. Kezét a mellkasára tette, és érezte, hogy kötés van rajta.

– Mi történt velem? – kérdezte. – Semmire sem emlékszem.

– Lefutott a kocsijával az útról. Úgy kellett kiszabadítani az összetört autóból. Azt mondják, óriási szerencséje volt, mert sokkal rosszabbul is járhatott volna.

Még rosszabbul? De mi lehet Annával?

– Kaphatok egy mai újságot? – kérdezte fátyolos hangon.

– Majd később megpróbálok szerezni.

– Ne! – Ben megragadta a nővér kezét. – Ez sürgős, és talán maga is meg tudja mondani. Történt valami rossz az éjszaka?

Az ápolónő zavarodottan nézett rá.

– Most mondtam, hogy autóbalesetet szenvedett.

– Nem magamra gondoltam. – Ben megrázta a fejét, bár a mozdulattól még erősebb fájdalom hasított belé. – Engem a barátom, Anna North érdekel. Ő jól van?

A nővér összeráncolta a homlokát.

– Én úgy tudom, hogy csak maga ült a kocsiban, de utána…

– Anna nem velem volt, hanem otthon, egyedül. Hozzá készültem.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha szólok a doktor úrnak.

– Kérem, ne! – Ben még erősebben átfogta az ápolónő csuklóját. Szerette volna érthetőbben kifejezni magát, de agya nem engedelmeskedett az akaratának, és a nyelve is nehezen forgott. – Mi volt reggel a hírekben? Tudnom kell, történt-e valami a városban az éjjel, amíg én eszméletlen voltam.

Az ápolónő arckifejezése elárulta, hogy Ben megrémítette.

– Sejtelmem sincs, mire gondol – ingatta a fejét. – Annyit hallottam, hogy még egy halott nőt találtak a Francia negyedben. Erre volt kíváncsi?

Ben felnyögött, és elengedte a nővér kezét.

– Hogy hívták? – kérdezte, és megint szédülés tört rá. – Annának?

– Nem tudom. – A nővér az ajtóhoz hátrált. – Az összes csatornán beszéltek róla a hírekben, de a nevére nem emlékszem.

Az összes csatornán! Hát persze!

Ben felvette a kisszekrényről a távirányítót, és addig nyomogatta, amíg megtalálta a nap huszonnégy órájában híreket sugárzó helyi adót.

– Mint már jelentettük, az éjszaka újabb fiatal nőt találtak holtan a Francia negyedben. Minden jel arra vall, hogy a River Ridge-i illetőségű Jessica Jackson egy hónapon belül már a harmadik áldozata annak a sorozatgyilkosnak, akinek a tettei egész New Orleanst megdöbbentették és felzaklatták.

A képernyőn egy szép fiatal lány érettségi tablóképe jelent meg, és Ben megkönnyebbülésében kis híján elsírta magát. Istennek hála, nem Anna az!

– Jó reggelt!

Ben elkapta tekintetét a tévéről. A szobába egy vékony, fehér köpenyes férfi lépett be. Nyakában fonendoszkóp lógott.

– Doktor Wells vagyok – nyújtott kezet Bennek, miután megállt az ágya mellett. – Én foltoztam össze az éjszaka.

Ben megszorította a feléje nyújtott kezet, és halkan felnyögött.

– Köszönöm. Örülnék, ha azt mondhatnám, hogy már sokkal jobban érzem magam.

– Orvos vagyok, nem varázsló. – Wells doktor kinyitotta Ben betegaktáját. – Alaposan elintézte magát, dr. Walker. A négy törött bordája és az agyrázkódása mellett megrepedt a szegycsontja és csúnya vágásokat is beszerzett. Nem is egyet össze kellett varrnom.

Ben a homlokát ráncolta.

– Kirepültem a szélvédőn?

– Nem, viszont egy magyalsövényen akadt fenn a kocsijával. A tűzoltóknak kellett kiszabadítaniuk. A tüskés bokor kellős közepéről.

– Ezt nevezem szerencsének! – Ben odalesett a tévére, de a híradóban már másról beszéltek. Mindegy, neki akkor is el kell mennie Annához. Saját szemével akarja látni, hogy ép és egészséges. Beszámol neki a kocsijára tett üzenetről, aztán pedig bemegy a rendőrségre. – Nem maradhatok itt tovább, doktor úr. Megírná a zárójelentésemet?

Az orvos halványan elmosolyodott.

– Az még odébb lesz. Csúnya balesetet szenvedett.

– Ezt már Abrams nővértől is hallottam.

Wells doktor felkapta a fejét.

– Maga nem emlékszik rá?

– Nem. A balesetre nem. – Ben gyors pillantást vetett az órájára. – Csak azt tudom, hogy egy barátnőmhöz indultam. Szüksége volt rám, mert… Mindenesetre, ahogy elnézem magam, nem juthattam el hozzá.

– A mentősök eszméletlenül találtak magára. És itt is többször elájult még, miközben elláttam. Az agyrázkódás nem tréfadolog.

Ben eldünnyögte, hogy ezt ő is tudja, aztán mozdulatlanul ült, amíg az orvos meghallgatta a szívét és kérdéseket tett fel neki. Tudni akarta, fáj-e a feje, hogy tisztán lát-e, és szédül-e még.

Ben minden kérdést megválaszolt, és csak akkor füllentett, ha úgy látta célszerűnek.

– Jól vagyok, dr. Wells. Teljesen jól – állította, és mosolyt varázsolt az arcára. – Hazamehetek?

– Talán úgy egy óra múlva. Van valakije, aki szemmel tarthatja magát, a segítségére lehet, és felébreszti, ha elaludna?

– Majd én rajta tartom a szemem, doki.

Az orvos és a beteg egyszerre fordult az ajtó felé, amelyen éppen Quentin Malone lépett be. Ben hátán futkosni kezdett a hideg, amikor meglátta a nyomozó elgyötört arcát.

– Üdv, Ben!

– Malone nyomozó! Maga meg mit keres itt?

– Nem mit, hanem kit. Magát.

– A jó hírek szélsebesen terjednek ebben a városban.

Quentin odasétált az ágyhoz.

– Malone nyomozó, New Orleans-i rendőrség – mutatkozott be az orvosnak. – Beszélhetek a betegével?

– Úgy gondolom, már elég erős hozzá. – Wells doktor összecsukta az aktáját. – Kicsit még zavart lehet, mert jókora ütés érte a fején – tette hozzá, aztán Benhez fordult. – Ma mindenképpen kímélje magát! Ne dolgozzon, és ne vezessen! És komolyan mondtam, hogy legyen valaki maga mellett. Ha pedig bármilyen panasza lenne, fejfájás, szédülés, kóros fáradékonyság, akkor azonnal hívjon fel!

– Úgy lesz. Köszönöm, doktor.

– Nyomozó – biccentett az orvos Malone-nak, aztán elsietett.

Quentin visszafordult Benhez.

– Az éjszaka keresett telefonon a kapitányságon. Miért hívott?

– Felhívtam magát?

– Igen. Bemutatkozott, de üzenetet nem hagyott. Nem emlékszik?

– A tegnap estéről alig valamire…

Ben elhallgatott, mert hirtelen megint eszébe jutott valami. Sötét volt, ő szörnyen aggódott, és nagyon gyorsan hajtott. A mobilját nyomkodta, és nem figyelt az útra.

– Megpróbáltam felhívni Annát – mesélte tétován –, de nem értem el. Aggódtam érte.

– Aggódott?

– Borzalmasan. Féltettem. Ezért telefonáltam végül magának.

Quentin széket húzott oda az ágy mellé, és leült. Arca rezzenéstelen volt. Kifürkészhetetlen. Ben hátán megint a hideg futkosott.

– Miért féltette annyira Annát? – kérdezte Malone.

– Ő jól van?

– Nem érte bántódás.

Ben szíve ijedt kalapálásba kezdett.

– Ez meg mit akar jelenteni, nyomozó?

– Előbb beszéljünk magáról! – Quentin spirálozott kis jegyzetfüzetet és tollat húzott elő a zakója zsebéből. – Miért keresett tegnap?

Ben sajgó halántékára tette a kezét, és finoman dörzsölgetni kezdte.

– Az este meglátogattam anyámat – mesélte közben. – Alzheimere van, és a Crestwood Ápolási Otthonban él.

– Sajnálom.

Ben biccentéssel nyugtázta a megjegyzést.

– Tovább maradtam nála, mint szoktam. Szörnyen izgatott volt. Azt képzelte, hogy valaki bent járt nála, és megfenyegette. Sokáig tartott, amíg sikerült megnyugtatnom.

Quentin felvonta a szemöldökét.

– Azt képzelte?

Ben a fehér ágyneműn fekvő, összevissza karcolt kezére szegezte a pillantását.

– Anyám… egyre zavarodottabb. Összekeveri a valóságot és azt, amit a tévében lát.

– Folytassa!

– Amikor visszamentem a kocsimhoz, egy cédulát találtam a szélvédőn. Azt hiszem, ugyanaz az ember hagyhatta ott, aki a

könyvet a várómban, és aki a fényképet készítette Annáról meg rólam.

– Mi volt azon a cédulán?

Ben zavartan félrefordult, és lángba borult az arca.

– Az, hogy én már majdnem beleszerettem Annába, ő viszont még az éjjel meghal.

Malone felkapta a fejét.

– Az éjjel? Ezt úgy érti, hogy tegnap éjjel?

– Igen. Halálra váltam. Rögtön felhívtam Annát, de nem értem el. Ezért aztán elindultam hozzá, és nem figyelhettem eléggé a vezetésre.

– Az nem jutott eszébe, hogy felhívja a Francia negyed kapitányságát?

– Nem gondolkodtam, csak cselekedtem.

Quentin belepillantott a jegyzeteibe.

– Igaz az, ami azon a cédulán állt? Valóban közel jár ahhoz, hogy beleszeressen Anna Northba?

– Ez az én magánügyem, nyomozó – felelte Ben elutasítón.

– Máskor az lenne, most viszont nem. – Quentin a másik férfi vonásait fürkészte. – Úgy van, vagy nincs úgy?

Bennek szeme sem rebbent.

– Igen, úgy van.

A nyomozó arcán furcsa kifejezés suhant át, és Ben egyszeriben rádöbbent, hogy nem ő az egyetlen, aki erős érzelmeket táplál Anna iránt. Azonnal ellenfelet látott Malone-ban, és fenyegetve érezte azt, amit már a magáénak gondolt.

– Konok természet vagyok, nyomozó. Semmit sem adok fel könnyen.

– Ez minden versenytársban becsülendő tulajdonság. – Quentin szája sarkában mosoly bujkált, de azonnal el is tűnt. – Megtartotta azt a cédulát?

– A kocsimban volt. Most is ott kell még lennie. – Ben örömtelenül felnevetett. – De hogy az autóm hol van, azt sajnos nem tudom.

– Sejti, ki küldhette magának az üzenetet?

– Mondtam már, hogy valószínűleg ugyanaz az ember, aki a várómban hagyta Anna könyvét. Talán az egyik betegem, de nem tudom, melyikük lehetett.

– Hallotta már az Adam Furst nevet?

– Nem.

– Biztos? Nincs ilyen nevű betege?

– Egészen biztosan nincs.

– És olyan sincs, akit Adamnek vagy Furstnek hívnak?

Ben kis ideig gondolkodott, aztán megrázta a fejét.

– Miért? Ki az az ember?

Quentin nem vett tudomást a kérdésről.

– Amikor a legutóbb beszéltünk, azt mondta, megpróbálja szűkíteni a szóba jöhető betegei körét. Ezek szerint nem jutott sokra.

Ben sértett képet vágott.

– Ehhez idő kell, nyomozó. Senkit sem gyanúsíthatok meg csak úgy. Egyébként pedig sok mindenkit kihúzhattam a gyanúsíthatóak közül. Már csak egy maroknyi betegemet kell ellenőriznem. Ha mind eljönnek a megbeszélt időben, a jövő hét végére mindegyiküket alávethetem a próbának.

– A próbának? – kérdezett vissza Quentin. – Miféle próbának?

Ben elmondta, hogyan és hova helyezte el Anna könyvét.

– Biztos vagyok abban, hogy a bűnös nem fogja tudni levenni róla a szemét. A jövő hét végén megkapja tőlem a nevét, nyomozó.

– Addig még egy nő meghalhat. Jó volna, ha gyorsítana a tempón. Vagy adja át nekünk a betegei névsorát, és a többit majd mi elvégezzük.

– Tudja, hogy azt nem tehetem meg. Az nem volna etikus.

– És egy gyilkost fedezni az?

– Gyilkost? Nem halad maga túl nagy léptekkel, nyomozó? Cédulát hagyni egy kocsi szélvédőjén és embert ölni szerintem két nagyon különböző…

– Annát az éjszaka megtámadták a lakásában.

Bennek pillanatokra elakadt a szava.

– De hát az előbb azt mondta, hogy… nem érte bántódás.

– A támadója nem vihette végbe a tervét, mert Annának sikerült elijesztenie. A történtek azonban természetesen megviselték.

Ben hátradőlt a párnájára. Úgy érezte, ő is hibás abban, hogy ez megtörténhetett. Mert nem érte el időben Annát, hogy figyelmeztesse, és mert nem találta meg azt az őrültet a betegei között.

– Más is van még – mondta Quentin. – Az éjszaka megerőszakoltak és megöltek egy nőt a…

–…Francia negyedben. Láttam a tévében. – Ben megköszörülte a torkát. – Gondolja, hogy annak a gyilkosságnak köze van… úgy értem…

– Ennek az áldozatnak is vörös a haja, dr. Walker. Újabb vörös hajú nő halt meg. És neki a kisujját is levágta a tettes. – Quentin elhallgatott, hogy Ben megemészthesse a szavait. – Még mindig nem tartja etikusnak, hogy kiadja a betegei nevét?

42. FEJEZET

Január 30., kedd
7. kerületi rendőrkapitányság

Quentin beállt a kocsijával a kapitányság előtti parkolóba, és kikapcsolta a motort. Rövid találkozója Ben Walkerrel nem vitte sokkal előrébb. A pszichiáter, bármennyire is aggódik Annáért, nem ment bele abba, hogy átadja neki a betegei listáját. Csak annak az egynek a nevét lesz hajlandó elárulni, aki végül fennakad a rostáján, a többiekét viszont nem.

Quentin ezt kapitális baromságnak tartotta. Számára egyszerű volt a képlet. Valaki nőket öldös a városban, és Annát is valószínűleg a gyilkos szemelte ki magának. Neki, a nyomozónak az a dolga, hogy kiderítse, ki az az ember, aztán pedig elfogja. Az orvosi etika ilyenkor csak süket duma.

Ben Walker beismerte, hogy már-már beleszeretett Annába. Quentin tekintete elkomorult. Már a gondolat is szörnyen dühítette, és agya valamelyik kis zugában megfogalmazódott egy kérdés: Vajon Anna tegnap este Walkerrel is az ágyban kötött volna-e ki, ha éppen a derék doktor csönget be hozzá?

Nagyon szerette volna, mégsem tudta kiverni fejéből ezt a kérdést. Anna az éjjel rettegett, és sokkhatás alatt állt. Vigasztalást és feledést keresett arra a szörnyűségre, amelyen kevéssel korábban keresztülment. Ő pedig éppen ott volt. Nála jobban aztán senki sem tudhatja, hogy sok zsaru is nőkkel, piával és hasonló örömökkel

próbálja meg kimosni az agyából azokat a borzalmakat, amelyekkel a munkája során találkozik. És erről nemcsak hallomásból tud, hanem tapasztalatból is.

Kiszállt a kocsiból, bevágta maga mögött az ajtót, aztán bezárta. A rohadt életbe! Már akkor tudta, hogy nem volna szabad lefeküdnie Annával, amikor még meg sem tette. Mégsem volt ereje ahhoz, hogy ne kövesse el azt a hibát. Nem, mert sebezhetőségében és elesettségében Anna hihetetlenül vonzó és izgató volt. Ő pedig már attól fogva kívánta, hogy először meglátta.

Ezzel nyilván Ben Walker is ugyanígy volt. Vetélytársa jó nevű pszichiáter, ő viszont csak zsaru. Álmai és lehetőségei köszönő viszonyban sincsenek egymással.

– Malone nyomozó?

Quentin megfordult, és a belső ellenőrzés embereivel találta szemközt magát. A nyomozók felmutatták neki a szolgálati jelvényüket, noha tudniuk kellett, hogy felismeri őket. Ugyanazok voltak, akik Nancy Kent meggyilkolása után kihallgatták a Shannon tavernájában történtekről. Ez megint egy olyan nap, amelyen nem volt érdemes felkelnem, gondolta Quentin. Magában pokolba kívánta az egész világot, de azért mosolyt varázsolt az arcára.

– Helló, fiúk! Mi újság?

A két nyomozó közül Simmons, az alacsonyabbik válaszolt:

– Kérdéseket kell feltennünk magának a társáról, Terry Landryről.

– Igazán? – vonta fel Quentin a szemöldökét. – Azt hittem, már mindent megbeszéltünk.

– Mi mindent? – szólalt meg Carter, a belső ellenőrzés másik nyomozója.

– Hogy mi történt Shannonnál, mielőtt meggyilkolták Nancy Kentet.

– Bennünket most más érdekel, Malone nyomozó.

Quentin a kocsijának dőlt, és karba fonta a kezét.

– Vágjanak bele!

– Úgy tudjuk, Landrynek komoly gondjai vannak.

– Mondhatni. Külön él a feleségétől és a gyerekeitől. – Quentin tekintete ide-oda járt a két másik férfi között. – De erről már a múltkor is beszéltünk.

– Nyilván ezért emelgeti mostanában sűrűn a poharat.

Quentin kissé megfeszítette magát.

– Azt tenné? Nekem ez nem tűnt fel.

Simmons és Carter összenézett.

– Magának nem tűnt fel, hogy a társa iszik, és nem is keveset?

Quentin mérgesen ellökte magát a kocsijától.

– Hagyjuk abba ezt a macska-egér játékot! Ha azt akarják megtudni tőlem, hogy Terry eljár-e inni, akkor a válaszom igen. De mindig csak akkor, amikor nincs szolgálatban. A munkája nem látja kárát, és a rendőrség jó hírének sem árt.

– Maga szerint nem romlott a szakmai teljesítménye? – kérdezte Simmons.

Quentin rezzenéstelen tekintettel nézett vissza rá.

– Nem. Cseppet sem.

– Anyagilag nem lehet könnyű neki – jegyezte meg Carter. – Támogatja a családját, és közben még lakást is kell bérelnie magának.

Quentin összevonta a szemét.

– Ez egyetlen zsarunak sem lenne könnyű.

– Beszélt magával erről?

– Panaszkodott, hogy fogytán a pénze.

– És mégis költekezik – mondta Simmons. – Így van, nyomozó?

– Nem tudom, mire gondol.

– Nem vette észre, hogy Landry két kézzel szórja a pénzt? Nagy köröket fizet a bárokban, és komoly borravalókat ad.

Terry ötvendolláros borravalója Shannonnak! Szar ügy, gondolta Quentin, de véleményét megtartotta magának.

– Nem, nem vettem észre – felelte, és egyenesen Carter szemébe nézett. – Maga talán igen?

A másik nyomozó eleresztette füle mellett a kérdést.

– Tapasztalt bármit is Landry viselkedésében vagy munkájában, amiről tájékoztatni szeretne bennünket?

Mi a fenébe keveredhetett Terry? – találgatta Quentin, nyugtalanságát azonban ügyesen eltitkolta.

– Mondtam már, hogy Terryvel nincs semmi baj. Nehéz helyzetbe került, de helytáll. Elárulnák – nézett előbb az egyik, aztán a másik nyomozóra –, hogy mi ez az egész?

Simmons arcán halvány mosoly futott át.

– Köszönjük a segítségét, Malone nyomozó.

Carter arckifejezése nem volt annyira sejtelmes, mint a társáé.

– Majd még beszélünk.

– Számítok rá – felelte Quentin.

Kis ideig még a távozó nyomozók után nézett, aztán megfordult, és felment a lépcsőn. A bejárat előtt dohányzó egyenruhások odabiccentettek neki, és kíváncsian méregették, ő pedig elkáromkodta magát az orra alatt. Carterrel és Simmonsszal folytatott bájcsevegésének többen is tanúi voltak. Egy óra sem kell hozzá, és az egész kapitányság erről fog pusmogni.

Semmi kétség, a belső ellenőrzés emberei szántszándékkal várták meg őt éppen az épület előtt. Azt akarták elérni, hogy híre menjen, vizsgálatot folytatnak ellene, vagy valaki ellen a közvetlen környezetéből. Fel akarták zaklatni a kedélyeket a 7. kerületi kapitányságon, és Terry értésére akarták adni, hogy szaglásznak utána.

A francba! Mi lehet a kezükben Landry ellen? Mit tudhatnak azok ketten és a nagykutyák, amit ő nem tud? És mennyit árthatott magának máris azzal, hogy fedezte a társát?

Quentin még egy káromkodást elmormolt. Dühös volt Simmonsra és Carterre az olcsó taktikázásukért, dühös volt Terryre, mert alighanem nagy bajba keverte magát, és leginkább saját magára haragudott, mert mentségeket keres a barátja viselkedésére. Sokáig Penny is ezt tette, de aztán, mint elmondta, ráébredt, hogy sem

magának, sem a gyerekeiknek nem használ, ha folyton felmenti a férjét. Könnyen lehet, hogy igaza van.

Quentin egy pillanatra megállt nagynénje irodájának csukott ajtaja előtt. Azon gondolkodott, mi lenne, ha nem törődve a szolgálati szabályzattal, bemenne hozzá, és kerek perec megkérdezné tőle, miben sántikál a belső ellenőrzés. Hirtelen jött ötletét azonban ugyanolyan hirtelen el is vetette. Akár az édesanyja testvére, akár nem, a kapitánytól sem választ nem kapna, sem dicséretet a kíváncsiskodásáért.

Végül továbbment a kávéskannához, töltött magának egy bögrével a kátrányszínű, gyanús szagú löttyből, és belerázott egy kis zacskó cukrot.

– Van egy perced? – hallotta meg a háta mögül Terry hangját.

Quentin hátranézett a válla fölött, és megpróbált könnyedén mosolyogni. Társa nyugtalan tekintetéből kiolvasta, hogy látta őt a belső ellenőrzés embereivel.

– Persze, csak előbb javítok kicsit ezen a patkánymérgen – felelte, aztán megkóstolta a kávéját, még egy zacskó cukrot tett bele, és megkavarta. – Mi újság?

– Láttam őket – sziszegte Terry mérgesen. – Azt a két szemetet a belső ellenőrzésről. Mit akartak?

– Neked is szép jó reggelt, haver!

– Ne ökörködj! Az én bőrömre megy a játék. Tudni akarom, mi folyik itt.

Quentin körbenézett, mielőtt válaszolt volna.

– Először is ne kezdj el rettegni, mert ők pontosan ezt akarják elérni! Másodszor pedig miért nem mondod el te nekem, hogy mi folyik itt? Miattad engem is feneken billenthetnek, azt pedig baromira nem szeretném.

– Hogy mi folyik itt? Semmi különös, csak annyi, hogy teszem a dolgom. Élem a szarrá ment életem, ahogy tudom, és hajtok, mint az állat.

Quentin egyenesen a barátja szemébe nézett.

– Az érdekelte őket, hogy sokat iszol-e. És a pénzügyeidről is kérdeztek.

– A pénzügyeimről? – Terry arcára őszinte elképedés ült ki. – Röhögnöm kell! Nagy újságot mondok: egy árva kanyim sincs, nemhogy pénzügyeim.

– Ne kiabálj! – mondta Quentin, és ő is lehalkította a hangját. – Láttam, hogy ötven dollárt nyomtál oda Shannonnak. Ha üres a zsebed, az mégis honnan volt?

– Azt hiszed, valaki lefizetett? Ők is így gondolják? Ezt mondtad nekik?

– Semmit sem mondtam nekik. – Quentin megint hátralesett a válla fölött. – Fedeztelek, bár magam sem tudom, miért tettem.

Terry megkönnyebbültnek tűnt. Nagyon is.

– Azért, mert haverok vagyunk – mondta. – Vigyázunk egymásra, és…

Quentin ingerülten fújt egyet.

– Ennek vége, öregem. Pennynek igaza van. Ha örökösen mentségeket keresek a viselkedésedre, azzal senkinek sem teszek jót. A legkevésbé neked.

Terry arca lángba borult.

– Te rólam társalogsz a feleségemmel?

– Te kértél meg rá, ha elfelejtetted volna. – Egy nyomozó kávéval a kezében feléjük tartott, de azonnal megfordult, amint meglátta őket. – Figyelj, Terry! Beszéljünk erről majd valamikor máskor! Most sem a hely, sem az idő nem…

– Baromság! Beszéltél a feleségemmel, és én tudni akarom, mit mondott neked. Van pasija? És ki az?

Quentin nagyot sóhajtott. Egy hete járt Pennynél, és azóta tartott már ettől a beszélgetéstől. Tudta azonban, hogy örök időkig nem halogathatja. Akkor pedig talán az lesz a legjobb, ha most azonnal túlesik rajta.

– Pennynek nincs pasija. Szerinte pont te voltál az, aki más nőkkel kavart.

– És ezt te elhitted neki?

– Igen, én ezt elhittem neki.

Terry szép arcát elcsúfította gonosz tekintete.

– És én miért csak most értesülök arról, hogy te Pennyvel bájcsevegsz? Titkolsz előlem valamit? Például azt, hogy dugod a feleségem?

Quentinnek csak nehezen sikerült uralkodnia magán.

– Egyszer már mondtam neked, hogy Penny nem szolgált rá erre. És én sem.

– Mi van, fáj az igazság?

Quentin viszolyogva nézett a társára.

– Majd én megmondom neked, mi az igazság, Terry. Amíg nem szeded össze magad, semmi esélyed arra, hogy Penny visszafogadjon. Azt mondta, önpusztító vagy, és nem akarja végignézni, hogy tönkreteszed magad. Azt meg végképp nem engedi, hogy ezt a gyerekeitek szeme láttára csináld végig. Úgy gondoltam, nem szívesen hallod ezt, ezért hallgattam el eddig előled. Most már elégedett vagy? Penny előtt a védelmembe vettelek, csak egyre kevésbé értem, miért.

Terry ökölbe szorította a kezét.

– Tudhattam volna, hogy ez lesz a vége! Aki rókát enged a tyúkólba, ne álmodozzon arról, hogy egyetlen csirkéjéből sem lesz lakoma. Mindenki tudja rólad, hogy szoknyabolond vagy. Kamatyolsz Pennyvel? És rajta kívül kivel még? Azzal a vörös hajú írónővel? Vagy hármasban csináljátok?

Quentinnek a lélegzete is elakadt a dühtől. Erősen küzdött ellene, hogy ne menjen neki a társának.

– Annát hagyd ki ebből!

Terry arcára előbb csodálkozás ült ki, aztán csúnyán felnevetett.

– Neked ő már csak Anna? Ilyen nagyon összemelegedtetek? De szép is ez! Szóval igazam volt. Malone még egy nőt megdöntött.

Quentint megdöbbentették társa gonosz szavai és sértő hangja. Terry sokszor volt fanyar, gúnyos, néha még goromba is. Ilyen

közönségesnek és rosszindulatúnak azonban ő még soha nem látta. Penny, a felesége viszont alighanem éppen elégszer.

Quentin közelebb hajolt hozzá, és orrát szeszszag csapta meg.

– Baromi szerencséd van, hogy a barátod vagyok, és tudom, mennyi bajod van mostanában. Máskülönben most azonnal laposra vernélek. És tudod mit? Meg is érdemelnéd.

Terry megtántorodott kicsit, de véraláfutásos, bedagadt szemével továbbra is állta Quentin tekintetét.

– Te inkább az új nőddel foglalkozz, haver! Jobb lesz, ha el sem mozdulsz mellőle, mert úgy hallom, hogy kiszúrta magának egy gyilkos.

Quentin magában elszámolt tízig, és csak aztán válaszolt.

– Betelt a pohár. Érted, amit mondok? – kérdezte nagyon halkan, és egészen közel lépett Terryhez. – Nem takargatom tovább a mocskos ügyeidet, és soha többé nem foglak fedezni. Azt ajánlom, kapd össze magad, mielőtt még komoly bajba kerülnél.

43. FEJEZET

Január 30., kedd
17 óra 10 perc

Quentin öt teljes percig álldogált Anna háza előtt, mielőtt rászánta magát, hogy bemeneküljön a hideg elől. Nem, javította ki magát gondolatban. Nem a hideg az oka. Én Anna melegségére vágyom, és hozzá menekülök.

Szörnyű nap volt mögötte. Vigasztalan és bosszantó nap. Mintha Jessica Jackson meggyilkolása, a belső ellenőrzés látogatása és Terryvel folytatott veszekedése már nem lett volna bőven elég a jóból, még Pennington rendőrfőnök is a vörös szőnyegére rendelte a fél 7. kerületi kapitánysággal együtt.

A New Orleans-i rendőrség vezetője azt vetette a szemükre, hogy nem haladnak elég gyorsan a Kent-, a Parker-és a Jackson-esetekkel. Három hét alatt három gyilkosság történt, és sehol semmi eredmény. Egy őrült sorra szedi az áldozatait, O'Shay kapitány és az emberei azonban egy lépéssel sincsenek közelebb az elfogásához, mint a Nancy Kent meggyilkolása utáni reggel voltak.

Quentin védelmébe vette a munkatársait. Elmondta, hogy ők minden követ megmozgattak, az összes nyomot követték, egyetlen lehetőséget sem hagytak figyelmen kívül, kapcsolatot kerestek az áldozatok között, de eddig mindig zsákutcába jutottak. Ha viszont valakinek jobb ötletei vannak a megoldásra, tette hozzá, annak szívesen átengedik ezeket az ügyeket.

Pennington rendőrfőnök haragja végül enyhült kicsit. Arra azért még nyomatékosan felhívta a figyelmüket, hogy szorítja őket az idő. Ha nem kapják el mielőbb a gyilkost, annak rossz vége lesz.

Quentinnek egész idő alatt Anna járt a fejében. Az, hogy veszély fenyegeti, és az együtt töltött éjszakájuk. Azt sem felejtette el egyetlen másodpercre sem, hogy Jessica Jackson helyén most Anna is ott fekhetne a hullaházban.

Még mindig bosszantotta Ben Walker konoksága. Nem adja ki a betegei nevét, és ezzel talán egy gyilkost fedez, aki azt a nőt akarja megölni, akibe ő, a derék doktor állítólag szerelmes. Mi vehetné rá Walkert, hogy feledkezzen meg az álszent etikájáról? Anna halála? Vagy az, ha a saját kis rongyos életéért kellene aggódnia?

Quentin felnézett Anna ablakaira. A függönyök össze voltak húzva, de réseik között fény szűrődött ki. Amikor ma felhívta odabentről, és közölte vele, hogy kiküld hozzá egy LaSalle nevű rendőrt, Anna megijedt. Ijedelme azonban haragnak adta át a helyét, mert ő nem volt hajlandó megmagyarázni neki, miért tartja szükségesnek a védelmét, és a nyomozásról is csak annyit árult el, hogy az összes elképzelhető nyomot követni fogják. Mindössze pár percet beszéltek telefonon, és az éjszaka közöttük történteket egyikük sem hozta szóba. Végül úgy tették le a kagylót, hogy érezhetően szakadék tátongott közöttük.

Quentin tudta, hogy véget kellene vetnie ennek. Az egyetlen helyes lépés az lenne, ha most azonnal sarkon fordulna és elmenne innen. Valójában mi köti össze ezzel a nővel? Csakis az, hogy ijesztő dolgok történnek vele. Más semmi.

Hazudsz, mondta magának szinte azonnal. Más is van. Szeretkeztetek. És a szeretkezésetek gyönyörűséges volt. Lélegzetelállító. Észveszejtő. Mintha nem is evilági lett volna. Quentint megrohanták az emlékek, és lehunyta a szemét. Annával úgy szeretkezett, mintha visszaváltozott volna szereleméhes kamasszá. De miért éppen róla érzi úgy, hogy neki teremtették? Miért pont őt, és nem egy másik nőt?

Meg akarta kapni. Akkor és ott azonnal. Aztán egész éjjel újra és újra. Azon az éjszakán, amelyen Anna a legsebezhetőbb volt. Aljasul visszaélt volna a helyzettel? És most megint arra készül?

Anna árnyéka odafent éppen elsuhant a függöny mögött, amikor Quentin kinyitotta a szemét. Tekintetét gyorsan elkapta az ablakról. Ennek a nőnek most nem érzelmi bonyodalmakra van szüksége, hanem az ő hozzáértésére, a szenvedélymentes, józan szakértelmére. Arra, hogy megtalálja, és rács mögé juttassa azt az embert, aki félelemben tartja, és az életére tör. Agyát és éleslátását most nem zavarhatják meg vad vágyak. Erejét nem szívhatják ki szeretkezéssel töltött éjszakák.

Vess véget ennek! Menj el innen! Most rögtön! – győzködte egy belső hang. Quentin azonban nem hallgatott rá, és megnyomta a csengőt.

– Tessék! Ki az? – szólalt meg Anna a kaputelefonon.

– Én vagyok – mondta Quentin. Sokáig nem kapott választ, és egészen kicsire összeszorult a gyomra. – Felmehetek? – kérdezte végül.

– Az attól függ, hogy LaSalle-t, az őrkutyámat akarod-e leváltani, vagy engem szeretnél látni.

– Hozzád jöttem. Beszélnünk kell.

Anna pár pillanatig habozott.

– Nyitom a kaput – mondta aztán.

LaSalle őrmester a lépcsőházban ült, Anna lakása előtt. Lábánál egy termosz kávé állt, ölében nyitott könyv feküdt, de a közeledő léptekre azonnal felnézett.

– Malone nyomozó!

– Üdv, LaSalle! Semmi mozgás?

– Nincs, uram.

Quentin a regényre mutatott.

– Remélem, nem bilincseli le túlságosan.

A fiatal rendőr zavartan megköszörülte a torkát, és becsukta a könyvét.

– Nem, uram. Egyáltalán nem.

– Ezt örömmel hallom. – Quentin az órájára pillantott. – Egy darabig bent leszek Miss Northnál. Addig elmehet, és bekaphat valamit a közelben.

– Az jó lesz – mondta az újonc hálásan, és felállt. – Ha már kint leszek, a környéken is körbenézek, hogy minden rendben van-e.

– Okos ötlet! És jó étvágyat!

Anna kinyitotta az ajtót, és a lépcsőn lefelé tartó LaSalle után nézett.

– Ez ügyes volt. Most már legalább tudom, hogyan szabadulhatok meg a bébiszitteremtől – fordult aztán Quentinhez.

Szűk nadrágjához bő, elefántcsontszínű pulóvert viselt. Sápadt arcát nem festette ki, és gyönyörű haját csak kislányos lófarokban fogta össze. Mégis olyan szép volt, hogy Quentinnek egy pillanatra a lélegzete is elállt, amikor meglátta.

– Eszedbe ne jusson, hogy elküldd LaSalle-t! – mondta szigorúan. – Azért van itt, hogy vigyázzon rád.

Anna karba fonta a kezét.

– És te, Malone? Te is azért jöttél ide, hogy vigyázz rám?

– Látom, mérges vagy.

– És minden okom megvan rá. Reggel úgy mentél el, hogy azt ígérted, mindenről tájékoztatni fogsz. Ehelyett csak mellébeszéltél, amikor felhívtál, és óvó bácsit küldtél az ajtóm elé.

– Biztonságban akarlak tudni. Semmit sem kockáztathatunk. És ebben a kapitányom is egyetért velem.

– Az a férfi, aki tegnap itt járt, vissza fog jönni. Erről van szó? Ezért üldögél LaSalle az ajtóm előtt – mondta Anna, és dacosan előreszegezte az állát, mintha nagyon bátor lenne.

Szemlátomást nem akarta megérteni, hogy minden csak az ő érdekét szolgálja. Quentint ez egyre jobban bosszantotta.

– Nem lehetünk biztosak abban, hogy a támadód visszajön. De ha megteszi, mi itt leszünk – magyarázott tovább mégis türelmesen.

– És?

– És az éjszaka elkövetett gyilkosságnak talán köze van az előző kettőhöz, de az is lehet, hogy nincs. Vannak eltérések a korábbi esetekhez képest. Például az, hogy a tettes ennek az áldozatnak levágta a kisujját. Elképzelhető, hogy csak utánozza a másik gyilkos módszerét. Én inkább ebből indulnék ki, csak éppen ennek az elméletnek is vannak bökkenői. Senki más nem tudhatja például, mert soha nem hoztuk nyilvánosságra, hogy mindkét korábbi áldozatnak vörös volt a haja.

Anna már messze nem volt annyira bátor. Tekintete megindítóan ijedt lett, és a férfiét kereste.

– Sejtitek, hogy… ki lehetett…

– Nem. Sajnálom. Szerettem volna jó híreket hozni neked, de sajnos nincsenek.

Anna fázósan dörzsölgette a karját.

– Az ilyen esetek nem szoktak egyik napról a másikra megoldódni.

Néha pedig egyáltalán nem, tette hozzá magában Quentin, és egy pillanatra félrefordult.

– Jól vagy? – kérdezte aztán gyengéden, és szerette volna megölelni Annát, de visszafogta magát. – Sokat gondoltam rád napközben.

Anna arcán mosoly suhant át, és lágyabbak lettek a vonásai.

– Jól vagyok – felelte, és szélesebbre nyitotta az ajtót. – Gyere be!

– Biztos, hogy ezt akarod?

– Biztos.

Quentin belépett az előszobába, Anna pedig becsukta és bezárta mögötte az ajtót.

– Mi van abban a zacskóban? – kérdezte.

Quentin lenézett a barna papírzacskóra. Egészen eddig a kezében szorongatta, mégis megfeledkezett róla.

– Tyúkhúsleves. Neked hoztam.

Anna arcára elképedés ült ki, aztán elnevette magát.

– Te tyúkhúslevest főztél nekem?

Quentint megnevettette a gondolat.

– Nem akarlak megmérgezni. A levest anyám főzte, aztán dobozokba tette, és mindenkinek a mélyhűtőjét telerakta vele. Egyébként még ez sem olvadt fel.

Anna elvette a zacskót.

– Ki mindenkinek a mélyhűtőjét rakta tele a mamád?

– Hat testvérem van. A sorban és a fiúk között is én vagyok a második. A hétből öten zsaruk lettünk, ahogyan már a nagyapám is az volt, aztán még az apám, három nagybátyám és az egyik nagynéném. Az unokatestvéreimet inkább nem is számolom össze.

– Jézusom!

Quentin elvigyorodott.

– Mindenki ezt szokta mondani.

Anna letette az éthordót a kisasztalra, és pár pillanatra kínos csend telepedett rájuk.

– Hogy telt a napod? – kérdezte végül a férfi.

– Rosszul. Állandóan hátralestem a vállam fölött, és a legapróbb neszre is összerezzentem.

– Voltál valahol?

– Itthon gubbasztottam… délig. Aztán bementem a virágboltba. Daltonnak szüksége volt rám.

Quentin tudta, hogy Anna nem zárkózhat be az idők végezetéig a lakásába, mégsem tetszett neki, hogy már a támadás után ilyen hamar kimozdult otthonról.

– Óvatos voltál?

– Igen. – Anna felemelte a kezét, mert látta, hogy Quentin újabb kérdést akar feltenni neki. – Ben odakísért, és Daltonnal jöttem haza. LaSalle pedig le sem vette rólam a szemét. New Orleansban egyetlen nő sem volt nálam nagyobb biztonságban.

A pszichiáter neve hallatán Quentinnek ráncba szaladt a homloka.

– Ben Walker itt járt nálad?

– Igen, meglátogatott. Ijesztően festett a… balesete után. Elmondta, hogy ti már beszéltetek. És a szélvédőjére tett üzenetről is mesélt. Tudom, mi állt benne…

Annát cserbenhagyta a hangja. Quentin finoman az álla alá nyúlt, és felemelte a fejét, hogy a szemébe kelljen néznie.

– Meg fogjuk találni azt a gazembert. Meg fogom találni. Nem engedem, hogy bántson téged.

Anna sírós hangon felnevetett.

– Megígéred?

Quentin lehajolt hozzá, és remegő ajkára tapasztotta az ajkát.

– Megígérem.

Anna halk, megkönnyebbült sóhajjal Quentin mellkasára fektette az arcát, ő pedig átölelte, de nem szorosan, hogy ne érezhesse meg, mennyire félti. És hogy milyen sokat jelent neki.

Pár pillanat múlva Anna felnézett rá.

– Az a nő, aki… meghalt az éjszaka…

– Jessica Jackson.

– Mesélj róla!

– Anna…

– Kérlek. – Anna szemébe könny szökött. – Meg szeretném ismerni. Helyettem halt meg.

– Ezt nem tudhatod. Mi…

– De, tudom. – Anna hangja megint elcsuklott, és meg kellett köszörülnie a torkát. – Vörös haja volt, és a gyilkosa levágta a kisujját a jobb kezéről. Azon az éjszakán ölték meg, amelyen engem megtámadtak, Ben kocsiján pedig valaki azt az üzenetet hagyta, hogy én még az éjjel meg fogok halni.

– Az üzenetben a te neved nem szerepelt. Csak annyi állt benne, hogy egy nő meg fog halni. Az a nő pedig Jessica Jackson is lehetett.

– Ezt magad sem hiszed. És én sem hiszem el neked. Minden annyira nyilvánvaló!

Quentin megint Anna arcára fektette a tenyerét.

– Amikor valamit egészen nyilvánvalónak hittem, utóbb mindig kiderült, hogy tévedtem.

– Mesélj arról a lányról! – kérte Anna újra.

Quentin felnyögött, de végül megadta magát.

– A neve Jessica Jackson. A Tulane Egyetemre járt, és a tanulás mellett az Omni Royal Orleans Szálloda bárjában dolgozott pincérnőként. Tegnap este tizenegykor végzett, utána pedig táncolni ment a barátaival. Hajadon volt, és nincs gyermeke. A szülei élnek még, és két lánytestvére van.

– Hány éves volt? – kérdezte Anna remegő hangon.

Quentin kis ideig habozott a válasszal.

– Huszonegy.

Anna felnyögött.

– Szörnyen sajnálom. Őt és a családját is. Bűntudatom van, mert annyira megkönnyebbültem attól, hogy… én életben maradtam – tette hozzá, és elsírta magát. – Az én hibám, hogy az a lány meghalt. Hogy éljek ezzel a tudattal, Quentin? Hogyan?

– Hagyd ezt abba! – mondta a férfi, és letörölte Anna könnyeit. – Nem te ölted meg.

– De helyettem kellett meghalnia. Ne is próbáld meg tagadni, mert tudom, hogy így van.

Quentin szívesen ellenkezett volna, de ő is tudta, és őt is mélységesen megrázta, hogy az a lány Anna helyett halt meg. Valaki az ő halálát akarja. Valaki, aki már gyilkolt. Aki újra gyilkolni fog.

Lehajolt Annához, szájára tapasztotta a száját, és megcsókolta. Előbb csak finoman, ám aztán egyre követelőbben és szenvedélyesebben. Végül ott, az előszobában szeretkeztek. Quentin a csípőjére emelte Annát, a falhoz támasztotta, ő pedig átkulcsolta a lábával, és a vállába kapaszkodott, miközben a férfi mind hevesebben és hevesebben mozgott benne.

Amíg fogva tartotta a szenvedély bódulata, Quentin észre sem vette, hogy Anna sír. Utána azonban hirtelen bűntudata támadt. Ölbe kapta Annát, bevitte a hálószobába, és lefektette az ágyra.

– Ne haragudj, nem akartam – mondta csendesen. – Nem így akartam.

– Én egy szóval sem panaszkodtam.

Quentin finoman végigsimított Anna arcán. Borostái egészen pirosra dörzsölték.

– Fájdalmat okoztam neked.

– Nem, nem okoztál.

– Sajnálom.

– Ne sajnáld! – Anna halványan elmosolyodott. – Kedves ember vagy, Quentin Malone.

A férfi örömtelenül felnevetett.

– Úgy gondolod? Vannak, akik elvtelen gazembernek mondanának, mert visszaélek a helyzettel, és kihasználom egy nő sebezhetőségét.

– Azt tennéd? – vonta fel Anna a szemöldökét. – Érdekes, nekem ez eszembe sem jutott. Vajon miért nem?

– Mert nehéz időket élsz, én meg egyszer csak beállítottam hozzád…

– Tyúkhúslevessel.

– Aztán már az előszobában a magamévá tettelek. Ez aztán a ravasz trükk!

– Ha jól emlékszem, nem tiltakoztam. Lehet, hogy kettőnk közül én vagyok a megalkuvó?

Quentin lehajolt, és Anna homlokára fektette a homlokát.

– Ha így áll a helyzet, engem bármikor kihasználhatsz.

– Ezt vehetem ígéretnek?

A férfi válaszolni akart, de nem jutott szóhoz, mert Anna gyomra hirtelen nagyot kordult, ő pedig elmosolyodott.

– Ettél már?

– Reggeli óta semmit – felelte Anna, és nevetve még mindig korgó gyomrára tette a kezét. – Viszont azt beszélik, hogy a mamád tyúkhúslevese nagyon finom.

– Az övé a legfinomabb a világon – felelte Quentin, és felhúzta az ágyról Annát. – Van mikród?

– Van. És ha jó fiú leszel, még egy nagy pohár tejet is melegítek neked.

Quentin elvigyorodott.

– Az attól függ, mit értesz jó fiún.

Kis idő múlva egymással szemközt ültek a nappaliban a földön, előttük egy-egy tányérral.

– Ez mennyei! – mondta Anna, miután megkóstolta a levest.

– Köszönöm. – Quentin elmosolyodott. – Anyám remek szakácsnő. Ami persze nem hátrány, ha valakinek hét éhes szájat kell megtömnie.

– Hogy bírt veletek?

– Remekül. Olyan, mint egy örökmozgó. Csak egy méter ötvenöt centi magas, de…

– Egy méter ötvenöt? Ez most vicc volt?

– Apám az, aki nagyon magas. Az apja és a nagyapja pedig még nála is magasabbak volt. – Quentin is evett egy kanál levest, aztán megtörölte a száját. – Mindnyájan anyánk fölé nőttünk, a lánytestvéreim is, mégis egyértelműen ő a család feje. Amíg gyerekek voltunk, mindig széles bőrövet viselt. Ha rossz fát tettünk a tűzre, máris jött a büntetés. Néha, amikor nem sikerült elég gyorsan lekapnia magáról az övet, a seprűvel eredt utánunk.

Anna elképzelte a jelenetet, és elmosolyodott.

– Rossz gyerek voltál?

– Égetnivaló.

Anna nagyot kanalazott a leveséből.

– Mesélj a testvéreidről! – kérte közben.

– Négy fivérem és két húgom van. Én vagyok a második a sorban, és John, a bátyám mindig gondoskodik arról, hogy ezt még véletlenül se felejtsem el.

Quentin meleg hangon beszélt a családjáról, és közben még a szeme is másként csillogott. Annának ez nagyon tetszett.

– El sem tudom képzelni, milyen lehet ilyen nagy családban élni – mondta. – Milyen emberek a testvéreid?

Quentin készséggel megválaszolta a kérdést. Percyt nyíltszívű fickónak írta le, Spencert hűbelebalázsnak, Shaunát szabad szellemnek nevezte, Patricket vaskalaposnak, az ifjabbik Johnt pedig, aki az apjuk nevét kapta, nagy mackónak, akinek már a harmadik gyereke is úton van. Mary húgáról annyit mondott, hogy éppen válságban van a házassága.

– Öten zsaruk vagyunk, csak Patrick lett könyvelő, Shauna pedig művészettörténetet tanul az egyetemen. Ők a Malone család fekete bárányai.

Quentin még mesélt öt unokahúgáról és unokaöccséről, a sógorairól, a sógornőiről és Patti néniké jéről, aki egyben a kapitánya is.

– Szép család vagytok – mondta Anna, és hangja szomorkás vágyakozásról árulkodott.

– Többnyire igen. Gyerekkorunkban viszont folyton veszekedtünk, és őrületbe kergettük a szüleinket.

– Mindig is rendőr akartál lenni?

– A foglalkozás választott ki engem magának.

– Persze, a családod miatt. – Anna félrehajtotta a fejét, és a férfi arcát fürkészte. – Te mi lettél volna inkább?

– Ki mondta, hogy más akartam lenni?

– Szóval mindig is rendőrnek készültél?

Quentin végzett a levesével, és eltolta maga elől a tányért.

– Most te jössz. Meséld el, milyen volt Hollywoodban felnőni!

– Az elrablásom előtt csodás. Utána viszont… borzalmasan magányos voltam.

– Ne haragudj! Hülye kérdés volt.

Anna megvonta a vállát.

– Semmi baj – mondta, s miután kis időre kínos csend telepedett rájuk, felállt. – Kérsz még levest?

Quentin is felkelt a földről.

– Nem, köszönöm – felelte, és megnézte az óráját. – LaSalle most már bármelyik percben megjöhet.

– Akkor el kell menned. Különben megindul a pletyka.

– Hadd induljon! Ha téged nem zavar, engem kicsit sem izgat.

Anna kijelentette, hogy őt sem érdekli, mit beszélnek a háta mögött, aztán együtt kivitték a tányérokat a mosogatóba.

– Ben elmesélte, hogy te meg ő kitaláltátok, hogyan leplezhetnétek le azt a beteget, aki az üzeneteket küldte – mondta Anna, és megnyitotta a csapot.

– Ezt mesélte neked?

Quentin hangsúlyára Anna hátrapillantott a válla fölött.

– Nem igazán kedveled, ugye?

– Nem is ismerem.

Anna elzárta a vizet, és a homlokát ráncolva Quentin felé fordult.

– Akkor miért idegenkedsz tőle? Ne mondd, hogy nem, mert hallom a hangodon!

– Talán az etikájától idegenkedem. Az lehet az oka, hogy én el akarok kapni egy gyilkost, ő meg inkább védelmezi.

– Nem akarja kiadni a betegei listáját.

– Így van.

– Te pedig úgy gondolod, hogy van köztük valaki, akit Adamnek hívnak.

– Ebben reménykedem. Megkérdeztem Walkertől, de ő azt állítja, hogy nincs ilyen nevű betege. Mindenesetre nagyon úgy fest, hogy összefüggenek az események. A videokazetták és az üzenetek, Minnie levelei, Jaye eltűnése, a hűtődbe tett kisujjutánzat és az, hogy tegnap éjjel megtámadtak.

– Jessica Jackson halála. És a két másik nőé is. – Anna szemét könny lepte el. – Össze sem merem számolni, hány embernek kellett már szenvednie miattam.

– Nem miattad, Anna. – Quentin odament hozzá, vállánál fogva maga felé fordította, és gyengéden megrázta. – Ne felejtsd el, hogy te nem a tettes vagy, hanem az áldozat!

– Az egyik a sok közül. Csak az egyik – mondta Anna, és nagyokat nyelt. – Tennem kell valamit, Malone. Nem kuksolhatok itthon, a rendőrség védelme alatt, miközben a városban nőket gyilkolnak meg, és ki tudja, mi történik Jaye-jel. Minden rossznak én vagyok az oka. Nem tudom, mivel okoztam ezt a sok borzalmat, de tennem kell azért, hogy véget érjenek.

– Segíteni akarsz? Akkor vedd rá Walkert, hogy adja ki a betegei listáját! Ha Adam nem lesz rajta, akkor is biztosan találsz majd ismerős nevet.

– Például Kurtét.

– Igen, vagy valakit a környezetedből.

Anna vonásai megkeményedtek.

– Rossz nyomon jársz, ha azt hiszed, hogy Bill vagy Dalton szerepel azon a listán. Ben akkor látta őket életében először, amikor bejött hozzám a virágboltba.

– És te ebben egészen biztos vagy?

– Igen. – Anna a férfi szemébe fúrta a tekintetét. – Hányszor kell ezt még elmondanom?

Pár pillanatig csak némán meredtek egymásra, és érezhetően szikrázott közöttük a levegő. Végül Quentin elkáromkodta magát.

– Én csak a munkámat végzem, Anna. Megvizsgálom a tényeket, és számba veszem azokat, akiknek indítékuk és lehetőségük is volt. Billnek és Daltonnak volt lehetősége…

– Indítéka viszont nem. Ők a barátaim, és én maradéktalanul megbízom bennük.

– Nyilván teljes joggal. Az viszont tény, hogy az erőszakos bűncselekmények jelentés részénél az áldozat ismerte a tettest. Én nem feledkezhetem meg erről, és jó volna, ha te sem tennéd.

Anna haragudott Quentinre, mert sikerült kétségeket ébresztenie benne a barátai iránt. Igaz, csak a másodperc törtrészéig, de mégis sikerült.

– Tedd, amit tenned kell, Malone! Az úgy helyes – mondta. – Én pedig megszerzem a listát Bentől, és akkor majd belátod, hogy Billlel és Daltonnal kapcsolatban melléfogtál. Méghozzá alaposan.

Quentin a mellkasára vonta Annát, és viharosan, már-már kétségbeesetten megcsókolta. Ő pedig hajába fúrta az ujjait, másik kezével megmarkolta a pulóverét, szorosan magához húzta, és odaadóan viszonozta a csókját. A férfi végül elhúzódott tőle.

– Jól van, szerezd meg azt a listát, de aztán maradj ki ebből! – mondta szigorúan. – A nyomozást hagyd meg nekem és a többi zsarunak! Az a rohadék boldog lenne, ha sikerülne előcsalogatnia téged, hogy a céltáblájává válhass. Ne add meg neki ezt az örömet!

– Tévedsz, Malone – mondta Anna, és egyszeriben megértette az ellenségét. – Az az ember a hatalmába akar keríteni engem, hogy rettegnem kelljen tőle. Ugyanúgy, ahogyan huszonhárom éve.

44. FEJEZET

Január 31., szerda
Éjjel 1 óra 52 perc

Jaye felült az ágyon, és az ajtó felé fordult, mert a másik oldaláról neszezést hallott.

– Minnie? – suttogta.

Azóta nem hallott róla, amióta elrablójuk rajtakapta őket, és őt arra kényszerítette, hogy nyomjon csókot az Annának szóló levélre. Szörnyen aggódott kis barátnőjéért, és attól tartott, büntetést kapott, mert kedves volt hozzá. Annát is nagyon féltette. Vajon megkapta a levelet, és rájött, hogy az a rúzsos csók a papíron tőle származik?

Jaye borzalmasan szenvedett attól, hogy tétlenül kellett várnia. Az utóbbi öt napban alig aludt valamit. Csak fel-alá járkált, gyötrődött, a barátaiért imádkozott, és terveket kovácsolt. Tudta, hogy valahogy ki kell jutnia innen. Meg kell mentenie Minnie-t, és figyelmeztetnie kell Annát. Kell találnia valamilyen megoldást!

Amikor odaátról megint neszt hallott, felkelt a tábori ágyról.

– Minnie? Te vagy az?

– Igen.

Jaye megkönnyebbülten felsóhajtott. Lábujjhegyen az ajtóhoz osont, leguggolt, és egészen közel húzódott a kutyabejáróhoz.

– Annyira aggódtam érted! Mit csinált veled? Bántott?

– Nagyon dühös volt. – Tabitha nyávogni kezdett, de Minnie gyorsan lepisszegte. – Most is… majdnem visszafordultam. Ha észreveszi, hogy megint itt vagyok… Borzalmasan félek.

Jaye tehetetlen haragjában ökölbe szorította a kezét.

– Gyűlölöm azt az alakot – mondta halkan, de indulatosan. – Azért, amit velünk tett, és Anna miatt is. Jobban már nem is gyűlölhetném. Ha kijutok innen, elintézem, hogy csúnyán meglakoljon mindezért. Esküszöm, hogy úgy lesz!

– Ne beszélj így! Lehet, hogy hall bennünket – mondta Minnie ijedten. – Csak még jobban magadra haragítod, és bántani fog.

Jaye a legszívesebben azt felelte volna, hogy fütyül rá. Teli torokból azt szerette volna kiáltani, hogy felőle most azonnal idejöhet az a szemét, és azt csinálhat vele, amit csak akar. Akkor sem fél tőle. Mégis hallgatott, mert Minnie-re is gondolnia kellett. És Annára. Belátta, hogy nem tehet olyasmit, amivel őket még nagyobb veszélybe sodorná.

– Minnie? – suttogta, és még közelebb bújt az ajtóhoz. – Tudod, hogy… Annát… már…

A kérdés a torkán akadt. Attól félt, ha megkérdezi, hogy elrablójuk bántotta-e Annát, a lehetőségből valóság lesz. Ki nem mondott szavai így is ott maradtak a levegőben, és Minnie megértette őket.

– Azt hiszem, ő jól van – mondta, aztán elhallgatott. Valószínűleg azt figyelte, hall-e közeledő lépteket. Amikor újra megszólalt, hangja még közelebbről szólt. – Az egyik éjjel, amikor Adam hazajött, nagyon mérges volt. Valami nem úgy alakult, ahogyan szerette volna. Magában beszélt. Annát is emlegette. És… ijesztő dolgokat mondott.

Minnie elhallgatott. Jaye az ajtóra tapasztotta a kezét.

– Mit mondott? Mik voltak azok az ijesztő dolgok?

A kislány hosszú pillanatokig nem válaszolt.

– El fog vinni innen minket, Jaye – mondta végül, és jól hallhatóan remegett a hangja. – Nem tudom, mikor és hova, de Annának is köze van hozzá. Valami rosszat akar csinálni vele.

45. FEJEZET

Január 31., szerda
7. kerületi rendőrkapitányság

Quentin megfordult, amikor meghallotta, hogy háta mögött kinyílt a férfiöltöző ajtaja. A küszöbön Terry állt.

– Szia, haver! Van egy perced? – kérdezte.

Tekintete bűnbánó volt. Úgy tűnt, a vitájuk óta eltelt huszonnégy óra elég volt ahhoz, hogy észre térjen és lehiggadjon.

Quentin kapkodás nélkül becsukta az öltözőszekrényét, aztán leült a padra.

– Most éppen nem érek rá – felelte.

Terry odament hozzá, és megállt előtte.

– Megértem, hogy dühös vagy rám.

Quentin lehajolt, és bekötötte az edzőcipőjét.

– Bocs, Terry, de éppen futni készülök.

– Seggfej voltam.

– Majd dumálunk. Most viszont, ahogy már mondtam, elmegyek futni.

Quentin átlépett a padon, és az ajtóhoz indult.

– Sajnálom – szólt utána Terry, ő pedig megállt, de nem fordult vissza. – Hülyeségeket beszéltem tegnap.

Quentin most már a társára nézett.

– Ha még csak az lett volna! Ocsmányságokat mondtál. Nem ezt érdemeltem tőled. És Penny sem.

– Tudom, én… – Terry félrefordult. – Nem értem, mi van velem, Malone. Úgy érzem, minden… kicsúszik a kezemből. Az életem, a családom, a munkám. És sejtelmem sincs, mit tehetnék ellene.

Quentin haragja elpárolgott.

– Egyedül semmire sem mész. Segítségre szorulsz.

– Pszichológusra gondolsz?

– Igen. A kapitányságnak van…

– Arról szó sem lehet. – Terry lerogyott a padra. – Annak mindjárt híre menne. Nem akarom, hogy mindenki tudjon a gondjaimról.

– Azt hiszed, még nem tudnak róluk? – Quentin visszament a barátjához. – Azt képzeled, hogy vakok, és semmit sem látnak? Ugyan már, öregem, ennél azért te sokkal okosabb fiú vagy.

Terry tenyerébe temette az arcát.

– Nem akarok még több baromságot csinálni, Malone. Már éppen elég embernek okoztam fájdalmat.

– Menj el a lélekbúvárhoz! Ő majd segít neked.

Terry felnézett Quentinre.

– Ha megteszem, amit mondasz, megint mellém állsz? Segítesz, hogy visszakaphassam Pennyt és a srácokat?

Quentin a legkevésbé sem hitte, hogy Penny valaha is vissza fogja fogadni Terryt, bármit is tesz ő ennek érdekében. Véleményét azonban megtartotta magának.

– Igen, akkor melléd állok – mondta.

– Kösz – felelte Terry, aztán levette a szemüvegét, és megdörzsölte a szemét.

Quentin csak most vette észre, hogy barátja szemüveget visel.

– Még sosem láttam rajtad pápaszemet.

– Begyulladt a szemem, mert túl sokáig bent hagytam a kontaktlencsémet. A szemészem azt mondta, legalább egy hónapig ne használjam. Ez is egy volt a sok baromságom közül.

„Álarcot viselt. Karneváli maszkot. A szemét viszont láttam. Narancsszínű volt” – ötlött hirtelen Quentin eszébe, amit Anna

mondott neki a támadójáról. A pasas színes kontaktlencsét viselt! Hogy ő eddig nem gondolt erre!

Egyszeriben letett a futásról. Visszament az öltözőszekrényéhez, és szélsebesen kinyitotta.

– Van most valami dolgod? – kérdezte Terrytől.

– Nem, nincs. Miért?

– Kutakodunk kicsit. Ennél többet egyelőre nem mondhatok. Így is velem tartasz?

– Veled, persze.

Húsz perc múlva a belvárosi bevásárlóközpontban már be is léptek egy elegáns látszerészetbe. A pult mögött álló fiatalembernek Quentin felmutatta a jelvényét, és közölte vele, hogy az üzlet vezetőjével szeretne beszélni.

– Miért jöttünk ide? – kérdezte Terry, miközben a főnökre vártak.

– Megérzésből – felelte Quentin. – Majd meglátod.

Pár perc múlva a hátsó helyiségekből választékosan öltözött, középkorú nő jött elő. Kilépett a pult mögül, elmosolyodott, és Pamela Bellként mutatkozott be.

– Mit tehetek önökért, uraim?

– Malone és Landry nyomozók – mondta Quentin, és mind a ketten megmutatták az igazolványukat. – Remélem, segíthet nekünk egy nyomozásban.

– Szívesen, ha tudok.

– Az érdekel, hogy kontaktlencsét csak természetes színekben lehet kapni, vagy vannak furcsábbak is. Például vörös vagy narancsszínű.

– Vannak bizony. – Pamela Bell egy tárlófiókot tett a pultra, amelyben a püspöklilától a türkizkékig minden elképzelhető árnyalatban voltak lencsék.

– Elképesztő! – dörmögte Quentin. – És meglehetősen ijesztő is.

– Halloween és karnevál idején a legfurcsább színeket, a vöröset, narancsot és a sárgát is megveszik. De máskor is azok, akik különbözni akarnak a többiektől. Bizonyára értik, mire gondolok.

Quentin a homlokát ráncolta.

– Nem, én nem értem.

– Azokra a fiatalokra gondolok, akik darkoknak nevezik magukat, vagyis… az éjszaka emberei. Akik a belvárosi alternatív klubokat látogatják.

Quentin bólintott. Terry csak állt, és nézett.

– Bárki viselhet ilyen lencsét?

– Igen, de a hatás főleg azoknál megdöbbentő, akiknek világos a szemük.

– Sok helyen kaphatóak ilyen lencsék?

– Ó, hogyne! Rendkívül népszerűek, főleg azóta, hogy az áruk elfogadható lett.

Quentin megköszönte az asszony szívességét, aztán Terryvel együtt elhagyta az üzletet és a bevásárlóközpontot is.

– Feltűnően hallgatag vagy – jegyezte meg, miközben keresztülvágtak a parkolón.

– Mit mondhatnék? Azt sem tudom, mit kerestünk itt. – Terry oldalról futó pillantást vetett a társára. – Csak sejtem, hogy ez a kis kiruccanásunk a három nő meggyilkolásával függ össze.

– Még az is lehet.

– Van gyanúsítottad?

– Erről nem nyilatkozom.

– Azt beszélik, hogy az írónő barátod látta a támadóját. Vagyis csak a szemét, és annak állítólag furcsa színe volt.

Quentin kinyitotta a kocsiját, s miután mind a ketten beültek és becsatolták magukat, a barátjára nézett.

– Érdekes, mi mindent hallasz, miközben bent lógsz a kapitányságon. Mit szólsz ehhez az értesüléshez?

– Azt hiszem, jó nyomon jársz. Már ha a tanú nem volt túlságosan összezavarodva.

– Nem volt. – Quentin kitolatott a parkolóhelyről. – Szerinted miért változtathatta meg a tettesünk a szeme színét?

– Hogy félelmetesebb legyen. Meg akarta ijeszteni az áldozatát. – Terry a vállát vonogatta. – Ki tudja?

– Az is lehet, hogy úgy erősebbnek érzi magát. Mintha földöntúli hatalmat kapna.

– Sejtelmem sincs, haver.

Szótlanul tették meg az utat vissza a kapitányságra, és ott elváltak egymástól. Terrynek megint ki kellett mennie valahova a városba, Quentin pedig leült a telefon mellé. Éppen a harmadik hívásnál tartott, amikor hirtelen eszébe jutott valami, ami egészen megrémítette. Szilveszterkor Terry Idő apónak öltözve jött be dolgozni. A szokásos, hosszú fehér szakáll helyett azonban a haját fújta fehérre és állította égnek, s nem földig érő fehér palástot viselt, hanem motorosruhába bújt. Leginkább úgy festett, mintha a Mad Max-filmek egyik szereplője lett volna.

Csak a szeme volt más. Rikító vörös! Színes kontaktlencsét viselt. A fenébe, akkor viszont miért hallgatott ma úgy az üzletben, mintha azt sem tudná, hogy léteznek ilyen lencsék?

Quentin befejezte a beszélgetést, és letette a kagylót. Terry hallgatása semmit sem jelent, győzködte magát gondolatban. Az üzletvezetőnő azt mondta, hogy manapság sokan vásárolnak olyan vacakot. Attól persze még Terrynek nem kellett volna úgy tennie, mintha nem emlékezne arra, hogy neki is van belőle.

– Szia, haver!

Quentin összerezzent, és az ajtó felé fordította a székét.

– Máris visszajöttél? – kérdezte Terrytől.

– Csak egy mindennapos betörés volt. Nem kellett hozzá negyedóránál több. Egy árva nyom vagy szemtanú sincs. Semmi esély arra, hogy elkapjuk a piti kis tolvajt.

Quentin mosolyt ügyeskedett az arcára, és hanyagul hátradőlt.

– A károsultak aligha hallják ezt szívesen – mondta.

Társa a vállát vonogatta.

– Balfék aranyifjak! Mi másra számítottak? Akármilyen csicsásan felújított házba költöznek, ha onnan csak pár sarokra van a

szegénynegyed, tudhatnák, hogy előbb-utóbb megtalálják őket. – Terry ásítozva nagyot nyújtózkodott. – Nálad mi újság? Az előbb olyan volt a képed, mintha kísértetet láttál volna. Újabb nyomra bukkantál?

– Nem, csak fáradt vagyok. Ez is hajszás nap volt.

– Az, hogy a fene enné meg!

Quentin az órájára nézett, és közben azon gondolkodott, hogyan tudhatná meg Terrytől, hol volt két napja éjszaka. Nem ébreszthet benne gyanút, valahogy mégis ki kell faggatnia. Akkor is, ha utálja magát, mert gyanakszik a társára, és azzal is tisztában van, hogy nem lesz szép tőle, amire most készül.

– Mit csinálsz az este? Elmész Shannonhoz? – kérdezte.

– Nem volna rossz, de hulla vagyok. Azt hiszem, hazahúzok, és hunyok egy nagyot.

– Ez nem lehet igaz! – mosolyodott el Quentin. – Nem ismerek rád.

– Jó útra térek, haver. – Terry esküre emelte a kezét. – Cserkész becsületszavamra!

– Hiszem, ha látom – felelte Quentin somolyogva. – És mitől vagy hulla? Későn kerültél ágyba mostanában?

Terry homlokát ráncolva nézett a társára.

– Ezzel meg mire célzol?

– Én? Semmire. Csak kíváncsi vagyok, hogy lemaradtam-e valamilyen jó buliról. – Quentin felvonta a szemöldökét. – Mióta vagy te ilyen mimóza?

– Tegnap este a srácaimmal voltam. – Terry fintort vágott. – Elvittem őket a Chuckie Cheese-be. Előző este pedig a 15. kerületiek közül diMarcóval és Tarantinóval kocsmáztam. Ledöntöttünk pár pohárral. Te, hogy azok hogy bírják a piát! Nem is tudtam tartani velük a lépést.

– Te, amint lemaradsz az ivásban? – Quentin megkönnyebbülten felnevetett. – Mégsem vagy reménytelen eset.

– Tehetsz nekem egy szívességet – mondta Terry, és elindult.

– Aludd ki magad! – szólt utána Quentin. – Baromi rossz bőrben vagy.

Társa erre már csak legyintett, és kiment az ajtón. Quentin kis ideig még tűkön ülve várt, aztán felkapta a zakóját és szélsebesen lerohant a kocsijához. Abban reménykedett, hogy diMarcót és Tarantinót még ott éri a 15. kerületi kapitányságon.

Amikor odaért, a két nyomozó éppen kilépett az épületből.

– Szia, Malone! Mit keresel te itt, ahol a madár sem jár?

– Gondoltam, ránézek kicsit az öcsikémre, és adok neki egy-két bölcs tanácsot, nehogy bajba keverje magát.

A másik két férfi harsányan felnevetett.

– Sok szerencsét! A kistesód pontosan olyan forrófejű, mint te vagy.

– Ezt majd megmondom neki. – Quentin továbbment, aztán megállt, és visszafordult. – Hallom, a minap belehúztatok Terryvel az éjszakába.

– Asztal alá ittuk – felelte Tarantino nevetve. – Nem hittem volna, hogy ilyen lekvár a srác.

– A végén úgy kellett kitámogatnunk az utcára – tette hozzá diMarco.

– Hol voltatok? – kérdezte Quentin, mintha csak kíváncsiskodna.

– Villámkezű Freddie klubjában, a Bourbon úton.

A Bourbon úton. Az a Francia negyedben van, gondolta Quentin.

– Már hallottam arról az új helyről, de még nem jártam ott – mondta fennhangon.

– Mindig dugig van. Klassz a zene, és sok a jó csaj.

– Legközelebb gyere el velünk! – ajánlotta fel Tarantino. – Majd téged is asztal alá iszunk.

Quentinnek nagy nehezen sikerült elmosolyodnia.

– Abban ne is reménykedjetek!

– Örülök, hogy összefutottunk, Malone.

A két férfi elindult, de pár lépés után diMarco megállt, és visszafordult.

– Alkalomadtán kérdezd már meg a társadat, mitől lesz valaki az ő nagyivó hírével tökrészeg, amikor mi egy kortyot sem láttuk inni.

46. FEJEZET

Február 1., csütörtök
15 óra 45 perc

Anna huszonnégy teljes órára megfogadta Quentin tanácsát. Otthon maradt, és másoknak engedte át, hogy megoldják helyette a gondjait. Egész nap nyugtalanul járkált, türelmetlenül várta, hogy megcsörrenjen a telefonja, a legkisebb váratlan zajra is összerezzent, és szünet nélkül Jaye meg Minnie miatt aggódott.

Közben sokat gondolkodott. Megértette, hogy az áldozat szerepét osztották ki rá, ő pedig készségesen el is játszotta ezt a szerepet. Kurt a macska volt, ő meg a rémült kisegér. Huszonhárom teljes éven keresztül. Most pedig Malone rábírta, hogy dőljön hátra, és várjon tétlenül, amíg a férfi és a csapata megmenti Jaye-t. És őt magát is.

Legfőbb ideje, döntötte el végül, hogy felhagyjon a bujkálással. Hogy vállalja a felelősséget, és tegyen valamit. Az ellen Malone-nak sem volt kifogása, hogy megszerezze a betegei listáját Bentől. Kérleléssel vagy hízelkedéssel azonban nem fog próbálkozni nála, mert önként akkor sem adná ki a neveket. Ez egészen biztos.

Anna a bejárati ajtóhoz ment, kinyitotta, és kilépett LaSalle-hoz.

– Helló, Joe! Nincs szüksége valamire?

A fiatal rendőr elmosolyodott.

– Nagyon kedves, de nincs. Köszönöm.

– Ki váltja majd le éjszakára?

– Morgan. Hatra jön.

– Megyek és megmosom a hajam. Szép estét magának, ha ma már nem látnánk egymást.

Anna visszament a lakásba, aztán a hordozható telefonnal bevonult a fürdőszobába, és még az ajtót is magára zárta. A lépcsőházból amúgy sem hallhatták volna, ő mégis úgy érezte, hogy el kell bújnia a világ elől. Szerette volna azt hinni, hogy nem tudja, mi oka van erre, de valójában nagyon is jól tudta. Furdalja a lelkiismeret, mert, nincs erre jobb szó, szemétségre készül. Főként Bennel szemben, aki mindig rendes volt vele.

Akkor is meg kell tennem, és végül is senkinek, Bennek sem fogok ártani vele, győzködte magát. Másokon viszont segíthetek. Talán sokakon. Legfőképpen Jaye-en és Minnie-n.

Anna nagy levegőt vett, és feltárcsázta Ben számát. A férfi szinte azonnal felvette, és jól hallhatóan megörült, amikor meghallotta a hangját. Neki ettől csak még erősebb lett a bűntudata, de sietve elfojtotta.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Kutyául. Minden tagom fáj, de leginkább saját magamra haragszom, mert ilyen ostoba voltam. És te hogy vagy?

– Nem túl fényesen.

– Mit tehetek érted?

– Jó, hogy kérded. Éppen ezért hívtalak. Segítséget szeretnék kérni tőled, ha nem zavarlak.

– Abban biztos lehetsz. Mire gondolsz?

– Egyszer meséltél arról az önsegítő csoportról. Még mindig van ott számomra hely?

Ben hosszú pillanatokig hallgatott, aztán megköszörülte a torkát.

– Megleptél.

– Tennem kell valamit. Csak ülök itthon bezárkózva, és minden zajra összerezzenek. Ez így nem mehet tovább. Azt hiszem, a csoport segíthetne rajtam.

– Neked ma már minden okod megvan arra, hogy félj. A csoportban mi megmagyarázhatatlan félelmekkel foglalkozunk. Olyasmikkel, mint…

– Mint például az én félelmem, hogy Kurt huszonhárom év után visszajön, mert annak idején keresztülhúztam a számítását? Vagy az, hogy le akarok mondani számomra kedves dolgokról, amilyen az írás is, csak mert félek a nyilvánosságtól?

– Igen, ilyesmikkel. De az utóbbi időben történtek után…

– Kérlek, Ben. Nem tudom így folytatni – tette hozzá Anna sokkal halkabban. – Segítségre szorulok.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Jól van. Ma este hétkor találkozik a csoport. De csak akkor vehetsz részt a foglalkozáson, ha a tagok hozzájárulnak. Előbb meg kell kérdeznem őket.

– Addig majd a rendelődben várok – ajánlotta fel Anna. – Ameddig csak kell.

– A csoport csupa jó emberből áll – mondta Ben. – Meg lennék lepve, ha elutasítanák a kérésedet.

– Köszönöm, Ben – felelte Anna, most egészen őszintén.

Hálás volt a férfi barátságáért, örült, hogy megismerte, és ezt neki is megmondta,

– Annyira is örülsz, hogy a gyűlés után megigyál velem valahol egy pohár italt?

– Boldogan. – Anna elmosolyodott. – Ezt megbeszéltük.

Anna háromnegyed hétkor megérkezett Ben rendelőjébe. Ideges volt, izzadt a tenyere, és gondosan kitért a váróban ülő emberek kíváncsi pillantásai elől. Csalónak, szélhámosnak érezte magát, és attól tartott, hogy azonnal keresztüllátnának rajta, ha bárkinek is egyenesen a szemébe nézne.

Ez az érzése csak még erősebb lett, amikor pár perccel hét óra előtt Ben kilépett a rendelőjéből, üdvözölte a többieket, aztán odalépett hozzá, és mosolyogva megfogta a kezét.

– Hogy vagy?

Anna erőnek erejével rábírta magát, hogy állja a férfi tekintetét.

– Izgulok – mondta, és már annak is örült, hogy most legalább nem hazudott.

– Nem lesz semmi baj. A csoportban senki sem harap, és általában szívesen látják az új tagokat. – Ben a rendelőjétől jobbra nyíló helyiségre mutatott. – A gyűlés ott lesz. Várhatsz itt is, vagy a rendelőmben. Ahol neked jobb.

– Inkább a rendelődben… Ha nem gond.

– Nem, dehogy! – felelte Ben, aztán a kisebb csoportokban beszélgető tíz férfihoz és nőhöz fordult. – Az ajtó nyitva van. Fáradjanak be, és helyezkedjenek el!

Anna pillantása, miután Ben bekísérte a rendelőjébe, azonnal a szemközti falnál, az íróasztal mögött álló alacsony iratszekrényre esett.

– Negyedóráig biztosan várnod kell. Lehet, hogy kicsit tovább is – mondta a férfi. – De minden rendben lesz, úgyhogy ne aggódj!

Anna megígérte, hogy nem fog. Miután pedig Ben kiment, és becsukta maga mögött az ajtót, azonnal a betegaktákhoz indult. Arcát azonban hirtelen pír öntötte el, és ijedten megfordult, mert meghallotta, hogy háta mögött kinyílt az ajtó.

– Ben! Ez aztán gyorsan ment.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Mi a baj?

Anna a szívére tette a kezét.

– Semmi, csak megijesztettél. Mostanában szörnyen ijedős vagyok.

Ben furcsálló tekintettel hol az íróasztalára, hol Annára nézett, ő pedig egyre rosszabbul érezte magát. Kutyaütő kém lenne belőlem, gondolta, és kurtán, idegesen felnevetett.

– Máris döntött a csoport?

A férfi arca felderült.

– Nem, még nem. Azért jöttem vissza, hogy megmondjam, nagyon jól döntöttél. Örülök, hogy eljöttél.

Ez aligha lenne úgy, ha tudnád, mire készülök, gondolta Anna.

– Köszönöm, Ben – felelte fennhangon.

A férfi távozása után ezúttal két hosszú percet várt, és csak akkor indult megint az irattartó szekrényhez. Nagyon rosszul érezte magát a bőrében, de el kellett fojtani a lelkifurdalását. Jaye miatt.

Leguggolt a szekrény elé, és megpróbálta kinyitni a jobb szélső ajtót, ám az zárva volt. Akárcsak a másik három. Anna végül visszafordult az íróasztalhoz. Előbb a középső fiókot túrta át, aztán a két oldalsó szekrénykét. Határidőnaplót, telefonos noteszt, jegyzettömböket, tollakat, tűzőkapcsokat és recepteket talált, kulcsot viszont nem.

Tudta, hogy nincs sok ideje. Már az is felmerült benne, hogy megpróbálja feltörni az iratszekrényt, pillantása azonban akkor az íróasztal lapjára esett. A kellős közepén egy kulcscsomó feküdt. Felkapta, és remegő kézzel sorra belepróbálta a kulcsokat az iratszekrény ajtajába. A negyedikkel sikerült is kinyitnia.

Lélegzetét visszafojtva átlapozta az A, B és C betűs aktákat, de nem látott rajtuk ismerős nevet. Folytatta a keresést, és már az S-nél járt, amikor még mindig nem talált semmit. Egyetlen beteget sem hívtak Kurtnak, Adamnek, de még Peternek sem.

Anna leguggolt, hogy a legalsó sorban az ábécé utolsó betűit is átnézze. Odakintről közeledő lépteket hallott, de már csak pár aktát kellett átnéznie. Úgy gondolta, ahhoz még lesz ideje.

– Jó hírem van. A csoport beleegyezett, hogy…

Anna becsapta a szekrény ajtaját, és szélsebesen felpattant a padlóról.

– Te meg mit csinálsz ott?

Anna kényszeredetten elmosolyodott.

– Tessék?

Ben vonásai megkeményedtek, és arcát vörösre festette a harag.

– Az aktáim között kutattál?

– Ne butáskodj! Én csak… a diplomádat akartam… – Anna zavartan elhallgatott, amikor a férfi elindult feléje. A kulcscsomó ott

feküdt, ahol ő hagyta. A szekrény előtt a földön. – Megmagyarázom – hebegte.

Ben lehajolt a kulcsokért. Miután felegyenesedett, Anna ijedten hátrált előle egy lépést. A máskor kedves, megnyerő férfi haragjában egyszeriben félelmetes és ijesztő lett.

– Hadd magyarázzam meg…

– Ne fáradj! – vágott közbe Ben. – Tudom, mit csináltál. Nyomozót játszottál. Meg akartad tudni a betegeim nevét. – A férfi már reszketett a dühtől. – Erről van szó?

Anna összekulcsolta a kezét.

– Sajnálom, Ben. Csak a végső kétségbeesés bírt rá.

– Arra, hogy kihasználj engem. És hogy visszaélj a barátságommal.

– Próbálj megérteni! Én…

– Azért hallgassam meg a magyarázkodásodat, hogy hazudj nekem? Eddig sem tettél mást.

Ben olyan indulatosan vágta szemébe az igazságot, hogy Anna összerezzent.

– Arra gondoltam, hogy esetleg találok valakit a betegeid között, akit ismerek. Hogy talán rábukkanok Kurt nevére…

– Az eszedbe sem jutott, hogy azonnal szóltam volna neked vagy Malone nyomozónak, ha lenne olyan betegem, akit Kurtnak hívnak?

Anna kérlelőn kinyújtotta a kezét.

– Sajnálom, Ben. Helytelen volt, amit tettem, de jót akartam. Jaye veszélyben van. A városban sorra gyilkolják a fiatal nőket. Én csak segíteni szerettem volna.

– Légy szíves, és menj el! – mondta a férfi, aztán sarkon fordult és az ajtóhoz indult.

Anna utánasietett.

– Kérlek, várj! Meg kell értened. Úgy éreztem, tennem kell valamit. Túl sokáig voltam már tétlen áldozat, és…

Ben megfordult. Arcán jól láthatóan rángatódzott egy izom.

– Azt hittem, hogy barátok vagyunk. Hogy sokat jelentünk egymásnak.

– Barátok vagyunk, és te sokat jelentesz nekem.

Ben végigsimított az arcán. Mire leengedte a kezét, vonásairól eltűnt a harag. Már csak sebzettnek és fáradtnak tűnt.

– Az fel sem merült benned, hogy egyenesen megkérdezd tőlem, amit meg akarsz tudni? Nem így szokás ez barátok között?

Annának el kellett ismernie, hogy a férfinak igaza van, és alávalónak érezte magát. Tudta, hogy most már csakis igazat mondhat.

– Biztos voltam benne, hogy nemet mondanál a kérésemre.

– Akkor azzal is tisztában kellett lenned, hogy rosszat teszel. – Ben nagyot sóhajtott, és futó pillantást vetett az ajtóra, majd visszafordult Annához. – Most el kell menned. Engem már vár a csoportom.

47. FEJEZET

Február 1., csütörtök
19 óra 20 perc

Quentin gondolatai szüntelenül Ben Walker körül keringtek. Valami zavarta benne, csak nem tudott rájönni, mi az. Mit mondott vagy tett a pszichiáter, ami őt nem hagyja nyugodni?

A válasz után kutatva felidézte magában két találkozásukat, de semmi sem jutott eszébe. Mégsem szabadulhatott attól az érzésétől, hogy Walker nem tiszta, és fontos figura ebben a kirakós játékban. Már csak az a kérdés, hol áll pontosan a többiekhez képest. Ez egyelőre rejtély, de előbb vagy utóbb ő ki fogja deríteni.

Meg kellett állnia egy piros lámpánál, s amíg várt, elővette a mobilját, hogy felhívja Annát. Ám ahogyan az utóbbi órában háromszor is, csak a rögzítő kapcsolt be az ötödik csörgés után.

Quentin a homlokát ráncolva felhívta Morgant.

– Malone vagyok. Anna North magával van?

– Persze. Éppen egy rendelő előtt várok rá.

– Dr. Ben Walker rendelője előtt? A Constance úton?

– Pontosan. Miss North úgy harminc perce ment be. Azt mondta, egy-két órát lesz itt, és utána még elmegy majd valahova a doktorral. Maradjak vele?

– Igen, maradjon! – felelte Quentin.

Elköszönt a rendőrtől, és bosszúsan zsebébe csúsztatta a telefont. Saját magára haragudott, mert féltékenység fogta el.

A lámpa zöldre váltott előtte, ő pedig elindult. Éppen átért a kereszteződésen, amikor hirtelen emlékezetébe ötlött valami. A kórházban Walker azt mondta neki, hogy előző este az anyját látogatta meg, aki zaklatott volt. Azért, mert állítólag egy férfi járt a szobájában, és megfenyegette.

Quentin hátranézett a bal válla fölött, átsorolt a belső sávba, és megfordult. Úgy döntött, ha már egyszer itt van a közelben, meglátogatja Mrs. Walkert a Crestwood Ápolási Otthonban.

Hamar oda is ért a Metairie útra. Az otthonban már túl voltak a vacsorán, de a látogatási idő még nem ért véget. Az előcsarnokban fülsiketítő hangerővel szólt a tévé. A ház lakói éppen vetélkedőt néztek, sokan közülük tolókocsiban ülve. Egyikük, egy meggypiros köntöst viselő, ősz hajú nő odaintegetett Quentinnek. Ő visszaintett neki, aztán a nővérpulthoz lépett, és felmutatta a szolgálati jelvényét.

– Malone nyomozó vagyok – mutatkozott be mosolyogva. – Az egyik lakójukhoz, Mrs. Walkerhez jöttem.

– Louise Walkerhez? – kérdezte az ápolónő meglepetten.

– Dr. Benjamin Walker édesanyjához.

– Igen, ő Louise. Megtudhatom, miért keresi?

Quentin azt is felelhette volna, hogy erről nem mondhat többet, de nem látta értelmét a titkolódzásnak.

– A fiától úgy tudom, hogy Mrs. Walkert megfenyegették. Ezért vagyok itt.

– Vagy úgy! – A nővér a fejét csóválta. – Louise egyre zavarodottabb. Az összes szappanoperát és késő esti filmet megnézi a tévében, aztán azt, amit azokban lát, összekeveri a valósággal. De azért csak beszéljen vele! Talán jót tesz majd neki, ha azt látja, hogy még a rendőrség is komolyan veszi.

– Maga szerint nem igaz, hogy megfenyegették?

– Nem, nem az. – Az ápolónő Quentin elé tolta a látogatókönyvet. – Írja be magát, legyen szíves! Ez nálunk kötelező.

– Elképzelhető, hogy valaki mégis csak úgy besurranjon?

– Gondolom, az is előfordul, bár mi nagyon figyelünk.

– Ebben egészen biztos vagyok.

Quentin kitöltötte a rovatokat, beírta a nevét, azt, hogy kihez jött, és mi a látogatása célja. Ha már előtte feküdt a könyv, megnézte a sajátja fölött és az előző oldalakon szereplő neveket, de közülük egyedül csak Benjamin Walkerét ismerte.

– Ben gyakran jár itt – jegyezte meg, miközben visszaadta a könyvet.

– Igen, ő törődik az édesanyjával. Bárcsak a többi lakónk gyerekeiről is elmondhatnánk ugyanezt! – felelte a nővér, és előjött a pultja mögül. – Fáradjon velem, megmutatom Louise szobáját. Éjszakai bagoly, úgyhogy most is biztosan fent van még.

– Jól tudom, hogy Alzheimer-kórban szenved?

– Igen. Erre parancsoljon!

A hosszú folyosóról nyíló szobák ajtajai nyitva voltak. A lakók tévét néztek vagy olvastak, egyikük fejhallgatóval a fején zenét hallgatott a tolókocsijában, s ujjaival és lábával verte a ritmust.

A nővér bekopogott a 26-os szobába, aztán rögtön be is lépett. Ahogy előre megjósolta, az alacsony, ősz hajú Mrs. Walker a tévé előtt ült, és egy bírósági tárgyalóteremben játszódó filmet nézett megigézve.

– Látogatója van, Louise – szólította meg az ápolónő halkan.

Az idős nő Quentinre emelte sápadt arcát.

– Nem ismerem ezt az embert – mondta a homlokát ráncolva. – Mit akar?

– Ben barátja, és rendőrnyomozó. Beszélgessenek csak! Én a helyemen leszek, ha szükségük lenne rám.

– Maga a fiam barátja?

– Igen, asszonyom. Malone nyomozó vagyok a New Orleans-i rendőrségtől.

Quentin felmutatta a jelvényét, s miután az asszony intett neki, hogy menjen közelebb hozzá, ellépett az ajtóból. Orrát azonnal átható cigarettaszag csapta meg, amilyen csak azokból az emberekből árad, a ruhájukból és a környezetükből, akik egész

életükben dohányoztak. Quentint meglepte, hogy Louise Walker is közéjük tartozik. Az a kényes fia biztosan nem helyesli ezt, ráadásul az otthon bejáratánál tábla is figyelmeztet arra, hogy az egész épületben tilos a dohányzás.

– Tudom, hogy ő tette – mondta az idős nő. – Ő a bűnös.

– Tessék?

– A borzalmas Jack Crowly a tettes.

Quentin odapillantott a tévére. A filmben egy nő éppen azért könyörgött egy férfinak, akit Jacknek szólított, hogy ne tegyen meg valamit.

– Én nem miatta vagyok itt – mondta Quentin kedvesen. – Engem az a férfi érdekel, aki itt járt magánál, asszonyom, és megfenyegette.

Louise arckifejezése hirtelen megváltozott, és félelemről árulkodott.

– Ezt Bentől tudja?

– Igen. Azt is elmondta nekem, hogy ön nagyon izgatott volt.

– Senki sem hisz nekem. Még a saját fiam sem. Azt gondolják, bolond vagyok – tette hozzá az asszony egészen halkan.

– Mesélne arról a férfiról?

– Nem vagyok bolond – folytatta Louise, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. – Szeretek itt lenni. Mindenki nagyon rendes velem.

– Hányszor járt önnél az a férfi?

– Nem tudom. Sokszor. – Louise szája remegni kezdett. – Nem szeretem őt. Rossz ember. Még Jack Crowleynál is rosszabb.

– Rosszabb? – Quentin széket húzott oda magának az ágyhoz, és leült. Úgy döntött, végigjátssza ezt a játékot, bár nagyon úgy festett, hogy Mrs. Walkernek már nincs ki az összes kereke. Viszont kedves idős hölgy, és ha elbeszélget vele, talán eloszlathatja a félelmeit. – Hogyhogy még Jack Crowleynál is rosszabb?

– Mert gonosz. – Louise felkapta a távirányítót, és kikapcsolta a tévét. A szobában egyszeriben zavaró csend lett. – Félek tőle.

– Segíteni szeretnék magának, Mrs. Walker. De csak úgy tudok, ha mindent elmond nekem arról az emberről, amit csak tud.

– Bántani akarja Bent. – Az asszony Quentinre emelte üres tekintetét. – Gyűlöli a fiamat.

Quentin összeráncolta a homlokát.

– Bent fenyegeti? Nem önt?

– Azt akarja, hogy Ben haljon meg.

– Miért?

Louise hunyorogni kezdett. Szétszórtnak, zavarodottnak tűnt. Quentin még egyszer, másként is feltette neki a kérdést.

– Miért kívánja az az ember Ben halálát?

– Mert Ben sokkal rendesebb nála. Ő jó fiú, Adam viszont…

Quentin ereiben megfagyott a vér.

– Milyen nevet mondott?

– Adam. Ő rossz. Maga a testet öltött gonosz.

48. FEJEZET

Február 1., csütörtök
20 óra 50 perc

Quentinnek többet nem sikerült kihúznia Louise-ból. Hiába kérdezgette, csak egyre zavarodottabb válaszokat kapott tőle. A nővér végül azt tanácsolta neki, hogy jöjjön vissza hozzá reggel, mert olyankor általában tisztább a feje.

Quentin belátta, hogy ez lesz a jó megoldás. Mielőtt elhagyta volna az otthont, még egyszer átnézte a látogatókönyvet, de előző év ősze óta egyetlen Adam nevű vendéget sem jegyeztek be. Azt viszont az ápolónő sem tagadta, hogy valaki észrevétlenül is beléphet az épületbe. Az sem elképzelhetetlen, hogy az a fenyegetődző férfi csak Louise Walker képzeletében létezik. Adamnek is sok mindenkit hívnak, a névegyezés akár véletlen is lehet. Csakhogy Quentin nem tudott hinni ebben.

Miután beült a kocsijába, azonnal feltárcsázta kapitánya otthoni számát.

– Szia, Patti néni! Quentin vagyok.

– Öcskös! – mondta az asszony kedvesen. – Remélem, magánügyben hívsz.

– Sajnálom, Patti néni, de nem. Viszont ha meghallod, mit akarok elmondani, már biztosan nem fogod bánni, hogy hivatalos az ügy. Végre talán előbbre jutottunk a Francia negyedbeli gyilkosságokkal kapcsolatban.

– Beszélj! – szólította fel a nagynénje, és hangja most már egészen a kapitányé volt.

Quentin röviden összefoglalta a tényeket. Megemlítette Minnie leveleit, Jaye eltűnését, elmondta, kicsoda és hogyan került a képbe dr. Benjamin Walker, és az Anna ellen elkövetett támadást is nagynénje emlékezetébe idézte.

– A megérzésem azt súgta, hogy meg kellene látogatnom Walker doktor édesanyját, és el is mentem hozzá. A fia szerint az asszonyt megfenyegették. Találd ki, hogy hívják a Louise Walkert fenyegető férfit! Adamnek.

Patti O'Shay pár pillanatig hallgatott. Gondolatban valószínűleg összeillesztette a kirakós játék kockáit.

– Jól emlékszem, hogy annak a postafióknak a bérlőjét, amelyre Anna North a leveleit küldte Minnie-nek, ugyancsak Adamnek hívták? – kérdezte végül.

– Talált, süllyedt!

– Le tudja írni Mrs. Walker azt a férfit, hogy a rajzolónk fantomképet készíthessen róla?

Nagynénje hangjából Quentin a saját izgatottságát hallotta ki.

– Remélem, igen. Louise Walker már idős, és Alzheimer-kórban is szenved, de úgy érzem, hogy ezzel az Adammel kapcsolatban nagyon biztos a dolgában. Holnap reggel első dolgom lesz, hogy küldök hozzá egy rajzolót.

– Helyes. És még ma rendelj ki mellé rendőrt! Nem szeretném, ha az a pasas megint felbukkanna nála, amikor mi nem vagyunk ott.

Quentin szép estét kívánt a néniké jének és Sammy bácsikájának, aztán elköszönt, és rögtön feltárcsázta a kapitányság számát.

– Szia, Brad! – üdvözölte az ügyeletes tisztet. – Malone vagyok. Épp most beszéltem O'Shay kapitánnyal. Ki kell küldenünk egy rendőrt a Crestwood Ápolási Otthon egyik lakójának az őrzésére. Louise Walkernek hívják.

– Megoldható – érkezett a válasz. – Miért kell mellé őr?

– Lehet, hogy azonosítani tudja a Francia negyedbeli gyilkost.

Az ügyeletes tiszt nagyot füttyentett.

– Máris útnak indítok valakit.

– Jól van. Reggel pedig rögtön egy rajzolót is küldj ki!

– Ugyanoda?

– Okos fiú vagy te, Brad. – Quentin az órájára nézett, és Annára gondolt. Annára és Ben Walkerre. Együtt. – Volt hívásom az este?

– Egy nő keresett. Nem akarta meghagyni a nevét, de szerintem Penny Landry volt az.

– Penny? És velem akart beszélni?

– Igen, veled. Úgy félórája telefonált. – Az ügyeletes tiszt rövid szünetet tartott. – Magánkívül volt, Malone – tette hozzá aztán suttogva. – Teljesen magánkívül.

49. FEJEZET

Február 1., csütörtök
21 óra 15 perc

Quentin hevesen dobogó szívvel az órájára pillantott, aztán bekapcsolta a szirénát és a villogót, hogy feleannyi idő alatt odaérjen a Metairie úttól egyébként is mindössze nyolc-tíz percre fekvő Lakeview-ba. Miközben száguldó kocsija tetejéről a kék fény kísérteties árnyakat vetett az út menti kopasz fákra, legalább hatszor megpróbálta felhívni Pennyt. Nem sikerült beszélnie vele, mert a száma mindig foglaltat jelzett, de így is tudta, hogy az asszony nagy bajban lehet. Méghozzá Terry miatt, mert máskülönben nem kereste volna őt a kapitányságon.

A ház előtt csikorgó gumikkal lefékezett, kiugrott az autóból, és a bejárati ajtóhoz rohant. Odabent, bár még fél tíz sem volt, sehol sem égett lámpa. Quentin nem tudta, miért, de egészen biztos volt abban, hogy Penny itthon van, csak a férje elől bujkál.

Csengetéssel nem is próbálkozott, inkább hangosan megverte az ajtót.

– Penny! Malone vagyok. Nyisd ki!

Az előszobából megkönnyebbült kiáltás hallatszott ki, aztán a biztonsági lánc csörgése. Penny végül kinyitotta az ajtót, és zokogva Quentin nyakába borult. Ő magához szorította, és egészen addig csak a fejét simogatta, amíg az asszony abbahagyta a sírást.

– Terry csinált valamit? – kérdezte akkor halkan.

Penny bólintott, és még mindig egész testében reszketett.

– A gyerekek jól vannak?

Az asszony megint bólintott.

– Utána… átvittem őket a szomszédba, hogy… ne legyenek itt, ha Terry visszajönne.

– Mi történt? Mondd el, hogy segíthessek!

Penny szemlátomást elszántan küzdött, hogy visszanyerje az önuralmát.

– Egyszer csak beállított. Részegen. Őrültségeket beszélt. Láttam a gyerekeken, hogy félnek tőle. Megkértem, hogy menjen el, és akkor egészen becsavarodott.

Az asszony egy pillanatra összeszorította a száját, hogy megállítsa a remegését, és tovább tudjon beszélni.

– Üvöltözött velem, és… szörnyűségeket vágott a fejemhez. Beszaladtam a hálóba, de ő utánam jött. Ránk zárta az ajtót. Szerencsére, mert így legalább Matti és Alex nem láthatta, mi történik odabent. – Penny könnyei megint eleredtek, de most sikerült elfojtania őket. – Dulakodni kezdtünk, és levágott az ágyra…

Az asszony hangja elcsuklott. Quentin sejtette, mi következik, de magában azért imádkozott, hogy ne legyen igaza.

– Aztán mit csinált? Meg akart erőszakolni?

– Igen – suttogta Penny. – Felgyűrte a ruhámat, és letépte a bugyimat. A gyerekek meghallhatták a sikoltozásomat és a tiltakozásomat, mert dörömbölni kezdtek az ajtón. Könyörögtek az apjuknak, hogy… hagyja abba.

Quentin magához ölelte az asszonyt, és undorral gondolt Terryre.

– És aztán? Megerőszakolt? – kérdezte.

– Nem. A gyerekek kérlelése észre térítette. Bőgni kezdett, aztán elrohant.

Penny a férfi mellkasába fúrta az arcát, ő pedig hosszú pillanatokig csak átölelve tartotta. Az asszony végül elhúzódott tőle. Szemfestéke elkenődött, és végigfolyt az arcán.

– Jézusom, mit csináltam! – mondta, amikor meglátta, hogy Quentin fehér ingét is összekente. – Nagyon sajnálom.

– Nem érdekes.

Penny szemébe megint könny szökött.

– Istenem, de szörnyű ez! Én… szerettem Terryt. Őszintén szerettem. Csakhogy… ő már nem az az ember, akihez én annak idején feleségül mentem. Félek tőle, Malone. És őt is féltem. Kárt tehet valakiben. Nem volt eszénél.

– Mit szeretnél, mit tegyek? – kérdezte Quentin.

– Keresd meg, és beszélj vele! Rád talán még hallgat. – Az asszony újra sírni kezdett, de most egészen halkan, bánatosan. – Terry segítségre szorul. Kérlek, segíts rajta, Malone!

Quentinnek nem kellett sokáig keresgélnie. Terryt ott találta, ahol sejtette. Magába zuhanva ült Shannonnál a bárpultnál, előtte egy pohár érintetlen ital állt. Quentin leült mellé, és intett Shannonnak, hogy ő semmit sem kér.

Társa futó oldalpillantást vetett rá, és sokáig csak hallgatott. Amikor végül megszólalt, hangja elgyötört volt.

– Penny felhívott.

A mondat nem kérdés volt, Quentin mégis válaszolt rá.

– Igen. Borzalmas állapotban van – mondta.

Terry a fejét lógatta. Legalább nem keres mentségeket, gondolta Quentin. Legalább azt még képes belátni, hogy megbocsáthatatlan, amit tett.

– Mi van veled?

– Ha én azt tudnám! – Terry felemelte a fejét, és véreres szemével elkínzottan nézett Quentinre. – Az egész életem egyetlen lidércnyomás. Nem tudok aludni. Nincs étvágyam. Már csak düh van bennem. Dühös vagyok Pennyre, a munkámra és magamra. Az egész világra dühös vagyok – tette hozzá, aztán egy pillanatra félrenézett, és utána halkabban folytatta. – Ez a düh… néha olyan erős, hogy úgy érzem, testestül-lelkestül felfal. Hogy nemsokára már csak a gyűlölet és a kétségbeesés marad meg belőlem.

Quentinnek pillanatokra a szava is elakadt.

– El kell szakadnod a múltadtól – mondta, amikor végül meg tudott szólalni, és mélyen a barátja szemébe nézett. – Meg kell értened, hogy az, amit anyád tett veled, szemétség volt, semmi más. Kérj segítséget, Terry! Addig, amíg még nem késő.

50. FEJEZET

Február 2., péntek
Délben

Az orvos megtapogatta Ben bekötözött oldalát, és óvatosan megnyomkodta a bordáit.

– Ez fáj?

Ben felszisszent.

– Igen, de nem elviselhetetlenül – felelte.

– Jól van – nézett a doktor a szemébe. – Szédülni szokott?

– Nem, csak fájdalmaim vannak.

– Az érthető. Még szerencsésen megúszta. Sokkal súlyosabb sérüléseket is szerezhetett volna.

– Jó, hogy valaki meglátta, mi történt, és kihívta a mentőket. Valamelyik nap visszamentem oda, és körülnéztem. Ha nincs szemtanú, jó sokáig ott fekhettem volna a bokrok mögött.

– Különösen azon a kései órán – helyeselt az orvos.

Ben felállt, és felvette az ingét.

– Annyira azért még nem volt késő. Éppen csak elmúlt tizenegy.

A doktor felkapta a fejét.

– Most viccel?

– Nem, dehogy! – Bennek rossz előérzete támadt, és abbahagyta az inge begombolását. – Tizenegy óra körül jöttem el anyámtól.

– Hozzánk hajnali háromkor szállították be.

Ben hitetlenkedőn meredt az orvosra.

– Ez tévedés lesz.

– Nem, nem az. – A doktor a homlokát ráncolta. – Itt áll a kartonján. Pontosan 3 óra 13 perckor adták át nekünk a mentők.

Mi történhetett velem este tizenegy és hajnali három között? – villant át Ben fején a kérdés. Négy teljes órán át…

– Jól van? – kérdezte tőle az orvos aggodalmasan.

– Igen, köszönöm – felelte Ben, és megpróbálkozott egy könnyed nevetéssel. – Csak rájöttem, hogy nyilván én tévedtem. Akkor lehetett tizenegy óra, amikor felolvasás közben elaludtam anyám szobájában. Még mindig nem tiszta előttem, mi és mikor történt azon az éjszakán.

– Ez nem csoda – mondta az orvos mosolyogva. – Ha bármilyen panasza lenne, hívjon fel! A bordáit két hét múlva újra meg kell nézetnie a háziorvosával.

Ben elköszönt a doktortól, és elhagyta a kórházat. A parkolóban beült a kocsijába, de a motort nem indította be. Öklét a szemére tapasztotta, és megpróbálta felidézni magában a balesete éjszakáját.

Hét óra körül érkezett meg az otthonba. Együtt vacsorázott az anyjával, utána pedig kitolta a kertbe, hogy elszívhasson egy cigarettát. Az egy cigarettából végül három lett, aztán visszamentek a szobába. Tévéztek kicsit, majd az anyja kiment a fürdőszobába. Miután ott végzett, ágyba bújt, ő pedig felolvasott neki Danielle Steel legújabb regényéből, és közben elnyomta az álom. Amikor felébredt, anyja halálra váltan arról számolt be neki, hogy egy férfi járt a szobában, és megfenyegette őt.

Ben leengedte a kezét, üres tekintettel kinézett a kocsi oldalsó ablakán, és folytatta emlékezete tornáztatását. Anyja beszámolója után beszélt a nővérekkel, átnézték a látogatókönyvet, de semmi gyanúsat nem találtak benne. Közös erővel megnyugtatták az anyját, de neki nagyon rossz volt látnia, hogy szegény egyre zavarodottabb lesz. Még a feje is megfájdult. Aztán az autója szélvédőjén meglátta azt a cédulát. Közvetlenül előtte pedig megnézte az óráját.

Lehet, hogy rosszul látta a sötétben? Vagy talán akkor pillantott az órájára, amikor felébredt, és nem azután, hogy kijött az otthonból?

Utolsó emléke viszont mindenképpen az, hogy szélsebesen Annához indul, és megpróbálja felhívni. Mi történhetett azoktól a percektől egészen addig, amíg egy másik autós meglátta, hogy leszaladt az útról, és a bokrok közé repült a kocsijával?

Ben remegni kezdett, és félelem tört rá. Megijesztette, hogy emlékezetéből sok minden kiesett, és hogy anyja szobájában úgy aludt, mintha agyonütötték volna. A fejfájását is ijesztőnek találta. Mi lehet vele? Csak nem fog megzavarodni? Az orvosok elnéztek volna nála valamit? Valami nagyon súlyos bajt?

Homlokát a kormánykerékre hajtotta, és hangosan kalapált a szíve. Nem engedheti meg, hogy elragadja a képzelete. Csakis az történhetett, amit az orvos mondott. Az erős fejfájástól elvesztette az eszméletét. A fejfájásának pedig a stressz és a feszültség volt az oka. Abból mostanában igencsak kijutott neki. Nem utolsósorban azért, mert egy őrült valami veszélyes, halálos játékot játszik vele és Annával.

Erről eszébe jutott a csütörtök este, amikor meglátta, hogy Anna a dossziéi között kutat. Abban a pillanatban borzalmasan dühös volt rá, és elmondhatatlanul fájt neki, hogy a nő becsapta és elárulta a barátságukat. Időközben már megbánta, hogy úgy viselkedett vele, és olyanokat mondott neki. Szegénykét félelembe kergették, megtámadták, és egy kislányt, akit szeret, valószínűleg elraboltak. Érthető, hogy válaszokat akar találni. És az ő beteglistájától talán megkaphatná azokat a válaszokat.

Add át nekik! – súgta egy belső hang, de Ben megrázta a fejét.

Erre gondolnia sem szabad. Nem adhatja ki a neveket. Az nem volna etikus. A rendőrségi kihallgatás ráadásul több betege számára is súlyos érzelmi megterhelést jelentene. Azok az emberek a félelmeikkel, a lelki bajaikkal fordultak hozzá, megosztották vele legrejtettebb gondolataikat és legbensőbb érzéseiket. Nem élhet vissza a bizalmukkal.

Ugyanakkor már három nő lett gyilkosság áldozata a városban, és talán még többre vár ez a sors. Köztük esetleg Annára is. És könnyen lehet, hogy az ő egyik betege a tettes, vagy legalábbis köze van ezekhez a szörnyűségekhez. Kutatásával viszont, hogy megtalálja azt a valakit, zsákutcába jutott. Néhány kivétellel már mindenkit próbának vetett alá, aki kezelésre jár hozzá, és egyikük sem viselkedett gyanúsan. Az is lehet persze, hogy ő nem volt elég figyelmes, vagy pedig a pszichológiai módszer, amelyet Anna üldözőjének a leleplezésére kigondolt, mégsem volt olyan jó, mint amilyennek hitte.

Talán még egyszer beszélnie kellene Malone-nal. Megígértethetné vele, hogy bárkit is csak alapos okkal háborgat majd a betegei közül. És utána, ha majd ezen az egészen túl lesznek, talán ők ketten is mindent újrakezdhetnek Annával.

Ben egyszeriben izgatott lett. Igen, ez jó megoldásnak tűnik! Ha hozzájárul az ügy megoldásához, Anna hálás lesz neki. A nyomozás lezárásával nyilván Malone is el fog tűnni a színről, mert nem lesz többé miért Annához járnia. Ő pedig megszabadul terhes vetélytársától, és sokkal könnyebb lesz az élete.

Begyújtotta a motort, és sebességbe kapcsolt. Most azonnal meg kell valósítania, amit elhatározott, nehogy a végén még meggondolja magát. Beugrik a rendelőjébe a listáért, aztán elmegy a 7. kerületi kapitányságra. Önkéntelenül elmosolyodott, amikor elképzelte, milyen képet vág majd Quentin Malone, amikor átnyújtja neki a betegei névsorát.

Félóra múlva már ott is volt a kapitányságon. Az eligazítónál bemutatkozott, és közölte, hogy sürgős ügyben Malone nyomozót keresi.

– Ő most éppen házon kívül van – felelte az egyenruhás rendőr. – A társával viszont beszélhet, ha megfelel.

Ben pár pillanatig habozott. Így ugyan nem láthatja Malone elképedt ábrázatát, és ezt őszintén sajnálta, de úgy érezte, hibát követne el, ha tovább várna.

– Igen, megfelel – válaszolta végül.

– Terry Landry a neve. – A pult mögött ülő rendőr megmutatta, merre van a nyomozók nagy irodája. – Baloldalt a negyedik az íróasztala. Magas, sötét hajú férfi. Hawaii mintás inget visel.

Ben megköszönte a segítséget, és belépett az irodába. Miközben keresztülvágott a helyiségen, a sok elfoglalt rendőr ügyet sem vetett rá. Kékben, sárgában és rózsaszínben pompázó, rikító ingéről azonnal kitalálta, melyikük Landry nyomozó. Háttal az ajtónak éppen egy kollégájával beszélgetett.

Ben már elindult feléje, amikor a hawaii inges férfi lassan feléje fordult, neki pedig valósággal földbe gyökeredzett a lába. Ez itt nem Terry Landry, hanem Rick Richardson! Irodakukac az Idegenforgalmi Hivatalnál, és az ő betege. Vagyis csak az volt, mert néhány hete már nem jár hozzá.

Ben gyors fejszámolást végzett, és egyszeriben kiszáradt a szája. Ricket akkor látta utoljára, amikor a kulcsai egy teljes napra eltűntek. És Anna könyvét is akkor hagyták ott abban a nagy borítékban a várójában. Akkoriban, amikor az első vörös hajú nőt meggyilkolták…

Ben szíve vad dobogásba kezdett, miközben felidézte magában, miről beszélt neki az üléseiken Richardson. A munkájára panaszkodott, az egész rendszerre, a fizetésére és arra, hogy nem kapja meg az őt megillető tiszteletet azoktól, akikért dolgozik. A feleségéről is haraggal beszélt. Azt állította, hogy az asszony nem érti meg őt, és ezért szakított vele. Nemrégiben elhunyt anyja ellen is elfojtott düh munkált benne, mert egész életében érzelmi zsarnokságban tartotta és kínozta. Minden összevág!

Ben sarkon fordult és kisietett az irodából. Úgy gondolta, hogy Richardson, vagyis Landry nem látta meg. Ha van Isten, akkor nem vette észre. Mert ha igazak a félelmei, akkor Terry Landry nemcsak súlyosan zavart személyiség, hanem gyilkos is. És aligha örülne annak, hogy ő rájött, kicsoda valójában.

Bennek annyira remegett a lába, hogy maga sem értette, hogyan jutott el egyáltalán a kocsijáig. Beült a kormány mögé, magára zárta az ajtót, és csak akkor mert visszanézni a kapitányságra.

– Jézus Mária! – nyögött fel hangosan, amikor meglátta, hogy Terry Landry csípőre tett kézzel ott áll a bejárat előtt, és jobbra-balra nézeget, mintha keresne valakit.

Ben remegő kézzel bedugta az indítókulcsot, és csikorgó gumikkal elindult. Beletaposott a gázba, hogy minél előbb messzire kerüljön egykori betegétől. Már legalább hat sarkot megtett, és úgy látta, hogy a nyomozó nem követte. Azért még egyszer belenézett a visszapillantó tükörbe, majd előhúzta a mobilját, és beütögette a 7. kerületi kapitányság számát. A telefont ugyanaz a rendőr vette fel, akivel pár perce az eligazítónál beszélt.

– Dr. Benjamin Walker vagyok – mondta. – Okvetlenül el kell érnem Malone nyomozót. Kérje meg, hogy sürgősen hívjon vissza! Az Anna North elleni támadásról van szó. Azt üzenem neki, hogy szolgálhatok egy névvel.

51. FEJEZET

Február 2., péntek
14 óra

Quentin leparkolt a kapitányság előtt, leállította a kocsija motorját, de még nem szállt ki. Csak maga elé meredt, és megpróbálta feldolgozni, amit Benjamin Walkertől hallott az előbb. Azt a keveset, amit megtudott tőle. Terry álnéven a pszichiáter betege volt, de egy ideje már nem jár hozzá kezelésre. Pontosan akkor hagyott fel vele, amikor Annát fenyegetni kezdték. És amikor Nancy Kentet meggyilkolták.

Quentin erősen megmarkolta a kormányt. Túl sok minden szól Terry ellen. Nyilvános szóváltása Nancy Kenttel, aztán pedig hogy ő később sokáig nem látta odabent Shannonnál. A színes kontaktlencséje. Az, hogy maga is beismerte, mindenre és mindenkire dühös. Amit tegnap este Pennyvel művelt. És a sornak még nincs vége.

Quentin halkan elkáromkodta magát. Ezek mind csak okoskodások. Bizonyítéka semmire sincs. Beszélnie kell a társával. Ők ketten sok éve barátok, az a legkevesebb, hogy előbb őt kérdezi meg. Terry nem lehet gyilkos. Biztosan mindenre elfogadható magyarázattal szolgál majd.

Quentin megint elmormolt egy szitkozódást. Akár barátok Terryvel, akár nem, neki a kapitányhoz kell fordulnia azzal, ami a tudomására jutott. Erre kötelezi az esküje, ezzel tartozik Nancy

Kentnek, a másik két áldozatnak és Annának is. Ha Terry ártatlan, akkor majd tisztázza magát, ők pedig nem fognak bizonyítékokat találni ellene.

Quentin kiszállt a kocsijából, és kollégái köszönésére ügyet sem vetve a bejárathoz indult. Tekintetét mereven előreszegezte, és meg sem állt a kapitány irodájáig. Patti O'Shay bent volt, és papírokba mélyedve ült az íróasztalánál.

– Beszélnünk kell – mondta Quentin a küszöbről, hogy észrevetesse magát.

Nagynénje kis ideig a homlokát ráncolva nézett rá.

– Gyere be, és csukd be az ajtót! – felelte végül.

Quentin eleget tett a felszólításnak, aztán levágta magát az íróasztal előtt álló karosszékbe.

– A Francia negyedben elkövetett gyilkosságokról van szó.

Patti O'Shay az íróasztalra fektette a kezét, összefonta az ujjait, és várakozóan nézett Quentinre. Ő elkapta róla a tekintetét, és elkáromkodta magát.

– Minél rosszabb, amit mondani akarsz, annál könnyebb lesz, ha túlesel rajta. Úgyhogy szerintem vágj bele! – jegyezte meg a nagynénje.

Quentin megfogadta a tanácsot. Miután mindent elmondott, a kapitány cseppet sem tűnt meglepettnek.

– Tudsz valamit, ami egyértelműen Terry ellen szól? – kérdezte tőle Quentin a homlokát ráncolva. – A belső ellenőrzés hiába szaglászott utána. Csak annyit róhattak fel neki, hogy részegen nyilvános helyen veszekedésbe keveredett. Jogom van ahhoz, hogy megtudjam, ha ennél több is van a kezedben.

– Előbb beszéljünk arról, amit te tudsz! Walker doktor biztos abban, hogy Landry ugyanaz az ember, aki hozzá Rick Richardson néven járt terápiára?

– Egészen biztos.

– És te még mindig úgy gondolod, hogy az áldozatok és a gyilkos között Anna North a kapocs? A vörös haja miatt?

– Igen. És mert az utolsó áldozatnak a kisujját is levágták.

Patti O'Shay felvonta a szemöldökét.

– De miért kellett több másik nőnek meghalnia a valódi kiszemelt előtt? – kérdezte.

– A tettes, hogy úgy mondjam, azokon a nőkön gyakorolt. Felkészült a nagy dobására, és ideig-óráig másokon töltötte ki a dühét. Sok gyilkos csinált már ilyet. – Nagynénje bólintott, Quentin pedig folytatta: – Akkor éjjel, amikor megtámadta Annát, nem biztos, hogy meg is akarta ölni. Anna szerint a férfi valamitől megijedt, de lehet, hogy nem. Meglehet, csak előjátéknak szánta a támadást, mert már nem érte be fenyegetőzéssel.

Quentinnek borzalmas volt arra gondolnia, hogy a barátja lelkén talán három gyilkosság szárad. És hogy ő még támogatta is, amikor hamis alibit igazolt neki. Kis időre elhallgatott, aztán nagy levegőt vett.

– Még egyszer átgondoltam a Shannonnál töltött esténket, és rájöttem, hogy tévedtem. Abban, hogy végig együtt voltam Terryvel. Egy órával vagy kicsit még többel is azután, hogy szóváltásba keveredett Nancy Kenttel, szem elől tévesztettem. A taverna dugig volt, én pedig azt feltételeztem, hogy valahol ott itta magát holtrészegre.

– Folytasd!

– Jessica Jackson meggyilkolásának az éjszakáján diMarcóval és Tarantinóval az 5. kerületiek közül Terry kocsmázni volt. A Francia negyedben.

– Újabb alibi – jegyezte meg Patti O'Shay halkan.

– Csak éppen hézagos. – Quentin a combjába törölte a tenyerét. – DiMarco megjegyezte, hogy Terry részeg volt, mint az ágyú, de előttük egy kortyot sem ivott.

– Még valami?

– A színes kontaktlencsék. Amikor én az üzletben azokról érdeklődtem, Terry úgy tett, mintha életében nem hallott volna még róluk. Pedig szilveszterkor ő is olyan lencsét viselt.

– Szép kis listád van a társad ellen szóló bizonyítékokból. Nekem miért nem beszéltél eddig erről?

– Mert ezek legfeljebb csak közvetett bizonyítékok, kapitány. Egyik-másik pedig még annak is gyenge. Ha elmondtad volna nekem, mit hoz fel a belső ellenőrzés Terry ellen, talán hamarabb összerakhattuk volna a képkockákat – jegyezte meg Quentin.

Nagynénje egy szóval sem állította, hogy ez nincs így.

– A belső ellenőrzés nem akarta, hogy megtudd – felelte.

– Megkérdőjelezik a megbízhatóságomat?

– Mindenki tudja, hogy Landry a barátod.

Quentin felhorkant.

– Te is kételkedsz bennem?

Nagynénje szája sarkában mosoly bujkált.

– Ott voltam a keresztelődön, Malone. Pelenkáztalak, és láttam az első lépéseidet. Tudom, milyen fából faragtak. Soha nem vontam kétségbe a megbízhatóságodat.

Quentin vállában és tarkójában már nem feszültek meg olyan görcsösen az izmok.

– Szóval, mit hoz fel a belső ellenőrzés Terry ellen?

– Ugyanolyan a vércsoportja, mint a Kent-gyilkosságnál talált véré. A sperma DNS-elemzését még várjuk.

– A francba!

– Ez ahhoz még nem volt elég, hogy bármit lépjünk. New Orleansban és a környékén a férfiak 38 százalékának nullás Rh-pozitív a vére. Azzal együtt azonban, hogy az áldozattal nem sokkal a meggyilkolása előtt Landry szóváltásba keveredett, az ellene szóló gyanúhoz már kellő alapot szolgáltatott.

– És most mi legyen? – kérdezte Quentin, bár valójában tudta a választ.

– Felhívjuk a belső ellenőrzést. Házkutatási engedélyt kérünk Landry lakására, kocsijára és az öltözőszekrényére. Aztán behozzuk kihallgatásra.

Quentin ettől tartott a leginkább.

– Én szeretném kikérdezni, kapitány.

– Nem hiszem, Malone, hogy…

– Ez már az én ügyem.

– De személyesen érintett vagy benne. Nem engedhetem, hogy hátráltasd…

– Nem fogom, a fenébe is! – Quentin ökölbe szorította a kezét. Dühös és csalódott volt. Terryt a barátjának tartotta, és bízott benne. – Naná, hogy érintett vagyok! Vásárra vittem érte a bőrömet, és ha kiderül, hogy ő a tettes, én akarom bevarratni.

Kapitánya pár pillanatig gondolkodott, aztán bólintott.

– Johnson végig legyen ott veled! A szabálytalanságnak halvány gyanúját sem engedhetjük meg magunknak.

– Ahogy mondod. – Quentin felállt, és az ajtóhoz indult. – Én hívjam fel a belső ellenőrzést?

– Majd én beszélek velük. – Patti már nyúlt is a telefonért. – Még valami, Malone!

Quentin megállt, és visszafordult a nagynénje felé.

– Szép munka volt. Tudom, hogy nem lehetett könnyű neked.

Quentin egy pillanatig szomorúan hallgatott, aztán kurtán bólintott.

– Zsaru vagyok. Mi mást tehettem volna?

52. FEJEZET

Február 2., péntek
16 óra

Két teljes óra sem telt el azután, hogy Quentin kilépett a kapitánya szobájából, amikor ő és Terry már egymással szemben ültek az egyik kihallgatószobában. Térdük majdnem összeért. Quentin szándékosan úgy helyezte el az összecsukható fémszékeket, hogy ilyen közel legyenek egymáshoz. Azt akarta, hogy Terry még kényelmetlenebbül érezze magát, és sehova ne nézhessen, csakis egyenesen rá.

Társa elgyötört ábrázata láttán úgy gondolta, nem lesz nehéz kiugratnia a nyulat a bokorból. Félig-meddig már ki is ugratta.

– Mi ez az egész, Malone? – Terry futó pillantást vetett Johnsonra, aki karját széles mellkasán összefonva támasztotta a falat, aztán visszafordult Quentinhez. – Mennyire hivatalos ez a hivatalos ügy?

– Nagyon is az, Terry.

– Már megint a belső ellenőrzés szarakodik velem?

– Ezt meg miből gondolod?

– Mégis mi másért lennék most itt? – Terry leplezetlen megvetéssel a videokamera felé bökött a fejével. – Közönségünk is van?

– Szerinted?

Terry gúnyosan tisztelgett a kamerának, aztán megint Quentinre nézett.

– Esetleg fogadjak ügyvédet?

– Jogodban áll.

Terry hátradőlt a székén, és elszántan magabiztos képet vágott. Jobb szeme alig észrevehető rángatódzása azonban árulkodó jel volt.

– Rajta, haver, hallgass ki! Nincs rejtegetnivalóm.

– Hallottad már a Benjamin Walker nevet? – indított Quentin azonnal nyílt támadást. – Dr. Benjamin Walker nevét.

– Persze. – Terry a vállát vonogatta. – Agyturkász és annak a valamilyen Anna nevű írónőnek a barátja. Mi dolgom vele?

Quentin eleresztette füle mellett a kérdést.

– Tudsz arról, hogy szerintünk Walker doktornak valamilyen módon köze van a Francia negyedben elkövetett sorozatgyilkosságokhoz?

– Nem igazán. – Terry megint a kamerába nézett. – Engem ugyanis, mint tudod, kivontak ebből az ügyből.

– Vagyis azt állítod, hogy kizárólag ezzel az esettel összefüggésben hallottál dr. Walkerről. Egyébként nem ismered?

Quentin visszatartotta a lélegzetét, és magában azért imádkozott, hogy Terry ne legyen hülye, és ne próbálja meg hazugsággal menteni a bőrét.

– Így van.

Quentin most már egészen biztos volt abban, hogy Terry nyakig ül a pácban, és nem most hazudott utoljára. Más takargatnivalója is van, és mindent el fog követni azért, hogy a titkaiból semmire ne derüljön fény.

Gondosan elleplezte a csalódását, és másra terelte a szót.

– Beszéljünk egy keveset a kontaktlencsékről, Terry! A színes, furcsa kontaktlencsékről.

– Például a narancsszínűekről és a vörösekről – szólt közbe Johnson. – Amilyeneket jelmezes bulikban szoktak viselni.

Terry megvonta a vállát.

– Igen, én is színes kontaktlencsét viseltem egy bulin. Na és? Hallottad, Malone, a boltban is azt mondta az a nő, hogy mostanában sok fogy belőlük.

– Engem nem ez nyugtalanít. – Quentin előrehajolt, és halkabban folytatta: – Amikor elmentünk a bevásárlóközpontba, miért tettél úgy, mintha soha korábban nem hallottál volna még ilyen kontaktlencséről? Miért nem szóltál, hogy neked is van?

Terry elvigyorodott.

– Mindenre nekem kell gondolnom helyetted? Egyébként meg azt hittem, magadtól is emlékszel rá.

Quentin megint hátradőlt, és barátja szemébe fúrta a tekintetét.

– Ha úgy lett volna, ahogyan hitted, ha tudom, hogy tőled is választ kaphatok a kérdéseimre, szerinted miért mentem el abba az üzletbe?

– Én nem dolgozhatom ezen az ügyön. Úgy gondoltam, nem akarod, hogy beleszóljak.

– Ez baromság, haver.

– Mondod te, haver – nyomta meg Terry gúnyosan az utolsó szót.

Quentin összevonta a szemét.

– Mond neked valamit a Rick Richardson név?

Terry elsápadt, és izzadság ütött ki az ajka fölött.

– Talán.

– Talán? – kérdezett vissza Johnson. – Ez meg mit jelentsen, Terror?

– Azt jelenti, hogy talán. Nem ritka név. Azt hiszem, valamikor régen letartóztattam valakit, akit így hívtak.

Terry meggyőzően hazudott. De nem elég meggyőzően.

– Az Adam Furst nevet hallottad már? – kérdezte Quentin.

Terry összeráncolta a homlokát, mintha erősen gondolkodna.

– Nem, soha.

– Hol voltál január tizenkettedikén, pénteken hajnalban, amikor Nancy Kentet meggyilkolták?

– Ezt te is tudod. Együtt voltunk Shannonnál.

– Hol voltál Evelyn Parker halálának az éjszakáján, január tizenkilencedikén, pénteken a korai órákban?

– Otthon. A másnaposságomat aludtam ki. – Terry fintort vágott a kamerának. – Amint ezt már ti is tudjátok, srácok.

– És négy napja éjszaka? Amikor Jessica Jacksont megölték, előtte pedig a lakásán rátámadtak Anna Northra?

– DiMarcóval és Tarantinóval iszogattam.

– A Bourbon úton, Villámkezű Freddie klubjában?

– Mintha ott lettünk volna.

– Igen vagy nem?

– Igen. – Terry már nem ült olyan peckesen a székén. – Miért fontos ez?

– Akkor este Jessica Jackson is megfordult abban a klubban. És még aznap éjjel megölték.

– Az a hely most nagyon menő. Sok particica jár oda.

Quentin felvonta a szemöldökét.

– Jessica Jackson particica volt?

– Tudod, mire gondolok. Szeretett bulizni.

– Te legalábbis ezt hallottad. – Quentin jelentőségteljes pillantást vetett Johnsonra, mert tudta, hogy ezzel elbizonytalanítja Terryt. – Kedveled a vörös hajú nőket? – fordult aztán megint hozzá.

– Csak annyira, mint az összes többit.

Quentin összehunyorította a szemét.

– Nemrégiben nem te mondtad azt, hogy van valami a vörös hajban, ami beindítja nálad a motort? Szó szerint idéztelek.

Terry feszengeni kezdett a székén.

– Lehet, hogy ezt mondtam.

– Egészen biztos. Anna Northról mondtad.

– Nem emlékszem.

– Jártál valamikor vörös hajú nővel?

– Sok nőm volt. Nyilván vörösek is akadtak közöttük. A fene tudja már!

– Vagyis volt vörös barátnőd?

– Valószínűleg volt.

Quentin elérkezettnek látta az időt arra, hogy bevigye a döntő ütést.

– Anyád festette a haját? Volt olyan, hogy éppen vörösre?

Terry felpattant.

– Hogy rohadnál meg! Én meg még a barátomnak hittelek!

Egy órája Quentin még árulónak érezte volna magát, most azonban már hidegen hagyta a felháborodott vádaskodás. Nem érdekelte, mert Terry a szemébe hazudott. Hazudott neki, hazudott Johnsonnak, és hazudott a szomszéd szobában a képernyő előtt ülő többi nyomozónak.

– Jártál valaha is terápiára, Terry? Vagy szólítsalak inkább… Ricknek?

– Ügyvédet akarok. Addig egy árva szót se szólok. – Terry megint a videokamerába nézett. – Vettétek, rohadékok? Egy szót se szólok többet!

53. FEJEZET

Február 3., szombat
Francia negyed

Huszonnégy óra múlva Terryt letartóztatták Nancy Kent meggyilkolásáért. Az Evelyn Parker és a Jessica Jackson sérelmére elkövetett emberöléseknek is ő volt az első számú gyanúsítottja. A közvetett bizonyítékokon és a vércsoportegyezésen kívül más is ellene szólt. A bűnügyi technikusok Nancy Kentéhez hasonló hajszálakat találtak az autójában és a bőrdzsekijén, azon pedig ráadásul olyan szövetmaradványokat is felfedeztek, amelyek nagy valószínűséggel az áldozatnak a meggyilkolása éjszakáján viselt ruhájából származtak. A hajszálakat és a szövetrostokat is átküldték a laborba, de már most mindenki biztos volt abban, hogy a vizsgálat eredménye alá fogja támasztani a feltételezésüket. Azt, hogy Terry Landry gyilkos.

Quentin magára vállalta, hogy megviszi a hírt Pennynek. Az őrizetbe vételnél azonban nem akart jelen lenni, hogy ne kelljen látnia, amint egykori társát és barátját megbilincselik és elvezetik. Az eszével tudta, hogy jogos a letartóztatás. A tények magukért beszéltek. A szíve azonban nem akarta elfogadni a tényeket. Nem tudta elhinni, hogy Terry embert ölt. Ha elhitte volna, talán nem fáj neki annyira.

Miután elhagyta a kapitányságot, jó darabig céltalanul autózott a városban. Gondolatai egyfolytában Terry körül jártak, akit sok-sok

éve ismert, őszintén kedvelt, és akiben feltétel nélkül megbízott. Mi történhetett vele? Mikor lett belőle szörnyeteg?

Jóságos ég, kinek a bűne, hogy ez megtörténhetett? Hogy fiatal nőknek kellett meghalniuk, ő pedig örökre elvesztette a barátját.

Quentin lehúzódott az út szélére, megállt, leállította a motort, és a kormánykerékre hajtotta a fejét. Lelkifurdalás és önvád kínozta. Megvédhette volna azokat a nőket. És Terryt is megvédhette volna, ha hamarabb felfigyel az árulkodó jelekre. Miért nem figyelt fel rájuk? Észre kellett volna vennie őket, elvégre nyomozó, hogy a fene enné meg! Hogy történhetett ez meg?

Felemelte a fejét, és csak most döbbent rá, hol is van. Hogy ösztönösen Annához indult. Elkáromkodta magát, és elkapta a tekintetét a házról. Mit akarna egy ilyen nő egy magafajta pasastól? Örömtelen nevetése betöltötte a kocsit. Hülye kérdés! Amiben ő a legjobb, azt akarja tőle. Talán még szerelemnek is nevezi, egy ideig.

Tudta, hogy el kellene mennie, mert ha marad, csak tovább növeli a veszteségei és csalódásai számát. Mégis kiszállt a kocsiból, és a házhoz indult. Az udvari kapu nyitva volt, és valaki egy nagy kővel a házét is kitámasztotta. Quentin belépett rajta, és felment a lépcsőn, de még be sem kopogott, amikor Anna már kinyitotta a lakása ajtaját. Arca elárulta, hogy már tudja, mi történt Terryvel. LaSalle-tól hallhatta, vagy a híradóban látta.

– Anna.

Quentin csak ennyit tudott mondani, aztán elcsuklott a hangja. Anna megértően megfogta a kezét, szó nélkül behúzta a lakásba, becsukta mögöttük az ajtót, és egyenesen a hálószobába vezette Quentint. Ott lefeküdt vele az ágyra, és két keze közé fogta a fejét.

– Sajnálom. Nagyon-nagyon sajnálom – suttogta.

Aztán szeretkezett vele. Levetkőztette, keze és szája bejárta a testét, hol gyengéden, hol követelően. Aztán maga is levetkőzött, és testével valósággal körülfonta Quentint. Szavak nélkül is értésére adta, hogy együtt érez vele, hogy fájdalma az ő fájdalma is, és

segíteni fog elviselnie. Hogy tudja, mennyire csalódott, hogy úgy érzi, elárulták, és súlyos önvádakkal gyötri magát.

Quentin minderre úgy válaszolt, ahogyan nő közeledésére még soha. Teljesen kiadta magát, és átengedte Annának az irányítást. Ami köztük történt, azt egyszerre érezte felszabadítónak és ijesztőnek. Anna kifordította magából, és magába fogadta. Ő pedig egészen addig mindent egyszerűen csak elfogadott, amíg Annától már nem kaphatott többet. Akkor megadta neki azt, amihez már az ő erejére, az ő testére is szükség volt. Együtt indultak, és együtt is értek fel a megváltó csúcsra.

Utána egymással szemben feküdtek az ágyon, és mind a ketten hallgattak. A csend pillanataiban Quentin Anna arcát tanulmányozta. Zöld szemében csak most fedezte fel a kékes kis pöttyöket. Korábban az sem tűnt fel neki, hogy ajka vonala hihetetlenül érzéki. Miközben nézegette, úgy érezte, itt a helye. Itt, Anna mellett. Bár még csak néhány hete ismeri, családtagjain kívül soha nőben még nem bízott úgy, mint benne.

Terryt viszont tíz éve ismeri, és tökéletesen megbízott benne. Vagyis abban az emberben, aki nem létezik többé. Már ha valaha is létezett.

Quentin a hátára fordult, és mély sóhaj szakadt fel belőle. Talán soha semmi nem okozott még akkora fájdalmat neki, mint most Terry árulása és a barátságuk elvesztése.

– Mondd el, mi bánt! Oszd meg velem! – kérte Anna, és szívére tette a kezét.

A férfi torkában gombóc nőtt. Lehunyta a szemét, és önuralma visszanyeréséért küzdött. Úgy érezte, hogy Anna olvasni tud a gondolataiban. Ezt nyugtalanítónak találta, de hogy valóban így van-e, azt egyelőre nem akarta kideríteni.

– Elmentem Pennyhez. Ő Terry felesége – kezdte bizonytalan hangon, és Anna felé fordult. – Nagyon… nehéz volt – tette hozzá, és megint mélyet sóhajtott. Eszébe jutott, milyen keservesen sírt Penny. Önmaga és a gyerekei miatt. Döbbenetében és kétségbeesésében. –

Nem tudja, mit mondjon a fiainak, és hogyan magyarázza meg nekik a történteket. Én pedig semmit sem tehetek azért, hogy könnyítsek a helyzetükön. Még ha fel is mentenék Terryt, a letartóztatása már nyilvánosságra került. A családjának meg kell küzdenie az emberek kíméletlen kérdéseivel és gonosz megjegyzéseivel. Terry gyerekei semmiről sem tehetnek. Ártatlanul fognak szenvedni.

– Nem a te hibádból. Nem te hoztad őket ebbe a helyzetbe.

– De semmit sem tettem azért, hogy segítsek Terryn. Tudtam, hogy sokat iszik, és hogy az egész világra haragszik. Azt viszont, hogy… gyilkos, sosem gondoltam volna róla. És még mindig nem tudom elhinni.

– Lehet, hogy nem is az. Talán ez az egész csak tévedés…

– Alapos ok nélkül nem tartóztatták volna le – szólt közbe Quentin indulatosabban, mint akarta. – Szinte biztos, hogy vádemelés lesz a vége – tette hozzá szelídebben.

– Sok… bizonyíték van ellene?

Anna hangja egyszerre árulkodott kétkedésről és reménykedésről. Quentin megértette az érzéseit, szívébe mégis fájdalom hasított.

– Igen. Temérdek bizonyíték szól ellene – felelte.

Anna ajkát apró sóhaj hagyta el. Quentin tudta, miért. Megkönnyebbült, mert közelbe került az eset megoldása. Aztán pedig ő minden rosszon túl lesz.

– Most mi következik?

– Megvárjuk a laborvizsgálatok eredményét, és olyan bizonyítékokat keresünk, amelyek Terryt a másik két áldozattal is kapcsolatba hozzák.

– És velem.

– Igen, veled is – felelte Quentin, és a mennyezetre szegezte a tekintetét.

Sokáig mind a ketten hallgattak. Végül Anna törte meg a csendet.

– Miért pont engem szemelt ki? – kérdezte. – Miért gyűlöl ennyire?

– Nem tudom. Ő nem beszél, úgyhogy mindent nekünk kell kiderítenünk.

– De mi van, ha… – Anna félbehagyta a mondatot. Mintha nem tudta volna, mit is akar pontosan mondani. És hogy egyáltalán ki akarja-e mondani, amit gondol. – Mi van, ha nem ő küldte nekem és a barátaimnak a videokazettát meg az üzenetet? Ha nem ő áll Minnie levelei és Jaye eltűnése mögött? – kérdezte meg végül mégis.

Quentin újra feléje fordult.

– Szerintünk ő az. Közted és Benjamin Walker között Terry az egyedüli kapcsolat. Walker doktor mindig is kilógott a sorból. Korábban nem ismerted, mégis kapott kazettát és üzenetet, hogy nézze az E! csatorna adását. Ő mindig is úgy gondolta, hogy az egyik betege hagyta azt a borítékot a várójában. És jól gondolta. Terry a betege volt.

Anna elgyötört hangot hallatott.

– De miért tette mindezt?

– Ezt egyelőre csak ő mondhatná meg, de mi is meg fogjuk tudni. Csak ahhoz még kell némi idő.

Anna a férfi felé fordult. Tekintete arról árulkodott, hogy bízik benne, de aggódik is.

– És Jaye? Ő hol van? Úgy érzem, hogy éppen az idő a legnagyobb ellenségünk. Mielőbb meg kell találnunk.

– Már keressük – felelte Quentin, de tudta, hogy ezzel nagyon keveset mondott. Ettől Anna nem nyugodhat meg, és Jaye sem lesz biztonságban. – Megígérem, hogy meg fogjuk találni.

– Hogyan? – emelte fel Anna kicsit a hangját. – Mit tehettek, ha Terry továbbra is hallgatni fog? Ha eddig ő adott Jaye-nek enni és inni? Ha a napok csak múlnak, és…

– Átkutatjuk Terry lakását, az autóját, és beleássuk magunkat a múltjába. Meg fogjuk találni Jaye-t. – Quentin úgy érezte, hogy meg kell érintenie Annát. Feléje fordult, és mutatóujjával végigsimított az arcán. – Örülök, hogy te most már megkönnyebbülhetsz, mert biztonságban vagy. Hogy számodra véget értek a szörnyűségek.

– Véget értek? – kérdezett vissza Anna sírós hangon, és könny szökött a szemébe. – Hogy értek volna véget, amikor senki sem tudja, hol van Jaye? Hogy könnyebbülhetnék meg, amíg őt nem tudom biztonságban?

Quentinnek ezekre a kérdésekre nem volt válasza. Azt sem tudta, hogy Anna valaha is biztonságban fogja-e még érezni magát. Alighanem egyszer s mindenkorra megváltozott az élete.

– Most mihez kezdesz? – kérdezte tőle fennhangon.

– Megpróbálok új ügynököt és új kiadót találni. – Anna örömtelenül felnevetett. – És újra megpróbálkozom az írással.

– Sajnálom, hogy Terry ezt tette veled.

– Ő tette, nem te.

– De a barátom volt.

– Akkor sem felelsz a tetteiért. – Anna megfogta Quentin kezét, és összefonta az ujjaikat. – Jobban vagy már?

– Én mindig jól vagyok.

– Hazudsz.

Quentin az ajkára vonta Anna kezét.

– Hát nem ismersz, édesem? A jó öreg Quentin Malone laza, szoknyavadász pasas, aki számára az élet egyetlen nagy buli.

– Annál sokkal többet jelent neked.

Anna szeméből Quentin szemrehányást olvasott ki. Tekintete alatt egyszeriben kicsinek, sebezhetőnek érezte magát, és a legkevésbé sem volt ínyére, hogy ez a nő ilyen érzést ébresztett benne. Még egyszer csókot lehelt a kezére, aztán kikelt az ágyból, és öltözködni kezdett.

– Érzékeny pontodon találtalak el?

– Nem erről van szó.

– Nem?

– Vissza kell mennem. Hogy tovább harcoljak a bűnözőkkel.

– Én rád fogadok, Malone.

Quentin nem nézett Annára, csak belebújt a pólójába, és felcsatolta a hónaljtokját.

– Remélem, nem kötsz sűrűn fogadásokat, mert akkor szegényen fogsz meghalni – mondta aztán.

Háta mögül ruhasusogást hallott, aztán meztelen talpak lépteit. A következő pillanatban Anna, aki köntöst kapott magára, már ott is volt mögötte, és derekára fonta a karját.

– Én hiszek benned, Malone – ismételte meg. – Beszélgess velem! Mondd el, mi jár a fejedben!

Quentin hirtelen haragra gerjedt. Saját magára haragudott, nem Annára. Feléje fordult, és a karjába zárta, pedig e percben a legszívesebben futva menekült volna a közeléből.

– Soha másról nem voltam híres, csakis az ágyban nyújtott teljesítményemről – mondta. – Jó tudni, hogy legalább ezek a képességeim nem koptak meg.

Annának szeme sem rebbent.

– Sajnálom, ha csalódást okozok neked, de én nem a lepedőbajnokot látom benned, hanem az embert.

– Mennem kell.

Quentin el akart húzódni tőle, Anna azonban két keze közé fogta a fejét, hogy a szemébe kelljen néznie.

– Sok jó tulajdonságod van. Okos vagy, egyenes, kedves, rendes, szórakoztató. Figyelmes és odaadó.

– Ezt akár egy jól nevelt kutyáról is elmondhattad volna. Én viszont senkinek sem leszek az ölebe. Még a tiéd sem.

Anna arca elfelhősödött, és hátrább lépett a férfitól.

– Miért vagy dühös? Mi rosszat mondtam?

Quentin lehajolt, és felvette a földről a nadrágját.

– Nem kellett volna ma eljönnöm hozzád.

– De eljöttél. – Anna félrehajtotta a fejét, és a férfi vonásait fürkészte. Az előbb még nem értette, most viszont már tudni vélte, mi megy végbe benne. – Tettél bármit is, amit nem akartál megtenni?

Quentin begombolta a nadrágját, és becsatolta a derékszíját.

– Mennem kell.

– Elfutsz? Mi elől, Malone? Előlem vagy az igazság elől?

– Enyhén szólva is mókás, hogy ezt az a nő kérdezi tőlem, aki az egész életét meneküléssel töltötte.

Ez betalált. Anna még egy lépést hátrált, és arcára fájdalom ült ki.

– Mi folyik itt? Te így szoktad előadni, hogy kösz, bébi, jó volt veled, és valamikor majd még talán összefutunk?

– Szép időt töltöttünk együtt. Én biztonságérzetet kínáltam neked, te pedig azt éreztetted velem, hogy bátor és erős hős vagyok. Ami köztünk volt, azt egyikünk sem szenvedte meg, és nem maradtunk egymás adósai. Te viszont most már biztonságban vagy, úgyhogy miért ne hagyhatnánk ennyiben a dolgot?

Anna úgy nézett a férfira, mintha az megütötte volna.

– Igazad van, ideje, hogy elmenj – mondta, aztán átsietett a nappaliba a férfi zakójáért, és odadobta neki. – Köszönöm az együtt töltött szép időt.

– Én soha nem mondtam, hogy örökké fog tartani.

– Nem, nem mondtad. Így aztán nyilván semmiért nem tartozol felelősséggel. – Anna az ajtóhoz lépett, és szélesre tárta. – Menj el, légy szíves!

Quentin szája ízét megbánás keserítette meg.

– Nem akartalak megsérteni. Nem akartam, hogy mi így…

– Csak el akartál lökni magadtól, mert túlságosan közel kerültem hozzád. Elérted, amit akartál, Malone nyomozó. Gratulálhatsz magadnak a jól végzett munkához.

Quentin kilépett a lépcsőházba. Anna utánament, és összébb húzta magán a köntöst.

– Csak hogy tudd: én sem beszéltem örök időkről. Nem akartam mást, mint némi őszinteséget. De úgy tűnik, hogy azzal egy magadfajta nagy, kemény fickó nem szolgálhat.

54. FEJEZET

Február 3., szombat, 14 óra
Felsőváros

Ben kinyitotta a rendelője ajtaját, és az íróasztalához sietett. A kezében tartott virágcsokrot a szemétkosárba hajította, aztán levágta magát a karosszékbe. A virágokkal Annát készült meglepni, hogy aztán megünnepelték Terry Landry letartóztatását és közös megpróbáltatásaik végét. Meg akarta kérdezni tőle, hogy adhatnának-e maguknak még egy esélyt, és kezdhetnének-e mindent elölről.

Annáéknál az udvari kapu és a ház bejárata is nyitva volt, úgyhogy ő egyenesen felment az első emeletre. És ott meglátta őket együtt. Annát és Quentin Malone-t, amint éppen kijöttek a lakásból. Egészen egyértelmű volt, mivel múlatták az időt ezen a napfényes, de hideg délutánon.

Ben lehunyta a szemét, és maga elé képzelte Annát, ahogyan a lépcsőházban állt. Selyemköntöse a mellére simult, haja kócos volt, a szeme csillogott. Pont úgy festett, mint egy nő, aki nem sokkal korábban még szeretkezett. Mint egy szerelmes nő.

Hogy ez neki milyen nagyon fájt, az egészen megdöbbentette Bent, és elkínzottan felnyögött. Mekkora bolond volt! Ostoba balek! Gyanította, hogy Anna érez valamit a nyomozó iránt, de nem akart tudomást venni róla. Azt akarta hinni, hogy van esélye nála, és meghódíthatja a szívét.

Nem, ezt nemcsak akarta hinni, hanem hitte is. Ha önáltatásról van szó, az ember szinte bármit képes elhitetni magával. És neki sikerült meggyőznie magát arról, hogy Anna az, akit ő mindig is keresett. Hogy benne megtalálta az igazit, a nagy szerelmet. Hogy együtt fogják leélni az életüket.

Bolond volt, bolond, bolond!

Ben mélyet lélegzett, hogy elfojtsa egyre erősebb dühét, és úrrá legyen a rátörni akaró fejfájáson. Egyszer csak megborzongott, és rádöbbent, hogy fázik. Majd megveszi az isten hidege.

Megint reszketés futott végig rajta, és egy pillanatra még a látása is elhomályosult. Zavarodottan hunyorogni kezdett, és nem értette, mi lehet az a furcsa bizsergés a karjában és a tarkójában. Gyorsan körbenézett, de minden olyan volt, mint egy perce. Most is a rendelőjében ül az íróasztalánál. Délután van, nem sokkal múlt két óra. És még mindig hasogat a feje. Ki kell mennie a gyógyszeréért.

Miközben felállt, íróasztaláról egy papírlap repült le a földre. Ben lehajolt érte, felvette, és elolvasta a nagy, gyerekes betűkkel írt pár sort.

Kedves Ben!

Segítened kell rajtunk. Csak Te menthetsz meg minket tőle. Bántani akar bennünket. A naplónkból megtudhatod, mit kell tenned.

Kérlek, segíts! Nem akarok meghalni.

Ben a halántékát dörzsölgette, mert egyre erősebben fájt a feje, miközben háromszor is elolvasta a levelet. A j és az i betűkre pontok helyett rajzolt kis szívek arra vallottak, hogy az üzenetet egy kislány küldhette. A kézírás alapján Ben úgy gondolta, bár ehhez nem értett igazán, hogy a gyerek tíz-tizenhárom éves lehet.

De kicsoda egyáltalán, és miért éppen hozzá fordult? Homlokát ráncolva még egyszer körbejáratta a tekintetét, és árulkodó jeleket

keresett. A váróból a rendelőbe nyíló ajtót mindig bezárja, ha elmegy. Hogy juthatott be ide az a lány?

Kérdései közül az utolsóra hamar megtalálta a választ, és ereiben vad száguldásba kezdett a vér. Miután egy napra eltűnt a kulcscsomója, a bejárati ajtókon kicseréltette a zárat, a rendelőén viszont nem. Hogy lehetett ilyen hülye? Soha nem lát tovább az orránál.

Reménytelen pancser vagy! – közölte vele a véleményét egy belső hang, ő azonban nem törődött vele, hanem inkább a rejtély megoldására összpontosított. Ezt a levelet talán annak a betegének a lánya küldte, aki annak idején ellopta a kulcsait. Igen ám, de az a betege Terry Landry volt, ő viszont már rács mögött ül, és senkire sem jelenthet veszélyt.

Más viszont igen. Akkor, ha a rendőrség nem azt vette őrizetbe, akit kellett volna.

Ben hátán a hideg futkosott, de megrázta a fejét, hogy elhessegesse magától a félelmetes gyanút. Johnson nyomozó azt mondta neki, hogy bizonyítékaik vannak Landry ellen. Arra sok is van, hogy ő ölhette meg Nancy Kentet.

Arra viszont egy sincs, hogy Annát is ő fenyegette, és ő rabolta el Jaye-t! Ez az ügy még nem zárult le, döbbent rá Ben, és remegni kezdett a keze. Anna nincs biztonságban. Fel kell hívnia, hogy figyelmeztesse. Egyikük sincs még biztonságban. Johnson nyomozóval is beszélnie kell. Elmondja neki, mi történt, és a rendőrök tudni fogják, mit tegyenek.

Csakhogy akkor az ő számára is minden elölről kezdődik majd. Újra nyomozók fognak lógni a nyakán, hogy kérdésekkel bombázzák, és követelésekkel álljanak elő. Megint nem lesz nyugta tőlük.

Ne rohanj ennyire előre, Ben! – szólt rá magára. Lehet, hogy ez az egész csak blöff. Beteges tréfa.

Szerette volna ezt hinni, de mindjárt el is kellett vetnie a gondolatot. Ki űzhetne vele efféle tréfát? Csakis az, aki ismeri az

utóbbi hetekben történteket. Valamelyik nyomozó, Anna maga vagy a barátai, Bill és Dalton.

Ben még egyszer elolvasta az üzenetet. A kislány azt írta neki, hogy a naplójukból megtudhatja, mit kell tennie. Akkor viszont annak a gyereknek itt kellett hagynia azt a naplót. De hova tehette? Az lett volna a legokosabb, ha arra fekteti a levelét. Az íróasztalon viszont nincs, és alatta sem a földön. Ben az összes fiókját átnézte, de nem járt sikerrel.

Sejtelme sem volt, ki elől, de úgy sejtette, hogy a kislány eldughatta valahova a naplót. Megpróbálta magát a gyerek helyébe képzelni. Ő hova rejtené a naplóját? Talán felragasztaná az íróasztallap aljára.

Ben behajolt az asztal alá. Okos kislány! – gondolta, amikor meglátta a ragasztószalaggal felerősített műanyag zacskót. Letépte, és visszament a székéhez. Most már az is eszébe jutott, hogy a levél a székén fekhetett, amikor bejött. Gondolatait azonban annyira lefoglalta Anna, hogy nem vette észre a papírlapot. Egészen addig rajta ülhetett, amíg fel nem állt.

Nagy levegőt vett, és előhúzta a zacskóból a könyvet. Alig volt nagyobb egy jegyzetfüzetnél, borítója elrongyolódott, a gerincét összefogó fémspirál végei felkunkorodtak.

Ben remegő kézzel kinyitotta a legalább háromnegyedéig teleírt könyvecskét. Most majd minden kérdésére választ kap. Megtudja, ki üldözi Annát, hogy ő maga milyen szerepet játszik ebben a szörnyű történetben, és hogy miért osztották rá ezt a szerepet. Végre a miértre is választ kap.

Kényelmesen hátradőlt a karosszékében, és olvasni kezdett.

55. FEJEZET

Február 4., vasárnap
Éjjel 2 óra

Jaye felugrott az ágyról, és az ajtóhoz szaladt.

– Te vagy az, Minnie? – kiáltotta.

– Igen – felelte a másik lány. – Jól vagy?

Jaye közelebb húzódott az ajtóhoz.

– Nagyon éhes vagyok. Már régóta nem kaptam enni.

– Tudom. Ezért hoztam most neked valamit. – Odaátról papírzörgés hallatszott. – Csoki. Tőle loptam, amikor nem volt itt.

Minnie áttolta a kis csapóajtón a szelet csokoládét, Jaye pedig szabályosan rávetette magát. A felét befalta, de a másikat már élvezettel rágcsálta el, aztán még az ujjait is lenyalta. Gyomra még mindig korgott, de már nem annyira, mint eddig.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte. – Halálra akar éheztetni?

– Nem tudom, mit csinál. Mostanában nem hallottam beszélni. Arra azért vigyáz, hogy ne juthassak ki.

– Most mégis itt vagy.

– Kicseleztem és megszöktem – suttogta Minnie. – Már sokkal bátrabb vagyok, Jaye, mert tudom, hogy ő sem olyan erős, mint hiszi magáról. Nem engedem, hogy bántson téged.

Jaye szemébe könny szökött. Borzalmasan félt. Tudta, hogy elrablójuk valamitől megváltozott, és nem csak azért gyanakodott erre, mert egy ideje nem kapott tőle enni. Úgy érezte, hogy Adam

közel jár a terve megvalósításához, és neki már nincs sok ideje. Egyiküknek sincs.

– Ugye nem hagyod, hogy megöljön? Ígérd meg, Minnie, hogy nem! – kérte.

– Megígérem. Nem engedem, hogy bántson téged vagy Annát. – A kislány egy pillanatra elhallgatott. Amikor újra megszólalt, hangja remegett a megindultságtól. – Szeretlek, Jaye. Te vagy a legjobb barátnőm.

56. FEJEZET

Február 5., hétfő
Francia negyed

Két nappal azután, hogy Quentin kisétált az életéből, Anna arra ért haza, hogy Malone a házuk előtt a lépcsőn üldögélve Alphonse Badeaux-val beszélget, és közben pisztáciával eteti Mr. Bingle-t, az öregúr buldogját. Anna szívverése felgyorsult az örömteli várakozástól és a reménykedéstől. Már attól tartott, hogy soha többé nem fogja látni Quentint. Néha még örült is ennek, mert megijesztette az, ahogyan a férfi hatott rá. Mert mellette elevennek és védettnek érezte magát. Mert mindig alig várta, hogy újra találkozzanak. Úgy várta, mint a napfelkeltét. Mert szüksége volt rá, mint földnek a melengető napsugarakra.

És ugyanezért szenvedett az elvesztése miatt. Sokkal többször szenvedett, mint örült.

Alphonse felállt, amikor Anna odaért hozzájuk.

– Üdv, Miss Anna! Elszórakoztattam kicsit a barátját.

– Méghozzá nagyon kellemesen – jegyezte meg Quentin.

– Köszönöm, nyomozó. – Az öregúr előbb Malone-t, aztán Annát ajándékozta meg sugárzó mosollyal. – Jó érzés, ha az ember tudja, hogy rendőr van a szomszédságában – tette hozzá, hogy a maga finom módján értésükre adja, jó volna, ha másodszor már nem szerencsétlenkednék el a dolgukat.

– Ezt észben fogom tartani, Alphonse – felelte Anna mosolyogva.

– Szép estét maguknak, gyermekeim! – mondta az idős férfi.

Mr. Bingle, mintha csak figyelemmel kísérte volna a beszélgetést, feltápászkodott, a járda széléhez battyogott, és várakozóan visszanézett a gazdájára. Alphonse még nem indult utána, hanem megköszörülte a torkát.

– Megkapta végül a virágokat, Miss Anna?

Anna szemöldöke magasba szaladt.

– Milyen virágokat?

– Annak a kedves doktornak a csokrát. Tegnapelőtt hozta. – Az öregúr ráncos arcát halvány pír öntötte el. – Amikor Malone nyomozó is itt volt magánál.

Ben itt járt akkor délután? De miért nem csengetett be? – találgatta Anna a homlokát ráncolva, ám fejében nagyon hamar ijesztő világosság gyúlt. Eszébe jutott, hogyan állt ott köntösben a lakása előtt Quentinnel. A jelenet pontosan annak tűnhetett, ami volt.

– A doktor már nagyon hamar elment. A csokrával együtt. Még csak át sem integetett nekem, ahogyan máskor mindig szokott. Felindultnak láttam. – Alphonse újra a torkát köszörülgette. – Na persze nekem semmi közöm ehhez. Csak a virágok miatt hoztam szóba. Igazán szépek voltak.

Anna zavarában nagyokat nyelt.

– Köszönöm, Alphonse. Majd felhívom Bent.

Az öregúr bólintott, aztán oldalán a buldoggal átbattyogott az úttesten. Annáék egészen addig néztek utána, amíg át nem ért.

– Leülsz hozzám egy kicsit? – kérdezte aztán Quentin.

Anna torkában hirtelen gombóc nőtt.

– Persze. Nagyon szép esténk van. Végre melegszik az idő – felelte, de gyorsan elhallgatott, amikor rádöbbent, hogy túl sokat beszél.

Letelepedett a lépcsőre, Quentin pedig melléje, és elébe tartotta a zacskót.

– Kérsz pisztáciát?

– Köszönöm – válaszolta Anna, és kivett pár szemet. – Nagyon szeretem.

– Gondoltam.

– Miből?

– Bekukkantottam a hűtőszekrényedbe. Kétféle jégkrém volt benne: pisztácia és pisztácia karamellel. – Quentin kisfiúsan elmosolyodott. – Tudod, hogy nyomozó vagyok.

– Én pedig író, és azt hittem, mi ketten már megírtuk a történetünk utolsó fejezetét.

– Az a befejezés úgy nem tetszett nekem. – Quentin elhallgatott. A nap már lebukóban volt, és narancsvörösre festette az égboltot. – Gondoltam, megkérdezlek, mit szólnál ahhoz, ha újraírnánk.

– Az attól függ. – Anna oldalról a férfira pillantott. – Hogy lesz-e értelme – tette hozzá.

Quentin kis ideig a vonásait fürkészte, aztán félrefordult.

– Jogász akartam lenni. Ügyész. Sokszor már kerületi ügyésznek láttam magam.

– Mi szólt közbe?

– Felismertem a korlátaimat. És még mindig tisztában vagyok velük.

– Igazán?

A férfi Anna felé fordult, és egyenesen a szemébe nézett.

– Hagyd ezt abba!

– Mit?

– Hogy mindig kérdéssel válaszolsz arra, amit mondok. Úgy csinálsz, mintha agyturkász lennél. Nekem viszont ma este semmi kedvem ahhoz, hogy a lelkemet elemeztessem.

– Sajnálom, de sejtelmem sincs, miféle korlátokról beszéltél.

Quentin arcán megfeszültek az izmok.

– A barátaim izomagyúnak szoktak nevezni. Azt is mondják, hogy az eszem az éppen nem vág, de arra nincs is szükség az ágyban.

Anna mérgesen felhorkant.

– Ha ilyen barátaid vannak, ellenségekre már nincs is szükséged.

– Erős vagyok, de észlény az aztán nem. A gimit is alig sikerült elvégeznem. Éppen csak átcsúsztam. A hátam mögött azt beszélték, hogy az angoltanárnőm csak azért nem vágott meg az utolsó évben, mert lefeküdtem vele.

– És? Úgy volt?

– Jézusom, dehogy! Megesett rajtam a szíve, két hétig korrepetált, és így végül átmentem a vizsgán.

– Aztán rendőr lettél, mert úgy gondoltad, hogy abba a munkába nem kell beleizzadnod.

– Valahogy úgy. – Quentin összekulcsolta a kezét. – Zsaruk között nőttem fel. Apám és a nagybátyáim sokat beszéltek otthon a munkájukról. Elvárták tőlem, hogy kövessem a példájukat.

– Te soha nem mondtad el nekik, hogy mi szeretnél igazából lenni?

– Eddig még nem.

Anna felnézett a sötétbe boruló égboltra.

– Nem tudom, mit mondhatnék erre.

Quentin összeráncolta a homlokát.

– Attól, hogy felismered a határaidat, még nem leszel gyáva megalkuvó.

– Én egy szóval sem mondtam, hogy te megalkuvó lennél. – Anna a férfi felé fordult. – Te annak érzed magad?

– Szeretem a munkámat. És jó is vagyok benne.

– Csak éppen unod már. – Anna zavarodottságot és elfojtott indulatot olvasott ki Quentin szeméből. – Mérges vagy. Rám?

– Nem. – A férfi nagyot sóhajtott. – Beletörődtem a helyzetembe. Ez az igazság, és ezért haragszom magamra. Nem untat a munkám, de nem is lelkesít. Mégis csinálom.

– Még mindig válthatsz.

– Azzal már elkéstem. – Quentin beletúrt a hajába. – Harminchét éves vagyok.

– Az nem kor.

– Te konokabb vagy, mint Alphonse buldogja.

– És szebb is vagyok – tette hozzá Anna mosolyogva.

– Ez nem kérdés. – Quentin az ajkához emelte Anna kezét, és megcsókolta. – És mi a véleményed a zsarukról? Összeboronálnád eggyel az életedet?

– Attól függ, ki az a zsaru.

– Igen?

– Igen. – Anna a férfi kezére fonta az ujjait. – Tudod, ismerek egy ír zsarut. Kedves, rendes pasas. Van, amiben túlságosan is magabiztos, másban viszont nagyon nem az. Vele akkor is szívesen együtt lennék, ha utcaseprő lenne. Már ha valóban az szeretne lenni.

– Anna…

– A beletörődés álnok dolog, Malone. Folyton rágni fogja a lelkedet. Én pedig nem szeretnék egyszer egy olyan férfi mellett felébredni, aki ötvenéves, és gyűlöli magát.

Miközben mind a ketten hallgattak, a napkorong lassanként eltűnt a látóhatáron. Anna végül közelebb hajolt Quentinhez, és két keze közé fogta az arcát.

– Én úgy gondolom, nagyon különböző dolog, ha egy tizenhét éves kamaszt csak a vágyai hajtanak, és ha egy felnőtt férfit az sarkallja, hogy elérje, amit igazán akar – mondta, és megcsókolta Quentint. – Gondolkozz el ezen, Malone! Csak ennyit kérek tőled, semmi mást.

57. FEJEZET

Február 6., kedd
8 óra 50 perc

Anna másnap reggel már korán odaért Benhez. Még azelőtt beszélni akart vele, mielőtt a férfi megkezdené a rendelést. És mielőtt még túl sok idő telt volna el. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy fájdalmat okozott neki, hiszen Ben nem állított volna be váratlanul virágcsokorral hozzá, ha nem táplálna iránta erős érzelmeket. Nyilván nagyon fájt neki, amit ott a lépcsőházban látott.

Anna nagyot sóhajtott, és kiszállt a kocsijából. Igaz, hogy nem jártak egymással, de azért találkozgattak. Jól érezték együtt magukat, és amikor Ben megcsókolta, ő viszonozta a csókját. Ám aztán belépett az életébe Quentin Malone, és az összes többi férfit elfeledtette vele.

Bennek akkor is magyarázattal tartozik. És bocsánatkéréssel is. Jó lenne, ha barátok maradhatnának. Ez persze attól függ, milyen mély sebeket ütött rajta.

A váró ajtaja fölött megszólalt a csengő, amikor belépett rajta. Odabent senki sem ült. Anna nagy levegőt vett, odament a rendelő résnyire nyitva hagyott ajtajához, bekopogott, aztán várt kicsit. Választ nem kapott, így aztán végül bement.

A vastag függönyök össze voltak húzva, a napsütésből csak a sarkaiknál jutott be egy kevés a szobába. Ben könyvekkel megrakott

íróasztalánál ült, amelyen égett a halogénlámpa. Szúrós fénye nagy árnyakat vetített a falra.

– Ben?

A férfi felnézett. Arca beesett volt, bőre falfehér. Anna kicsit közelebb lépett hozzá.

– Jól vagy?

Ben nem válaszolt. Anna végül odament hozzá. Most már azt is látta, hogy szeme lázasan csillog, és olyan vörös, mintha napok óta nem aludt volna már.

– Jézusom! Mi van veled?

A férfi hunyorogni kezdett, és megnedvesítette az ajkát.

– A minap… ott jártam nálad. Szerettem volna… Láttalak Quentin Malone-nal.

– Tudom. – Anna egy pillanatra lesütötte a szemét. – Egy szomszédom mesélte, és… ezért jöttem most ide. Hogy beszéljünk.

– Szereted?

Ez jó kérdés volt. Anna is szerette volna tudni rá a választ.

– Sokat jelent nekem… Nagyon sokat.

Ben a mennyezetre emelte a tekintetét, és remegés futott végig rajta. Végül megint Annára nézett.

– Az jó – mondta halkan. – Elvégre kefélsz vele.

Anna döbbenten meredt rá, és ösztönösen hátrált egy lépést.

– Nem hiszem, hogy ilyen hangot kellene meg…

– Ne te akard megmondani nekem, mit kell tennem! – A férfi akkorát ütött ököllel az íróasztalára, hogy a lámpában villogni kezdett az égő. – Vagy a múltkor nem keféltetek? Ha kicsit rámenősebb vagyok, talán velem is dugtál volna…

– Hagyd ezt abba! – Anna elképedten szája elé kapta a kezét. El sem akarta hinni, hogy Ben így beszél vele. – Sajnálom, ha megbántottalak. Nem állt szándékomban. És Quentintől sem akartam semmit. Egyszerűen csak… úgy alakult. Nem tudom, mit mondhatnék még neked. Viszlát, Ben!

Anna sarkon fordult és nagy léptekkel az ajtóhoz indult, hogy mielőbb elkerüljön innen. A küszöbről mégis visszafordult, és meglátta, hogy a férfi előregörnyedve ül, és tenyerébe támasztja a fejét.

Valami nincs rendben vele, gondolta Anna. Beteg, és magas láza lehet. Különben nem beszélt volna így velem. Eddig egészen másmilyennek ismertem.

– Ben?

A férfi elgyötörten felnézett.

– Beléd tudtam volna szeretni, Anna. Már majdnem beléd is szerettem. És azt hittem… te is úgy érzel irántam.

– Sajnálom, Ben. Nem terveztem, hogy ez lesz majd köztem és Malone között. Maguktól alakultak úgy a dolgok.

– És szerinted ettől nekem jobban kellene éreznem magam?

A férfi végigsimított a homlokán. Anna látta, hogy remeg a keze, és óvatosan közelebb ment hozzá, de pár lépésre az íróasztaltól megállt.

– Nagyon rossz bőrben vagy, Ben. Beteg lehetsz. Biztosan lázad is van – mondta.

A férfi csak üres tekintettel nézett rá, és nem válaszolt.

– Le kellene dőlnöd – folytatta végül Anna kedvesen. – Hozhatok neked lázcsillapítót, és kihívhatom az orvosodat.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Ben hallgat a jó szóra, ám aztán megrázta a fejét.

– Nem lehet. Egy betegem… segítenem kell neki.

– De most te vagy beteg. Orvost kell…

Csörögni kezdett a telefon. Ben némi habozás után felvette a kagylót, aztán a fal felé fordult a székével. Szavaiból Anna kitalálta, hogy egy betegével beszél. Miközben várt, körbenézett a szobában, és feltűnt neki, hogy nem csak Ben külseje változott meg. Íróasztala dugig volt szakkönyvekkel, orvosi folyóiratokkal és tanulmányokkal. Anna átfutotta a címeiket. Skizofréniáról, pánikbetegségekről és poszttraumás stresszállapotokról szóltak. Egyik-másik kötet már

szamárfüles volt, több viszont egészen újnak tűnt. Ráadásul nemcsak az asztalon volt teljes az összevisszaság, hanem az egész helyiségben akkora rendetlenség uralkodott, mintha Ben napok óta éjjel-nappal dolgozna már.

Ki lehet az, aki sürgős segítségre szorul, és miatta Ben nem akar hazamenni, amikor pedig beteg? – találgatta Anna, és belelesett a férfi előtt kinyitva fekvő jegyzetfüzetbe. Az írásról, annak ellenére is, hogy csak pár szót tudott kivenni belőle, kitalálta, hogy segélykiáltás lehet. A betűk időnként szinte már olvashatatlan macskakaparássá folytak össze, máskor viszont tiszták és szépen formázottak voltak. A lapszélekre pálcikaemberkéket rajzoltak, közülük egyik-másik kedves volt, több viszont kimondottan ijesztő. Az írás és a rajzocskák egyértelműen egy zavart lélektől származtak. Nyilván attól, aki azonnali segítséget kért Bentől.

– Neked ez állandó szokásod?

Anna zavartan felnézett, és fülig vörösödött. Ben befejezte a telefonálást, és rajtakapta a leskelődésen. Már megint.

– Sajnálom. Én… Igazad van. Nem bírok a kíváncsiságommal. Író vagyok. És aggódom érted.

Ben becsukta a jegyzetfüzetét.

– Most menj el, légy szíves!

– Sajnálom – mondta el Anna újra, és hátrább lépett az íróasztaltól. – Azt sem engeded meg, hogy orvost hívjak…

– Ki innen!

– Ben, kérlek. Nem akarom, hogy így váljunk el. Most nem vagy jól, de ha majd kipihented magad, talán…

A férfi testén megint remegés futott végig, és megkeményedtek a vonásai.

– Akkor mi lesz? Úgy gondolod, ha kipihenem magam, többé nem leszek dühös rád? Megajándékoztad a bájaiddal azt a hólyag zsarut. A gyomrom kifordult, amikor azt kellett látnom, hogy a lakásod előtt félpucéran úgy nyalakodsz vele, mint egy olcsó kis lotyó.

Annának egy pillanatra a lélegzete is elakadt, és még egy lépést hátrált.

– Ha te így akarod, ám legyen! Azt hittem, barátok maradhatunk, de most már látom, hogy ez lehetetlen.

Ben összerezzent, és fázósan dörzsölgetni kezdte a karját.

– Ne menj el! Sajnálom. Szörnyű nyomás alatt állok. Ez a betegem… Ha elmondhatnám, miről van szó, biztosan megértenél. Kérlek…

– Nem vagy jól, és szerintem orvosra van szükséged. – Anna az ajtóhoz lépett, de onnan még egyszer visszafordult. – Én nem tudok segíteni rajtad, Ben. Ég áldjon!

58. FEJEZET

Február 6., kedd
9 óra 15 perc

A város másik végében, a központi börtönben Quentin arra várt, hogy bevezessék Terryt. Nem a múltjuk, hanem Anna miatt tett eleget volt társa kérésének, hogy jöjjön be hozzá. Abban reménykedett, hogy neki olyasmit is sikerül majd megtudnia tőle, amit Johnsonnak és a többieknek nem mondott el. Elvégre az idő telik, és Jaye Arceneaux esélyei egyre csak romlanak.

Quentin az órájára nézett, aztán folytatta a fel-alá járkálást. A szűk kis helyiség bútorzata mindössze egy fémasztalból meg két összecsukható székből állt. Az asztal lábait a padlóhoz csavarozták, a falakat és az ajtókat acéllemezekkel erősítették meg. Fényt csak a védőrács mögött elhelyezett neoncső adott. A vastag ajtóba kukucskálóablakot vágtak, de az olyan kicsi volt, hogy a világ legügyesebb szabadulóművésze sem tudott volna átjutni rajta.

Quentin megropogtatta az ujjait. Alig várta, hogy elkezdhesse Terry kikérdezését, de tartott is az előtte álló percektől. Társa letartóztatása után kiszállt a nyomozásból, mert félt, hogy nem tudná megőrizni a tárgyilagosságát. Dühe, amelyet Landry iránt érzett, a napok múlásával sem enyhült. Éppen ellenkezőleg, csak még erősebb lett, már ha az még egyáltalán lehetséges volt.

Amikor végre meghallotta, hogy kulcs fordul a zárban, az ajtó felé fordult. Előbb a fegyőr lépett be a szobába, aztán Terry. A valamikor

mindig ápolt férfi most borotválatlanul, mosdatlanul, kócosan, kezén-lábán bilinccsel vonszolta magát. Quentinre oda sem pillantott, egyenesen az egyik székhez ment, és leereszkedett rá.

– Csak kiáltson, ha szüksége lesz rám! – mondta a fegyőr, és már be is zárta maga mögött az ajtót.

Quentin is leült. Terry ráemelte a szemét, de hosszú pillanatokig mind a ketten hallgattak, és egymást méregették. Gyanúsított és gyanúsító, hazug csaló és áldozata. Végül Quentin törte meg a csendet.

– Nem áll jól neked a narancssárga – mondta, és fejével Terry rabruhájára bökött. – Szarul mutatsz benne.

Terry elmosolyodott, de az eredmény csak halványan emlékeztetett egykori magabiztos vigyorára.

– Igazán? A tengerészkék, halszálkamintás Brooks Brothers öltönyök sajna már elfogytak, és nekem csak ez jutott.

Még most is az ökörködésen jár az esze! – gondolta Quentin, és kihúzta magát ültében.

– Mit akarsz tőlem?

Terry elkomolyodott, és félrekapta a tekintetét.

– Penny hogy van?

– Azt akarod mondani, hogy ez téged komolyan érdekel?

Terry arcát vörösre festette a harag.

– Hogy a francba ne érdekelne! Hogy van?

Quentin előrehajolt.

– Te mire tippelsz? Padlóra került. Megalázva érzi magát. Aggódik a gyerekekért, és nem tudja, mit mondjon nekik.

– Nagyon… hiányoznak.

Terry hangja elcsuklott, és Quentin nem állt messze attól, hogy megessen rajta a szíve.

– Legalább sajnálod és megbántad, hogy ezt tetted velük?

– Igen, de nem azért, amire te gondolsz. – Terry maga elé fektette a kezét. Bilincse nagyot koppant az asztallapon. – Miért O’Shayhez kellett menned? Miért nem velem beszéltél előbb?

– Azt tettem, amit tennem kellett.

Terry keserűen felnyögött.

– Első a kötelesség. A barátság meg csak utána jöhet?

– A barátságunk akkor már nem létezett. Te vetettél neki véget a hazugságaiddal.

– Mindent megmagyaráztam volna.

Quentin a fejét rázta.

– Sajnálom, öregem, de ebből a helyzetből már nem tudtad volna kidumálni magad. A bizonyítékok magukért beszélnek.

– Éppen hogy nem. Pont erről van szó. Segítened kell nekem, Malone.

Quentint pulykaméreg öntötte el. Miért képzeli Terry, hogy rajta mindenkinek segítenie kell, mintha csak ártatlan lenne, miközben bizonyítékok szólnak ellene? Hogy ő majd a megmentésén fog fáradozni azok után, hogy hazugságokkal etette?

– Nem! – felelte metsző hangon. – Nem te vagy az, akin nekem segítenem kell, hanem Jaye Arceneaux és Minnie. Elmondod, hol vannak? – kérdezte, és előrehajolt. – Ha te segítesz nekem, talán én is fogok neked.

– Te komolyan azt hiszed, hogy én tettem. – Terry elkáromkodta magát. – Azt hittem, azért nem voltál ott, amikor letartóztattak…

– Mert benyeltem a rossz dumádat? Na ne már! – Quentin megvetően felhorkant. – Segíts, és meglátom, mit tehetek érted.

– Nem segíthetek. – Terry ökölbe szorította a kezét. – Nem tudom, hol vannak. Semmi közöm az eltűnésükhöz.

Quentin olyan hirtelen állt fel, hogy fellökte a székét.

– Üzenj értem, ha majd készen állsz arra, hogy elmondd az igazságot!

– Nem én voltam! – Terry is felugrott. – Ez az igazság. Esküszöm!

Quentin az ajtóból még visszafordult volt barátja felé.

– Akkor a DNS-vizsgálat majd igazol, utána pedig kisétálhatsz innen.

Terry nagyokat nyelt, és szeme könnyes volt, amikor Quentinre nézett.

– Sajnos nem. Éppen ez a baj – mondta fátyolos hangon, aztán lerogyott a székére, és tenyerébe temette az arcát. – A DNS-vizsgálat nem fogja igazolni az állításomat.

Quentin megdermedt.

– Hogyhogy nem?

Terry felemelte a fejét.

– Viszonyom volt Nancy Kenttel. Több… hónapig. Jól megszedte magát a válásakor, és ő dugdosott pénzt nekem. Aztán szakítottam vele, és azt hittem, örökre elfelejtettük egymást. – Terry keserűen felnevetett. – Nem szerelem volt. Messze nem. Csak nagyokat keféltünk, és jókat is. Legalábbis eleinte. – Terry lesütötte a szemét. – Akkor este Shannonnál Nancy játszott velem. Vissza akart fizetni azért, mert előző este kiadtam az útját. Ezért bánt úgy velem, mint egy leprással. – Terry kis időre elhallgatott, és a semmibe meredt. – Dühös voltam rá, mert hülyére vett, közröhej tárgyává tett, és mert mindenkivel táncolt, csak velem nem. Látta rajtam, hogy forr bennem a méreg, és okosan kihasználta, hogy túl sokat ittam. Aztán elfajultak a dolgok.

– Összeszólalkoztatok – szólt közbe Quentin.

– Igen, de más is történt még. A veszekedésünk után is figyeltem. Egyszerűen nem tudtam abbahagyni. Olyan voltam, mint egy szaftos csontra ácsingózó kóbor kutya. Nancy tökéletesen tisztában volt ezzel, és élvezte a helyzetet. Ő már csak olyan volt. – Terry kihúzta magát ültében. – Egyszer csak kisurrant a hátsó ajtón, én meg követtem. Odakint aztán… lenyomtunk egy numerát. Ott mindjárt, a falnál. Nancy szerette a durvább és izgalmasabb dolgokat.

Quentinnek Pennyre meg a két fiára, Mattira és Alexre kellett gondolnia. Őket sajnálta, Terrytől pedig undorodott.

– Ez minden? – kérdezte tőle. – Itt véget is ér a mocskos kis történeted?

– Amikor kiderült, hogy Nancyt megölték, pánikba estem. A veszekedésünket tömegek látták, és nem védekeztem, amikor megdugtam. Tudtam, hogy meg fogják találni rajta a DNS-emet. Ezért hallgattam. A magyarázkodásommal csak még jobban bajba kevertem volna magam. Kutyaszorítóba kerültem. Értesz már, Malone?

Quentin nyugalmat erőltetett magára.

– Ki tudott a viszonyotokról?

– Senki. Nagyon óvatosak voltunk.

Quentin hitetlenkedő hangot hallatott.

– Most már végképp leírtad magad nálam. A tapintatosság soha nem volt erősséged. Ezt nem tudtad volna eltitkolni előlem. És a többi srác elől sem.

– Pedig eltitkoltam! A viszonyunk még Nancy válása előtt kezdődött – magyarázta Terry kétségbeesetten. – Ha kiderült volna, hogy szeretője van, nem tudott volna annyi pénzt kiszedni a férjéből.

– Szóval senki sem tudott kettőtökről? Még Penny sem?

– Jézusom, dehogy! Neki már egyébként is éppen elég fájdalmat okoztam. És nem voltam büszke arra, ahogyan viselkedtem vele. Gyűlöltem érte magamat.

Quentin érdekesnek találta ezt a megjegyzést, de egyelőre csak elraktározta az agyában.

– Hol ismerted meg Nancy Kentet?

– A Francia negyedben. Egy klubban.

– Melyikben?

– A Fritz Macskában. Azt hiszem.

Quentin felvonta a szemöldökét.

– Azt hiszed? Az ilyesmire emlékezni szokott az ember.

– Több klubban is voltam aznap éjjel. És sokat ittam.

– Kicsit sok mindent akarsz a piálásoddal megmagyarázni, Terror.

– Ez az igazság. Esküszöm az égre!

Quentint hidegen hagyta a fogadkozás. Ha mindig kapott volna egy dollárt, amikor egy gyanúsított égre-földre megesküdött, hogy ártatlan, már rég meggazdagodott volna.

– Volt veled valaki?

– Nem.

Quentin összekulcsolta a kezét, mert attól félt, dühében a végén még bemos egyet a volt társának.

– És mi van dr. Walkerrel? Hozzá miért titokban jártál?

– Nem akartam, hogy bárki is tudjon róla. Még te és Penny sem. – Terry előrehajolt, és tekintete olyan őszinte volt, mint egy ma született bárányé. – Tudtam, hogy különben megindulna a szóbeszéd, és senkinek a hülye megjegyzéseire nem voltam kíváncsi.

– És miért jártál álnéven a doktorhoz?

– Hogy még véletlenül se derülhessen ki az igazság.

– Aztán egyik napról a másikra nem mentél többet terápiára? Csak úgy abbahagytad?

– Penny kiadta az utamat. Nem láttam értelmét, hogy tovább kezeltessem magam.

– Neked mindenre van kész válaszod?

– Mert minden úgy igaz, ahogy mondom!

– Az egész süket duma, Terry. Mesebeszéd! Mennyi időre volt szükséged, hogy ezt így kieszeld?

– Ez az igazság. Esküszöm! Nem lesz bizonyíték arra, hogy bármi közöm lett volna a másik két áldozathoz vagy Annához. Sem DNS, sem…

– Evelyn Parkert nem erőszakolták meg.

– Jessica Jacksont viszont igen – mondta Terry, és felállt. – Anna Northról még csak hírből hallottam. Soha nem találkoztam vele. Ugyan miért üldöztem volna?

– Ezt inkább te mondd el nekem!

– Félreléptem, de nem gyilkoltam! Ezt el kell hinned nekem!

Quentin viszolyogva méregette Terryt.

– Nekem túlságosan kerek a te kis történeted, Terror. És mint minden bűnös seggfej nagy hirtelen összetákolt meséje, a tied is ingatag lábakon áll.

– Te bebizonyíthatod, hogy nem csak mese. – Terry kérlelőn kinyújtotta összebilincselt kezét. – Te vagy a legjobb, Malone. Kérdezősködhetsz, és találhatsz valakit, aki Nancyvel már korábban is együtt látott engem Shannonnál.

– Miért vesztegetném erre az időmet, amikor úgy gondolom, hogy minden szavad hazugság?

– Mert Anna North fontos neked. Mert okos fiú vagy, és tudod, ha csak halvány esély van arra, hogy nem én voltam, akkor az a valaki, aki a te Annádat üldözi, még szabadon jár-kel.

59. FEJEZET

Február 6., csütörtök
23 óra 30 perc

Jaye-nek végre hozott enni az elrablója. Big Macet, nagy adag sült krumplit és jéghideg csokis tejet. Az ételszagra ébredt fel. Korgó gyomra azonnal kiugrasztotta az ágyból és az ajtóhoz kergette. Szabályosan rávetette magát az ennivalóra, és olyan mohón evett, hogy többször is torkán akadt a falat. Miközben a krumplit tömte a szájába, eszébe jutott, hogy talán ez lesz az utolsó vacsorája. Mint egy halálraítélt a kivégzése előtt, ő is a kedvenc ételét kapta. Ennek ellenére mindent megevett, bár utálta magát, mert hálás volt az alamizsnáért. Elrablóját pedig azért utálta, mert tudta, hogy tökéletesen tisztában van az ő érzéseivel.

A csokoládéitalt is mind megitta. Érezte, hogyan folyik le nyelőcsövén az utolsó csepp is a gyomrába, és csak akkor döbbent rá, hogy rosszul van. Úgy érezte, mindjárt kipukkad, szédült és hányingere volt, mint akkor, amikor a hűtőből ellopta a nevelőapja három üveg sörét, és mind megitta.

Kezéből kicsúszott a műanyag pohár, és elgurult a földön. Jaye felnyögött, amikor már a szoba is forogni kezdett vele.

Az ajtó túloldaláról egyszer csak halk, dörmögő nevetés hallatszott.

– Ízlett, Jaye?

Ez ő! Az ő hangja! Jaye rémülten felsikoltott, és megpróbált felállni, de nem tudott.

A férfi megint felnevetett.

– Nagyon éhes voltál? Szerintem igen. Én pedig pontosan ezt akartam. Hogy ne érdekeljen, mit eszel, és meg se nézd, csak fald be.

Jóságos ég! Méreg volt az ételben! Jaye feltérdelt, és az ajtófélfába kapaszkodva felhúzta magát. A szoba imbolyogni kezdett, őt pedig kiverte a víz.

– Érted jöttem – mondta a férfi, aztán kinyitotta az ajtót, és belépett rajta.

Karneváli álarcot viselt, hússzínű, kifejezéstelen maszkot, és tetőtől talpig feketébe volt öltözve. Jaye nyöszörögve a falhoz lapult.

– Félsz tőlem? Ilyennek képzeltél? – kérdezte a férfi, és hangján hallatszott, hogy mosolyog a maszk alatt. – Most már tudod, kicsi Jaye, hogy fest a gonosz?

Minnie, hol vagy? Jaye megkapaszkodott az ajtófélfában. Lába remegett, és izzadt a tenyere. Miért nem jössz már, Minnie? Azt ígérted, nem hagyod, hogy bántson!

A fekete ruhás egy pillanatra kiment, és amikor visszajött, egy kartondoboz volt nála. Nagy, erős doboz, amilyennel költözködni szoktak. Akár egy emberi test is elfér benne, futott át Jaye fején, és fojtott hang hagyta el az ajkát.

– Tudom, hogy Anna barátnőd nagyon hiányzik neked – mondta a férfi, és felhajtotta a doboz tetejét. – De most már ne aggódj! Nemsokára találkozol vele.

– Ne! – suttogta Jaye.

Minden erejét összeszedve a férfira vetette magát, ő azonban könnyedén lefogta, és még jót is nevetett a próbálkozásán. Jaye csapkodott, rúgkapált, de mozdulatai egyre ernyedtebbek lettek. A férfi egészen addig magához szorította, amíg nála hatni kezdett a szer, amelyet megetetett vele. Végül már nemcsak az ereje hagyta el, hanem a teste sem engedelmeskedett agya utasításainak. Elrablója akkor elengedte, ő pedig elterült a földön.

Hanyatt fektében felnézett a férfira, de már a látása is elhomályosult. Ajka mozgott, hangot azonban már nem tudott kiadni. Csak némán imádkozott azért, hogy az ég óvja meg Annát és Minnie-t.

60. FEJEZET

Február 7., szerda
Délelőtt 10 óra

Quentin nem tudta kiverni a fejéből azt, amit Terry búcsúzóul Annával kapcsolatban mondott neki a börtönben. Tudta, hogy egykori partnerének igaza volt, és szavai halálra rémítették. Ha a valódi tettes még szabadon jár-kel, akkor Anna veszélyben van. Ha… Minden ezen a szócskán múlik. Élet és halál múlik rajta.

Quentin megfordult a székével, hogy háttal legyen a nagy irodának, és lehunyta a szemét. Lehet, hogy Terry csak ravaszkodik, és így akarja őt a maga oldalára állítani. Ezzel szinte mindegyik bűnöző megpróbálkozik.

És ha most nem erről van szó? Akkor túl nagy a kockázat. Ő viszont nem kockáztathat.

Quentin felkelt, a kapitány irodájához sietett, és megkocogtatta a nyitott ajtót.

– Van egy perced? – kérdezte, amikor a nagynénje felnézett.

Miután Patti O'Shay intett neki, hogy lépjen be, Quentin odament az íróasztalához, és azonnal a lényegre tért.

– Nem vagyok biztos abban, hogy Terry az emberünk.

Nagynénje felhúzta a szemöldökét, de semmit sem mondott.

– Tegnap bementem hozzá, mert üzent értem. Bevallotta, hogy viszonya volt Nancy Kenttel. És hogy aznap éjjel közösültek, de nem ő ölte meg.

– Ez mind szép és jó, de bizonyíték is van rá?

– Engem kért meg, hogy szerezzek.

– És én miért csak most hallok erről?

– Időre volt szükségem, hogy megemésszem, amit Terry mondott.

– Eredmény?

– Nem hittem neki. Eleinte nem. Most már viszont… – Quentin nagyot sóhajtott, és az üvegfalon átnézett a nagy irodába, aztán megint a kapitányához fordult. – Most már nem tudom, mit higgyek. Ha Terry igazat mond, még mindig szabadon járkál egy gyilkos. És Anna North továbbra is veszélyben van.

Patti O'Shay a homlokát ráncolva a halántékát dörzsölgette.

– A rendőrfőnök nem lesz boldog ettől.

– Attól sem lenne, ha újabb gyilkosságok történnének. – Quentin rátenyerelt az íróasztalra, és nagynénje szemébe nézett. – Engedd meg, hogy szaglásszak kicsit! Egyelőre csak suba alatt. Ha sikerül alátámasztanom Terry állítását, előrukkolunk a dologgal. Ha nem, elfelejtjük.

Miután megkapta a kapitány beleegyezését, Quentin azonnal Pennyhez indult. Odakint, a házuk verandáján beszélgetett vele. Az asszony fáradtnak és elkínzottnak tűnt. Quentin szíve fájt érte, és szerette volna megvigasztalni, de nem mondhatta neki, még nem, hogy véget ért a rémálom.

Penny hogylétéről és a gyerekekről érdeklődött, az asszony pedig Terryről meg a nyomozás állásáról. Aztán Quentin rátért a jövetele céljára.

– Pár hete azt mondtad nekem, hogy Terrynek mindig volt ideje a szórakozásra. Mire gondoltál pontosan?

Pennyt szemlátomást meglepte a kérdés.

– Az ivászatokra és a kimaradozásaira. Mindig is bulizós fajta volt, én mégis feleségül mentem hozzá. Fiatal voltam, és nem láttam a szerelemtől. Hiba volt. Óriási hiba.

Quentin megértette az asszony haragját és megkésett keserűségét. Sokáig ő is jó fejnek gondolta Terryt, és ő is bedőlt neki. Már ha valóban nem az, akinek mondja magát. Már megint ez az átkozott ha!

– Sajnálom. – Penny kisimított néhány tincset az arcából. – Csak panaszkodom itt neked.

– Ne mentegetőzz! – tette Quentin az asszony vállára a kezét. – Én is haragszom Terryre, mert engem is becsapott.

– Kösz, Malone. – Penny a férfiéra fektette a kezét. – Téged mindig is kedveltelek.

– Én is téged – felelte Quentin, aztán visszahúzta a kezét.

Az asszony felpillantott a ragyogóan kék égboltra. Amikor megint Quentinre nézett, vonásai hirtelen szomorúak lettek.

– Valószínűleg visszaköltözöm Lafayette-be. A szüleim és a húgom ott élnek. A gyerekeknek is jobb lesz így.

Quentin bólintott.

– Jó ötlet. Ha bármiben segíthetek, csak szólj!

– Fogok. – Penny elmosolyodott. – A költözéshez talán elkel majd még két erős kar.

– Azzal szolgálhatok. – Quentin lenézett az utcára, aztán visszafordult az asszonyhoz. – Kérdeznem kell tőled valamit, Penny. Nagyon fontos, hogy őszintén válaszolj. Terry megcsalt téged?

Az asszony habozott, és arcát halvány pír öntötte el. Amikor végül megszólalt, nem nézett Quentinre.

– Bizonyítékom nincs rá, de azt hiszem, igen. A lelkem mélyén tudtam, hogy megcsal. Mindazok után azonban – tette hozzá sírós hangon –, amit kiálltam mellette, nem akartam még tovább növelni a szenvedésemet.

– Megmondtad neki, mire gyanakszol?

Penny a fejét rázta.

– Tudom, bután hangzik, de nem akartam biztosan tudni. Amúgy is volt már elég bajom, és azt hiszem, képtelen lettem volna elviselni, ha még hazudik is nekem. – Az asszony nagyot sóhajtott. – Inkább elküldtem.

Quentin megemésztette, amit hallott.

– Ez sorsdöntő, Penny. Gondolod, hogy sikerülhet bizonyítékokat találnod Terry hűtlenségére? Szállodaszámlákat, telefonhívás-listákat, bármi ilyesmit?

– Nem tudom. Megpróbálhatok keresni, de minek ez neked, Malone?

– Nagy szükségem van rá. Beéred egyelőre ennyivel?

Penny bólintott, Quentin pedig pár perc múlva már megint a kocsijában ült, és Ben Walkerhez tartott. Úgy gondolta, ha valaki, akkor a pszichiátere tudhat Terry szeretőjéről. Csak aztán hajlandó is legyen beszélni róla!

Már majdnem dél volt, amikor Quentin megérkezett, de a rendelőt zárva találta. A verandán átment Walker lakásához, s miután hiába csengetett és kopogtatott, lenyomta a kilincset. Az ajtó nyitva volt. Quentin hátrapillantott a válla fölött, aztán belépett a házba. Odabent borzalmas rendetlenség fogadta. A bútorokat felborogatták, a festményeket leszedték a falakról, és az összes fiókot kiürítették.

Quentin előhúzta a revolverét, és szobáról szobára járt. Talpa alatt üvegcserepek ropogtak, és hallotta, hogy valahol a házban szól a rádió. Szinte biztos volt abban, hogy a doktort itthon fogja találni. És abban is, hogy már csak holtan.

Utoljára a hálószobába lépett be. Ezt is feldúlták, Ben Walkernek azonban nyoma sem volt. És arra sem utalt semmi, hogy bármi is történt volna vele. Az ébresztős rádió összetörve feküdt a padlón, de még így is szólt. Quentin meredten nézte, miközben megpróbált rendet rakni a gondolatai között, hogy eldöntse, mi legyen a következő lépése. Most már szinte biztos volt abban, hogy nem Terry az emberük. Nem ő az a beteg, akinek a mesterkedése révén Ben Walker belépett Anna életébe. Az valaki más volt.

Valaki, aki a jelek szerint közel jár ahhoz, hogy bevégezze a tervét. És azokat, akikre többé már nincs szüksége, egyszerűen eltakarítja. Köztük Ben Walkert is.

Quentin szívverése felgyorsult. Az idő egyre csak telik. Annának mind kevesebb van belőle. Neki és Jaye-nek is. Ő pedig nem tehet mást, meg kell keresnie Walker aktáit. Szüksége van a betegei nevére, és meg is szerzi őket. Most azonnal. Akkor is, ha tudja, hogy ez így nem törvényes.

Visszasietett a rendelő ajtajához, az ősi módszert alkalmazva betörte az üvegét, benyúlt rajta, és eltolta a reteszt. A várót nem dúlták fel. Csak egy óra tiktakolt, de egyébként teljes csend volt, és savanykás szag töltötte be az áporodott levegőt.

Quentin karja libabőrös lett. Kibiztosított revolverét maga elé tartva kinyitott egy csukott ajtót. A helyiség, amelybe benézett, afféle társalgó lehetett. Félkörben kényelmes székek álltak benne, de itt is teljes volt a rend, akárcsak a fürdőszobában és a teakonyhában. Már csak egy ajtó volt hátra. Mi másé, mint a rendelőé? Azt viszont kulcsra zárták.

Quentin habozás nélkül berúgta, és szája elé kapta a kezét, amikor orrát emberi ürülékre és romlott ételre emlékeztető szag csapta meg. A földön egy összetört tükör feküdt, az üveg repedései pókhálóra hasonlítottak. Valaki a közepére ürítette a béltartalmát.

Szent ég, ez egyre jobb lesz! – gondolta Quentin. Gyorsan körbenézett a szobában, aztán eltette a fegyverét, megkerülte a tükröt, és az iratszekrényhez lépett. A fiókokat nyitva találta. Sorra kihúzogatta őket, és Adam Furst nevét kereste, de hiába. Rick Richardson, vagyis Terry aktája viszont a kezébe akadt. Kihúzta, és a zakója alá, a nadrágjába csúsztatta.

Éppen fel akarta hívni Annát, hogy figyelmeztesse, amikor csipogni kezdett a személyhívója.

– Valószínűleg újabb gyilkosság történt – tájékoztatta az ügyeletes tiszt, miután beszólt a kapitányságra. – A Crestwood Ápolási Otthonban. A halott az egyik tanúnk, Louise Walker.

Quentin ereiben megfagyott a vér.

– Máris indulok.

61. FEJEZET

Február 7., szerda
12 óra 30 perc

Anna a piacon vásárolt gyümölccsel, zöldséggel és a Tökéletes Rózsában megmaradt, háromnapos virágokkal megrakodva ért haza. Átköszönt az utca túloldalán, szokása szerint a háza előtt üldögélő Alphonse-nak és Mr. Bingle-nek, aztán belépett az udvari kapun.

Homloka ráncba szaladt, amint meglátta, hogy a házuk kapuját valaki már megint kitámasztotta egy nagy kővel. Úgy sejtette, bár egyszer sem kapta rajta őket, hogy a gyerekek lehettek a negyedikről. Még kicsik, és nincsenek tisztában az efféle óvatlanság veszélyeivel, de fel kell hívni rájuk a figyelmüket. Anna úgy döntött, beszélni fog a szüleikkel. Vagy szól Daltonnak, hogy beszéljen velük ő.

Homlokán mélyebbek lettek a ráncok, mert eszébe jutott, mennyire furcsa, ideges és szórakozott volt ma Dalton, amikor beugrott hozzá a virágboltba. Állandóan az óráját nézegette, és ugyanazt a kérdést háromszor is feltette neki. Aztán pedig ragaszkodott ahhoz, hogy hozza el a Sterling-rózsákat, pedig azoktól soha nem szokott megválni. Valami nincs rendben vele. Lehet, hogy összeveszett Bill-lel. Nem ez lenne az első eset, gondolta Anna.

A lépcsőházban, hála a tárva-nyitva tátongó bejárati ajtónak, jéghideg volt. Anna megborzongott, miközben felment a lépcsőn. Sietett, mert éppen csak annyi ideje volt még, hogy vízbe tegye a

virágokat, elrakja, amit vásárolt, és bekapjon egy szendvicset. Aztán már mehet is vissza dolgozni a virágboltba.

Miután belépett a lakásába, késlekedés nélkül vázát kerített a rózsáknak, és nekilátott az elrámolásnak. A körtét meg a paradicsomot egy-egy tálban a munkapultra tette, az almával, az uborkával és a zöldpaprikával pedig odament a hűtőhöz. Amint kinyitotta az ajtaját, szívverése kihagyott egy pillanatra. Rémülten felsikoltott, és kezéből sorra egymás után minden kicsúszott.

Az egyik polcon, egy szív alakú szalvétával leterített kistányéron egy ember véres, levágott kisujja feküdt. Anna elfojtott egy újabb sikoltást, remegő kezét a szívére tette, és nyugalomra intette magát. Másodszor már nem akart bedőlni egy beteges tréfának. Mélyeket lélegzett, aztán ajkát összeszorítva előrehajolt, és azonnal orra elé kapta a kezét.

A kisujj édeskés szagot árasztott, de mintha valamilyen vegyszer maró szaga is érződött volna rajta. A körömágy kékeslilásra színeződött, a vágás helyére vér száradt rá. Az ujj valódi volt. Nincs vége a rémálomnak! – futott át a rémisztő felismerés Anna fején. Gyomra felkavarodott, és hátrább ugrott a hűtőszekrénytől.

Szíve még hevesebb dobogásba fogott, amikor a következő pillanatban megszólalt a telefonja. Odalépett a készülékhez, és meglátta, hogy az üzenetrögzítő is villog. A telefon makacsul csörgött, és Annának rossz előérzete támadt. Ne vedd fel! Hívd fel Malone-t! – győzködte magát. A negyedik csörgés után mégis felkapta a kagylót.

– Tessék!

– Szia, Harlow!

Ez csak Kurt lehet! Anna alatt össze akart csuklani a lába. Gyorsan megkapaszkodott a munkapultban.

A vonal túlsó végén felnevetett a férfi.

– Mi van, még csak nem is üdvözölsz egy régi kedves ismerőst?

Anna lehunyta a szemét.

– Mit akar tőlem?

– Talán néhány elismerő szót. Sokat fáradtam, hogy szert tegyek arra a kis ajándékra.

Anna szája elé kapta remegő kezét. Jóságos ég! Még egy nő… Még egy szerencsétlen nő!

– Miattad tettem. Mindent csak miattad tettem.

Anna elszántan küzdött az önuralma megőrzéséért. Ez az őrült azt akarja, hogy omoljon össze. Ő viszont nem fogja megadni neki ezt az örömöt.

– Ha én kellek neked, miért nem…

–…kaptalak el mindjárt téged? – szólt közbe a férfi. – Természetesen azt is megtehettem volna. De egy gazdag lakoma mindig jóféle előétellel kezdődik. Az meghozza az étvágyat. A főfogás csak utána következik.

– Maga elmebeteg!

A férfi méltatlankodón felhorkant.

– Ez nagyon nem volt szép tőled, kedves Harlow. Azt hittem, okosnak tartasz. Elvégre mind úgy táncoltatok, ahogy én fütyültem. Te, a rendőrség, Ben és még az én kis Minnie-m is.

Ben. Minnie. Jézus Mária!

– És Jaye? Vele mit tett?

– Már csodálkoztam, hogy nem érdeklődsz felőle. Nálam van, természetesen. De gondolom, ezt magadtól is kitaláltad.

– És… és…

– Hogy életben van-e? – A telefonon át is hallani lehetett, hogy a férfi mosolyog. – Nagyjából igen. És ha jól sejtem, te azt szeretnéd, hogy ez így is maradjon.

– Jól sejti.

A férfi kis ideig hallgatott. Amikor újra megszólalt, ingerült hangjából Anna kitalálta, hogy sikerült meglepnie. Nyilván nem számított arra, hogy ő bátor lesz, és ez a legkevésbé sincs ínyére.

– Tanultál a szüleid hibájából, Harlow?

– Nem értem, miről beszél.

– Ne add az ostobát! Nagyon is jól értesz. És ha van egy kis eszed, nem követed el te is a szüleid hibáját.

– Mit akar tőlem? – kérdezte Anna újra.

– Ha szólsz a zsaruknak, Jaye meghal. És akkor is, ha nem követed szóról szóra az utasításaimat. Megértettél?

Anna erősen megmarkolta a telefonkagylót. Nem akarta megengedni, hogy legyűrje a félelem. Hogy legyőzze ez a szörnyeteg.

– Igen, megértettem – felelte higgadtan. – De én semmit sem kínálhatok… cserében. Nincs miből váltságdíjat fizetnem, nincsenek ékszereim…

– Én téged akarlak, drágaságom. Jaye Arceneaux életének Harlow Anastasia Grail élete az ára.

62. FEJEZET

Február 7., szerda
12 óra 45 perc

Anna lerakta a telefont, felkapta a táskáját, és az ajtóhoz rohant. Tudta, hogy Kurt meg fogja ölni, mégis teljesíteni akarta a követeléseit. Készen állt arra, hogy Jaye életéért feláldozza a magáét. Ez a rémálom nem Jaye-ről szól, hanem róla. És most bezárul a kör.

Az órájára pillantott. Kurt mindössze húsz percet adott neki arra, hogy az 10-es főúton eljusson Metairie-be a benzinkút nyilvános telefonfülkéjéhez. Ha elkésik, fenyegette meg a férfi, annak Jaye fizeti meg az árát. Összesen tíz helyen kell majd megállnia, és minden késésének a barátnője egy-egy ujja fogja kárát látni. Elsőként a jobb kisujja.

Nem fogok elkésni, fogadta meg magának Anna, és kilépett a lakásából. Be akarta zárni az ajtót, de aztán nyitva hagyta, és kis híján még el is nevette magát. Mit számít, kirabolják-e, vagy sem, amikor néhány óra múlva már valószínűleg halott lesz?

Szélsebesen rohant le a lépcsőn, mert tudta, hogy minden másodperc számít. A földszinten összeütközött Bill-lel, aki a karjánál fogva megállította.

– Mi történt, ég a ház? – kérdezte mosolyogva.

– Eressz el! – Anna kiszabadította a karját. – Sietek.

– Várj! – Bill megint elkapta a karját, és ijedten nézett rá. – Jézusom, mi van veled?

– Kérlek… Jaye-nek szüksége van rám. Meghal, ha elkésem. Megölik.

Bill falfehér lett.

– Hívom a rendőrséget.

Most Anna rántotta vissza a barátját.

– Azt nem szabad! Az a szörnyeteg akkor is megöli Jaye-t. Ígérd meg, hogy semmit sem teszel!

– De hát…

– Nem lesz semmi bajom. Kérlek, hallgass rám. Jaye kedvéért!

A férfi arcára rémület ült ki.

– Jól van, megígérem, hogy…

– Köszönöm. – Anna lábujjhegyre állt, és csókot nyomott Bill arcára. – Légy szíves, mondd meg Daltonnak, hogy őt is csókolom!

63. FEJEZET

Február 7., szerda
12 óra 50 perc

Quentin a halott Louise Walker merev arca fölé hajolt. Minden jel arra vallott, hogy az asszonyt megfojtották. A halál a hullamerevség alapján úgy hat-nyolc órája állt be, vagyis még valamikor az éjszaka. Az ápolónők csak a reggeliztetés után mentek be hozzá. Eleinte arra gondoltak, hogy egyszerűen csak tovább alszik, mint szokott. Amikor pedig rájöttek, hogy meghalt, azt hitték, álmában szívinfarktust kapott, és az vitte el. A körmei alatt látható vér és bőrmaradványok azonban nem erre vallottak.

– A tettes valószínűleg párnát szorított az arcára – jegyezte meg Quentin, és felegyenesedett. – Az áldozat hevesen védekezett, és alaposan összekarmolhatta a támadóját. Ezért van ennyi minden a körme alatt. Szóljon a nyombiztosítóknak, hogy az összes körme alól vegyenek mintát, és mindent vigyenek be a laborba! – mondta az egyik egyenruhás rendőrnek, aztán az ajtóban álldogáló két ápolónőhöz fordult. Egyikük előző éjjel ügyelt, a másik pedig az volt, aki reggel felfedezte Louise halálát. – A fiát értesítették?

– Én megpróbáltam – felelte a délelőttös nővér. – Többször hívtam, de otthon és a rendelőjében is csak üzenetet hagyhattam neki a rögzítőjén.

Quentin bólintott. Sejtette, hogy az ápolónők aligha érhették el Ben Walkert, de erről nem akart beszélni. Tudta, hogy a doktornál éppen bizonyítékok után kutat egy csoport nyombiztosító.

– Ki tehette ezt vele? – kérdezte az éjszakás nővér sírva. – Hogy jutott be ide az a valaki, és miért éppen őt ölte meg? Louise csak egy kedves, idős hölgy volt. A légynek sem ártott.

Hogy miért éppen Louise Walkernek kellett meghalnia? Mert valaki eltakarít maga után. Elvarrja a szálakat, és azok közül az egyik éppen ehhez az idős nőhöz vezetett, felelte meg Quentin magában a kérdést.

– Mindent ki fogunk deríteni – ígérte meg fennhangon. – Mrs. Walkernek volt váratlan látogatója az este vagy az éjszaka?

Az ápolónő a fejét rázta.

– Nem.

– Látott valakit a házban, aki korábban soha nem járt még itt?

Az éjszakás nővér megint csak a fejét rázta.

– Nem. Csendes éjszakánk volt.

Quentin összeráncolta a homlokát.

– Senkit sem látogattak meg?

– Louise-hoz bejött a fia, mint mindig, de más senki – felelte az ápolónő.

Quentin felkapta a fejét.

– Ben Walker itt volt? Mikor?

– Későn. Jóval a látogatási idő vége után érkezett, de őt mindig beengedjük. Órákig maradt, és csak azután ment el, hogy Louise elaludt.

Vagyis Ben Walker látta utoljára élve az anyját, gondolta Quentin dühösen. Aztán hirtelen eszébe jutott a Bent és Annát a *Café du Monde*-ban ábrázoló fénykép, és izgatott dobogásba kezdett a szíve.

– Biztos benne, hogy Ben Walker járt itt?

A nővér elpirult.

– Igen, persze. Vagyis azt hiszem. Furcsán viselkedett, nem úgy, mint szokott, de én csak arra gondoltam, hogy rossz napja lehet. Az mindenkivel megesik.

A válasz meglepte Quentint, és egy pillanatra össze is zavarta. Arra számított, hogy az ápolónő biztos lesz a dolgában, ő azonban nem volt az. Ez pedig azt jelenti, hogy Adam a megtévesztésig hasonlít Benre. Ha nem mindjárt egy és ugyanaz az ember…

Quentin a homlokát ráncolva megpróbálta összeilleszteni a képkockákat. Mit is mondott neki Louise Walker, amikor bent járt nála? Megvan! Azt mondta, hogy Ben jó fiú, Adam viszont rossz. Maga a testet öltött gonosz.

– Látni szeretném a látogatókönyvet – mondta Malone, s miközben az egyik nővér elsietett a könyvért, ő a másikhoz fordult. – Tudja esetleg, hogy Mrs. Walkernek van-e még egy fia?

– Tudtommal nincs. Louise soha nem említette, hogy lenne, és én csak egy családi fotót láttam nála. Az pedig Bennel ábrázolja.

A nővér megérkezett a könyvvel. Quentin az előző esti látogatók között megtalálta Ben nevét, aztán visszalapozott néhány oldalt, és azon is megkereste. A két aláírás nem egyezett. Megvan, ez az!

Quentin az ajtóhoz indult.

– Hívja fel O'Shay kapitányt! – mondta közben az egyik rendőrnek – Sürgősen szükségem van Johnson és Walden nyomozókra. Mobilon és csipogón is elérhetnek.

Az egyenruhás értetlenkedve ráncolta a homlokát.

– De mit mondjak, hova menjenek?

– Anna North lakására. A tettes, mielőtt végrehajtaná a valódi tervét, az összes többi nyomot és tanút eltakarítja. Közülük pedig, úgy sejtem, Louise Walker volt az utolsó – felelte Quentin, és kirohant a szobából.

Hat perccel később csikorgó gumikkal lefékezett Anna háza előtt. Ez alatt a hat perc alatt legalább tucatszor megpróbálta elérni, hívta otthon és a virágüzletben is, de mindenhol csak a rögzítőbe futott.

Nem akarta azon törni a fejét, mit jelenthet ez, mert tudta, hogy meg kell őriznie a nyugalmát. Különben biztosan veszíteni fog.

Kiugrott a kocsijából, s miközben rohanvást a házhoz indult, előhúzta a fegyverét.

– Nyomozó!

Quentin a hang felé fordult. Az utca túloldaláról Alphonse Badeaux tartott feléje, és vadul integetett neki. Quentin visszadugta a hónaljtokba a revolverét, és visszaintett az öregnek, aki mellett szokás szerint ott caplatott Mr. Bingle.

– Most nem érek rá, Alphonse…

– Miss Annáról van szó! Félek, hogy baj éri. – Az idős férfi fellépett a járdára. – Ma reggel itt volt az a férfi. Láttam, de semmit sem… Tennem kellett volna valamit. Figyelmeztetnem kellett volna Miss Annát.

– Milyen férfiról beszél? Ki volt itt?

Alphonse levegő után kapkodott.

– Az, aki olyan, mintha dr. Walker lenne.

Quentin felkapta a fejét.

– Mit akar azzal mondani, hogy olyan, mintha dr. Walker lenne?

– Egyszer már járt itt. Először azt hittem, hogy Anna barátja, a doktor. Ma viszont alaposabban megnéztem magamnak. Bement a házba, én meg átbaktattam ide, hogy egy kicsit elbeszélgessek vele. Tudja, ahogy mindig szoktam. Szólni akartam neki, hogy Miss Anna piacra ment. Éppen átértem, amikor kijött a kapun. Pont itt találkoztunk, ahol most állunk. Csak rám nézett, és nekem máris futkosni kezdett a hátamon a hideg. Vérfagyasztó volt a tekintete, ha érti, mire gondolok.

Quentin értette. Arra viszont gondolni sem akart, hogy Anna most talán annál az embernél van. Felpillantott az ablakára, aztán visszafordult az öregúrhoz.

– Folytassa, Alphonse!

– A kézfejét csúnya sebek borították. Mintha…

–…összekarmolták volna?

Az öreg bólintott.

– Valami nincs rendben azzal az emberrel. A szeme… egészen üres. Üveges.

– De nem Ben Walker volt az? Ebben egészen biztos, Alphonse?

Az idős férfi arca elfelhősödött.

– Nem esküdnék meg rá, de nem lehetett ő. Mr. Bingle kedveli a doktort, ennek a férfinak viszont a közelébe sem ment. Csak morgott rá, mintha érezte volna rajta, hogy gonosz.

Quentin megkérte az öreget, hogy menjen haza, és zárkózzon be, aztán besietett Annáék házába, és megint előhúzta a fegyverét. Felszaladt a lépcsőn, és még a szívverése is kihagyott, amikor meglátta, hogy a lakás ajtaja tárva-nyitva áll.

– Anna! Én vagyok az, Quentin! – kiáltotta, és revolverét maga elé tartva belépett az előszobába. A konyhából neszezést hallott, és arra indult tovább. – Felemelt kézzel jöjjön elő! Fegyver van nálam, és használni is fogom.

A konyhaajtóban Dalton és Bill jelent meg. Mindketten fejük fölé tartották a kezüket.

– Ne lőjön! – kérték kórusban. – Csak mi vagyunk.

– Anna hol van?

– Megpróbáltuk felhívni magát…

– Azt mondták, hogy házon kívül van. Nem tudtuk, mit tegyünk.

– Reggel összevesztünk Bill-lel, és egész nap ez járt a fejemben. Akkor is, amikor délelőtt találkoztam Annával. – Dalton a kezét tördelte. – Nem sokat beszéltünk, de úgy láttam, jól van. Most meg… elrohant. Bill megpróbálta visszatartani, de nem tudta.

– Elrohant? – kérdezett vissza Quentin, és egyre inkább hatalmába kerítette a félelem. – Hova?

– Azt nem tudom – felelte Bill. – Összevissza beszélt. Azt mondta, hogy Jaye veszélyben van. Hogy az a szörnyeteg megöli, ha ő elkésik. És megkért, hogy ne értesítsem magát.

– Bill mégis telefonált a kapitányságra – szólt közbe Dalton. – Meggyőztem, hogy azt kell tennie.

Elkéstem! Jézusom, elkéstem! – gondolta Quentin kétségbeesetten.

– Anna nyitva hagyta a lakását. – Bill hangja megremegett. – Nem lett volna szabad bejönnünk, de…

– Van itt valami, amit látnia kell, nyomozó – vette át megint Dalton a szót. – Megint itt hagytak egy kisujjat. De ez most valódinak tűnik.

Nemcsak annak tűnt, hanem az is volt. Quentin szíve hevesen vert, és egészen kiszáradt a szája, miközben szemügyre vette a levágott ujjat. Egy nőé lehetett, alighanem Jessica Jacksoné. Még nem indult teljesen oszlásnak, valószínűleg azért nem, mert formaldehidben tartották.

Quentin a szemére tapasztotta ökölbe szorított kezét. Bill szerint Anna magánkívül volt, és azért rohant, mert különben „az a szörnyeteg” megöli Jaye-t. A rohadék tudta, hogy Jaye érdekében Anna bármit megtesz, és így csalta csapdába. Az elejétől a végéig mindent alaposan kigondolt és megtervezett.

Quentin leengedte a kezét. Most mit tegyen? Hol keresse Annát? Már beszélt a kapitányával, nyombiztosítók mentek ki az ápolási otthonba, Ben Walker lakására és rendelőjébe, és ide is elindult egy csapat. A telefontársaságtól is megkérték Anna utolsó bejövő telefonhívásainak a listáját, és hamarosan az is a kezükben lesz. De ez mind nem elég. Az idő múlik, és Anna minden egyes perccel közelebb kerül ahhoz az eszelőshöz.

Quentint a mobilja zavarta meg a lázas gondolkodásban. Azonnal felcsapta, amint megszólalt. Johnson hívta.

– Mi újság?

– A telefon, amelyről Anna Northhoz az utolsó hívás érkezett, Adam Furst nevére van bejegyezve.

– Milyen címen?

Johnson ezt is tudta. Ugyanaz a lakás volt Madisonville-ben, ahol Quentin már járt Annával.

– Ez nem segít. Onnan már hetekkel ezelőtt kiköltözött a pasas.

– Más is van még, Malone. Beszéltem az atlantaiakkal. Tavaly év elején náluk is történtek hasonló esetek. Két nőt holtan találtak, miután szórakozni voltak a városban. Mindkettőt megerőszakolták és megfojtották. Gyanúsítottjuk azóta sincs.

– És mindkét áldozatnak vörös haja volt.

– Ahogy mondod. Azt is kitalálod, ki élt akkoriban Atlantában?

– Dr. Benjamin Walker.

– Telitalálat!

Quentin összeráncolta a homlokát. Kivel lehet dolguk? Egy emberrel, vagy kettővel, akik nagyon hasonlítanak egymásra?

– Tégy meg nekem valamit, Johnson! Ellenőriztesd, hogy az Anna Northról és Benjamin Walkerről a *Café du Monde*-ban készült fénykép valódi-e.

– Meglesz. Mire gyanakszol?

– Hogy Ben nemigen fényképezhette le saját magát Annával. Alighanem van egy hasonmása.

– Ikerfiúk, akik közül az egyik jó fiú, a másik meg rossz?

– Igen. Talán.

– Máris intézkedem. Veled viszont még O'Shay kapitány is beszélni akar.

Quentin nagynénje átvette a kagylót. Hangja elárulta, hogy izgatott.

– Az előbb telefonhívásod volt. Egy kislány keresett. Sírt, és azt mondta, nagy baj van, és csak te segíthetsz, mert „ő", egy férfi tervez valamit Anna és Jaye ellen. A gyerek megígértette velem, hogy átadom neked az üzenetet.

Quentin erősen megmarkolta a telefonját, és leküzdeni igyekezett a rémületét.

– Megmondta a nevét?

– Igen. Minnie-nek hívják. Ismerős?

Patti is tudta, hogy az.

– Honnan telefonált?

– Nem tudta, hol van pontosan, csak azt mondta, hogy egy benzinkutat és egy kikötőt is lát. A fülke telefonszámát viszont leolvasta. A gyerek Manchacben van, Malone.

– Abban a halászfaluban Hammond felé?

– Pontosan.

Quentin az órájára pillantott. Magában gyorsan kiszámolta, mikorra érhet oda Anna, aztán az ajtóhoz indult.

– Tudod, mennyi idő alatt tették meg eddig a leggyorsabban az utat a Francia negyed és Manchac között? – kérdezte a nagynénjétől.

– Sejtelmem sincs, Malone. De mindenképpen javítsd meg a rekordot!

64. FEJEZET

Február 7., szerda
15 óra 15 perc

Miután Kurt utasításait követve már kilenc helyen megállt, és mindenütt újabb utasítást kapott, Anna végül megérkezett a New Orleanstól egy órára fekvő Manchacbe. A Maurepas-tó melletti lápvidék kis településén a helybeliek főleg rákhalászattal foglalkoztak, azok pedig, akik horgászni vagy vadászni jöttek ide, bérelhető faházakban szállhattak meg.

Anna pontosan betartotta az utasítást. Kocsiját az utolsó lakott hely szélén működő benzinkúttól és kikötőtől úgy egy mérföldre, egy jelzés nélküli földút végében állította le. A kulcsot benne hagyta, ahogy Kurt előírta, és gyalog indult tovább. Jóval távolabb, a ciprusok és tölgyek sűrűjében inkább csak sejtett, mint látott egy épületet.

A kör bezáródik. Huszonhárom év után nemsokára újra szembenézhetek a múltammal, gondolta. Egy pillanatra hátrafordult, de a kocsiját innen már nem látta. Nagyot sóhajtott, és azóta, hogy elköszönt Billtől, most először engedte meg magának, hogy féljen. De most utoljára, tökélte el, és nadrágjába törölte nedves tenyerét. Kurt azt akarja, hogy rettegjen tőle, és kegyelemért könyörögjön neki. Ebben az örömben azonban nem lesz része. Ő csak azért jött el ide, hogy megmentse Jaye-t. Kurt hiába reménykedik abban, hogy meg fog alázkodni előtte.

Anna körbenézett. A lápon csak ez az egy út haladt keresztül, jobbra és balra tőle nem volt más, csak valószínűleg kígyókkal, aligátorokkal meg isten tudja, miféle más félelmetes állatokkal teli víz és mocsár.

Anna megborzongott, és megdörzsölte a karját. Biztos, hogy helyesen döntött? Innen nincs számára menekvés. Kurt éppen ezért rendelte ide. Igaz, megígérte, hogy érte cserében elengedi Jaye-t, de akár hazudhatott is. Semmi sem kötelezi arra, hogy betartsa a szavát.

Anna egyszeriben megértette, miféle kínokat állhattak ki annak idején a szülei, amíg eldöntötték, mit tegyenek. Végül nem azért fordultak a rendőrséghez, mert a pénzüket féltették, és nem akarták kifizetni a váltságdíjat. Arra gondolhattak, hogy neki, a lányuknak úgy lesz a legtöbb esélye az életben maradásra.

A felismeréstől egy másodpercre elakadt a lélegzete. Úgy érezte, lelkében egyszeriben begyógyult egy réges-régi seb. Most végre megszabadulhatott attól a kérdéstől, amely titokban egészen eddig kínozta: hogy a szüleinek fontosabb volt-e a pénzük, mint ő.

Anna legyűrte a kétségeit. Huszonhárom éve megtapasztalhatta, mi lesz abból, ha nem tartják be Kurt követeléseit. Timmyt azért ölte meg az a szörnyeteg. És az sem csak üres fenyegetés volt tőle, hogy előbb levágja Jaye ujjait sorban egymás után, aztán elveszi az életét. Ő pedig másként nem mentheti meg a barátnőjét, csak úgy, hogy végigmegy ezen az úton. Végig kell mennie rajta.

Hevesen dobogó szívvel továbbindult. Talpa alatt kagylók roppantak össze, szeme előtt bogarak röpdöstek, és madarak kiáltoztak a feje fölött. Már hamar, túlságosan is hamar közel ért az épülethez. Mint a Louisiana déli részén elterülő lápvidéken az összes ház, ez is cölöpökön állt, hogy védve legyen az időnként megemelkedő víztől. Alig volt nagyobb egy bódénál, előtte rosszul összetákolt veranda húzódott, ablakaira szúnyoghálót erősítettek.

Anna nagy levegőt vett, aztán felment a rozoga lépcsőn, és óvatosan kinyitotta az ajtót. A helyiség, amelybe belépett, üres volt, csak egy kartondoboz állt a közepén. Olyan nagy volt, hogy egy

holttest is elférhetett benne. Istenem, csak azt ne! – imádkozott hangtalanul Anna, és lassan közelebb ment a dobozhoz. Remegő kézzel felnyitotta a tetejét, és ajkát halk sikoly hagyta el.

Összegörnyedve Jaye feküdt a dobozban. Száját betömték, kezét és lábát összekötözték.

– Jaye – suttogta Anna, de nem kapott választ.

Rémülten lehajolt, és megérintette a kislányt. Teste meleg volt, és érezhetően lélegzett is. Anna megkönnyebbülten felsóhajtott.

A lány végül megmoccant, és halkan felnyögött.

– Kicsim – szólította meg Anna újra, és óvatosan megrázta. – Ébredj fel! Kérlek. El kell mennünk innen.

Jaye kinyitotta a szemét, és egy pillanatig rémülten nézett Annára. A riadalom aztán eltűnt az arcáról, és szemét könny lepte el. Annáé is párás lett, és halványan elmosolyodott.

– Elviszlek innen – mondta halkan.

Gyorsan kiszabadította a kislány száját, lábát, a kezét, és kisegítette a dobozból. Jaye zokogva a nyakába borult.

– Nem hittem, hogy valaha is látlak még – mondta. – Borzalmasan féltem.

– Tudom, édesem – ölelte magához Anna, és csitítóan a haját, a hátát simogatta. – Nagyon aggódtam érted. Tudtam, hogy nem szöktél meg a nevelőszüleidtől. Biztos voltam benne.

– Itt vannak a rendőrök? El…

– Nincsenek rendőrök. Egyedül vagyok.

Jaye szeme hatalmasra kerekedett.

– De őt már elfogták? Ugye elfogták?

– Nem. – Anna megfogta és gyengéden megszorította a kislány kezét. – Azt mondta, megöl téged, ha nem jövök ide. És akkor is, ha értesítem a rendőrséget.

– Jaj, ne! – nyögött fel Jaye. – Nem fogja hagyni, hogy megszökjünk. Gyűlöl téged. Nem tudom, miért, de…

– Én tudom. Ő rabolt el huszonhárom éve. Be akarja végezni, amit akkor elkezdett. – Anna reszketegen felsóhajtott. – Sajnálom, hogy

miattam belekeveredtél ebbe. Megígérem, hogy kijuttatlak innen. A kocsim úgy egy mérföldre van, egy benzinkút közelében. Sikerülni fog, Jaye.

– Minnie nélkül sehova sem megyek. Őt nem hagyhatom itt.

– Most hol van?

– Nem tudom. Utoljára akkor éjszaka beszéltem vele, amikor az a férfi idehozott minket.

– Gyere, keressük meg! Ha itt van, megtaláljuk.

Nem így lett. A ház másik két helyiségében semmi sem utalt arra, hogy Minnie valaha is itt lett volna.

Jaye elsírta magát.

– Mit csinálhatott vele? Nélküle nem mehetek el, Anna. Azt nem tudnám megtenni.

Valahonnan a ház mögül egy csónakmotor hangja hallatszott be hozzájuk. Anna megfogta Jaye vállát, és mélyen a szemébe nézett.

– Minnie nem része ennek a gonosz játéknak. Nem igazán az. Az elrablódnak én kellek, és miattam volt szüksége rád. Minnie viszont már régebben nála van. Most elrejthette valahol, de ő nincs veszélyben. Ha kijutunk innen, a rendőrök majd megtalálják. Nekünk viszont most azonnal el kell mennünk – tette hozzá Anna, miközben a motorzúgás egyre közelebbről hallatszott. – Ha nem jutunk el a rendőrségre, nem segíthetünk Minnie-nek.

A motor odakint hirtelen leállt, s máris lépések koppantak a kis stégen. Anna kézen fogta Jaye-t, kirohant vele az ajtón, aztán le a lépcsőn. Jaye többször is megtántorodott, de Anna átkarolta a vállát, hogy támogassa.

Egyszer csak éles sikoltás törte meg a csendet. Jaye megállt, és visszafordult a ház felé.

– Minnie! Te vagy az?

– Fuss, Jaye! Ne állj meg! – kiáltott vissza valahonnan egy kislány. – Rohanj ki az útra! Már jönnek a rendőrök. Felhívtam őket, és…

Hirtelen csend lett megint, mintha Minnie-t erőszakkal elhallgattatták volna. Jaye felsikoltott, és vissza akart szaladni a házhoz, de Anna elkapta a karját.

– Ne! Hiába is…

– Nem hagyhatom itt Minnie-t.

Jaye kiszabadította magát, és futásnak eredt, de Anna könnyen utolérte és megállította.

– Te rohanj ki az útra! Majd én visszamegyek a barátnődért.

– De megígértem neki, hogy nem hagyom el! – Jaye arcán könnycseppek gördültek végig. – Megfogadtuk egymásnak, hogy…

– Én visszamegyek, és nem engedem, hogy bántsa Minnie-t. Neki én kellek, nem te, Jaye. Vezesd ide a rendőröket! Nincs más megoldás.

Jaye egy pillanatig még habozott, aztán bólintott. Anna gyorsan megölelte.

– Szeretlek, kicsim – mondta könnyes szemmel. – Ígérd meg, hogy óvatos leszel!

Jaye magához szorította Annát.

– Megígérem. De te is vigyázz magadra!

Annának minden akaraterejét mozgósítania kellett, hogy el tudjon válni a kislánytól. Végül elengedte, és ellépett tőle.

– Menj! – mondta neki. – Fuss a rendőrökhöz!

Jaye futásnak eredt, Anna pedig a válla fölött még egyszer visszanézett rá, miközben a ház felé tartott. Magában azért imádkozott, hogy Jaye meneküljön meg, Minnie-nek se essen baja, és neki legyen ereje ahhoz, hogy mindezt végigcsinálja.

Szíve a torkában dobogott, és ösztöne menekülésre biztatta, ő mégis felment a lépcsőn. Nem hagyhatta magára Minnie-t. Nem, mert mást ígért Jaye-nek, és mert jól tudta, mit jelent az, ha egy gyerek ki van szolgáltatva egy eszelős alak kénye-kedvének.

Anna benyitott a házba. Az első helyiség még mindig üres volt, úgyhogy beljebb lépett. Háta mögött ekkor becsukódott az ajtó.

– Üdv, Harlow! Isten hozott a rémálmodban!

Anna megpördült a tengelye körül, és torkát ijedt, hitetlenkedő kiáltás hagyta el. Arra számított, hogy Kurttel találja majd szemközt magát, de nem ő volt az, hanem Ben Walker. Ő állt az ajtóban, és revolvert szegezett rá.

Anna megrázta a fejét. Nem, ez nem lehet igaz!

– Látom rajtad, hogy mást vártál. Egy Kurt nevű férfit.

Anna válaszra nyitotta a száját, de mindjárt be is csukta, mert nem tudott megszólalni.

– Azt hiszem, ideje, hogy illő módon bemutatkozzam. – A férfi szemérmetlen mosolyra húzta a száját. – Adam Furst, szolgálatodra.

Anna legyűrte a félelmét, és úrrá lett a hitetlenkedésén. Hangja is megjött, bár remegett, amikor megszólalt.

– Ez… az egész a te műved volt, Ben?

A férfi megvetően felhorkant.

– Ugyan már! Ben egy puhány senki! „Beléd tudtam volna szeretni, Anna. Már majdnem beléd is szerettem. És azt hittem, te is így érzel irántam” – utánozta Ben hangját. – Hányok tőle.

Anna megnedvesítette az ajkát, egy pillanatra a fegyverre szegezte a tekintetét, aztán megint a férfira emelte. Most, hogy jobban megnézte magának, már a különbségeket is felfedezte közte és Ben között. Adam vonásai keményebbek voltak, a szeme hidegebb, és másként is tartotta magát, mint Ben. Erőszakos és dühös ember volt.

– Maga és Ben… ikrek?

Adam Furst arcát eltorzította a harag.

– Buta kurva! Ezt a hibát ne kövesd el még egyszer! Semmi közöm Benhez. És nem hasonlítok rá. Egyáltalán nem!

Anna hátrált egy lépést.

– Hol van Minnie? Mit tett vele?

A férfi arcán a harag helyét önelégültség foglalta el.

– A mi kis Minnie-nk többnyire az agyamra megy, de most kivételesen jó hasznát vettem. Tetszettek a levelei?

– Maga diktálta neki őket.

– Úgy bizony!

– Maga küldte a videokazettákat a szüleimnek és a barátaimnak. Maga rabolta el Jaye-t. És maga… ölte meg azokat a nőket.

– Igen, igen és megint csak igen. Tudom, zseniális vagyok.

Még büszke is magára!

– Nem zseniális, hanem beteg. – Anna ökölbe szorította a kezét. – Beteg és gonosz. Csak sajnálni tudom magát.

A düh vörösre festette a férfi arcát. Anna tudta, hogy érzékeny pontját találta el.

– Az a szemét is ezt mondta! És most már nem él.

– Akkor öljön meg engem is! – Annának sikerült elérnie, hogy hangja ne árulja el, mennyire fél. – Essen túl rajta!

A férfi a fejét ingatta.

– Nem, nem, Harlow. Neked nem gyors halált szánok.

– Azt akarja, hogy rettegjek és szenvedjek.

– Eltaláltad. – A férfi szemében gyűlölet villogott, amint közelebb lépett Annához. – Azt akarom, hogy sokáig szenvedj. Hogy közben azt kívánd, bárcsak meghalnál végre. Ahogyan én is azt kívántam.

A férfi háta mögött résnyire nyílt az ajtó. A rendőrség! Jaye sikerrel járt! – gondolta Anna, de vigyázott, hogy arcára ne üljön ki a megkönnyebbülés és a reménykedés.

– Miért gyűlöl ennyire? – kérdezte, és megint hátrább lépett kicsit. – Mit követtem el maga ellen?

– Ringyó! Áruló! – kiáltotta a férfi magánkívül. – Neked sejtelmed sincs arról, mit jelent valóban félni. Azt jelenti, hogy éjszaka fekszel az ágyadban, és várod, hogy ő bejöjjön hozzád. Mert tudod, hogy be fog jönni. Mindig bejön. A kérdés az, hogy éppen miért. Néha azért, hogy megkínozzon. Máskor megerőszakol. Olyan is van, hogy csak sírni akar látni. Arra vágyik, hogy a kegyelméért esedezz. Tudod, ez egy ilyen játék. A mi fájdalmunk és megaláztatásunk számára élvezet. Minél nagyobb a mi szenvedésünk, annál nagyobb az ő öröme.

Anna a szájához kapta a kezét. Elborzasztotta az, amit ennek a férfinak, valószínűleg kisgyerekként, el kellett szenvednie.

– Sajnálom – suttogta. – Őszintén sajnálom, de nem értem, mi közöm nekem…

– Én mindezt magamra vállaltam – folytatta a férfi, mintha Anna szavait meg sem hallotta volna. – Érte. Mindenkiért. Érted. És azért a vén kurváért…

A férfi mögött kivágódott az ajtó. Anna ajkát döbbent kiáltás hagyta el. A házba nem rendőrök léptek be. Jaye jött vissza. Nem rohant el, és nem hozott segítséget. Hátulról rávetette magát Adamre, és vállába fúrta a körmeit. A férfi felüvöltött, megtántorodott, és kezéből kicsúszott a revolver.

Anna lehajolt érte, Adam azonban arrább rúgta a földön, aztán lerázta magáról Jaye-t. A kislány hátrazuhant, és beverte a fejét a falba.

– Jaye! – kiáltotta Anna, és oda akart menni hozzá.

– Jól vagyok. A revolver!

Anna a fegyver után nyúlt, de Adam megelőzte, felkapta előle, és ráfogta. Jaye közben összeszedte magát, és megint nekiugrott a férfinak.

– Mit művelt Minnie-vel? – sikoltotta. – Ha bántotta, én…

Ezúttal nem sikerült megkapaszkodnia Adam vállában. A férfi elkapta, maga elé rántotta, és lefogta a kezét. Erejével szemben a kislány semmire sem ment, hiába rúgkapált és rángatódzott elkeseredetten.

– Ha bántotta Minnie-t, én megölöm magát – sziszegte mégis. – Esküszöm, hogy megölöm!

Adam Furst felnevetett.

– Jaj, de nagyon megijedtem!

– Minnie! – kiáltotta Jaye. – Minnie, hol vagy?

A férfi hirtelen elengedte Jaye-t, és remegés futott végig rajta. Kis időre félrefordult, és amikor megint Annára nézett, neki egy pillanatra még a lélegzete is elállt. Adam arca egészen megváltozott. Vonásai ellágyultak, tekintete kitisztult, és sokkal fiatalabbnak tűnt,

mint eddig. Karját a testére fonta, és összehúzta magát, amilyen kicsire csak tudta.

– Itt vagyok, Jaye – mondta kislányosan vékony hangon. – Semmi bajom. Nem bántott.

Anna kővé dermedt, Jaye pedig rémülten hátrább lépett.

– Mi… Minnie?

Adam előrenyújtotta a kezét. A revolver jól láthatóan remegett benne.

– Büszke lehetsz rám, Jaye – mondta gyerekhangon, és szeme megtelt könnyel. – Nagyon féltem, mégis megtettem. Felhívtam Malone nyomozót, akiről Ben mesélt nekem. Nemsokára itt lesznek a rendőrök…

A férfi testét újra remegés rázta meg, és utána megint megváltozott. Arca és tartása egészen más lett. Szelídségének és bizonytalanságának nyoma veszett, és gyűlölködés lépett a helyükbe. Dühödt gyűlölködés.

Anna megpróbálta megérteni, amit látott. Odapillantott Jaye-re, aki döbbenten, a falhoz húzódva ült a földön.

Adam és Minnie egy és ugyanaz a személy! De hogy lehet ez? Hogy…

– Szeretsz csónakázni, Harlow? Vagy félsz a víztől? Valamikor féltél tőle. Emlékszel? Féltél, hogy a mélyből nyálkás, sikamlós állatok fognak feljönni.

Anna régebben valóban félt a víztől. De honnan tud erről ez az ember?

– Sejtelmem sincs, miről beszélsz – állította.

A férfi gonosz és ijesztő vigyorra húzta a száját.

– Hazudsz! – mondta, aztán lenézett Jaye-re. – Állj fel! Kirándulunk egyet. Édes hármasban.

– Ne! – Anna kérlelőn kinyújtotta a kezét, és közelebb lépett Adamhez. – Őt engedje el! Kérem! Neki semmi köze ehhez.

– Ugyanúgy, ahogy nekünk sem volt közünk hozzád? A lány velünk jön, és kész.

– Nem ezt ígérte – tiltakozott Anna elkeseredetten. – Azt mondta, őt elengedi, ha én betartom az utasításait.

– Az ígéretek már csak ilyenek, hercegnő. Pontosan annyit érnek, mint az, aki tette őket. Ezt neked kellene a legjobban tudnod.

– Egy szót sem értek abból, amit mond. Miért csinálja ezt? Miért…

– Inkább lőjem le most mindjárt a kis barátnődet? – A férfi Jaye-re szegezte a fegyverét. – Nem gond. Ha azt akarod, megteszem.

– Ne! – sikoltotta Anna.

Még éppen sikerült védelmezőn Jaye elé ugrania, amikor Adam elsütötte a revolvert. A golyó elsüvített Anna füle mellett, és szilánkokra törte a fát, ahol a falba fúródott.

– Akkor viszont – mondta a férfi halkan – ideje, hogy induljunk.

65. FEJEZET

Február 7., szerda
15 óra 45 perc

Quentinnek már csak a régi hídon kellett áthajtania, hogy Manchacbe érjen, és máris ott legyen a kikötőnél. Még félórája sem indult el, mégis úgy érezte, hogy egész örökkévalóság óta van úton. Kapitánya közben felhívta, és elmondta neki, hogy beszélt a helyi rendőrökkel, akik majd várni fogják. Éppen le akarták tenni a telefont, amikor Johnson is befutott. Kiderült, hogy az Annát és Bent ábrázoló fényképet számítógép segítségével több felvételből vágták össze.

Quentin dühösen elkáromkodta magát. Korábban is eszébe juthatott volna, hogy Ben ügyeskedett azzal a fotóval, mert úgy akarta elterelni magáról a gyanút.

Ahogy nagynénje ígérte, Quentint a helyi zsaruk már várták a kikötőben.

– Malone nyomozó, New Orleans-i rendőrség – mutatkozott be a rangidős tisztnek, miután kiugrott a kocsijából.

– Davy Pierce seriffhelyettes. – A két férfi gyorsan kezet szorított. – A kapitánya tájékoztatott bennünket. Mindenben a segítségére leszünk.

– Köszönöm, Pierce seriffhelyettes.

– Szólítson csak Davynek! – mosolyodott el a férfi. – Mi itt nemigen adunk a formaságokra.

Quentin futólag viszonozta a mosolyt.

– Rendben. Mit tudnak eddig?

– Nem sokat. Az úttól körülbelül egy mérföldre megtaláltuk Anna North kocsiját. A kulcs benne van, de a hölgynek nyoma sincs.

– A francba! – dörmögte Quentin. – A kikötőőr…

– Semmit sem látott.

– Most hol van?

– Jöjjön, bemutatom neki. – Miközben keresztülvágtak a parkolón, zúzott kő ropogott a talpuk alatt, és finom fehér por lepte be a cipőjüket. – Sal St. Augustine a neve. Az egész életét itt élte le. Ha valaki egyáltalán, akkor ő segíthet magának.

Sal összeaszott öregember volt. Arcát barnára sütötte a nap, és ráncosra cserzette az idő. Mélyen ülő kék szemét a jövevényre emelte, s figyelmét láthatóan semmi sem kerülte el, miközben alaposan megnézte magának Quentint.

– Mit tehetek önért, nyomozó?

– Egy vörös hajú, kimondottan vonzó nőt keresek. Fehér Toyota Camryt vezet.

Az öreg a fejét rázta.

– Hallottam, hogy Davy és a srácai megtalálták azt a kocsit odafent az úton, de én nem láttam – mondta, és hátramutatott a kikötőre. – A környéken csak nálam tankolhatnak a motorcsónakok, és nemigen érek rá nézelődni.

Quentin nem tudta elleplezni a csalódottságát.

– Egy tíz-tizenkét éves kislányt sem látott? A kikötő fülkéjéből telefonált. Úgy egy órája.

Sal levette a baseballsapkáját, és megvakarta kopaszodó fejét.

– Kislányra sem emlékszem. Egy férfi viszont telefonált innen. Fura alak volt. Mogorva és hallgatag.

– Le tudná írni?

– Sötét, hullámos haja volt. – Sal visszatette a sapkáját, és a homlokába húzta, hogy védje a szemét a naptól. – Vékony. Sápadt.

– Sápadt – ismételte meg Quentin. – Viselt kalapot?

Sal elgondolkodott.

– Nem – felelte végül.

A kikötőőr szűkszavú leírása ráillett Benre és arra a férfira is, akinek a fantomképét Louise Walker elmondása alapján a rendőrségi rajzoló elkészítette.

– Küldje el az egyik emberét telefonálni! – fordult Quentin a seriffhelyetteshez. – Hívja fel a kapitányomat, és kérje meg, hogy faxoltassa ide Adam Furst fantomképét és Benjamin Walker fotóját.

– Meglesz – felelte Davy, és az egyik beosztottjához lépett.

Quentin közben megint Salhez fordult.

– Máskor is látta már itt azt a férfit?

– Az utóbbi hetekben többször is. Korábban soha. Biztos, hogy nem idevalósi.

– Hova ment, miután telefonált?

– Még megtankoltatta velem a motorcsónakját, aztán arra ment, amerről jött – mutatta Ben.

Quentin elgondolkodva nézegette a vizet. A halászok bőre ugyanolyan barna, mint Salé vagy Davyé. Kemény fickók, de tudják, hogy tisztelniük kell a napot, és védekeznek is ellene. Erre a környékre mások is szinte csak horgászni járnak. Mit kereshetett itt akkor motorcsónakkal egy feltűnően fehér bőrű alak fejfedő nélkül?

– Ő az emberünk – mondta Quentin a seriffhelyettesnek, aki közben visszajött hozzá.

– Van néhány bérelhető faház a közelben – jegyezte meg Sal.

– Merre?

Az öreg elmutatott a víz fölött.

– Arra, az úton át, de az három mérföld után véget ér. Egyébként csak a tavon át közelíthetők meg.

A Maurepas-tó viszont nagy. Sok-sok mellékág indul ki belőle, amelyek közül a legtöbb hajózható, és nem is egy járható szárazföldet is érint. Az a szemét csónakkal fog menekülni, következtette ki Quentin.

– A vízen át akar meglépni – mondta Davynek.

– Nemsokára megérkeznek a csónakjaink, de azért az utat is lezáratom, és átkutattatom a faházakat.

– Figyelmeztesse az embereit, hogy legyenek nagyon óvatosak! – tanácsolta Quentin, és még mindig a vizet vizslatta. – Az a fickó gyilkos.

Negyedórán belül megérkezett három erős rendőrségi motorcsónak, és az egyenruhások két csoportra oszlottak, hogy az összes környékbeli faházat bejárják. Quentin a vízi utat választotta. Úgy gondolta, akkor lesz a legtöbb esélye arra, hogy elfogja a gyilkost és megmentse Anna életét.

Miközben beszálltak a motorcsónakokba, a benzinkúthoz megérkezett egy halász. Keskeny kis ladikját a hátuljára kívülről ráerősített motor hajtotta. Ezeket az alumíniumból készült, az indiánok bödöncsónakjaira emlékeztető vízi járgányokat pont az ilyen növényzettel sűrűn benőtt, mocsaras és sekély vizekre találták ki.

Quentin összevonta a szemét. Ben Walker bizonyára az egyik félreeső, isten háta mögötti mellékágban akarja végbevinni a tervét. A holttesteket aztán otthagyja, ahol soha nem találnák meg őket. Miután az aligátorok elvégzik rajtuk a munkájukat, többé nem is nagyon volna mit megtalálni belőlük. Walker pedig addigra már rég messze járhat.

– Sal! – kiáltott oda Quentin a kikötőőrnek. – Ilyen csónakja volt az emberünknek?

Az öreg bólintott, Quentin pedig a rendőrségi motorosból visszaugrott a mólóra.

– Mit csinál, Malone? – kiabálta túl Davy a felbőgő motorok zaját.

– Változtattam a terven. Másik járművet találtam magamnak.

66. FEJEZET

Február 7., szerda
16 óra 10 perc

Anna egyenes derékkal ült a bödöncsónak padján. Füle mellett bogarak zümmögtek, és összekötözött kezével megpróbálta elhajtani őket. Mellette Jaye kuporgott, és halkan sírdogált. Adam a bokáikat egymáshoz kötötte, a kezükre pedig külön-külön köteleket tekert. Ha szökni próbálnának, vagy felborulna velük a csónak, halvány esélyük sem lenne az életben maradásra.

Egészen nyilvánvaló volt, hogy a férfi az összes részletet alaposan megtervezte, és semmit sem bízott a véletlenre. Jó előre eldöntötte, hova hozza, hogyan fogja megkötözni őket, aztán pedig megölni. És bizonyára a saját menekülési útvonalát is ugyanígy kigondolta már.

Anna tisztában volt ezzel, de mégsem akarta elképzelni, mit tervezhet velük Adam, és miféle szerepet szánhat velük kapcsolatban a mocsárban élő állatoknak. Elszántan elterelte erről a gondolatait, hogy ne növelje tovább a félelmét. Ha megbénítaná a rémület, halvány reménye sem maradna arra, hogy valahogy kifogjon ezen a szörnyetegen. Akkor nemcsak a saját halálos ítéletét írná alá, hanem Jaye sorsát is megpecsételné.

A csónak motorja hangosan brummogott, miközben a tó kanyargós, sötét oldalágain haladtak. Előttük az egyik ciprusról kígyó siklott alá, és elmerült a vízben. A hatalmas fák ágai között

alig-alig jutott át a nap fénye. Anna fázósan megborzongott, és Adam felé fordult.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte tőle higgadtan. – Mit ártottunk mi magának?

– Hogy miért csinálom? – kérdezett vissza a férfi. – Mert azt akarom, hogy Harlow Grail is megismerje azt a félelmet, amelyet mi átéltünk. A rettegést. Azt akarom, hogy a hollywoodi kis hercegnő is megtudja, milyen az, ha az embert a sorsára hagyják. Hogy aztán meghaljon.

– A sorsára hagyják, hogy meghaljon? Ezt nem értem – mondta Anna őszintén.

– Gondolkozz, Harlow! Tudod te, kik vagyunk. Azt ígérted, nem hagysz el, és mégis elhagytál. Hazudtál nekem.

Anna tiltakozni akart, de egyszeriben torkára forrt a szó, és szája elé kapta a kezét.

– Timmy? – suttogta. – Nem lehetsz… ez nem lehet igaz… Timmy?

A férfi csúf mosolyra húzta a száját.

– De bizony, hercegnő, én vagyok az. A kis Timmy Price.

Anna hitetlenkedő hangot hallatott, és remegni kezdett a keze.

– Timmy meghalt. Sok éve már. Kurt megölte. A szemem láttára ölte meg.

– Igen, meg kellett volna halnia – felelte a férfi. – Csakhogy a vén boszorkány kisfiúra vágyott. Anyukát akart játszani.

– Egy szavát sem hiszem. Maga szörnyeteg, és csak azért mondja ezt, mert…

– Miközben Kurt a sebészi képességeit gyakorolta a te kezeden, a vén kurva újraélesztette Timmyt. Tudta, hogyan kell csinálni, mert kórházban dolgozott. – Adam gyűlölködő tekintettel előrehajolt. – Timmy élt, amikor te magára hagytad.

Anna kétségbeesetten megérteni igyekezett, amit hallott.

– Hazudik! – vágta a férfi képébe. – Timmy meghalt. Halott volt!

– Nem, nem volt az. Azt ígérted neki, hogy vigyázni fogsz rá, de aztán elmentél. Őt pedig otthagytad Kurtnek.

Timmy még élt! Anna szemébe könnyeket csalt a döbbenet.

– Én halottnak hittem. Én nem… Különben én soha nem…

– Timmyt senki sem kereste. Soha. Pedig ő várt és imádkozott. Azt hitte, te majd visszamész hozzá, de hiába reménykedett.

Nem keresték Timmyt, mert ő mindenkinek azt mondta, hogy meghalt. Ez nem lehet igaz! Anna még mindig nem akarta elhinni, amit a férfi állított, de bármennyire fájt is, hinnie kellett neki. Könnyein át az arcát fürkészte, és vonásaiban annak a kisfiúnak a vonásait kereste, akit ismert és szeretett. Azt a göndör fürtű, édes kis angyalt, aki neki mindig a nyomában volt.

– Timmy? – sikerült végül nagy nehezen megszólalnia. – Valóban te vagy az?

Adam arcát hirtelen eltorzította a düh. Olyan félelmetes lett, hogy Jaye rémülten közelebb bújt Annához.

– Nem, én már rég nem vagyok Timmy – jelentette ki a férfi. – Az az anyámasszony katonája csak a mamájáért könyörgött, utána vágyódott, meg Harlow után sírt. Gyenge volt. Ezért léptem én a helyébe. Én erős vagyok. – Revolvere markolatával a férfi a mellkasára csapott. – Én mindent kibírtam, amit Kurt tett velem.

Anna elszántan az értelmet kereste a férfi szavaiban, és hirtelen eszébe jutott, mit hallott Bentől, amikor a *Café du Monde*-ban a munkájáról és a tervezett könyvéről mesélt neki. Azt mondta, hogy a gyerekként elszenvedett súlyos traumák szélsőséges esetben felnőttkorban akár tudathasadáshoz is vezethetnek. A psziché úgy próbál meg védekezni, hogy több személyiségre hasad, amelyek közül mindegyiknek más és más lesz a szerepe.

Timmy életben maradt, és el kellett viselnie Kurt bántalmazásait!

– Te eltűrted Kurt beteges közeledését – mondta Anna halkan, remegő hangon. – És Ben? Vele… mi volt közben?

– Azzal a seggfejjel? Ő sütkérezett a dicsőségben. Ő volt anyuci jó kisfia. Mindig az volt. Iskolákba járatták, és minden babért

learatott. – Adam gúnyosan elvigyorodott. – Az a szerencsétlen észre sem vette, hogy én követtem ki számára az utat. Hogy csak nekem köszönhette a jó dolgát, mert én minden rosszat magamra vállaltam. Azt képzelte, egyedül ő létezik.

Ben nem volt tisztában azzal, hogy több személyiség lakozik benne. Nem tudott Adamről és a terveiről, döbbent rá Anna, s bár nem igazán értette, miért, de ezt vigasztalónak találta.

A férfi meglengette a revolverét.

– Az is én voltam, aki végül elintézte Kurtöt. Én és nem más! Te még mindig rettegtél tőle, pedig őt már sok-sok éve megették a kukacok. Ma a vén kurvát is kicsináltam. Most pedig a kis Harlow következik.

– Hogy kvittek legyünk?

– De úgy ám! – jelentette ki Adam büszkén. – A nagy Savannah Grailt gyerekjáték volt rászednem. A hiúságára és a bűntudatára építettem, ő pedig másodpercnyi gondolkodás nélkül kiszolgáltatta nekem a lányát. Ben anyja, az a megkergült vén szatyor mindig úgy táncolt, ahogy én fütyültem. Ideköltöztettem New Orleansba, mert tudtam, hogy Ben aggódni fog a vénasszony rohamosan romló állapota miatt, és utána fog jönni. Ő mindenben pontosan azt tette, amit elterveztem. Akárcsak Minnie. Mindegyikük fölött hatalmam volt.

– Igazán? – vonta fel Anna a szemöldökét. – Mintha azért Minnie többször is átvert volna téged.

– Az a kiscsaj sokszor az agyamra ment, és nem is egyszer komolyan meglepett. Azzal például, hogy a naplóját elküldte Bennek, aztán meg azt a nyomozót is felhívta. De nem tudtam igazán haragudni rá, mert sok évig a segítségemre volt. Olyankor különösen, amikor Kurt hazahozta a barátait. Tudod, ők nagyon kedveltek bennünket, már ha érted, mire gondolok. És Minnie magára vállalta, hogy…

– Ne beszéljen így róla! Maga arra sem méltó, hogy szájára vegye a nevét! – kiáltotta Jaye éles, magas hangon.

Adam lapos pillantást vetett rá.

– Kezd elegem lenni belőled. Jobb lesz, ha kussolsz.

A férfi kicsit sem emelte fel a hangját. Úgy beszélt, mintha csak az időjárásról társalogna. Anna féltette a barátnőjét, és gyorsan megint magára terelte Adam figyelmét.

– Ezek szerint Ben nem tudott rólad. És Minnie-ről… meg rólam sem.

– Tíz pont a vidéki versenyzőnek – mondta Adam, és visszakapcsolta a csónakmotort, mert sekélyebb vízre értek.

Annát rosszullét környékezte, miközben elképzelte, mi mindent kellett kiállnia Timmynek ahhoz, hogy végül ne maradjon más védekezés számára, mint a tudathasadás.

– És mi lett Timmyvel? – kérdezte. – Most hol van?

Adam halvány mosolyra húzta a száját.

– Ő már nincs.

– Nincs? Ezt nem értem – mondta Anna.

A férfi türelmetlenül felhorkant.

– Mindjárt odaérünk. Nem akarok többet erről beszélni.

Anna úgy tett, mintha semmit sem hallott volna.

– Nem lehet, hogy Timmy nincs többé, mert te ő is vagy.

– Fogd be!

– Timmy! – folytatta Anna rezzenéstelen nyugalommal. – Én vagyok az, Harlow. Itt vagy?

– Fogd be! – mondta a férfi újra, most már hangosabban.

– Nagyon sajnálom, Timmy. Nem tudtam, hogy élsz. Azt hittem, meghaltál. – Anna szemébe könny szökött, és közelebb hajolt a férfihoz. – Különben megkerestelek volna. Mindnyájan kerestünk volna. A mamád… az igazi édesanyád is nagyon szeretett. Pár éve meghalt, de élete végéig siratta az elvesztésedet. Nagyon-nagyon hiányoztál neki.

Adam testét megint remegés rázta meg. Egyszeriben nem tűnt dühösnek, vonásai meglágyultak és gyermekiek lettek. Egy elveszett kisgyerek vonásai. Egy pillanatig Anna azt a kisfiút látta benne, akit

réges-régen ismert. Ám aztán ugyanolyan gyorsan, ahogyan előbukkant, Timmy el is tűnt, és megint Adammé lett.

Anna legyűrte a szomorúságát, és inkább arra összpontosított, ami és ahogyan éppen végbement előtte. Az egyik személyiség mindig szempillantás alatt alakult át egy másikká. A változást remegés előzte meg, ám az is olyan természetes volt, hogy csak annak tűnt fel, aki nagyon figyelt az árulkodó jelekre.

Anna abban reménykedett, hogy az átváltozásnak ezekben a pillanataiban megkaparinthatja a revolvert. Csak nagyon gyorsan kell cselekednie. Úgy látta, hogy Adam egyre fáradtabb lesz. Talán azért, mert sok erejét emészti fel, hogy elnyomja a másik két személyiségét. Azzal, hogy azok csak az ő tudatában léteznek, nem lehet tisztában, derengett fel Annának, amit valamikor erről a betegségről olvasott. A férfi valóságosnak fogadja el Bent és Minnie-t, ez pedig azt jelenti, hogy ők ketten tudnak arról, ami itt és most történik. És ha ez igaz, akkor talán meg fogják akadályozni Adamet a terve végrehajtásában.

A férfi leállította a csónak motorját, mégsem lett csend, mert valahonnan a távolból egy másik motor hangja hallatszott. Adam hátrapillantott a válla fölött, aztán megint Annáék felé fordult.

– Nem érdekes – mondta. – Csak egy halász.

– És ezt te honnan tudod ilyen biztosan?

Adam nem foglalkozott a kérdéssel. Meglengette a revolverét.

– Álljatok fel!

Jaye felzokogott, Anna pedig kihúzta magát ültében.

– Nem.

– Álljatok fel, vagy most azonnal golyót eresztek belétek.

Anna látta a férfin, hogy komolyan beszél. Felállt, Jaye-t is felhúzta a padról, és amennyire összekötözött kezével tudta, támogatta, mert a csónak imbolyogni kezdett alattuk. A másik motor hangja egyre közelebbről hallatszott.

– Azért választottam ezt a helyet, mert erre mindig sok az aligátor. Szeretnek itt táborozni – mondta a férfi vigyorogva, és fegyverével a

víz felé bökött. – Látjátok ott azt a pompás példányt? Legalább hét méter hosszú, és biztosan éhes is.

Anna minden akaraterejét mozgósította, hogy megőrizze az önuralmát.

– Jaye-t engedd el! Velem bármit tehetsz, az nem érdekel, de ő ártatlan…

– Anna! – A távolról érkező kiáltást hamar elnyelte a hideg, párás levegő. – Jaye!

Anna azonnal felismerte Quentin hangját, és örömében kis híján elsírta magát.

– Itt vagyunk! – kiáltotta, ahogy csak a torkán kifért. – Erre!

– Fogd be a szád! Fogd be azt a…

– Quentin! – kiáltott Anna újra. – Siess! Siess nagyon!

Adam váratlanul felnevetett. Természetellenesen éles hangon, ádázul nyerített, és Annára fogta a revolverét.

– Kiabálj csak! A rohadt lelkedet is kikiabálhatod, Harlow Grail. Már akkor is halott vagy.

67. FEJEZET

Február 7., szerda
16 óra 30 perc

Ben, mintha csak kilépett volna a testéből, felülről látta önmagát, és döbbenten nézte Adamet, aki egyenesen Annára szegezte a revolverét. Elszántan küzdött a szabadságáért, de Adam erősebb volt nála, és fogva tartotta.

Eressz ki innen, Annát pedig hagyd békén! – kiáltotta. Egészen biztos volt abban, hogy Adam hallja, amit mond neki, mert az utóbbi hetekben sok mindent megtanult a benne élő személyiségekről. Tudta, hogyan változtatható egyik a másikká, és a fejében beszélőkre is megtanult hallgatni.

Mindezt annak köszönheti, hogy Minnie elküldte neki a naplóját. Abból megtudta, kicsoda, micsoda is ő valójában. Adam Furst, Minnie és Benjamin Walker egy személyben. Vagy inkább ők mind a hárman annak a kisfiúnak a részei, aki valamikor Timmy volt.

Miután elolvasta a naplót, megrémült, és kétségbeesett. Ám aztán elmúlt az első döbbenete, és többé nem hunyhatta be a szemét az igazság előtt. Most már tudta, miért fájt annyit a feje, megértette az emlékezetkieséseit, és azt is, hogy miért aludt sokszor úgy, mintha meghalt volna. Értette anyja megzavarodását, és világossá vált számára, miért találták gyakran ismerősnek olyanok, akikről ő úgy gondolta, hogy soha életében nem találkozott még velük.

Minden részlet összevágott, és minden egyes tünet disszociatív önazonosság-zavarra utalt. Szent ég, miért nem ismerte fel ezt ő már sokkal korábban? Elvégre pszichiáter, és sok olyan embert kezelt, aki többszörös személyiségzavarban szenvedett.

De jó is lett volna, ha Minnie már korábban kapcsolatba lép vele! Akkor azoknak a nőknek nem kellett volna meghalniuk. Nem, mert ő nem engedte volna, hogy megtörténjenek azok a gyilkosságok.

Ha összefogunk, sikerülni fog! – hallotta meg Minnie hangját. Együtt megmenthetjük őket.

Minnie és ő kidolgoztak egy tervet. Egyetértettek abban, hogy Adamet csak közös erővel állíthatják meg. Kivárják a kedvező pillanatot, és akkor az, akinek sikerül közülük kiszabadulnia, cselekedni fog. Habozás nélkül.

Most! – kiáltotta Minnie.

Ben azonnal megpróbált kiszabadulni. Rúgkapált, csapkodott, és rákiáltott Adamre, hogy azonnal engedje szabadon. Minnie közben ugyanezt tette. Adam lassanként elgyengült, és Minnie-nek végül sikerült kisurrannia.

Ne tétovázz, Minnie! Tedd meg!

Ben látta, hogy a kislány maga ellen fordítja a revolvert.

– Te vagy a legjobb barátnőm, Jaye. Nem hagyom, hogy bántson téged – mondta.

Aztán elsütötte a fegyvert.

68. FEJEZET

Nyolc héttel később
Francia negyed

New Orleansba beköszöntött a tavasz. A városban soha korábban nem volt még olyan kemény a tél, mint 2001-ben, most egy csapásra mégis virágba borultak az azáleák, és a fákon mintegy varázsütésre levelekké tárultak szét a zöld rügyek.

Anna mélyen beszívta a meleg, illatoktól terhes levegőt, és Quentin kezére fonta az ujjait. Jaye-jel és a teljes Malone családdal együtt ebédeltek a Jackson téren, s nemcsak a szép napot és egymás társaságát élvezték, hanem a várost tágra nyílt szemmel csodáló turisták látványát is.

Anna egy kicsit ugyanúgy érzett, mint ők. Mindennap újra meg újra tágra nyílt szemmel csodálkozott rá arra, hogy félelem nélkül élhet. Az állandó rettegés nem nyomta többé súlyos teherként a vállát, és nem motoszkált ott folyton agya és lelke rejtett zugaiban. Úgy gondolta, abban reménykedett, hogy valamikor majd nem lesz hálás ezért, hanem egészen természetesnek fogja találni. Az a pillanat azonban még nem jött el számára.

Quentin népes családjának utolsó tagja is elköszönt tőlük, és Jaye is búcsúzkodni kezdett.

– Most már rohannom kell – mondta, és puszit nyomott Anna arcára. – Frannel találkozom a bevásárlóközpontban. Nem akarunk lemaradni a nagy kiárusításról.

Anna mosolyogva nézett szemlátomást boldog kis barátnőjére.

– Mostanában jól kijössz a nevelőanyáddal – jegyezte meg.

Jaye kamaszosan vonogatta a vállát.

– Egész jó fej. Egy ideje seprűn sem lovagol, és állatokat sem áldoz.

Fran Clausen örömében elsírta magát, amikor Jaye hazament hozzájuk, és elnézést kért tőle azért, mert azt feltételezte róla, hogy elszökött. Az asszony őszinte könnyei sokat jelentettek a kislánynak. Nemcsak megbocsátott, hanem még azt is elismerte, hogy korábbi szökéseivel bizony okot adott nevelőszülei bizalmatlanságára.

Az elrablása közben kiállt megpróbáltatások hatására Jaye egészen megváltozott. Sokkal kiegyensúlyozottabb lett, annyira megértő és belátó, mint soha korábban. A halál közelsége alighanem felnyitotta a szemét az élet szépségeire és örömeire.

– Szeretlek, kicsim. Jó mulatást! – mondta neki Anna, és megölelte. Kis ideig még elsiető barátnője után nézett, aztán belekarolt Quentinbe. – Milyen nagy lett egyszeriben a csend! – jegyezte meg.

– Istennek hála! – felelte Quentin nevetve. – Ez a sok Malone együtt igencsak fárasztó.

– Én szeretem őket, együtt és külön-külön is. Tudod, hogy szerencsés fickó vagy?

A férfi megállt, és Anna szemébe nézett.

– Persze, mert rád találtam.

Anna szemébe könnyeket csalt az öröm, de a bánat is, mert öröme eszébe juttatta Timmyt. Éjszakánként néha arra ébredt, hogy róla álmodik. Álmában Timmy élt és boldog volt, olyan, mint amilyennek ő kisfiúként ismerte. És most biztosan megint boldog. Végre, immár örökre együtt van az édesanyjával. Az igazival. Anna őszintén hitt ebben, és ez a gondolat meg is vigasztalta.

Gyorsan lábujjhegyre állt, és csókot nyomott Quentin arcára.

– Köszönöm, Malone nyomozó. Én is nagyon-nagyon szerencsésnek érzem magam.

Továbbindultak, és egy darabig mind a ketten hallgattak. Végül Quentin törte meg a csendet:

– Ma meglátogattam Terryt.

– És? Hogy van?

– Nincs túl jól. Megviselte, hogy Penny a gyerekekkel elköltözött Lafayette-be, amit persze csakis magának köszönhet. A terápia viszont szemlátomást használ neki, de még hosszú időre lesz szüksége, gondolom.

Anna megszorította Quentin karját.

– Biztosan sokat jelent neki, hogy te mellette állsz.

– Nemcsak én, hanem mi mind. Patti néni is felhívta, és megígérte neki, hogy azonnal visszaveszi, amint rendbe jön – felelte Quentin, aztán másra terelte a szót. – És mi újság a mi sztárszerzőnkkel? Hogy haladsz az új könyveddel?

Quentin azóta nevezte így Annát, amióta új regényéért három nagy kiadó is harcba szállt. Egymás közötti csatározásukkal végül az egekig feltornászták a honorárium összegét, de a nyertesnek így is szent meggyőződése volt, hogy jó üzletet csinál. Derűlátását arra alapozta, hogy a szerző múltja miatt óriási lesz az érdeklődés a könyv iránt, és bőven be fogja hozni az árát. A kiadónál már a reklámkörutat tervezték, pedig Anna még csak néhány fejezettel készült el.

Most felnézett Quentinre.

– Nagyon jól megy a munka. Az új szerkesztőmmel is nagyszerűen megértjük egymást – újságolta.

Tudta, hogy a tévékben és a rádiókban a gyermekkori megpróbáltatásairól kell majd mesélnie, mégsem érzett szemernyi félelmet sem. Szinte hihetetlennek tartotta, de az sem rettentette el, hogy ki fog tárulkozni a nyilvánosság előtt, és akár egy eszelős is hallhatja, amit mond.

Nem aggódott, mert megfogadta magának, hogy soha többé nem fog félelemben élni. Senki és semmi miatt nem lesz hajlandó arra, hogy elbújjon önmaga elől. Elvégre az élet arról is szól, hogy újra

meg újra kockázatot kell vállalni, elfogadni azt, hogy éppúgy van benne jó, ahogyan rossz. Része a születés is, a halál is, és sok minden egyéb, ami a kettő között történik.

Amikor már a házánál jártak, Anna oldalba bökte Quentint.

– Jut eszembe! Kettőnk közül ki is igazán a sztár? Kit vettek fel a Tulane jogi karára?

A férfi nevetve ingatta a fejét.

– El sem hiszem, hogy Quentin Malone egyszer majd sötét öltönyös ügyész lesz – mondta, aztán hirtelen elkomolyodott. – Már ha eljutok odáig.

– El fogsz. – Anna megállt, és a férfi felé fordult. – Én hiszek benned.

– Igazán? – kérdezte Quentin mosolyogva.

Válaszra nem hagyott időt Annának, mert szenvedélyesen megcsókolta, ő pedig ugyanúgy viszonozta a csókot.

– Jó magukat újra együtt látni, gyermekeim.

Mögöttük Alphonse Badeaux és Mr. Bingle állt, s gazdának és kutyájának egyformán fülig ért a szája.

– Észre sem vettem, Alphonse – mondta Anna lángoló arccal.

Quentin kezet szorított az öreggel.

– Mi újság? Hogy vannak Mr. Bingle-lel?

– Egy ilyen gyönyörű nap után igazán nem panaszkodhatunk.

Anna lehajolt, és megvakargatta a buldog füle tövét.

– Ugorjon fel hozzám valamikor mostanában jeges teára, Alphonse! Mr. Bingle számára is van kekszem. A kedvence.

– Igazán kedves, Miss Anna. Élni fogunk a lehetőséggel. Egyébként ma csomagja érkezett. Délelőtt tizenegy körül hozták ki. Csak gondoltam, érdekelni fogja.

Annában kellemetlen emlékeket ébresztett a csomag szó.

– Bedobták az udvarra? – kérdezte a szomszédjától.

– Nem, felvitték. Már megint ki volt támasztva a kapujuk.

Annáék elköszöntek Alphonse-tól, bementek a házba, és felsiettek a lépcsőn. A csomag az ajtó előtt, a lábtörlőn feküdt. Barna papír borította, és körülbelül akkora volt, mint egy videokazetta.

Lehet, hogy még sincs vége a rémálomnak? Talán soha nem is lesz? – futott át Anna fején.

Quentin aggódva nézett le rá.

– Minden rendben?

– Igen, persze.

Anna nagy levegőt vett, aztán felemelte a földről a csomagot. A papír gyűrött és szakadozott volt, a doboz pedig összelapult, mintha legalábbis egy teherautó hajtott volna keresztül rajta. A feladó helyén Ben neve állt.

Anna keze remegni kezdett.

– Ez nem lehet igaz – suttogta ijedten.

– Csak akkor leszünk okosabbak, ha kibontod – jegyezte meg Quentin.

Anna letépte a csomagolópapírt a megrongálódott kis dobozról, és két naplót húzott elő belőle. Az egyik az a jegyzetfüzet volt, amelyet hetekkel korábban Ben íróasztalán látott. A másikat csak úgy a feléig írták tele. A két könyvecskéhez rövid üzenetet is mellékeltek.

Drága Anna!

Mire eljutnak hozzád a soraim, nekem sikerült végbevinnem azt a tervemet, hogy megállítsam Adamet. És valószínűleg addigra én sem leszek már életben.

Olvasd el, amit küldök, és mindent meg fogsz érteni.

Szeretettel:

Ben

Anna eleget tett a síron túlról érkezett kérésnek. Kanapéja sarkába kuporodott, és olvasni kezdett. Az egyik napló bántalmazások és

erőszakoskodások sorozatáról számolt be, tehetetlen dühről és kétségbeesésről. Az emberi lélek legsötétebb, legmélyebb bugyrairól szólt, de az életben maradás, a túlélés akarásáról is. A másik füzetke annak a férfinak a történetét írta le, aki elszánt küzdelmet folytatott azért, hogy megértse önmaga, a múltja egyes részeit, és mindent elkövetett azért, hogy úrrá legyen rajtuk.

Mindkét napló nagyon személyes volt, s azokat a beszélgetéseket ábrázolta és adta vissza, amelyeket a három szereplő egymással folytatott. Az írásmód és a hang, amelyet megütöttek, mindig világosan megkülönböztette őket. Szinte már kézzelfogható tanúságát adták Adam dühének, Minnie félelmének és Ben kétségbeesettségének.

Anna megtudta, hogy Timmy, aki nem bírta tovább elviselni a kínokat, önmaga létezését mintegy felszámolva „örökre mély álomba merült". Elsőként aztán Adam bukkant fel, utána Ben, végül pedig Minnie. Ők hárman élték tovább Timmy életét, birtokba vették a tudatát, s ki-ki a maga gyenge és erős oldalával, a saját külön múltjával, az egyedi emlékeivel más és más szerepet játszott.

Anna arról is olvashatott, hogy Minnie-t a Jaye iránt érzett szeretete végül rábírta a félelme legyőzésére és arra, hogy a naplóján keresztül felvegye a kapcsolatot Bennel. Ő pedig, miután szembesült a cáfolhatatlan tényekkel, többé nem hunyta be a szemét az igazság előtt. Elfogadta önmagát annak, aki volt, és azonnal harcba indult, hogy ellenőrzése alá vonja Adamet. Meg akarta gyógyítani magukat. Egyesíteni akarta hármukat, de ehhez már késő volt. Nem maradt rá elég idejük.

Anna, miután végzett az olvasással, sokáig sírt Quentin karjában.

– Soha nem fogom elfelejteni őket – mondta, amikor már elapadtak a könnyei. – Sem Timmyt, sem Bent, sem pedig Minnie-t. És azt sem, amit értem tettek.

– Tudom, édesem – ölelte szorosan magához Quentin.

Anna a férfira emelte könnyes szemét.

– A gyerekek az ég ajándékai. Védeni, óvni kell őket. Nem hagyhatom, hogy ez másokkal is megtörténjék. Tennem kell valamit ellene… és tenni is fogok. A könyveimmel. Ez a dolgom.

Quentin kis ideig csak szótlanul nézett rá, aztán hirtelen egészen ellágyultak a vonásai.

– Szeretlek, Harlow Anastasia Grail – mondta.

Harlow Anastasia Grail? Anna eltűnődött. Igen, az ő. Szerelme szavai gyógyító balzsamként hatottak rá. Most már halvány kétsége sem volt afelől, kicsoda is valójában. És tudta, hogy soha többé nem fogja megtagadni magát.

VÉGE